

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

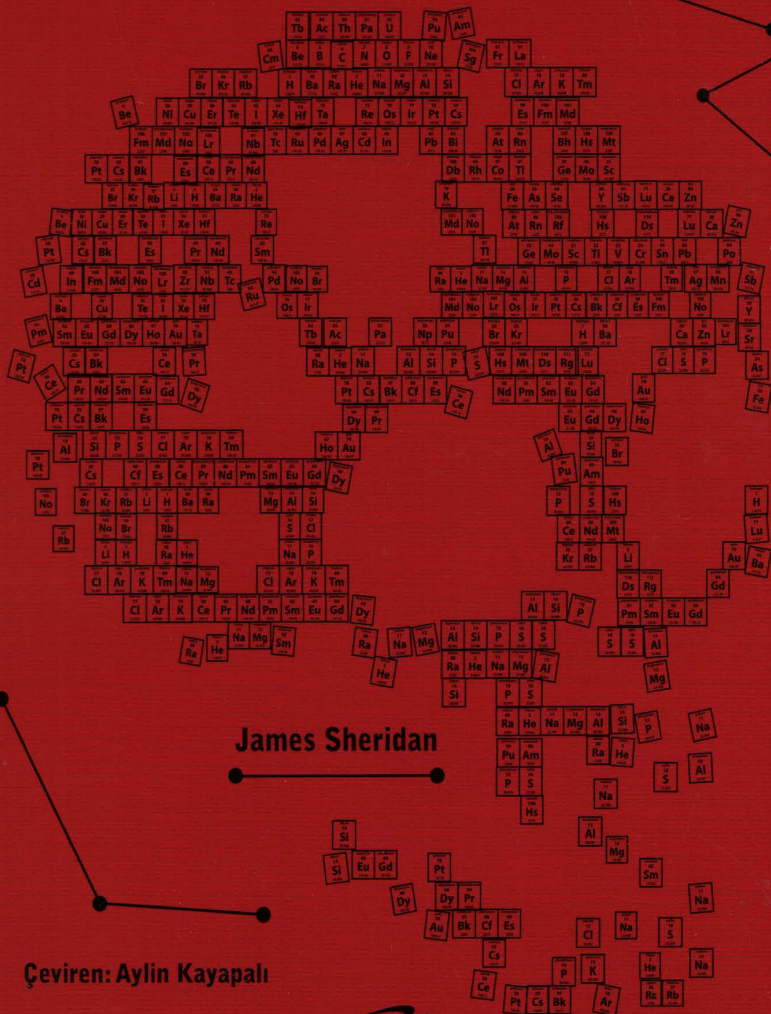
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

— ULUSLARARASI BESTSELLER —

PANDORA'NIN REÇETESİ

James Sheridan

Çeviren: Aylin Kayapalı

pinhan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GERÇEK: Yetmişlerin sonlarında küçük bir grup doktor, sağlık teşkilatının derinliklerinde gizli "beşinci bir kol" oluşturdular. Kendilerini İkinci Düşünce Örgütü olarak adlandırdılar.

UYARI: KASVETLİ GERÇEKLERE MARUZ KALMAK ÜZERESİN.

Tıpkı Da Vinci şifresi gibi,sadece kilisenin yerine büyük ilaç firmasını koyun!

ORANGE APPEAL MAGAZINE

Hikayenin ardındaki gerçekleri gördükçe kendinizi lunaparktaki hız treninde hissedeceksiniz. Şiddetle tavsiye edilir.

USA BOOKS NEWS

Daha önce bir kitabın yasaklanmaması için binlerce dilekçeyle başvuru yapıldığı hiç görülmemişti.

AMERICAN LIBRARY ASSOCIATION

Problem, çözümün kendisi ise
Hangi tarafta yer alırsın?

James Sheridan, Amerikan hükümeti için bir süre sözleşmeli pilot olarak çalıştı. Miami ve Küba, Havana arasında halen gizemini koruyan diplomatik postalar/mektuplar taşıdı ve bu görevler sırasında öğrendikleri, hayatını sonsuza dek değiştirdi.

“Tarih okumuş herhangi birinin gözünde itaatsizlik, insanoğlunun asıl erdemidir. Ancak itaatsizlik ve isyan sayesinde ilerleme kaydedilir.”

Oscar Wilde

PiNHAN YAYINCILIK

Litros Yolu, Fatih San. Sitesi No: 12/214-215

Topkapı/Zeytinburnu İstanbul

Tel: (0212) 259 27 60 Faks: (0212) 565 16 74

www.pinhanyayincilik.com

info@pinhanyayincilik.com

Sertifika No: 20913

James Sheridan

The Pandora Prescription

© James Sheridan

© Pinhan Yayıncılık, Nisan, 2014

Türkçe çeviri © Aylin Kayapalı, 2014

Genel Yayın Yönetmeni: Mahmut Sever

Birinci Basım: Nisan, 2014

Son Okuma: Adem Beyaz

Kapak Tasarımı: Burak Tıgılı

Dizgi: Meltem Çağlayan

Teknik Hazırlık, Baskı ve Cilt:

Yaylacık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Litros Yolu Fatih San. Sitesi No: 12/197-203

Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 567 80 03

Sertifika No: 11931

Kataloglama Bilgisi:

1. Edebiyat 2. Çağdaş Amerikan Edebiyatı 3. Polisiye Roman

Pinhan Yayıncılık: 62 Edebiyat Dizisi: 8

ISBN: 978-605-5302-42-9

PANDORA'NIN REÇETESİ

James Sheridan

Çeviren: Aylin Kayapalı

LUKE için

Teşekkür

Bu eserde yardımlarından dolayı teşekkür etmem gereken pek çok insan var: İkinci Düşünce Örgütü'nün yürekli doktorları (isimleri gizli), Ellis Island Park Polisleri (adadan usulca çıkmama eşlik ettikleri için), Büyük Merkez Terminali, Watergate Konukevi, Mike, Miami gemisinin gözüpek kaptanı, Miami U. S. Sahil Güvenlik Limanı, Dallas Polis Departmanı, Ursula, Drew Nederpelt, editörlerim: sezgileri için Rachel Trusheim ve Erich Erving, Nicola Lengua ve Cambridge House'taki herkes, oldukça huzur bozucu kütüphanesini kullanmama izin verdiği için Lord Toby Unwin ve Geraldine Roberts.

GERÇEK:

Yetmişlerin sonlarında küçük bir grup doktor, sağlık teşkilatının derinliklerinde gizli “beşinci bir kol” oluşturdular. Kendilerini *İkinci Düşünce Örgütü* olarak adlandırdılar

GİRİŞ

Queen Bee Club, Tokyo, 1957

Bu, Hiroşima'nın intikamıydı.

Üstsüz, tahta sandalyeye bacaklarını ayırarak oturmuş Hoshi'nin intikam arayışı dünyada bir şok dalgası yaratmak üzereydi. Kusursuz bedeni asla iyileşmeyecek bir yara gizliyordu; kesik çok derindi.

Bu, paylaşmak istediği bir acıydı.

O, ipeksi bacağına döndürüp sandalyeyi sararken ve arkasından süzülen simsiyah saçlarını geriye doğru savururken üniformaları içindeki fatihler havaya dolarlar saçıyordu. Adamların o acınası ve tahmin edilebilir halleri, sanki anlaşımlarcasına attıkları naralar karşısında inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

Hoshi'nin uzaklara dalıp gittiğini hiç kimse görmedi; altın gibi parlayan bedeninin büyüüne kapılmış seyirciler, onun aslında orada olmadığını fark etmediler. Oysa o kendisini sigara dumanı, pahalı şampanya ve batı müziğinin ötesine götüren daha yüce bir görevi yerine getiriyordu.

Bu gösterinin utancı 'onlar' ortaya çıkana kadar ruhunda büyük yaralar açmıştı. Onlar, kendisine yaşaması için bir sebep sunmuşlardı. Ayrıca hizmetlerinden dolayı kendisine Queen Bee Club'dan çok daha fazla para ödüyordular. Avını onlara altın bir tepside sunduktan sonra onunla ne yaptıklarını hayal bile edemiyordu. Hoshi'nin tek bildiği bu acımasız işin acısını hafıflettiğiydi, tıpkı bir yanığın üzerine buz koymak gibi. Efendileri istediği kadar kötü, amaçları da istediği kadar çirkin olsun, tanıdık şeytan her şeyden daha iyidir.

Hoshi'nin ela gözleri siyaha döndü. Artık zamanı gelmişti.

Karmanın bir katalizöre ihtiyacı var.

Hoshi dizlerinin üstüne çöktü ve kırmızı ojeli tırnaklarından birini külotlu çorabından aşağıya doğru kaydırırken odaya göz gezdirdi; müşterilerinin fal taşı gibi açılmış gözleriyle ilk kez karşılaştı. Bu bakışların hizasına inmek iğrençti ama bir o kadar da gerekliydi. Çöküşlerinin o pis kokusu burun deliklerine hücum etti; ama öyle bile olsa hipnotik bir gülüş bütün tiksintisini gizliyordu.

Hoshi bağırtilara kulaklarını tıkadığında, kalabalığın içinde göz ucuyla değişik bir kafa fark etti. Ona bakmak için döndü. Adamın gözleri simsiyah ve bakışları deliciydi.

Olağan misafirlerden çok daha gençti: siyah saçları ve kireç gibi bir yüzü olan bu çocuk muhtemelen on sekiz ya da on dokuzundan fazla değildi ve üniformasına bakılırsa bir Amerikan askeri idi. Hava Kuvvetlerinden. *Güzel.*

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanarak, kalçalarını yukarıya doğru kaldırıp indirerek, öldürücü hareketini yapmak üzere ılık bir şişe sakeye doğru süründü.

Hoshi şişeyi kaptıktan sonra ayağa kalktı. Genç askere doğru yavaş yavaş yürüdü; gözleri onunkilere kilitlenmişti. Asker, sahnenin kenarına geldiğinde ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. Ağzını sakeyle doldurmakta olan Hoshi'nin minyon bedeni askerin yanı başında yükseliyordu.

Hoshi bir öpücük istiyormuşçasına dudaklarını büktü ve onları hedefine doğru uzattı. Asker çenesini onun bedeninin altına getirdi ve ıslak, sıcak ödülünü almak üzere ağzını açtı.

Hoshi müstakbel kurbanının, altında bekleyen ağzını sıvıyla doldurmak için kendi ağzını açtı. Asker gülümseyerek yutabildiği kadarını yuttu. Kalabalık ıslık çalarak ve alkışlayarak ayağa kalktı; baştan çıkarıcı bu son performansla birlikte bir heyecan tufanı kopmuştu.

Sake bittiğinde şişeyi fırlattı ve genç Amerikalıya bakıp dans etmeye başlayarak karşısında erimesini seyretti. O anda sanki odadaki tek erkek oydu. Bu, gencin kaldırabileceğinden fazlaydı ve Hoshi bunu biliyordu.

Asker onundu.

Müzik alçalır ve etraftan ‘biraz daha’ çığlıkları yükselirken Hoshi ölümcül görevini tamamlamak üzere ustalıkla sahneden indi. Solgun gençle göz göze geldi ve suratındaki o herkesin içinden kendisini seçtiğine inanamama ifadesinin keyfini çıkararak ona doğru salına salına yürüdü.

Gencin karşısında durduğunda Hoshi’nin tatlı aksanı, sözcükleri daha da baştan çıkarıcı hale getirdi:

“Pekâlâ, senin adın ne bakalım yakışıklı?”

“Oswald, hanımefendi... Lee Harvey Oswald.”

Bazı yaralar asla iyileşmez; kesik çok derin.

PAZARTESİ

1. BÖLÜM

Washington, D. C. Günümüz

Clinton Leblanc ateşi varmış gibi hissediyordu; ama sağlıklı olduğunu biliyordu. Potomac Plaza Daireleri'nin asansörü sallana sallana üçüncü kata çıkarken göğüs cebindeki zarftan dolayı öne doğru eğilmişti; oysa zarfın içinde ağır hiçbir şey yoktu.

Ufacık bir zarf dünyayı sonsuza dek değiştirmek üzereydi. Demir kutunun içinde bir oraya bir oraya yürürken bu özel günde bu birkaç adımı nasıl atmayı hayal ettiğini hatırladı; asansörden çıkıp dairesine gitmek için atacağı sadece birkaç adımı.

Ev.

İş görülmüştü.

Üçüncü kata geldiğini haber veren zil çaldı ama ateş hissi hâlâ geçmemişti. Eve gelmek umduğu kadar rahatlatıcı olmamıştı. Güvende hissetmiyordu. O gün yaptığı haince şey midesinde şüpheden kaynaklanan sancılara sebep olmuştu.

Doktor onunla iletişime geçtiğinde doğru olan şey bu gibi gelmişti: babasının anısına, onu mahveden iblislerden intikam almak için.

Ama babasının inandığı her şeye ihanet etmek...

Bir plan yaptığınızda gri bölgeler yoktur. Plan uygulamaya konduğundaysa siyah ve beyaz olmaz.

Leblanc anahtarını bulduğunda 309 numaralı dairenin kapısı, önünde belirmişti. Hole girdiğinde göreceği ilk şeyin, Başkan Kennedy'nin yanında duran rahmetli babası

olacağını biliyordu; annesi ona bu resmi on altı yıl evvel, kederinden ölmeden önce göndermişti.

Babasının ruhu, bedeninden çok daha önce göçmüştü. Kennedy'nin koruyucu meleğiydi ama JFK'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda hiçbir şey yapamamıştı. 'Günahkâr' bir melek olmuştu: iblislerin kurbanı.

Clinton Leblanc, Servis'e girmek ve babası gibi koruma görevine getirilebilmek için çırpınıp durmuştu. Bu, ailesinin ruhunu bu utançtan arındırmak ve geçmişi telafi etmek için bilinçsizce yapılan bir arayıştı. Ama beklediği kurşun hiç gelmedi. Görünene bakılırsa kimse Başkan Yardımcısını vurmak istemiyordu. Gizli Servis babasının, duygusal bir bakış açısıyla idealize ettiği teşkilat değildi.

Aynaya bakıp da yansımanızı göremediğiniz, sanki varlığınızın hiçbir anlamı yokmuş gibi hissettiğiniz zaman, işte bu çok derinlerde bir şeyin çatladığı zamandır.

Leblanc giriş kapısını savurarak açtı; ancak her zaman olduğu gibi babasının Başkan Kennedy'yle olan fotoğrafını görmedi. Gördüğü tek şey kırmızılıktı.

Şüphe, bitirip tüketen bir öfkeye dönüştü.

Hain olan onlar, ben değil.

Korku kaynaklı bir öfke olup olmamasının bir önemi yoktu; gerekçesi vardı. *Babam ölmesi gerekmediği halde öldü.* Leblanc babasıyla bir kez daha satranç oynamak ya da bir kez daha tartışabilmek için her şeyini verebilirdi. Boşa duyulan istekler intikam hissinin başlangıcıydı ve karşısına çıkan bu fırsatın zamanlaması ilahi bir müdahale gibiydi.

İş görülmüştü.

Zarfı bugün erken saatlerde oraya koyduğundan beri göğüs cebini on yedinci kez okşadı. Göğsü yanıyordu. İntikam onu çağırıyordu. Leblanc ardından kapıyı kapatacaktı ama bir şey ona engel oldu; Servis'te geçirdiği yıllar boyunca altıncı hissi kuvvetlenmişti. *Bir terslik vardı.* Ne olduğunu bilmiyordu; belki bir koku, bir ses, bir görüntü;

ama bir şeyler doğru *değildi*. Ateşlenme hissi şimdi gerçek oldu; kırıxık alnının üzerinde ter damlacıkları belirdi. Kan göğsünden beynine sıçradı.

Buradalar mıydı?

Şifreyi çözdüğünü nasıl öğrenmiş olabilirlerdi? Sırrını nereden biliyorlardı?

Bu tam olarak bir sürpriz değildi; ama yine de öyleydi.

Bunlar kim olduklarını sanı...

Dışarda, uzaklaşan bir arabanın lastiklerinin acı çığlığı dikkatini dağıttı. Leblanc duruma tekrar odaklandı. *Birileri buradan yeni mi ayrıldı yoksa hâlâ buradalar mı?*

Standart Sig Sauer'ini kılıfından çıkarıp güvenlik kilidini tek bir harekette açarken boğazının düğümlendiğini ve göğsünün sıkıştığını hissetti. Serviste aldığı eğitim etkisini gösteriyordu. Etrafı zihninde bölmelere ayırdı ve sadece paranoya yaptığını umarak her bir bölmeyi gözden geçirdi.

Holün ışıkları her zamanki gibi açıktı ve mutfakla oturma odasını aydınlatıyordu. Oralarda görünen bir şey yoktu. Holden diğer odalara baktı: iki yatak odası ve...

İstemsiz bir yutkunmayla nefesi kesildi.

Çalışma odasının kapısı açıktı. Oysa orayı her zaman kapalı tutardı. Çalışma odasının ışıkları kapalıydı ve içerisi sessizdi ama bunun hiçbir anlamı yoktu.

Leblanc sırtını duvara yasladı; yeri gıcırdatmaktan kaçınarak kapıya ve ilerdeki karanlık odaya doğru süründü.

Yere çömeldi ve silahının namlusundan karanlık odaya doğru baktı.

Hiçbir hareket, hiçbir ses yoktu.

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. Tam o sırada yabancı bir kokunun hafif kalıntıları şüphelelerini doğruladı.

İçerde birisi vardı.

Ayağa kalktı, sırtı duvara yaslı ve tek elinde silahını

* Yarı otomatik bir tabanca markası. (ç. n.)

tutarak boştaki elini aralıktan uzatıp ışığı açmaya hazırlandı. Parmağıyla ışığı hızlıca açtı; yuvarlanarak içeri girdi ve sırtı duvara yaslı bir şekilde yere çömeldi. Tabancasını hızlı hareketlerle gezdirerek odada saldırgan olup olmadığını kontrol etti.

Burada kimse yoktu.

Kalbi hâlâ göğsünü tekmelerken ayağa kalktı ve derin bir nefes daha aldı. Çok fazla eğitim almış, ama hayatında çok az aksiyon olmuştu. Silahını öfkeyle hiç ateşlememişti.

Leblanc'ın rahatlaması korkutucu bir düşünceyle bölündü. Birisi buraya gelmiş ve gitmiş olmalıydı. Çalışma odasının kapısı kendiliğinden açılmış olamazdı. Bu her kimdiyse, zarfın içindeki o çok önemli şeylerin peşinde olmalıydı.

Şimdi ne olacak? Düşün.

Lanet olsun. Dügmeye uzandı ve oda tekrar karanlığa gömüldü.

Leblanc davetsiz misafirin aradığı şeyi bulamadığını ve kendisinin eve gelmesini bekliyor olacağını düşündü.

Çalışma odasının, bina girişine bakan penceresine gitti. Binanın önünde uzanan caddeye göz gezdirdi. Her zaman ki gibi park halindeki arabalardan başka hiç bir şey yoktu.

Bekle.

Leblanc, kendisinin çok aşına olduğu standart bir manevra görünce bedeninin karıncalandığını hissetti.

Saldırı an meselesiydi.

Kahretsin! Çalışma odasının ışığı yanınca evde olduğunu anlamış olmalıydılar; bekledikleri de buydu.

Asıl önemli sürprizi kaçırmışlardı gerçi.

Tamam, tamam. Bir şeyler yap! Kapı henüz kırılmamıştı; demek ki hâlâ daha baskını planlıyor, herkesin yerlerini almasını bekliyor ve tüm çıkışları kapatıyorlardı. Pencere de keskin bir nişancı tarafından gözetlenecekti.

Eğil ve dışarı çık - çabuk.

Yerde yuvarlanarak odadan çıktı.

Peki ya yakalanırsa ne olurdu? Burada onun hayatından daha fazlası söz konusuydu. Tüm gün göğüs cebinde taşıdığı zarfın içindekiler açığa çıktığında tüm dünya sonsuza dek değişecekti.

Komploların komplosu açığa çıkacaktı. Milyonlarca hayat kurtulacaktı.

Şu birkaç dakika içinde ne olursa olsun, gerçek bir şekilde dışarı çıkmalıydı.

Herkes bir komplocuyken gerçeği nasıl açığa çıkarabilirsin ki? Caddedeki şu herif bile!

2. BÖLÜM

New York

Dan Travis, ışığı yüzünde hissedince irkildi ve kaçınılmaz olan işkence için kendini bir kez daha hazırladı. Kapana kısılmıştı, köşeye kısıtılmıştı, kaçacağı hiçbir yer yoktu. Koltuğunda kıvranırken varlığı tehlike altındaymış gibi hissediyordu.

Direnmek faydasızdı.

Işığın ardındaki gizemli, belli belirsiz şekillerin hareket edişini seyrederken gözleri ışığa alıştı. Bu oydu; hoşuna gitsin ya da gitmesin insanların en çok korktuğu şeyle yüzleşmek üzereydi. Kalbinin hızla çarptığını hissetti ve nefesini kontrol etmeye çalıştı; ama şimdiden boğuluyormuş gibi hissediyordu. Boğazı kurumuştı ve başı zonk-luyordu.

Sonra karanlığın içinden o uğursuz sözcükler duyuldu: “Yayına giriyoruz, beş, dört...” Son üç kelime, “üç, iki, bir...” sessizce söylenmiş ve buna işaret veren bir parmak eşlik etmişti.

Bunu kaç kere yapmış olursa olsun televizyona çıkmaktan ödö kopuyordu. Orası hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyaydı.

Bu kitap turuna uzun süre odaklanmak çok zor bir işti. Travis’in aklı bugün hastaneye yatacak olan annesindeydi. Annesine kanser teşhisi konması iliklerine kadar işlemişti. Babasını alan hastalığın aynısına annesini de vermekten korkuyordu.

Rahim kanserinin lenf bezlerine yayılıp yayılmadığıyla ilgili verilecek hükmü bekliyordu. Travis çenesinin titrediğini hissetti.

Çok yakında öğreneceğiz. Biraz nefes al.

Travis'le bugün röportaj yapacak olan Suzy Spencer yanına oturdu ve aptal ama küçümseyen bir tavırla konuştu. Karatahtaya tırnak sürtmek gibiydi. "Herkes merhaba ve şovumuza hoş geldiniz! Pekâlâ. Şimdi bir başka gezegene yolculuk etmeye hazır mısınız?"

Kirpiklerini Kamera 1'e bakarak kırptırdığı kısa bir duraksamadan sonra Suzy, etkileyici konuşmasına devam etti. "Yanıt bulmak istediğiniz gizemlerle dolu sorularınız mı var? Aynanın içine girmek ve bütün meşhur bilmeceleri çözmek mi istiyorsunuz? Ben de öyle! O halde bu sabah, hayranları arasında 'Gizem Adamı' olarak da bilinen Dr. Daniel Travis'i tekrar konuk etmekten mutluluk duyuyorum."

Suzy kendisinin bile hayatında ilk kez gördüğü en samimiyetsiz sırtışıla ona doğru döndüğünde Travis, Kamera 2'nin kırmızı ışığının yandığını gördü. Oradan oraya dönerken Suzy'nin küt kesilmiş kısa sarı saçları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Kenarları keskin bir karton gibiydi. Travis yakından baktığında, ağır sahne makyajına rağmen kadının olduğundan ne kadar yaşlı görüldüğüne hayret etti. Gergin bir şekilde gülümsedi ve sözünü bitirmesini bekledi. Şovuna en son konuk olduğunda Suzy'nin geçirdiği öfke nöbetinden sonra bir daha sözünü kesmeye cesaret etmesi imkânsızdı.

"Hoş geldin Dan!"

"Tekrar merhaba Suzy." Hiç bu kadar yapmacık gülümsememişti. *Daha çok çalışmalıyım.*

"Şimdi sana..."

"Burada olmak harika!" *Lanet olsun. Sakin ol Dan.*

"Hı hı. Seni konuk etmek de harika. Pekâlâ, sanırım

yeni kitabın çıktı ve kendim de bir New Yorklu olarak söylemeliyim ki bu kitaptan gerçekten çok etkilendim...” Kameraya göstermek üzere kitabı kaldırdı. *“New York’un Çözülmemiş Büyük Sırları.”*

Travis konuşmaya başlamadan önce onun bitirdiğinden emin olmak için bir süre bekledi. “Evet, Suzy, bu seferki oldukça uzmanlık gerektiren bir kitap oldu. Burası hayal bile edemeyeceğimiz kadar derin sırların gömülü olduğu harika bir şehir. Tabii ki bu kitabı okuyana kadar.”

“Bundan eminim. Birkaç dakika sonra seni telefonla arayanlara bağlanacağız fakat bundan önce sana bir soru sorabilir miyim?”

“Pek tabii,” dedi Travis, ellerini çırpıp heyecanlanmış gibi yaparak.

“Sen daha çok Atlantis, paranormal olaylar ve Büyük Piramitler gibi daha popüler gizemler konusunda bir otorite olarak tanınıyorsun; bu yüzden bunların arasına Büyük Elma’yı da katmak oldukça farklı bir durum. Neden böyle bir şey yaptın?”

Travis iki metrelik ekranda yansıyan görüntüsüne bakarak ceketini çekti. Suzy bir sonraki sorusunu ezberlemek için önündeki kartına bakıyordu. Son sorduğu soruya Travis’in ne yanıt vereceği umurunda bile değildi.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

“Suzy, o daha popüler gizemlerle her zaman ilgileniyor olacağım ve onlar hakkında yeni kanıtlar ortaya çıktığında da bunları sunacağım. Bu sırada ortalama bir insana daha çok hitap edebilecek bir şeylerle işi ilerletmek istedim... bilmece ve gizemlerin hiç ummadığınız yerlerde, belki de tam da yürüdüğünüz yolların altında olabileceğini hatırlatmak.” *Tur uzadıkça bu satırları hatırlamak daha da kolaylaşıyor.*

Suzy gülümsedi, kafasını önündeki karttan yukarı kaldırdı ve Travis’in mavi gözlerine baktı. *Korkunç bir ka-*

dın. Kamera tekrar ona döndü. “Buna bayıldım. Vay canına. Gerçekten harika bir dünyada yaşıyorsun ve henüz kırk iki yaşındayken çok fazla şey başardın. Pek çok kitabın basıldı ve tüm dünyada bu konu üzerinde konuşmalar yaptın...”

Travis gülümseyerek başını salladı. *Hadi Dan, ilgiden gerçekten de hoşlanıyorsun.*

“Şimdi, geçen sefer seni seyredelememiş olan izleyicilerimiz için tüm bunlara nasıl başladığını bize anlatır mısın?”

“Pekâlâ. Aslında çok gençtim Suzy.” Suzy tekrar aşağı baktı ama Travis rahmetli babasının anılarına fazlasıyla gömülmüş olduğu için bundan rahatsız olmadı. “Babam beni Miami sahillerinde balık tutmaya götürmüştü ve ufukta bir geminin yandığını, gözlerimizin önünde battığını görerek afalladık. Tüm yapabildiğimiz orada durup olanları seyretmek ve Sahil Güvenlik botları enkazdan sağ kalanları kurtarıırken acil durum sirenini dinlemektir...”

“Bu o yaşta bir çocuk olarak üzerinde derin etkiler bırakmış olmalı. Ayrıca Titanik’in batışındaki gizemle ilgili de pek çok çalışman olduğunu biliyorum. Bu benim için de çok ilginç çünkü bir buz dağına çarpmanın gizemli bir tarafı olduğunu hiç düşünmezdim!”

Suzy kameraya baktı ve stüdyodaki seyircileri ucuz bir kahkaha basmaya teşvik edercesine sırtıttı.

Travis diplomasıyı bir kenara bıraktı. “O başka bir hikâye; ama aslında o buz dağının, Titanik’in o kadar kısa sürede batmasına sebep olacak bir hasarı nasıl verdiği konusu hâlâ daha gizemini koruyor. Bununla ilgili pek çok teori var; bazıları komplo teorisi ama şu anda bunlara girmeyeceğim.”

Travis komplo teorilerinin gerçek olduğuna inanıyordu, tıpkı Watergate skandalında olduğu gibi; ama bu teorileri tartışmanın kaçıklara davetiye çıkardığını hissediyordu. O tarz bir kitleyle bir araya gelmek de çalışmasının ve ger-

çeğe dair yaptığı derin araştırmaların değerini düşürüyordu; bu yüzden insanların önünde bu tarz konuları konuşmaktan kasten kaçınıyordu.

Babasıyla ilgili hikâyeyle konuşmasına devam etti. “Her neyse, daha sonra babam o gün batışını seyrettiğimiz geminin Bermuda Şeytan Üçgeni denen bir bölgede olduğunu söyledi; ki hepimizin bildiği gibi burası gemilerin ve uçakların açıklanamaz bir şekilde kaybolmasıyla ünlenmiş bir yerdir. İşte buydu. O günden sonra bu tarz olaylara kancayı taktım.”

“Pekâlâ, şu anda bana seninle konuşmak için can atan izleyicilerimiz olduğunu söylüyorlar. Birkaç soru için hazır mısın Gizem Adamı?”

“Elbette Suzy.” *Bu kadın beni deli ediyor – Bu daha ne kadar sürecek?* Her ay yardımcı değiştirmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Travis sürekli ellerini kıpırdatmaya başlamıştı.

Suzy Spenser aktif kameraya dosdoğru bakarak gü-lümsedi ve seyircisiyle, kendisini onların koşulsuz sevgisine bırakıp cıvıdayarak konuştu. “O halde ilk arayanımız! Iowa’dan Mike bizimle. Seni dinliyoruz Mike!”

“Alo? Merhaba Dr. Travis?” diye yaşlıca bir ses geldi Iowa’dan.

“Merhaba Mike.”

“Dr. Travis... bunun için bir açıklamanız olacağına eminim. Karım geçen Salı günü Wal-Mart otoparkında Elvis’i gördüğünü iddia ediyor ve ben elbette ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Doğru, değil mi?”

Travis rahatladığını hissetti; bir an Iowalı Mike’ın ciddi olduğunu düşünmüştü. İçtenlikle güldü ve yanıt verdi, “Haaayır.. tabii ki bu mümkün değil Mike. Şimdi, sorun nedir?”

Mike devam etti, “Evet, ben de ona bunu söyledim. Saçmalık. Onu geçen hafta görmüş olamaz çünkü Elvis yetmişlerde uzaylılar tarafından kaçırıldı. Benim sorum

işte bu. Bunu biraz açıklayabilir misiniz? Onu tam olarak nereye götürmüş olabilirler acaba?”

Travis donakaldı ve Suzy'ye baktı. Suzy bir yandan operatörün aramaları elemesindeki başarısızlığa sinirleniyor, bir yandan da gülümsemeye devam ediyordu. Şimdi bu durumu idare etmekten başka şansı yoktu.

“Pekâlâ Dan? Bu konuda ne düşünüyorsun bakalım?” dedi kameranın gerisinde yüzünü buruşturarak.

Travis bugün çok açık sözlüydü. “Üzgünüm Mike ama bu konuda hayal görüyorsun...”

Suzy gergin bir kahkahayla araya girdi. “Tamam o zaman, Dan, bu konuda Mike'dan daha farklı düşünüyor olabilirsin, o halde devam edelim.” Kamera 2'nin ışığı yandı. Yanıt vermesi için Travis'e odaklanmış olan kameradan Suzy ona soğuk ve ters bir bakış attı. “Tamam o zaman,” diye yanıtladı Travis.

“Bir sonraki izleyicimiz Kansas'tan Zachary. Hoş geldin Zach. Dünyaca tanınan ‘Gizem Adamı’ Dr. Dan Travis'e sorun nedir?”

Travis esnemesine engel oldu ama gözleri, dün annesi için endişelenerek geçirdiği gecenin uykusuzluğunu ele veriyordu.

Kansaslı Zach hattın diğer ucunda hışırdadı. “Merhaba Dan. Evet, sorum Roswell'le ilgili. Bence hükümetimizin uzaylıların gelişini örtbas etmesi çok üzücü. Bizim de bunu bilmeye hakkımız var, öyle değil mi?”

İnanılır gibi değil. Her zaman aynı şey; insanların bana tek sormak istediği şey şu küçük yeşil adamlar!

Bir önceki Elvis sorusundan dolayı hâlâ kızgın olan Travis kendini dizginlemeden yanıtladı. Bunu hak etmişlerdi. “Pekâlâ, öncelikle uzaylıların Roswell'e gerçekten iniş yaptığını ve bunun örtbas edildiğini sadece düşünüyoruz. Eğer bu gerçekten olduysa, o zaman hükümet de bunu örtbas ederek muhtemelen doğru şeyi yaptı.”

“Neden?” diye sordu Suzy rahatlamış bir halde; niha-yet şov mantıklı bir hâl almış gibi görünüyordu.

“Çünkü bu kitlesel histeriye yol açabilirdi. Gerçekten, insanlar panikten ölebilirlerdi. Ayrıca bu durum bir sürü dine de zarar verirdi; o kadar fazla insan üzülmüştü ki en iyi ihtimalle havariyi vurabilirlerdi: yani başkanı. Aslına bakarsanız Roswell’den bir süre önce masum bir radyonun H. G. Wells’in *Dünyalar Savaşı*’nı yayınlaması büyük bir paniğe neden olmuştu.”

Suzy Spencer panosunun üzerindeki kâğıtları karıştırdı ve sırtarak araya girdi. “Ama Dan, 1997 yılında CNN ve TIME’in gerçekleştirdiği bir ankete göre Amerikalıların %80’i hükümetin uzaylıların varlığına dair bilgi sakladığını düşünüyor. Sen bütün bu insanların, yani izleyicilerimizin yanıldığını mı söylüyorsun?”

Paslaşma.

Travis hiç bocalamadı. “O anketten haberim var. İnsanlar hiçbir kanıtı olmayan başka fenomenlere de inanmak istiyorlar. Bakın, Roswell’le ilgili olayların biraz garip olduğu şüphe götürmez, ama sadece bu temele dayanarak bazı sonuçlar çıkaramayız. Benim söylediğim bu.”

“Tamam, ama Zach’in sorusuna geri dönersek Roswell konusunda sen ne düşünüyorsun?”

“Ben gerçeklerle çalışırım ve gerçekler de şöyle: Modern çağda UFO ziyaretlerinin sadece son elli yılda gerçekleştiği rapor edilmiştir; bu gezegende bulunduğumuz süre göz önüne alındığında bu çok kısa bir süre. Başka galaksilerdeki varlıkların bizi kendilerinden haberdar etmelerinin tek sebebi yüksek frekansta radyo sinyalleri göndermemiz ve bunu da sadece yetmiş yıldır yapmaktayız. Uzaylılar ilk sinyali alır almaz bizimle iletişime geçmek isteseler ve ışık hızında yolculuk ettiklerini farz etsek bile Dünyaya 1947 yılında varabilecek kadar yakın olan sadece dört yıldız sistemi olabilir. Dünyadaki yaşamın bir dizi olaylar zincirinin

sonucu oluştuğu konusundaki genel kanıyı göz önünde bulundurursak o dört yıldız sisteminde yaşamın olması çok küçük bir ihtimaldir. En iyi haliyle bizim elimizde UFOlarla ilgili olan şey, kolay açıklanamayan anekdotal kanıtlardır.”

Suzy'nin televizyondaki suratı, kaşlarını çatmasıyla birlikte asıldı. Travis, makyajı acaba çatlayacak mı diye merak etti. “Peki, Roswell’de insanların açıkça uçan daire olarak tanımladığı şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?”

Travis bu sorunun geleceğini tahmin etmişti. “İkinci Dünya Savaşı’nın sonunda hükümetimiz en iyi Nazi bilim insanlarını ordumuza almak üzere arayıp tahliye etmek amacıyla ‘Ataç Operasyonu’ adında çok gizli bir görev başlattı. Bu bilim insanları, bizi 1969’da aya götürenlerle aynı insanlardı. İster inanın ister inanmayın, savaşın son günlerinde Hitler uçan daire görünümlü uçaklar üretiyordu. Aslında *Haunebu* adı verilen bu gelişmiş silahları BMW fabrikası Prag’da yapıyordu. Bu silahların U. S. patent numaraları bile mevcut ve bunlardan ‘dönen jet uçakları’ olarak bahsediliyor.” Travis konuşurken büyük bir dosyaya göz attı ve oradan okudu. “İşte... patent numaraları 213529, 2801058___”

“Yani vardığın sonuç?” diye araya girdi Suzy.

Kadın, Travis’in sinirlerini bilemekteydi. “Vardığım sonuç Suzy, çalıştırdığımız Naziler muhtemelen bu projeleri devam ettirdiler ve Roswell’de düşen de büyük ihtimalle bir *Haunebu*’du. UFOların görülmelerinin sadece Roswell’den bu yana yaygınlaşmaya başladığını söylemekte de fayda var. Roswell’de halkın dünya dışı aktiviteler meydana geldiğini düşünmesi ordunun çok işine geldi. Bu durum dikkatlerin, olayın gerçek sırrından sapmasına neden oldu. Kim bilir? Orduda meydana gelen bu ‘sızıntılar’ belki de tam da bu sebepten planlanmıştır.”

Travis ahkâm kesiyordu ama umurunda değildi. “Liderlerinden gelen sağlam gerçekler olmadığında modern toplumlar içgüdüsel olarak en kötüsünü düşünür. Amerika’nın, meşalesiyle tüm dünyaya ışık tuttuğuyla ilgili ilkokul şartlandırmaları artık önemini kaybetmiş durumda. Vietnam’dan tutun da Watergate, Monica Lewinsky ya da Florida seçim oylarının yeniden sayılmasına kadar her bir fiyasko insanların kendilerine yalan söylendiğini hissetmesine sebep oldu; bunun etkisini de bu komplo teorileri çılgınlığı olarak görmekteyiz.”

“Ama Dan...”

“Suzy, sözün özü şu ki insanlar inanmak istedikleri şeylere inanacaklar. Bir hükümet bir şeyleri gizleyip onu gizemli kıldığında bu gizlenen her neyse büyük bir olay oluyor. İçimizdeki çocuk harekete geçiyor; insanların hayal güçleri ayaklanıyor ve böylece komplo teorileri doğuyor. Roswell’de ağır silahlı birlikler, öldürmek-için-vurun emirleriyle çıkageldiler. İnsanlar çocuklar gibi davranmayı kestiklerinde, belki o zaman hükümetler de bize öyleymişiz gibi davranmayı bırakacaklardır. Eğer gerçekten bizi izleyen ileri yaşam formları varsa, tahminimce bizleri uzak durmalarının daha iyi olacağını düşündükleri olgunlaşmamış, şiddet yanlısı ve paranoyak bir kültür olarak görüyorlardır.”

Suzy Spencer kulaklığından ona reklama gitmesini söyleyen yapım odasını dikkatle dinledi. Travis sessizliğe karşılık verdi: “Artık devam edelim mi?”

Bir saatten daha az bir süre sonra çile sona erdi ama Travis bir daha davet edilip edilmeyeceğini merak ediyordu. “Çok üzgünüm Tracy. Çok yorgunum ve aklımda bir sürü şey var,” dedi set amirine.

Tracy'nin yuvarlak gözlükleri, ardındaki bakışları gizlemeye yetmedi. "Bak, gerçeklerin peşinde olduğunu biliyorum ama..."

"Ama?" dedi Travis kaşlarını kaldırarak.

"Bazen gerçekler televizyon izlenilirlikleri için pek de iyi olmuyor. Her neyse, teşekkürler." O yapmacık gülüşlerinden birini attı ve bir sonraki bölümdeki işini yapmak için aceleyle gitti.

Travis derin bir nefes aldı ve acısı, yarın eve ve annesinin başucuna gitmeden önce katılması gereken son bir program daha olduğu düşüncesiyle biraz olsun hafifledi.

O programa asla katılamayacağını hiçbir şekilde bilemezdi.

3. BÖLÜM

Dwight Green, tam sekiz dakikadır telefonuna bakıyordu. Bunu biliyordu çünkü saatini süre tutmak üzere ayarlamıştı. Masanın üzerine gayet muntazam yerleştirilmiş olduğundan emin olmak için telefonun iki yanına ve arkasına baktı: masanın kenarından iki buçuk santim içerdeydi.

İki buçuk santim olmalı.

Köşedeki ofisi ferah ve düzenliydi. Elbette öyle olacaktı; burası ailenin reisi olarak oturduğu kontrol odasıydı.

Ajansım benim ailem ve her zaman da öyle olacak.

Bu onun seçtiği bir aileydi, ona yük olan değil. Burada işe yaramaz hiç kimse yoktu! İşe yaramazlardan basitçe kurulmuştu. Her şeyin yerli yerinde tutulması gerekiyordu.

Tanrım! Bu Leblanc pişi de kim şimdi?!

Green dişlerini alt dudağına geçirdi ve burnu, avını ısırarak üzere olan bir köpek balığının gibi büzüştü.

Yok bir şey, yok bir şey. Her işte bir hayır vardır. Sağ elini masasının siyah cam yüzeyine sürterek sakinleşti.

Leblanc'ı buraya getirip ona ait olmayanı ondan alacaktı. İşte bu kadar basitti.

Leblanc bu ihanetin yanına kalacağını nasıl düşünebildi ki?

Green bir volkan gibiydi: Bir an uykudayken diğer anda patlıyordu. Terapiden önce bu patlamaların sebebini hiç anlamazdı. Sadece kara bulutlar üstüne üstüne geliyordu. Ancak bu geceki patlamanın haklı sebepleri vardı. Bu gece tüm dünyası bıçak sırtındaydı, hem de sırf şu Clinton Leblanc denen küçük, dönecek bir bok parçası yüzünden. Bir insan bu kadar kişiyi nasıl riske atabilirdi?

Ailemi. Ülkemi.

Telefonuna ters ters baktı ve kaşlarını çatı. Onu duvara fırlatmak ve parçalamak is...

Yok bir şey, yok bir şey. Her işte bir hayır vardır.

Terapi işe yaramıştı.

Zoraki bir şekilde gülümsedi, koyu gri saçlarını düzeltti ve gözlerini telefondan ayırarak başka yere baktı. 14:45'te her zaman ikinci tıraşını olurdu ve saat şu an 14:51'di! İkinci temizliğini bir an önce yapmak istiyordu. Tıraş çantasının içinde bir ayna ve Just for Men saç boyası vardı. Bunları en alt çekmecesinde kilitli tutuyordu; ama şu anda masasından ayrılamazdı.

Croghan bunca zamandır ne yapıyor ki...

En sonunda telefon çaldı.

Green ahizeye yapıştı. "Ben Green, konuş."

"Efendim, ben Croghan. Leblanc dairesinde değil... ama arabası dışarda park halinde. Şu anda binanın geri kalanını ve çevresini tarıyoruz," diyerek titredi hattın öbür ucundaki ses.

Green çenesini sıvazladı. "O aracı boş bırakmayın. Bölgedeki diğer araçları da gözleyin. Ya hâlâ binanın içinde ya da çok yakınında. Yaya olduğuna göre çok uzağa gitmiş olamaz."

Green gözlerini kapatarak duraksadı. Elini şakaklarına bastırarak ekip liderinin yanıtını bekledi. "Evet efendim. Anlaşıldı efendim."

"Bekle," dedi Green ters bir şekilde. "Daireyi didik didik arayın ve son zamanlarda yapılan telefon görüşmelerini de kontrol edin."

"Tamam efendim. Efendim, bugün civardan yapılan görüşmeleri size sormadan kontrol ettim."

Green sandalyesinden öne doğru fırladı. "Bir şey buldun mu?"

“Evet efendim. Biz ön kapıyı kırmadan iki dakika önce gönderilmiş bir faks. Baltimore’da bir numaraya gönderilmiş... özel konut gibi görünüyor.”

Bu cesaret vericiydi: Leblanc’ın çok uzakta olamayacağını yanı sıra bir liderlerinin de olduğu anlamına geliyordu; bir suç ortağının. Green faksın kötüye kullanılabilecek bir bilgi içermediğini biliyordu; bu yüzden bir tehlike yoktu.

“Kimin evine gönderilmiş?”

Ekip lideri astını sorguya çekerken Green parmaklarını masaya vuruyordu.

En sonunda yanıt geldi. “Efendim, evet, faks Dr. Travis’e gönderilmiş, Dr. Daniel Travis’e.”

“Çok güzel. Operasyonu sürdürün ve Leblanc’ı yakalayın. Bu bir ulusal güvenlik meselesi. Tüm gelişmelerden beni haberdar edin,” dedi Green ve telefonu kapattı. Telaş içinde hızlı arama tuşuna bastı. Telefon açıldığında emirler yağdırmaya başladı.

“Norman, hemen Baltimore’da yaşayan Dr. Daniel Travis’le ilgili tam bir dosya hazırlanmasını ve evine en kısa zamanda bir ekip gönderilmesini istiyorum. Ekip liderine içeri girip Travis’i gözaltına aldıkları zaman beni aramasını söyle. Evde olmadığı sırada nerelerde bulunduğu dair tüm kayıtları kontrol edin. Sınırlama yok.” Green emirlerinin sorgusuz sualsiz yerine getirileceğinden emin bir şekilde telefonu kapattı.

Dwight Green derin bir iç çekerek kendini rahat deri koltuğuna attı ve ofisinin penceresinden Washington manzarasını seyretmek üzere etrafında döndü. Uzun bir gün olacaktı ama Leblanc ve suç ortağı Travis hava kararmadan önce tarihe karışacaktı.

4. BÖLÜM

Travis otel barında ekşi elmalı martinisini yudumluyordu. Daima 7. Cadde'deki Sheraton Otel ve Kuleler'de kalırdı çünkü orası ilk kitap sözleşmesini imzalayacağı zaman kaldığı yerdı: Daha stressiz günlerin hoş hatıraları.

Annesinin rahim kanseriyle savaştığını öğrendiğinden beri Travis'in aklına çok tuhaf anılar geliyordu. Kâbuslar gördükten sonra kendisini uyutmak için annesinin nasıl Beatles şarkılarını söylediği. Chester'ı yıkaması ve küçük köpeğin çılgına dönüp onu devirmesi. Ve başka zamanlar...

Kes şunu. Gözleri yaşlarla doldu.

Travis çaresiz hissediyordu. Annesinin, işine odaklanıp endişelenmemesini istediğini biliyordu. Çok gururlu bir kadındı. Bu gibi zamanlarda Travis bir kardeşinin olmasını diliyordu: Bu dönemin üstesinden birlikte gelebileceği birinin.

Tamam, yarın bir televizyon programı daha ve sonra eve gidiyorum. Odaklan, diye düşündü kendi kendine. İçkisini kokladı ve yuttu.

Daha önce odasındaiken on bir kat aşağıdaki caddelelerin koşuşturmacası ona hayatını daha fazla yaşaması gerektiğini hatırlatmıştı. Giriş katındaki yaşam onu çağırmıştı; bu yüzden odasında sessizce kitap okumak yerine işte burada, bardaydı.

Aslında o da pekâlâ bir eğlenceydi. Neden bir otel odasında oturmak düşüncelere boğulmak gibi görünürdü ki?

Hafif bir vertigo hastalığından muzdarip olmasaydı binanın daha üst katlarında, düdük seslerini ve araba kornalarını duyamayacağı bir oda isterdi. Kişisel gelişim

CD'sinin dediğine göre vertigo düşme korkusu ve düşme arzusudur. *Bu ne tuhaf bir çelişkidir böyle?*

Haftasonu Phoenix, Arizona'da verdiği dersten sonra dün akşam JFK Havaalanına yaptığı yolculuk sıkıntısız geçti; ama belki de bu taşıt tutması için aldığı ilacın işiydi. Travis ilaç almadan uçamıyordu.

Vardıktan sonraki en zorlu bölüm trafikle boğuşmaktı. Şehir trafiği, toplu taşıma grevi dolayısıyla durma noktasına gelmişti. Barın televizyonunda haberleri seyrederken trafik durumunun korkunç olduğunu fark etti. Yarına kadar durum düzelmezse en azından bu otelden televizyon binasına kadar yürüyebilirdi.

Soğuk votka boğazına iyi geldi. *Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Gizli bir alkolik olabilir miyim ki? Sadece votka içebiliyorum, yani meyve suyu karıştırmadan.*

Travis gereksiz şeyler düşünme eğiliminden kendisini çekip kurtarmaya çalışarak pencereye doğru döndü ve iş çıkışı trafiğinde çılgın gibi bir yerlere gitmeye çalışan insanlara baktı. Grevin tam faaliyete geçmesiyle birlikte kriz hızla kaosa doğru gidiyor, insanların paniğe kapılması durumu daha da kötüleştiriyordu.

İnsan New York'un coğrafyasının ne kadar istikrarsız olduğunu ancak böyle zamanlarda fark ediyordu. Manhattan canlı kalmak için bir dizi köprü, tünel ve feribot trafiğine bel bağlamış, inanılmaz fazla nüfusa sahip bir adaydı. Toplu taşımadaki grevle birlikte New York'un ana arterleri tıkanmıştı ve şehir kalp krizi geçiriyordu.

Yerel haberlerin söylediğine göre hükümet ve toplu taşıma çalışanları arasındaki görüşmeler yine tıkanmıştı ve iki taraf da uzlaşmaya yanaşmıyordu. Girilen çıkmazın sebebi sağlık sigortasının kapsamı ve artan maliyetlerdi.

Manhattan Adası'na gidip gelmenin tek yolu şu an araba ya da teknelerdi. Ama yollar tıkalıydı ve televizyondaki en son haberlere bakılırsa Staten Adası feribotları gibi tek-

neler, içine dolmuş insan kalabalığından dolayı batacarmış gibi görünüyordu. Deniz taksilerinde akıl almaz insan kuyrukları vardı. Televizyon bir yığın insanın ayaklarıyla çiğneyerek geçtiği Brooklyn Köprüsü'nü gösteriyordu; aşağı yukarı sallanan kafalarıyla silah atışından sonra başlayan bir yürüme maratonundaymış gibi görünüyorlardı.

Dışardaki kaosu ve 7. Caddedeki taksi kavgasını seyrederken daldığı düşünceler barmenin ismini söylemesiyle bölündü. "Daniel Travis burada mı?"

"Burada," dedi Travis sağ elini havaya kaldırarak.

"Size bir telefon var efendim." Barmen barın sonundaki dâhili telefonu işaret etti.

Üşütükler. Beni buldular. Travis bir iki saatliğine hayat-tan kopabilmek için cep telefonunu kapatmıştı.

Telefonun ahizesini endişeyle kulağına dayadığında tanımadığı bir kadın sesi duyunca şaşırdı.

"Dr. Travis merhaba." Sesi yumuşak ama aciliyet bildirir gibiydi.

"Merhaba hanımefendi, ben Dr. Travis, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Sonia Leblanc, *New York Times*'da muhabirim. Sadece bu akşamlığına şehirde olduğunuzu öğrendim ve bu gece bitirmem gereken bir makaleyle ilgili olarak biraz bilgi almak için sizinle kısa bir röportaj yapmak istiyorum. Bu mümkün olabilir mi? Bir saat içinde orada olabilirim." Arkadan çok fazla gürültü geliyordu ama yine de sesi netti.

"Bu makale neyle ilgili?" Muhabirlerin, kendisinin uzmanlık alanına girmeyen konularla vaktini harcamamaları konusunda her zaman dikkatli davranırdı.

"Bermuda Şeytan Üçgeni'yle ilgili, Doktor. Barda sizinle ne zaman buluşabilirim?"

Travis kadının ısrarcılığını biraz sinir bozucu buldu ama muhabirler söz konusu olduğunda bu normaldi; ayrı-

ca her ne kadar bayat bir konu ve tatmin edici açıklaması olan bir ‘gizem’ olsa da Bermuda Şeytan Üçgeni’nin kalbinde özel bir yeri vardı.

“Pekâlâ. Size Sonia diyebilir miyim? Şu anda bardayım ve buraya geldiğinizde sizinle görüşebilirim. Neye benzediğimi bildiğinizi varsayıyorum?”

“Elbette, Doktor. Sadece birkaç blok ötedeyim,” dedi kadın.

“Bu çok iyi,” dedi Travis.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Bu kadın haberleri izlemiyor mu? “Toplu taşıma grevi!”

“Ah... evet. Birazdan görüşürüz.” Sonra telefon kapandı.

Travis telefonu elinden bıraktı ve muhabirlerin ne kadar uyanık ve ısrarcı olabildiklerine şaşırdı. İçkisine geri döndü ve barmene teşekkür etti.

Bu, yarına zihnen hazırlanmak için de iyi olacaktı; bir hoş geldin eğlencesi gibi.

Kırk dakika sonra yeni gelenleri görmek için etrafı kolaçan ederken Travis, lobide durmuş küçük bir aynaya bakan ve bara girmek için son hazırlıklarını yapan bir kadın fark etti. Kadın ne kadar güzel olduğunu ve bu güzelliğinin istediği şeyi elde etme konusunda nasıl işe yaradığını biliyormuşçasına gülümsüyordu. Siyah saçları ve Travis’e Pamuk Prenses’i düşündürecek kadar kusursuz beyaz bir teni vardı.

Uzun boyluydu ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Yirmilerin sonlarında falan mıydı?

İkinci elmalı martinisinden kaynaklanan güven dolu yarım ağız bir gülüş atarken Travis, tam benim tipim diye düşündü. Bir an, annesi yatakta kanserle boğuşurken bir kızı çekici bulmanın yanlış bir şey olup olmadığını sorguladı.

Kadın başını kaldırdı ve bu sefer de barı o kolaçan etmeye başladı. Travis televizyon seyrediyormuş gibi yaptı; bu aptalcaydı ama çok da azgın gözükmemek için gerekli bir oyundu. Bu gece onunla flört etme düşüncesi çok cazip ve rahatlatıcı geliyordu.

Sonra telefondaki sesi duydu. İsmini söylüyordu, “Dr. Travis?”

Sesin geldiği yöne baktı. Pamuk Prenses’ti. Sonia gelmişti. Yüzünde bir Cheshire kedisi gülümsemesi ve gözlerinde sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi bir ifadeyle Travis’e doğru yürüyordu. Gerçek dışıydı.

“Merhaba,” dedi Travis onu inceleyerek. “Sonia?”

“Evet,” dedi Sonia. Onu tanıdığı belliydi. Şimdi ona daha yakinken ve direk yüzüne bakarken kızın ilk düşündüğünden çok daha güzel olduğunu gördü. Büyüleyiciydi. Barda onun yanına gelmek için son adımlarını atarken Travis gözleriyle onu soymamak ve gözlerinin içine bakıp kalmamak için çaresiz bir çaba gösterdi. Lacivert ceketin ve beyaz dantel bluzun altında muhteşem bir vücudun olduğu belliydi.

Profesyonellik ve hayvani içgüdülerin çatışması Travis’in düşüncelerini bulandırdı. *Kes şunu Dan, o bir muhabir.*

Sonia yeşil gözlerini onunkilere dikerek hemen yanındaki bar sandalyesine oturdu.

5. BÖLÜM

Clinton Leblanc'ın komşusu Bayan Perkins, arkadaşlık etmekten hoşlanırdı.

Leblanc iyi bir başlangıç yapmıştı. Çalışmalarında yer alan araştırmanın bir sayfasını kopardı, sayfanın en altına şifreli bir not karaladı ve gerçeği ortaya çıkarmak için yardımını isteyeceği adama faksladı; Dan Travis'e. Leblanc, Travis'in evinin faks numarasını Gizli Servis veritabanından bulmuştu. Bu bir protokol ihlaliydi, evet, ama bu aşamayı çoktan geçmişti.

Faksın gittiğinden emin olduktan sonra Leblanc, komşusunun dairesinde biraz vakit geçirmek için koridora çıktı.

Bayan Perkins beyaz saçlı, tek başına yaşayan ve daima lak lak peşinde olan bir kadındı. Holün tam karşısındaki dairesi de bunun için mükemmel bir seçimdi. Normalde Leblanc onunla karşılaşmaktan nefret ederdi; ama bu akşam kadın bilmeden onun hayatını kurtaracaktı.

"İyi akşamlar, Leblanc. Senin için ne yapabilirim canım?" diye sordu kadın şaşkınlıkla, çalınan kapısını açınca. Monoton yalnızlığının acısı 309 numaralı dairedeki şu havalı sarı saçları olan adam tarafından bölünmüştü. Leblanc kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu ve özel dikim takım elbisesinin düğme deliğinin üstüne altın rengi bir yıldızla kaplanmış bir Amerikan bayrağı broşu takıyordu. Bayan Perkins onunla lobide, posta kutusunun orada ya da çöpü çıkarırlarken holde ne zaman karşılaşsa aklına Robert Redford geliyordu. Robert Redford'a bayılırdı.

"Merhaba Bayan Perkins, sizden bir pul ödünç alabilir miyim?" Leblanc bunu sakın bir tavırla söylemişti. O an en

çok ihtiyacı olan şey, beklenmedik ziyaretini en iyi şekilde aklayacak şeydi.

Kadın onu içeri davet etti ve tam da umduğu gibi pulu bulmak için mutfak çekmecelerini alt üst etmeye başladı. Bayan Perkins, Leblanc'ın koridorun karşısında bulunan dairesine giren davetsiz misafirlerin gürültüsünü duymamışa benziyordu.

Leblanc'tan bir damla ter, mutfak tezgâhına damladı.

"İyi misiniz Bay Leblanc?" Biraz renginiz atmış gibi... Size bir fincan kahve ve bir dilim turta getireyim mi?"

"Yo, ben iyiyim." *Keşke bir dilim turtayla kışımı bu pislikten kurtarabilseydim.* "Biraz egzersiz yaptım da." Tam o sırada bir takım elbiseyle kravat giyiyor olduğunu fark edip kadının durumu daha fazla kurcalamamasını umdu. Bayan Perkins gülümsedi ve pulu aramaya devam etti.

Dikkati dağılmış ve sürekli giriş kapısına bakan Leblanc, kadının evinin darmadağın olduğunu yine de fark edebiliyordu. Hiçbir yerde kedi görememesine rağmen ortalık kedi çışı kokuyordu.

"Ne güzel bir eviniz var. Duvardaki şu resim..."

"Evet canım. Art Perkins, rahmetli kocam. Altı yıl önce Parkinson hastalığından öldü. Yakışıklı bir adam, öyle değil mi?" Tanrı ona sabır versin.

Bayan Perkins'in anılara dalarak konuşması Leblanc'ın işine geldi. Burada ne kadar uzun kalırsa o kadar iyiydi.

Leblanc rahmetli Art Perkins'in ölüm hikâyesini yarım kulak dinlerken ilk kez bir sonraki adımını baskı altında hissetmeden planladı.

İşe yarayacak mı?

Dinlenme kısa sürdü.

Leblanc takipçilerinin, komşusunun kapısına vurduğunu ve onu harekete geçmeye zorladıklarını duyabiliyordu. *Yaşlı kadın bu kadar gürültüyü nasıl oluyor da duymuyor ki?*

Kulağa ne kadar aptalca gelse de seçtiği yol en iyi yoldu. Komşusunun dairesinde daha fazla durmak artık bir seçenek değildi; orası kesindi.

Gitme vaktiydi.

Leblanc en sempatik ses tonuyla, gözleri yaşlarla dolu Bayan Perkins'in sözünü kesti. "Buna başka bir zaman devam edebilir miyiz? Bu gece bir uçuşum var ve gitmeden önce bir şey postalamam gerekiyor... Şu pulu bulabildiniz mi?"

"Evet canım, hemen getiriyorum," dedi başını eğerek.

Leblanc göğüs cebinden zarfla birlikte bir kalem çıkardı; bu geceki kargaşa ve baskının sebebi olan o değerli zarfı. Üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

İşe yaramak zorunda.

Ama o daha yazmayı bitiremeden Bayan Perkins'in kapağı güçlü bir şekilde çalındı.

Zaman doldu!

Bayan Perkins bu gece kapısını çalan esrarengiz ziyaretçilerin verdiği heyecanla kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bayan Perkins, bekleyin!"

"Bir dakika içinde geliyorum."

Gitmem gerek, hemen!

Yaşlı kadın mutfaktan çıkar çıkmaz Leblanc onun karıştırdığı mutfak çekmecesine atıldı. Basit bir posta pulunu bulmak için sakinleşmeye çalışarak çekmecenin içindeki garip şeyleri didik didik etti.

Kapı bir kez daha çalındı; bu sefer daha kuvvetli ve daha saldırgan. Leblanc yakalanmasının ve her şeyi kaybetmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Eğer yakalanırsa modern çağın en iğrenç yalanının izleri yok olacak ve yalancılar ortalıkta rahatça gezinebilecekti. Tek umudu Dr. Travis denen adamın faksı alması ve daha da önemlisi bir şeyler yapabilmesi, yapmak *istemesiydi*.

O an Leblanc hiç tanımadığı bir adama güvenmenin ne kadar anlamsız olduğunu fark etti. *Hayır, bu benim elimde... sadece benim.*

Bayan Perkins'in "hemen açıyorum" diye seslenişi kulağına bir cenaze müziği gibi geldi. Leblanc çekmecede hiç pul olmadığını anlamıştı ve başını kapıya doğru çevirerek çekmeceyi sinirle kapattı. "Hayır!"

Tam o sırada duaları kabul oldu. Tezgâhın üstünde duran kir içindeki mini fırının yanında gönderilmek üzere bir mektup yığını duruyordu. Yığının en üstünde parası ödenmiş ve göndermeye hazır halde bir acele posta zarfı vardı. Leblanc bu zarfı kaptı.

Dışarı çıkmanın sadece bir yolu vardı: üçüncü kattaki balkon. Bedeli ne olursa olsun tek seçenek buydu.

Bayan Perkins'in kapısında uzun boylu ve siyah asker üniforması giymiş iki adam belirdi. "İyi akşamlar hanımefendi. Yaşadığınız yeri ulusal güvenlik açısından kontrol etmemiz gerekiyor. 309 numaralı dairede kalan Bay Leblanc'ı arıyoruz. İçeri girebilir miyiz?" diye sordu liderleri. Sanki kadının seçim şansı varmış gibi.

"Ah, tabii ki. Aslında kendisi şu anda mutfağımda. Bir pul istemek için gelmişti ve..."

Cümlesini bitirme şansı olmadı. İki adam da içeriye girdi; birisi tabancasını kaldırıp mutfığa doğru koşarken diğeri ekibin geri kalanını harekete geçirmek için çılgın gibi telsizine sarıldı. Evi ince bir ustalıkla ele geçirilirken Bayan Perkins şaşkınlık içinde bakakaldı.

İki ajan dairenin içinde sırtlarını duvara yaslayıp her köşeyi, dolabı ve deliği silahlarını doğrultmuş bir şekilde ve birbirlerine "Temiz!" diye bağırarak sinsice dolaştılar. Mutfığa girdiklerindeyse aramalarının boşuna olduğunu fark ettiler.

Kıdemli ajan sinirlenerek Bayan Perkins'e gitti ve gürledi.

"Hanımefendi, mutfakta olduğunu söylemiştiniz? Oysa orada hiç kimse yok. Leblanc'ı ne zaman gördünüz?"

Bayan Perkins'in gözleri yaşlıydı ve titriyordu. "Ama az önce buradaydı. Benden pul istedi. Sonra ben kapıyı açmaya gittim ve geri döndüğümde..."

Ajanlar birbirlerine baktılar. "Yani biz kapıyı çalana kadar burada olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu çok önemli ve size hatırlatmalıyım ki devlet suçu iş..."

"Doğru. Evet. Siz kapıyı çalana kadar tam da buradaydı!"

İki ajan olayı anlayarak birbirlerine baktılar ve hızla mutfağın sürmeli balkon kapısına doğru gittiler.

Cam kapıyı o kadar kuvvetle çekip açtılar ki kapı yerinden çıkıp aşağıya düştü.

Leblanc alt katın balkonuna atladı ve tepeden bir helikopterin geçtiğini duydu. İkinci katın balkonundan da aşağı atladı ve inişini hafifletmek için çimlerin üzerinde karşıya doğru yuvarlandı. Bulunduğu yerden Bayan Perkins'in üçüncü kattaki dairesinin balkonuna baktı. Siyahlar içindeki silahlı ve yorgun iki adam da dışarı çıkmışlardı ve yakın takipteydiler. Panikle tekrar ayağa fırladı.

Ölüm her tarafını sarıyordu.

Leblanc ağaçların arkasına saklanarak son sürat binanın karşı tarafına koştu. Araba konvoylarının peşinden yıllarca koşmanın getirdiği zindelik şimdi pek de işe yaramıyordu.

New Hampshire Caddesi'nden Potomac Nehri'ne doğru koşmaya devam etti.

Helikopterlerin sesleri ve bağırışlar hafiflemişti ama Leblanc nefesini hızına göre ayarlayarak profesyonel bir atlet gibi koşmaya devam etti. *Şimdi ne yapacağım?*

Birinci öncelik: zarfı postala.

Tüm ihtiyacı olan lanet olası bir posta kutusuydu; ama en yakın posta kutusu kendi apartmanındakiydi. Oraya geri dönmek söz konusu bile olamazdı.

Düşün. Düşün ve koş.

Leblanc çaresizce en yakın posta kutusunu nerede bulabileceğini düşünürken güneybatıya yöneldi. Helikopterlerin tekrar etrafını sardığını duydu.

O anda aklına geldi. Watergate.

Kötü bir ünü olan bu otelin yanındaki dükkânların önünde yer alan Watergate binasında bir postane vardı. Adrenalinin yükselmesiyle birlikte hızını da artırdı.

Saniyeler sonra Leblanc büyük, kasvetli Watergate binasının, tam önünde belirdiğini gördü. Virginia Caddesi'ne yaklaştığında hava görüşüne çıkmak üzere olduğunu biliyordu. Yetişkin meşe ağaçları şu ana kadar onu gayet iyi gizlemişti ama bu avantajı kaybetmek üzereydi. Buna rağmen Leblanc son adımında arabalardan kıl payı kurtularak Virginia'nın karşısına hızla geçti. Caddenin karşı tarafına geçtiğinde çitlerin üstünden atlayarak posta kutularına koştu ve Bayan Perkins'in acele gönderi zarfıyla birlikte bomba gibi sırrı içeren zarfı çıkardı. *Tanrı Bayan Perkins'i korusun.*

Nefes nefese kalmış olan Leblanc, kalemini çıkarıp posta kutusunu masa gibi kullanarak bir şeyler yazdı. Son bir kez adresi kontrol ederken çenesinden bir damla ter zarfın üzerine düştü. Leblanc bu zarfı isteksizce acele posta zarfının içine yerleştirdi, zarfı mühürledi ve posta kutusuna yerleştirdi. Bu kendisi için istediği bir hediyeyi başkasına vermek gibi bir şeydi. *En azından zarf şimdilik güvende.*

Ama ne pahasına?

Alçaktan uçan helikopterler Washington'da her gün görülebilen bir şeydir; ama Watergate binasının çatısının etrafında dolaşan siyah Augusta 109 kadar alçaktan uçanını çok az insan görmüştür.

Orada ürkütücü bir şekilde, sanki Leblanc'a bakıyormuş gibi uçuyordu.

Leblanc derin bir nefes aldı ve tekrar koşmaya başladı. Watergate'in çevresinden gitmenin yapabileceği en iyi şey olduğuna hızlıca karar verdi. Eğer saklanmayı başarıp biraz daha zaman kazanabilirse güvenli bir yere sığılabılır ve dosyayı almaya gidebilirdi. Çok kıymetli dosyayı...

Bitti.

Leblanc, New Hampshire Caddesi'ne giden köşeyi dönünce siyahlı iki adamın silahlarını çekmiş kendisine doğru yaklaştığını gördü. Onlarla Potomac Nehri'nin arasında kalmıştı. Leblanc takipçilerinin ona durması için bağırıklarını duydu.

Kalbi pompalayabileceği tüm adrenalini pompaladı ama öyle bile olsa durumunun ümitsizliğinden dolayı boğazının düğümlendiğini hissetti. Bir kahve dükkânını geçip de F Caddesi'ne hızla saptıktan sonra seçeneklerini düşünmeye başladı.

Hiç seçeneği yoktu.

Nehre doru koşarken sol gözünün ucuyla John F. Kennedy Güzel Sanatlar Merkezi'ni, sağ gözünün ucuyla da Watergate Hotel'i gördü. Sol tarafında babasının neden öldüğünü acı bir şekilde hatırlatan şey, sağ tarafındaysa devlet komploları gerçeği, ikisi de aynı yerde, aynı anda, sorumluluğunun önemini tekrar doğruladı ve 'şifre'den vazgeçip daha önemli bir çağrıya kulak vererek yaptıklarını haklı çıkardı.

Ama bunlar son dualarıydı.

Leblanc, Potomac park yoluna doğru ilk adımını attığında sağ kürek kemiğinin üstünde sert bir ses duydu; bunu yakıcı bir acı izledi. Bunun şokuyla dörtlüye giden koşusu tırıs geçti.

Yüksek hızlı bir kurşunla vurulmuştu.

Yolun karşısına, nehrin kıyısına sendeleyerek giderken Leblanc bağırıışların daha da yaklaştığını duydu. Nehir yakasındaki bir meşe ağacına doğru sendeledi ve dengesini sağlamak için nehrin çitlerine tutundu. Saldırganlarına döndü ve silahını çekti.

Tam silahını kınından çıkarırken başka bir güçlü ses ve yakıcı bir acıyı bu sefer göğsünde hissetti. Görüşü bulanıklaşırken Leblanc silahını saldırganlarına doğrulttu ve umutsuzca ateşledi.

Bu atışa anında karşılık verdiler.

Bu sefer göğsüne saplanan kurşun onu çitlerin üzerinden Potomac Nehri'nin karanlık sularına devirdi.

Su, Leblanc'ın vurulmuş bedenini hızla yuttu.

Karanlık. Soğuk, kemiklerine kadar işledi.

Gözünün önüne babasının canlı görüntüleri geldi – bir koruyucu melek. Uzanıp ona dokunabileceğini hissetti.

Acının yerini parlak bir ışık aldı.

Bunu senin için yaptım Baba... Gerçek ortaya çıkacak...

6. BÖLÜM

Rosemary Jackson, Dr. Travis'in Baltimore, Maryland eteklerinde yer alan Ruxton Kasabasındaki sömürge dönemi tarzı evini çekip çevirmekten hoşlanan özverili ve sadık bir hizmetçiydi.

Ama gözlerini otomatik bir tabanca namlusuna dikmiş bakarken doktorun kirli gömlekleri ilgilendiği en son şeydi.

Dakikalar önce Afro-Amerikalı kadın günlük ev işlerini bitirmek üzereyken kapı kırılarak açıldı ve ev, ona bir tür SWAT* ekibi gibi görünen kişiler tarafından sarıldı; siyah savaş kıyafetleri ve kurşun geçirmez yelekler giydiklerine göre bir tür devlet ajanı olduklarını, öyleyse ortada korkunç bir hata olması gerektiğini düşündü.

Gözlerinde yaşlarla işgalcilerin, kendisinin titizlikle toparladığı evi zarar vererek ve darmadağın ederek yağmalamalarını seyretti. Kendisine silah doğrultmuş ve eğer en ufak bir hamle yaparsa kendisini *vuracağını* söyleyerek tehdit eden adamdan korkmuş, konuşmaya cesaret edememişti. Hareketsiz durmak Rosemary için zor olmamıştı. Şoktan ve korkudan zaten kaskatı kesilmişti.

Rosemary son birkaç dakika içinde kopan fırtınayla ilgili olarak düşüncelere gömüldü ve muhtemel açıklamalar bulmaya çalıştı. Kendi kaderini ve eğer bu onun sonuysa sakat kocasının nasıl başının çaresine bakacağını düşündü.

Bu düşünceyle birlikte korkusunun aniden öfkeye dönüştüğünü hissetti.

* Özel Silahlar ve Taktikler Birimi. Amerika'da, yüksek riskli işlemleri gerçekleştirmek için eğitilirler. (ç. n.)

Mutfaktan kendisine doğru gelmeye başlayan adamı gördüğünde bekleyişinin bir şekilde sona erdiği içine doğdu.

Özel Görev şefi Hicks kadının önünde durdu. Başlığının altından yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. “Dr. Travis nerede?” dedi ona doğrulttuğu silahı sallayarak.

Rosemary’nin öfkesi arttı.

Bu bir hataydı.

“Neler oluyor? Siz kimsiniz? Dr. Travis iyi bir adamdır...”

Hicks kadının yüzüne iyice bakabilmek için eğildi. “Çok dikkatli dinle,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Biz federal ajanız ve eğer işbirliği yapmazsan tutuklanırsın. Daniel Travis, ulusal bir güvenlik meselesiyle ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyor.”

Kadın, şefin kömür gibi siyah gözlerine bakarak karşılık verdi.

“Genç adam, beni ne suçla tutuklayacaksınız? Dr. Travis’ten ne istiyorsunuz? Tanrı aşkına adamlarınız ne arıyor?! Bana neler olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım!”

Rosemary, Hicks’in doğrulduğunu, derin bir nefes aldığını ve kafasını toparlamaya çalıştığını gördü. Rosemary’nin, adamın gözlerindeki gerilimi anlayacak kadar hayat tecrübesi vardı. Fazlasıyla baskı altındaymış gibi görünüyordu. Normaldekinden de fazla, diye düşündü. *Bir şeyler saklıyor.*

Hicks daha rahat bir tavır takındı. “Bayan, kötü bir başlangıç yaptık ve kafanızın karışmış olduğunu anlıyoruz.”

“Evlat, kafası karışık olan sensin!” diye cevap verdi Rosemary.

Kadının küstahlığı, zoraki bir anlayış göstermeye çalışan Hicks’i yalayıp geçti. “Sanırım siz hizmetçisiniz?”

Rosemary başını salladı.

“Bakın, izinsiz girdiğimiz için üzgünüm. İşvereniniz Dr. Travis bize bir konuda yardımcı olması için acilen arıyor. Hayatının tehlikede olduğunu düşünüyoruz; bu yüzden bunu yapma riskini göze aldık. Silahlar ve sebep olduğumuz hasar için özür dileriz.” Hicks silahını kılıfına soktu.

Rosemary’nin ifadesi yumuşadı. Öfke, işvereni için kötü olabilirdi.

“Yani bayan, bize nerede olduğunu ne kadar çabuk söylerseniz, biz de o kadar çabuk...”

Hicks’in konuşması bir uydu telefonuyla gelen zayıf bir adam tarafından kesildi. Gömleğinin üzerinde ismi, yani Dekins yazılı bir etiket dikiliydi. “Efendim, telefonda Müdür Green var. Hemen sizinle konuşmak istiyor.”

Hicks telefonu ondan kaptı. “Affedersiniz bayan, bu görüşmeyi yapmam gerekiyor.”

Hicks tuhaf telefonda konuşmaya başlarken Rosemary kafasını salladı; seksenlerden kalma bir telsiz telefona benziyordu.

“Ben Hicks, efendim. Travis’in evinde ona dair hiç iz yok. Adamlarım şu anda evi arıyorlar ve ben de şu anda...”

Green’in sesi ahizeden dışarı taşıtı. “Travis’in New York’a gittiğini öğrendim; bu yüzden evde olmayacak. New York’ta onun için bir tutuklama emri çıkarttım ama öncelikle oraya gönderilen faksı istiyorum... onu buldunuz mu?”

Hicks dudağını ısırdı. “Efendim, şu anda o faksı arıyoruz.” Aslında Hicks, Green’den gelen baskıyla silahlı ve tehlikeli olabilecek Travis’i bulmaya öncelik vermişti. Hicks ahizeyi eliyle kapattı ve Dekins’e fısıldadı. “Gidip faks makinesini bir şey var mı diye kontrol et.”

Dekins bir çocuk gibi koşturdu.

“Çok güzel, siz onu bulana kadar bekleyeceğim. Kimi sorguya çektiğini söylemiştin?” diye sordu Green.

Hicks, Rosemary'ye baktı. "Hizmetçiyi efendim. Eve girdiğimizde burada o vardı."

Dekins holden bağırdı. "Efendim, işte burada. Faksı bulduk!" Hicks ona mutfığa gitmesini kaş göz etti ve Rosemary'ye sinsice sırtıttı.

"Efendim, faksı bulduk," dedi Hicks telefonda.

Rosemary, Hicks'in daha önceki özürlerinde samimi olmadığını fark etti ama patronunun iyiliği için oyunu sürdürdü. Telefonun iki ucundaki konuşmayı da rahatlıkla duyabiliyordu.

"Faksta ne yazıyor?" diye sordu Green.

"Efendim, buna kendiniz baksanız daha iyi olur. Bana pek bir şey ifade etmeyen karmakarışık el yazıları var. Sayfanın en tepesinde 'Lancer'in İntikamı' yazıyor."

Sayfanın tepesindeki "Lancer'in İntikamı" kelimeleri Green'in kafasını karıştırmıştı ama faksın tastamam ele geçirilmesiyle teselli buldu. Eğer bu Leblanc'la Travis arasında bir tür parolaysa kriptologu hemen üzerinde çalışmaya başlayabilirdi.

Green'in gülümsemesi o gün ilk defa iyi tıraşlanmış yüzünün tamamına yayıldı. Bu aslında şu insanın yüzünün şeklini değiştiren gülümsemelerden biriydi. Yanakları bir karikatür gibi dışarıya kadar uzamıştı. Bu çılgın gülümseme orada beş saniye durdu ve boşluğa bakarken orada yapışıp kaldı. Bunu gören yardımcılarının ödü koptu; çünkü mutluluk maskesinin altında bir patlamanın gizleniyor olabileceğini biliyorlardı.

Green gülümsemeyi kesti ve hâlâ telefonu kulağına tutarak ayağa kalkıp aşağıda kalan masasına baktı. İşlerin nihayet istediği gibi gitmeye başlamasıyla birlikte bir nefes aldı. Leblanc tarih olmuştu ve Travis de çantada keklikti. Leblanc'ın canlı ele geçirilememesi talihsizlikti ama Gre-

en adamlarının başka şansı olmadığını anlamıştı. Çalıntı eşyanın adamın üstünde bulunması sadece an meselesiydi. Travis de sivil olduğu için büyük bir sorun olmayacaktı.

“Faksı hemen bana yolla Hicks!” diye bağırdı Green telefonda. Hicks’e konuşma fırsatı vermeden yeni emirler yağdırmaya başladı.

“İlaçlarımı almam lazım,” dedi Rosemary, kapıya yönelerek. “Kalp hastasıyım ve onları şimdi içmem lazım. Bazıları çalışma odasında; o yüzden geçmeye izin verirsiniz...”

Telefonda konuşan Green’i dinlerken dikkati dağılmış olan Hicks Dekins’e, kadının geçmesine izin vermesi için kafa salladı. Buradaki işi bitmişti. Faksı ele geçirmişti ve Travis artık New York ekibinin problemiydi.

Rosemary, Dekins eşliğinde çam kaplı çalışma odasına doğru yavaş yavaş yürüdü. Dekins kapıda durmuş ‘şu Travis denen adamın’ sergilediği tuhaf eserlere dikkatle bakarken Rosemary Travis’in aspirinleri sakladığı çekmeceyi açtı. Kadın konuştuğunda Dekins, Titanik’ten kurtarılmış gümüş bir çatal-bıçak setinin altındaki tabelayı okuyordu.

“Bana bir bardak su getirebilir misin genç adam?” dedi Rosemary, derin derin soluklanarak ve masadan destek alarak. Rosemary her zaman iyi bir aktris olduğunu düşünmüştü.

Dekins kadına acıyarak baktı. “Evet, tabii,” dedi, dönüp mutfığa yönelerek.

Rosemary şansını elde etmişti.

İki saniye içinde hamlesini yaptı. Bu şartlar altında ve oğlunun bursunun nasıl gittiği gibi ailevi konularda hep halini hatırlı soran kibar Dr. Travis için yapabileceği tek şey buydu.

Hicks, görüşmesini bitirdi. Başını kaldırdığında elinde bir bardak su taşıyan Dekins’i görünce ağzı açık kaldı.

Onun şu lanet olası hizmetçiye gözcülük ediyor olması gerekiyordu!

“Onu yalnız bırakarak ne halt ettiğini zannediyorsun?!” diye haykırdı, Dekins’le birlikte sanki kulağını çekmiş gibi çalışma odasına yönelenerek.

Rosemary odanın ortasında, bardağı almak için elini uzatmış bir halde duruyordu. “Teşekkür ederim evlat.” Gü-lümseyerek ilaçları yuttu.

Dekins yanında duran Hicks’e, “Ne diye endişeleniyorsunuz ki efendim?” der gibi baktı.

“Pekâlâ, bir daha onu yalnız bırakma Dekins. Ve şu faks makinesinin hafızasını sil. Yeni emirlerim var.”

Artık faks elinde olduğuna göre Green’in bir sonraki adımı hesaplama zamanı gelmişti.

Dr. Travis’le ilgili oluşturulmuş dosyayı açıp koyduğu pencere pervazına doğru dört adım attı ve kaldığı yerden devam etti. İpuçlarını birleştirmeye çalışarak kendi kendine düşündü: *Leblanc ve Travis, Travis ve Leblanc, bir Gizli Servis ajanının bir tarihçiyle ne işi olabilir?*

Green, Dr. Travis’in hayatı ve alışkanlıklarıyla ilgili ‘çok gizli’ bilgiler içeren sayfaları hızla çevirmeye başladı ve Leblanc’ın ihanetiyle ilgili bir bağlantı bulabilmek için didik didik inceledi. ‘Vatan Güvenliği’nin çok önemli olduğu bir çağda, bir bireyin özel hayatı olması çok saçmaydı.

Green sandalyesine doğru dört dikkatli adım attı ve siyah cam masasına oturdu. Hiç bakmadan dosyayı masanın temiz yüzeyine yerleştirdi. Üçüncü fincan kahvesine körü körüne uzanıp fincanı eline alırken gözlerini sayfalara doğrulttu. Sayfaları okur ve sıcak kahve fincanını kendine doğru çekerken fincan aniden elinden düştü. Green telefonuna doğru yalpalayarak gitti ve ahizeye kükredi: “Beni hemen New York’a götürün!”

Green, her ne kadar kötü görünüyor olsa da ortalığa saçılmış pisliği görmezden geldi ve kapıya doğru giderken ceketini giydi.

7. BÖLÜM

“Yani sanırım Bermuda Şeytan Üçgeni’nin, halkın yaygın olarak düşündüğü gibi bir cadı kazanı olmadığı konusunda hemfikirsin,” dedi Travis sırtarak.

Sonia, Travis’in gülümsemesine sessizce karşılık verdi.

Travis bu kızıdan huylandı. Görüşme boyunca ne not almış ne de bir kayıt yapmıştı...

Kahretsin, o kadar ilgileniyor gibi bile görünmüyor!

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Travis.

Sonia onun omzuna dokundu ve kulağına fısıldadı, “Çok vakit yok, o yüzden direk konuya gireceğim. Ben aslında bir muhabir değilim.”

Travis daha cevap veremeden kız onu yanağından öptü ve tekrar kulağına fısıldadı.

“Beni tanıyormuş gibi davran çünkü muhtemelen izleniyoruz.”

Arkasına yaslandı ve kokteyl menüsüne göz gezdirerek sanki Travis’in takım elbisesi ya da aynı ölçüde sıradan bir şey hakkında yorum yapmış gibi davrandı.

Travis aynı anda hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Muhabir olması konusunda yalan söylemiş olması ve sonra bir sürü casus filmi seyretmiş gibi davranması karşısında duyduğu öfke, bembeyaz teninin davetkâr kokusu, yanaklarına değen simsiyah ipeksi saçları ve kulağına fısıldayan kısık sesinin tatlı titreşimleriyle azalmıştı. Sonia kadınsı bir cazibe saçıyordu ve gözleri onunkilerle buluştuğunda kızın akıl sağlığı hakkında ne düşünürse düşünsün onu dinlemeye zorlanıyordu.

“Peki, bir muhabir değilsen o halde kimsin?” diye sordu Travis, kokteyl menüsünü onunla birlikte incelemek için eğilerek. “Ve izleniyoruz derken ne demek istiyorsun?”

Sonia, ona gülümsedi ve barmenden bir martini istedi. “Erkek kardeşim Clinton Leblanc gibi ben de Gizli Servis için çalışıyorum...” Clinton Leblanc ismini söylediğinde sanki karşıdan bir tepki bekliyormuş gibi durup adamın gözlerine baktı. “Ama burada resmi bir yetkiyle bulunmuyorum. Sen farkında değilsin ama kardeşim seni bir yığın belanın içine çekmiş benziyor.”

Ne olduğunu söyle?!

Bu kız ya psikozluydu ya da gerçekten bir tür belaya bulaşmıştı; aslında hiç de psikozluya benzemiyordu.

“Devam et,” dedi Travis, elmalı martinisinin kalanını mideye indirirken.

Sonia, bardaki bir tabağın içinden küçük bir avuç dolusu cips aldı. “Bütün bildiğim erkek kardeşimin birkaç gün öncesine kadar çok sessiz olduğu. Senin yayıncına ulaşip ikiniz arasında bir görüşme ayarlamak için New York’taki bağlantılarımı kullanıp kullanamayacağımı sormak amacıyla beni aradı. Sana ulaşmak için normal kanalları kullanmak istemiyordu. Gizlilik konusunda endişeleri olduğunu söylüyordu. Bana daha fazlasını anlatmadı. Bana bu işe benim dahil olmamı istemediğini söyledi; şu koruyucu ağabey saçmalığı muhtemelen.”

Travis omzunun üzerinden geriye bakma içgüdüüne karşı koymaya çalışarak kızın devam etmesi için kafasını salladı. Sonia, mecburdu. “Gelişmelerden haberdar etmek için bugün beni arayacaktı ama aramadı. Bir saat belirlemiştik. Doğrusunu söylemek gerekirse o oldukça dakiktir; bu yüzden o aramayınca bir şeylerin ters gitmiş olduğunu düşünerek ben onun evini aradım.”

Bu saçmalık; TV stüdyolarında komplolarla ilgili arayan kaçıklar yetmiyormuş gibi artık insanlar beni her gittiğim yer-

de takip ediyorlar! “Bunu duyduğuma üzıldüm ama bütün bunların benimle ne ilgisi var?”

Sonia, delici bakışlarını onun gözlerine dikti. “Kardeşimin evini aradığımda telefonu bir polis açtı. Clinton Leblanc’ın nerede olduğunu bilip bilmediğimi ve Dr. D. Travis diye birini tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istedi.”

“Peki bu tam olarak ne demek oluyor?” diye sordu Travis, ensesini sıvazlayarak.

Sonia, adamın kolunu sıkıca kavradı. “Dinle Dr. Travis, ben Gizli Servis’tenim. Telefonu açan adamın polis olmasının mümkün olmadığını biliyorum. Ayrıca kardeşim de bir ajan; koruma görevlisi. Bir şey, büyük bir şey üzerinde gizli bir çalışma yürütüyordu ve seninle özel olarak konuşmak istiyordu. Şu anda büyük ihtimalle bir kaçak; tabii henüz yakalanmadıysa ya da öldürülmediyse. Büyük ihtimalle öldü. Bilgisayarının, e-postalarının telefon görüşmelerinin hepsi eminim ki takip altında ve o ‘polis’ her kimdiyse kardeşimin seninle iletişime geçmeyi planladığını bildiğinden emin olabilirsin.”

Travis soluk verdi ve ifadesi yumuşadı. “Pekâlâ, devlet teşkilatı benimle ne konuşmak istiyorsa konuşabilir. Gizleyecek bir şeyim yok. Kardeşinle hiç karşılaşmadım. Dinle, uzmanlık alanımın bazı insanları benim bir komplo teorileri kaynağı olduğuma inandırdığının farkındayım ama bu genel bir yanılgı,” dedi, önemsemez bir ifadeyle elini sallayarak.

Öyle olsa bile Sonia’nın dediklerinden etkilenmeden edemedi. Muhtemelen oradan çıkıp gitmesi gerektiğini biliyordu.

“Kahretsin o kadar safsın ki!” diye sözünü kesti Sonia, bara bakarak.

Travis hem kırıldı hem de sinir oldu. *Bu kadar yeter. O tatlı biri, ama o kadar da tatlı değil.* “Efendim? Pekâlâ, sanırım bir akşam için yeteri kadar saçmalık dinledim...”

Sonia elini Travis'in omzuna koydu ve eğleniyormuş gibi yaparak bir kahkaha attıktan sonra tekrar kulağına fısıldadı. "Evine telefon et ve kimin açtığını gör. Anlayacaksın. Her kim cevap verirse o, muhtemelen benim kardeşimi de öğrendiği şey yüzünden öldürdü. Ve sen de şu anda onunla bağlantılısın."

8. BÖLÜM

Travis takım elbisesinin cebinden kapalı olan cep telefonunu çıkardı ve açmak için kapağını sıyırdı.

“Kimi arıyorsun?” dedi Sonia.

“Eve gidip bir bakabilir mi diye hizmetçim Bayan Jackson’ı,” dedi Travis, Rosemary’yi aramak için hızlı arama tuşuna basarak. Kocaman açılmış gözlerini Sonia’ya diken Travis, cevap verilmeden önce Rosemary’nin telefonunun tuhaf bir şekilde normalden daha uzun süre çaldığını duydu.

Duyduğu şeyle kanı çekildi.

Rosemary telefonda çılglık çılgılaydı, “Dr. Travis, peşinizdeler! Lancer’in İntikamı’yla ilgili size gönderilmiş bir faksı almaya geldiler. Silahlılar ve size doğru geliyorlar --”

Hat kesildi.

Travis, telefonun kapağını kapatıp Sonia’ya baktı. Ağzı açık kalmıştı. Sonia’nın sımsıkı kapalı iki dudaklarında ‘söylemiştim!’ dermiş gibi acımasız bir sırıtış vardı. *Tanrım, Sonia yalan söylemiyor. Peki Rosemary neden bahsediyordu? Üzerinde “Lancer’in İntikamı” yazan bir şey? Kahretsin, kahretsin, bu gerçek.* Travis bir tuğla yutmuş gibi hissediyordu.

Travis, bar sandalyesinden kayarak indi. “Odamdan bazı şeyler alıp hemen aşağı geleceğim. Eve gidip neler olduğunu öğrenmeli ve bütün bu pisliği temizlemeliyim... ah, sen de benimle geliyorsun.”

Sonia’nın yüzü kızardı. “Hesabı ben öderim.”

Travis gözlerini devirerek algıları açık ve yumrukları sıkılı bir şekilde lobinin karşısına yürüdü. Asansörlerin oradaki görevli, kendisine Travis’in daha önce hiç fark

etmediği şekilde bir bakış attı. Travis asansöre gireceğini onaylar bir şekilde kafasını salladı ve gülümsedi. Asansör görevlisi de kafasını salladı.

Asansörü çağırma düğmesine basan Travis beklemekte olan yarım düzine insana katıldı. Bir sıcak dalgasının vücudunu kavurduğunu hissediyordu.

“Sakin ol,” diye homurdandı kendi kendine.

Kapılar açıldı ve Travis içeri atladı. Asansördeki diğer altı kişiye ve onların normal hayatlarına kıskançlık duyarak düşüncelerini toparladı.

Bu gelişmeler her ne kadar tuhaf olsa da gerçekler ortadaydı ve harekete geçmesi gerekiyordu. Neyin ters gittiğini bulmak ve bunu yoluna koymak için. *Rosemary’yi aradığım-
da olanlar gerçektir.*

Asansörün kapıları on birinci katta açıldı. Diğer yolcuları arkada bırakmak istemedi, sanki onların gamsız varlıkları bir şekilde onu koruyabilirmiş gibi. Travis koridora ayak bastı ve yirmi metre ilerdeki odasına doğru döndü. Koridorda ilerledikçe odasından sesler yayıldığını duydu.

Oda temizliği mi?

Travis yavaşladı.

Kapısına tam birkaç metre kalmıştı ki bir telsiz vericisinin cızırtısını ve birisinin birilerine emirler verdiğini duyarak dehşete düştü: “O burada değil – çekmeceleri arayın – geri geldiğinde hazır olmalıyız. Ölü ya da diri, unuttunuz mu? İşimi şansa bırakamam, beni anladınız mı?”

Aman Tanrım. Bu olamaz... evet, oluyor. Artık bir şeyler yap!

Gizlenme ve acele etme arasında bir denge kurarak topuklarının üzerinde geri döndü. Parmak uçlarında hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Travis güvenli asansöre kadar gerçekleştirdiği otuz metrelik epik bir yürüyüşe benzeyen yolculuk boyunca üst dudağını ısırıldı.

Nereye bakacağını bilemez halde çağrı düğmesine üst üste üç kere bastı. Kapalı kapıların arkasından gelen güm-bürtü ve takırtılar asansörün yolda olduğunu gösteriyordu; ama hoş geldiniz sesi kısa sürede Travis'in duymamayı um-duğu başka bir ses tarafından bastırıldı: odasından korido-ra çıkmış olan sesler.

Travis odasının kapısının açılmasını çaresizlik içinde seyretti ve takım elbise giymiş iki adam dışarı çıktı. Yüzünü başka tarafa çevirdi ve normal görünmeye çalışarak asansö-rü sakince beklemek için elinden geleni yaptı. *Normal nasıl görünür ki?*

Travis'in ayak parmakları siyah deri ayakkabılarının içinde büküldü. Yüzünü gizlemeye çalışarak adamların gel-diği taraftaki elini dalgalı, kahverengi saçlarına götürdü.

Halıdaki ayak sesleri.

Tanrım, geliyorlar.

Travis yaklaşan adamlara hangi noktada bakması ge-rektiğini düşündü. *Masum bir insan nasıl yapardı? Ama ben zaten masumum!*

Adamlardan birinin seslendiğini duyunca Travis'in mi-desi ağzına geldi.

"Affedersiniz bayım..."

Hayır, hayır! Duymamış gibi yap.

Travis çağrı düğmesine tekrar bastı. Cevap veremeye-ceğini biliyordu ama bu çok aptalcaydı. Adımların hızlan-dığını ve çağrının bu sefer daha yüksek bir sesle tekrarlan-dığını duydu.

"Affedersiniz bayım!"

Sonra Travis asansörün geliş zilini duydu ve kapılar açılmaya başladı. Onlara tam olarak açılma şansı vermeden içeriye sıyrıldı ve 'lobi' ve 'kapat' düğmelerine deli gibi bas-tı. Yürüyen adımlar koşmaya başladı ve ses tekrar duyuldu, "Bekle!"

Travis asansör kapılarının kapanmasını seyrederken tuttuğu nefesini bıraktı ama bu anlık rahatlama birdenbire yok oldu. Tam kapılar kapanırken iki adamın ellerinde silahlarla ona bakarak asansöre vardıklarını gördü.

Travis kendini aşağıya inmekte olan asansörün duvarına yapıştırdı.

9. BÖLÜM

Washington D. C.'deki 2650 Wisconsin Caddesi'nde zarif bir davet veriliyordu. Davet şehrin en iyi havyar kanepelerini tadan ve Birleşik Devletler Posta Servisi'nin hilekâr bir Gizli Servis ajanı sayesinde tüm hayatlarını değiştirecek kadar kuvvetli bir sır taşıdığından habersiz olan "A-listesini" konuk ediyordu.

Alex Adka, diğer konuklardan çok daha habersizdi. Ama bu onun işiydi. Hesaplı hareketi başarılı olmuştu ama düzeltilmesi gereken beklenmedik başka sorunlar yaratarak. Üstlerine söylediği de buydu. Ancak hâlen onların baskısını omuzlarında hissediyordu. Tekrar bırakmak zorunda kalacağı bir ödülü onların önünde sallamak bir hataydı. Dosyayı güvenle ele geçirene kadar hiçbir şeyden bahsetmemeyi dilerdi.

1.90 cm. boyu, açık kahverengi saçları, yanık teni ve anormal kuru suratıyla Adka, şampanya dolu tepsi yanından her geçtiğinde bir kadeh kapıyordu. Büyükelçinin davetleri Washington sosyetesinde hep zarafetiyle bilinirdi ve Adka bunların pek çoğuna katılmıştı; ama bu gece önünde ciddi bir iş vardı. Ev sahibinin hizmetinde olsa da büyükelçinin işin içinde olmasına izin verilemezdi; bu görev o kadar gizli ve önemliydi.

Başarısızlık hoş görülemezdi.

Havanın yılın bu vaktinde sıra dışı bir şekilde sıcak olmasıyla ilgili sohbet ilginç bir şekilde güzel gidiyordu ama

* Hollywood film endüstrisindeki en önemli ya da en sağlam film yıldızlarını kastetmek için kullanılan bir terim. (ç. n.)

VİPlerle gevezelik etmek, onları küçümsediğini gösteremeyeceği kadar önemliydi.

Öyle bile olsa Adka ayağını heyecanla yere vurduğunu hissetti.

Yardımcılarından birisinin resepsiyonun karşısından kendisine yaklaştığını görünce, kokteyllerde adet olduğu üzere yaptığı gevezeliklere devam ederken gözlerinin hafifçe etrafta gezinmesine engel olamadı.

“Size bir telefon var, efendim,” dedi yardımcı.

Adka konuklarına gülümsedi. “İzninizle,” dedi kafasını eğerek ve rahatlamasını gizlemeye çalışarak.

Ahşap duvarlı odasına girdi ve güvenli hat için parlayan düğmeye basarak ahizeyi kaldırdı. “Adka.”

Soğuk bir ses karşılık verdi, “Hedef ele geçirildi.”

Adka ahizeyi yerine koydu ve hafifçe gülerek başını kaldırdı. Dosyanın ele geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordu; bu ajan henüz onu hiç başarısızlığa uğratmamıştı. Daniel Travis artık onun çaresiz avıydı.

10. BÖLÜM

Bir saatten az bir süre içinde Dan Travis'in hayatı altüst olmuştu. Asansör Travis'e düşünme fırsatı vermeyecek kadar hızlı bir şekilde aşağıdaki lobiye inerken içerde volta atarak neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. "Olanlar gerçek" diye kendi kendine tekrar etti. Düşünceleri beyninin içinde Rosemary'nin kendisine söyledikleri, sonra da bu otelden ve New York'tan kaçma planları arasında gidip geldi.

Sonra toplu taşıma grevi aklına geldi.

Bir korku ve kafa karışıklığı fırtınası hevesini kursağında bıraktı.

Sakinleş ve önceliklerini belirle.

Asansörün kapısının üstünde parlayan kat ışıkları kıyamet gününe doğru bir geri sayıma benziyordu: sekiz, yedi, altı.

Otelden dışarı çıkmak ilk öncelikti. Sonia hiç şüphesiz önemli ve değerli bir kaynak olacaktı. Plan: ona en kısa zamanda ulaşmak ve binayı terk ederek Manhattan'ın insan cümbüşünün içine karışmak.

Hiç şüphesiz peşindeki iki adam da hemen yandaki diğer asansördeydi.

Zaman belirsizliklerle akıp geçti.

Asansör sallanarak ve zil çalarak durdu. Travis kalabalık lobiye adımını attı ve bara doğru yürüdü. Yeni gelmiş büyük bir grup ziyaretçinin yanından geçerek Sonia'yı bıraktığı bar taburesine yöneldi ama kadının gitmiş olduğunu gördü.

Morali bozuldu ve takipçilerine bakmak için asansöre doğru döndü. Tam döner kapıya hızla yürümeye başlamıştı ki aniden Sonia göründü.

“Neredeydin?!” dedi Sonia. Çıkışta öylece duruyordu.

Travis onun kolunu tuttu ve döner kapıya doğru çekti. Kafasını tam zamanında çevirdi ve iki adamın asansörün kapısında, etrafa bakınarak kendisini aradığını gördü.

“Bunu tartışacak vakit yok, *hemen* dışarı çıkmalıyız!” diye parladı Travis.

“Tamam!” Sonia adamları gördü ve daha fazla tartışmadı. Birlikte döner kapıdan geçip toplu taşıma grevi yüzünden hâlâ daha evlerine gitmeye çalışan insanlarla dolu bir Manhattan kaldırımına çıktılar.

Manhattan havası her zamanki gibi sokak yiyeceklerinin kokusunu taşıyordu ama gürültü seviyesi Travis’i telaşlandırdı. Otelin girişinde bir taksi bulmaya çalışan öfkeli yolcular onları gizliyordu. Kalabalığın arasına karışınca Travis rahatladı.

Sonia, Travis’in kolunu yakalayarak güneye, 7. Cadde’ye döndü.

Travis toplu taşıma grevinin korkunçluğuyla yüzleşti. Karmaşanın içine girene kadar bu kadar gerçekçi görünmemişti. Arabaların kornaları ve polis arabalarının sirenleri vücudunu deldi geçti. Yollarda trafik tamamen kitlenmişti ve kaldırımlar yayalardan geçilmiyordu. Karanlık çökerken serin güz havası çaresizlikle doluyordu. Bütün bunlar Travis’i rahatlattı; çünkü binlerce yüz arasında takipçilerine izlerini kaybettirmişe benziyorlardı.

İlerlemeye devam et.

“Orada ne oldu?” diye sordu Sonia.

Travis geriye, otele baktı.

“Önüne bak!” diye emretti Sonia. “Ne *oldu*?”

Travis azarlanmış bir çocuk gibi başını öne çevirdi.

“Odamdaydılar... sen haklıydın... ama bu lanet olası adamlar da kim oluyor?!”

“Sakin olursan bundan kurtulabiliriz. Bizi bu kadar hızlı yakalayacaklarını düşünmemiştim. Şu anda ben de senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.”

Times Meydanı'na doğru giden 7. Cadde'deki yayalarla birlikte yürürken Sonia, Travis'in koluna girdi ve ona yaklaştı. Travis uzaklaşmadı ama şaşkınlıkla ona döndü.

Sonia hemen kafasını salladı. “Sadece bir tane adam arıyorlar; bir çift değil.”

“Bir dakika bekle,” dedi Travis ve bir elini Sonia'nın yüzünün önünde salladı. “Peşimdeki bu adamların kim olduğunu bile bilmiyorum. Sadece polise gitmeli ve olanları anla...”

“Unut gitsin! Barda bahsettiğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Peşindeki *hükümet*. Polisler bize, teşkilat ne istiyorsa onu yapar. Zaten muhtemelen polise çoktan haber vermişlerdir.”

“Ama beni öldüremezler ya! Tanrım! Bu korkunç...”

“Uyan Travis! Öldürebilirler ve öldürecekler de. Otel odanda olanlar gerçektir. Bir Gizli Servis ajanını, koruma görevindeyken bir şifre çözen bir ajanı boş yere harcamazlar. Şu anda sen hükümet için tehlike arz eden bir olayla bağlantılısın. Şimdi eğer kendini riske atmak istiyorsan istediğin gibi yap. Aksi takdirde bana güvenebilirsin. Şimdi, ne yapmak istiyorsun?” Sonia'nın konuştuğu zamanki ses tonu, suçlayan kelimeleriyle uyumlu değildi; konuşmaları Manhattan sokaklarında yürüyen herhangi bir çiftin yapacağı türden masum bir konuşma gibiydi. Bir akşam yemeği sesiydi. Bunda da gayet başarılıydı.

Travis onunla çaresiz kalabalığın içinde yürürken dudagını ısırdı. Vücudundaki her bir sinir hayır diyordu; ama durum, söylediği her şeye evet demesini gerektiriyordu. *O haklı... Evet, o haklı. Oradaki pislikler benim ölmemi istiyorlardı!*

“O halde koşmamız gerekmiyor mu?” diye sordu Travis, omzunun üzerinden bakarak.

Sonia, sanki dize getirmiş gibi onu kolundan çekti. “Hayır! Ve dümdüz karşına bak. Mümkün olduğunca aralara kaynamalıyız. Kalabalık bizi çok iyi gizliyor; bu yüzden sadece yürü ve cep telefonunu kapat.”

Travis cebinden telefonunu çıkardı ve düğmesine bastı. “Neden?”

“Birazdan söyleyeceğim. Büyük Merkez Terminali’ne gidiyoruz. Birkaç blok ötede. Her şeyden önce bu adamları başımızdan savmalıyız. Sanırım cüzdanın yanındadır?”

“Evet, yanımda.”

Birkaç dakika önce onu öldürmek için açıkça emir almış adamlarla karşılaşmasaydı bu olanların hepsi Travis’e gerçek dışı gelirdi. Bunun yerine kendisini gerçek üstü bir aydınlanmanın, bu bilmeceyi çözme ve hayatta kalma kararlılığının heyecanı içinde buldu. Farklı insanların baskı altında farklı tepkiler verdiğini hep biliyordu; “savaş ya da sınış” tepkisi; ve kendisi besbelli ilk kategorideydi. Net ve mantıklı bir şekilde düşünebilme yetisi bu gece işe yaramazdı; çünkü bu, bu pislikten kurtulmasını sağlayacak olan şeydi. İlk hedefi diğer milyonlarca insanınkiyle aynıydı: bir toplu taşıma grevinin ortasında New York’u terk etmek. Aralarındaki tek fark, bütün bu diğer insanların av sezonundaki bir geyik gibi avlanmayacak olmasıydı!

Travis, Sonia varmadan hemen önce bardaki TV’de gösterilen haberlere minnettar olduğunu hissetti. Onların sayesinde şimdi grevden haberdardı. Olayın derinliğinden dolayı içi cız etti ve her ne kadar hayatını kurtarmışsa da bu konuyu bu tuhaf kıza danışmaktansa kendi içinde düşünmek istedi.

Zaman akıp geçti. Travis avcılarının yaklaştığını hissedebiliyordu ve grev bitene kadar beklemek bir seçenek değildi. Köprülerden birinden geçmek de öyle; bu, yakalanmayı

daha da kolay hale getirirdi. Taksiler kapışılıyordu ve yollarda trafik kitlenmişti. Staten Adası Feribotu ve bütün su taksilerinin önünde umut içindeki yolcuların oluşturduğu kuyruklar vardı. Sonia onu Büyük Merkez Terminali'ne götürüyordu, ki bu da çok anlamsız görünüyordu. *Ancak...*

Broadway'e doğru ağır ağır yürüyen yaya kitlesiyle birlikte ilerlerken Travis konuştu. "Neden Büyük Terminal'e gidiyoruz? Daha önce TV'de gördüğümde oldukça umutsuz görünüyordu... diğer tüm seçenekler gibi."

Sonia cevap vermedi; henüz gördüğü bir ATM makinesine odaklanmıştı. Belli ki bir planı vardı ve ne yaptığını biliyordu ama Travis yine de onu sıkıştırdı. "Sonia?"

"Büyük Terminal gözetlenemeyeceğimiz en iyi yer. Buradan bizi kurtarabilecek en çok banliyö treni oradan geçiyor. Şu anda çekebildiğin kadar çok nakit para çekmen gerek. Gidecek daha fazla yerimiz kalmadı." Sonia ATM'yi işaret etti ve insan yığınının arasından zikzaklar çizerek kaldırırda ilerlediler.

Bir iki dokunuştan sonra Travis ATM'den paraları çekti.

"Endişelenme," dedi Travis, "bizi Büyük Terminal'den şehre götüreceğim."

Makineye ikinci bir kart soktuğunda yüzündeki kendinden memnun o ifade korkunç bir aydınlanmayla yok oldu. Travis'in Sonia'ya olan güveni kaybolmuştu. Eğer takipçileri bir devlet teşkilatındansalar, ATM'den para çekmek gibi basit bir hareketle yerini onlara söylemişti.

11. BÖLÜM

Bu ihanette Travis'in oynadığı rol Green'e göre açıktı: yarın sabahki TV gösterisi – işbirlikçisi Leblanc'ın faksladığı şifreli bir talimattan sonra – ikilinin ele geçirdiği devlet sırrının ifşa edileceği nokta olmalıydı.

Hükümet uçağı, özel hangara ve saha ofisinin New York JFK Havaalanı'nda kurduğu komuta merkezine girdi. Motorların iniltileri durdu ve merdivenler indi. Green dışarı fırladı ve New York ekip lideri Murphy tarafından karşılandı. Murphy İrlanda kökenli, iriyarı ve koca göbekli, gür siyah saçlı bir adamdı.

Selamlaşmanın sırası değildi. Murphy, Green'i hangarın yanlarında bulunan ofislere götürdü.

“Yarınki Travis görüşmesinin iptal edildiğine dair televizyondan onay aldın mı?” dedi Green, saatine bakarak.

“Evet efendim. Ajanlar takipteler.” Murphy tereddüt etti.

“Takipteler mi?” Green, Murphy'ye baktı.

“Evet efendim. Travis otel odasında değilmiş ve bina-
dan kaçmış. Biz de takipdeyiz...” Green'in patlayacağını
öngören Murphy, iyi bir haber olduğunu düşündüğü şeyi
hemen söyleyiverdi. “Ama Manhattan şu anda koskocaman
bir fare kapanı. Top...”

“Toplu taşıma grevi mi?” diye sözünü kesti Green.
“Evet, bunu biliyorum.”

Green'in cep telefonu çaldı.

“Bekle Murphy,” dedi Green, telefonu açar ve saatine
bakarken.

“Ne var Norman?” dedi Green kaşlarını çatarak.

“Efendim, siz beni aradınız?”

“Evet...evet. Leblanc'ın Travis'e yolladığı şu faks. Onu kriptoloğa gönder. Ben pek bir şey anlamadım.”

“Tamam, efendim, ama sadece bilmeniz için...”

Green telefonu kapatıp tekrar Murphy'ye baktı. Murphy onu, dört başka ajanın daha oturduğu bölmeli ofislere götürdü.

“Pekâlâ?” dedi Green. “Travis nerede?”

“Efendim, Travis'in cep telefonu GPS'te görünmüyor. Kapalı olması ya da eski bir model olması muhtemel. Broadway 42. Cadde'de bir ATM kullandı ve bu bulunduğu yeri daralttı ama o caddeler tam bir kaos.”

“Caddelerin ne kadar kalabalık olduğu umurumda bile değil, Murphy. Onu bulun! Konumu hakkında bilginiz var; onu yakalayın. Travis olanlarla ilgili hiçbir fikri olmayan bir sivil. Bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum... umarım çalıntı pakete götürüyordur. Sadece yerini belirleyin ve üzerine odaklanın. Bu gece Manhattan'dan çıkamaz.”

“Evet efendim,” dedi Murphy, adamlarının emri yerine getirmesi için onlara kafasıyla işaret vererek.

Green'in gözleri bu emir üzerine her tarafta gezindi. “Manhattan Adası'ndan karadan, demiryolundan, havadan ve sudan mümkün olabilecek mevcut tüm çıkışlarda kontrol noktaları oluşturun; köprünün üzerindeki yaya kaldırımlarında da. İhtiyacınız olan tüm insan gücüne sahip olacaksınız. Ayrıca NYPD, Hava Trafik Kontrolü ve Sahil Güvenlik'ten de tüm sıra dışı hareketler konusunda bilgi istiyorum. Şimdi adamların hemen Travis'in yerini tespit etsin.”

“Evet, efendim, harekete geçiyorlar, ama...”

Bölmelerdeki adamlardan biri Murphy'ye bağırdı, “Efendim, Travis'i bulduk! Büyük Merkez Terminali'nin dışında cep telefonunu açtı. Ajanlar şu anda onu arıyorlar.” Green ve Murphy aceleyle bölmeye gitti.

Green aceleye-getirilmiş ofisteki asimetrileri ve düzensizliği gidermeye çalıştı. Kahve dökülmüş masanın üstünde, hareket halindeki Travis'i gösteren bilgisayar ekranına baktı ve adamın bir kez daha kontrol altında olmasından memnunluk duydu. Travis kesinlikle önemli bir rakip değildi.

Ekranda Travis'i gösteren ışıklı nokta doğruya, 42. Cadd'e doğru hareket etti ve durdu.

"Neden durdu?" diye sordu Green.

Murphy soruyu, bir kulaklıktan yer takip ekip liderine tekrar yöneltti ve cevabın duyulabilmesi için hoparlörü açtı.

"Onu gördünüz mü?"

İki saniyelik bir aradan sonra bir ses cevap verdi, "Hayır efendim, henüz değil... ama o konumda Büyük Terminal'in tam dışında görünüyor. Talimatlarınızı bekliyorum."

Murphy ve Green birbirlerine baktılar.

"Lanet olsun!" diye tısladı Green. Murphy bunun kendi kararı olmadığına sevindi. Kalabalık bir tren istasyonu, hedefinin gidebileceği mümkün olan en kötü yerdi; sinyal yerin altında kaybolacaktı ve kaçılacak çok fazla yön vardı.

"Pekâlâ," diye başladı Green. "Hedefi yakalayın, mümkünse canlı, hemen."

"Anlaşıldı efendim."

Green masanın arkasındaki duvarda asılı duran Manhattan haritasına doğru döndü ve gelişmeleri düşündü. Travis çok yakında alıkonacaktı ve Vatanseverlik Yasası altında hukuk müşaviri olmaksızın süresiz tutulabilirdi. Gerçeği ondan öğrenmek için fazlasıyla zaman olacaktı. Tam bu saniyede ajanlar cep telefonundan gelen sinyalleri takip ederek onun tam yerini tespit ediyorlardı ve yakalamak üzereydiler.

Green, Büyük Merkez Terminali'nden ayrılan demiryollarını inceledi ve gözaltı ekibinin tutuklama haberini

beklerken ayağını yere vurdu. *Bugünkü olayların bu kadar ilerlemesine asla izin verilmemeliydi* diye düşündü kendi kendine, başkasının pisliğini temizlemek zorunda kalmış olmaktan dolayı duyduğu kızgınlıkla.

Sonunda hoparlörden ajanın sesi duyuldu. Green masaya doğru yalpalayarak gitti ve astından beklenen onayı duymayı bekleyerek masanın tepesinde dikildi. “Söyle.”

Cevap kaygı vericiydi. “Efendim, Travis’in telefonunu başka birisinin üzerine yerleştirdiği anlaşıyor. Şu anda bütün çıkışları kapatıyoruz ve tüm ajanları sayısı pek de fazla olmayan peronlara yerleştiriyoruz. Burası çok kalabalık. Çok uzağa gidemez. Özür dileriz efendim, grev yüzünden çok fazla yaya var ve burası tam bir kaos!”

“Seni geri zekâlı! Daha fazla ajan gönderiyorum. Yeniden temas kursan iyi edersin yoksa tarihe karışırsın. Anladın mı?” Green ahmağın cevabını beklemeden görüşmeyi sonlandırdı ve bir açıklama bekleyerek Murphy’ye baktı.

“Efendim, gerçekten çok uzaklaşamaz,” dedi Murphy ve bilgisayarda bir dizi tuşa bastı. Saniyeler sonra Büyük Terminal’deki kameralar, insanlarla dolup taşan peronları gösterdi.

“Efendim, Büyük Terminal’in bütün çıkışları kapatılıyor. Sadece Kuzey-Metro banliyö trenleri çalışıyor ve kimse trenlere binemiyor; çok dolular. Travis bir trene binmeyi başarsa bile bütün New York ve Connecticut istasyonlarında bekleyen ajanlarımız olacak ve biz tren adaya varmadan önceki son durak olan 125. Cadd’e trene bineceğiz. Tüm seçeneklerini hesap ettim ve nasıl kaçabilir bilmiyorum.”

Green’in suratında alaycı bir ifade belirdi. “Murphy, umarım ‘hesaplarına’ güveniyorsundur, çünkü daha fazla seçeneği olduğuna eminim ve onları düşüneceğim.”

Green, işlemeyen metro hatlarının yanı sıra tüm banliyö hatlarını gösteren Büyük Terminal haritasını incelemek için döndü. *Hiçbir yere gidemezsin ahbab.*

12. BÖLÜM

Büyük Merkez Terminali'nin derinliklerinde saat yedi treninin girişi, sinirli beyzbol fanatikleri gibi bağırarak yollarla dolup taşıyordu. Başkent Toplu Taşıma'dan yöneticiler peronları emniyet altına alıyor ve sinirli yolcuların şikâyetlerini dinliyordu. Bir adam ve bir kadının yanlarından geçerek peronun sonuna doğru gittiğini ve tünelin karanlığında kaybolduğunu göremeyecek kadar stresli ve sinirliydi.

Çözülmemiş gizemler Dan Travis'i her zaman miknatisin metali çektiği gibi çekerek ve bu yer de böyleydi. Kitabının 'Büyük Merkez Terminali'nin Gizemleri' bölümü için yaptığı araştırmaların bir gün hayatını kurtaracağını hiç düşünemezdi. Bu yüzden Sonia'nın buraya gelme planına uymuştu.

Terminale vardıklarında kalabalık, terk edilmiş perona, karanlık tünelin derinliklerine, oradan da bir bakım odasından az bilinen bir merdivene doğru gerçekleşen kaçışlarını gizlemişti. Buraya bir kask ve iki eskortla geldiğini sanki daha dün gibi hatırlıyor, nemli elektrik kokuları duyularına o kadar tanıdık geliyordu. Başkent Toplu Taşıma'nın en uzun süreli çalışanı bile Büyük Merkez Terminal binasının altında yer alan korkunç ve gizemli, labirentlere benzeyen tünellerden korkardı. Hiç kimse bunların ne kadar derin olduğunu ya da ne kadar ileri gittiğini gerçekten bilmiyordu.

"ATM konusunda endişelenecek bir şey yok. Onlar kartlarını bloke etmeden önce nakde ihtiyacımız olacak, hatta şu anda bile olabilir. Zaten cep telefonunu takip edi-

yorlardı,” dedi Sonia, küçük anahtarlığının ucundaki fenerle yolunu aydınlatırken merdivenlerin beşinci basamağına adımını atıp.

“Evet, anlıyorum. Bu yüzden mi Büyük Terminal’den trene binmek istedin?”

“Buradan gidilebilecek pek çok yön var. Üzerine telefonu yerleştirdiğim adamın nereye gittiğini kim bilebilir ki? Umarım bizden çok uzağa gidiyordur.”

“Tamam, çok güzel,” dedi Travis. “Yürümeye devam et. Bu merdivenlerin sonundaki kapıya geldiğimizde sağa dön. Orada şehir içine doğru giden boş bir hatta varacağız.”

“Tamam. Bu tünellerde artık insanlar yok mu?” diye sordu Sonia, merdivenlerin daha alttaki basamaklarının biraz daha fazla aydınlatılmış olduğunu fark ederek.

“Genellikle yok; ayrıca bu toplu taşıma grevi sebebiyle bir ulaşım çalışanına rastlamamız daha da az muhtemel.”

Merdivenlerin sonuna ulaştılar ve yanında, üzerinde *Uyarı: Sıçanlara Dikkat Edin* yazan büyük ve eski bir tabelanın bulunduğu metal bir kapı buldular. Sonia, sakince kapıyı açtı ve hafif aydınlatılmış tünele adımını attı. “Burası neresi?” diye sordu, boş raylara bakarak.

“Burası bir hayalet peron – boş. Hepsi bu, yürümeye devam et.” Travis yavaşça koşmaya başladı. Sonia, rahatlıkla onun hızına uyum sağladı.

Kitabı için araştırmalarını yaptığı zamanki o tuhaf duyguyu Travis tekrar hissetti. Bu tünellerin boş olmasına rağmen hâlâ daha aydınlatılıyor olmasının ürkütücü olduğunu düşündü. Bu durum ona, burada gerçekten birilerinin olduğunu düşündürdü; belki de tüm bu grafitileri yapanlar. Ancak duyabildiği tek şey kendisinin ve Sonia’nın boşlukta yankılanan ayak sesleriydi. Yukarıda karmaşa hüküm sürerken bu gizli sığınak şehir içine tozlu ama kestirme bir yol sağlıyordu.

Travis tuhaf bir şekilde huzurlu hissetti.

Aklının bir köşesine annesinin görüntüsü geldi. Onun gözlerini gördü. O bildik, parıldayan mavi şeyler olarak değil de, karanlık ve derin delikler halinde.

Bunun üstesinden gelmeliyim!

“Erkek kardeşin Gizli Servis’te tam olarak ne yapıyordu?” diye sordu Travis, kondisyon bisikletinde çok rahat otuz dakikalık bir çalışmaya denk gelebilecek bir koşuşturmadan sonra nefesini kontrol altına almaya çalışırken.

“Dediğim gibi, koruma ekibindeydi; son duyduğumda Başkan Yardımcısını koruyordu. İçimden bir ses şifreyi çözmüş olabileceğini söylüyor.”

“Şifreyi mi?” diye sordu Travis, aşağıya sarkan bir telden sıyrılarak.

Sonia, Travis’in bir sivil olduğunu düşünüp küçümser bir tavırla açıkladı. “Şifre Gizli Servis’in yazılı olmayan bir mantrası gibidir. Ajanların koruma görevleri sırasında gördükleri ya da duydukları şeyler hakkında asla konuşmaları gerekir. Dediğim gibi son zamanlarda normal davranmıyordu; bu yüzden yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmazdı. Kim bilir, belki de kaydetmemesi gereken bir şeyi bile kaydetmiş olabilir.”

Travis’in ayakları aniden hem ıslandı hem de üşüdü. Artık yer altı sularının içinde ilerliyorlardı. Travis adrenalinle dolu hızını korumaya çalışırken bir yandan da problem-çözücü aklını devreye sokmaya çabalıyordu.

Rosemary’nin hattan düşmeden önce söylemeye çalıştığı şeyi düşündü: “Lancer’in İntikamı” ile ilgili bir şeyler. *Görünen o ki intikam üst düzey bir tür düşman*, diye düşündü Travis, *ama “Lancer” kim ya da neydi?*

Rosemary telefonda söylediğinden beri isim kafasında çınılıyordu ama ismin önemini anlayamamıştı. Travis ilerlemenin ve bu bilmeceye daha sonra dönmenin daha iyi olacağını biliyordu, tıpkı bir yazarın tıkanığında yaptığı gibi.

Tünel yerin dibine doğru gittikçe Travis artan basıncı kulaklarında hissetti. Hızlı hızlı nefes alırken “Eğer erkek kardeşin gerçekten de önemli bir şeyi kaydettiyse bunu geri istiyorlar ve bizim onun nerede olduğunu bildiğimizi düşünüyorlar. Eve gitmem gerekiyor, böylece şu istedikleri faksın bir kopyasını bir şekilde ele geçirebiliriz.”

Sonia bir şeyin üstünde sendeledi ama toparlandı ve artık kendileriyle birlikte akan bir dere kıvamına gelmiş yer altı sularının arasından ilerledi. “Adadan kurtulunca Baltimore’a geri dönmemiz gerekecek,” dedi.

“Baltimore’da yaşadığımı nereden bildin?”

Sonia, cevap vermeden birkaç dakika bekledi. “Ev ödevime iyi çalıştım. Farkında mısın bilmiyorum ama sen meşhur bir adamsın. Yazdığın her şeyin iç kapağında nerede yaşadığın yazıyor. Bir Gizli Servis ajanını bırak, bunu herkes bilebilir!”

“‘Lancer’ kelimesinin senin için bir anlamı var mı?”

Sonia yavaşlayarak yürümeye başladı. Travis onu takip edebildiği için rahatladı.

“Evet, Lancer’in kim olduğunu biliyorum. Neden sordun?”

“Çünkü hizmetçim birisinin bana ‘Lancer’in İntikamı’ diye bir şeyle ilgili bir faks yolladığını söyledi. Eğer o erkek kardeşinse, benim özel faks numaramı nereden buldu?” Tam o anda Travis, Leblanc’ın bir Gizli Servis ajanı olduğunu, dolayısıyla aramak istediği her vatandaşın özel numarasına erişebileceğini hatırladı. “O Gizli Servis’ten. Elbette faks numarasını bilecek,” diyerek hızla kendini düzeltti.

“Kaçıyor olmanın sebebi o faks... şifreyi çözen kardeşimle bağlantılısın.”

Travis katıldığını belirterek kafasını salladı. “O faksın bir kopyasını bir şekilde ele geçirmeliyiz. Faks makinem bir kopyasını hafızasında saklar. Eğer evime gidebilirsek hafızaya ulaşabilir misin?”

“Kesinlikle.”

“Peki ‘Lancer’ kimdi? Geçmiş zaman kullandın, Sonia. ‘Lancer’ kimdi?”

Sonia soruyu alaycı bir tonla cevaplarken karanlık tünelin derinliklerine doğru baktı, “Sana gerçekten de şaşıyorum Doktor. ‘Lancer’ modern zamanların çözülmemiş en ünlü gizemlerinden birinde kullanılan bir Gizli Servis parolasıydı.”

Travis kendisinin sözde bir dünya uzmanı olduğu bir konuda Sonia’nın bir boşluğu doldurmasından memnunkluk duyarak “devam et... lütfen beni aydınlat,” dedi.

“Her başkanın, Gizli Servis koruma ekibi ajanları tarafından güvenlik nedeniyle kullanılan bir kod adı vardır. ‘Lancer’ bunların en bilinenidir. Bu, Gizli Servis’in Başkan John F. Kennedy’ye verdiği isimdir.”

Travis unuttuğu için kendini tokatladı. Strestendi, biliyordu. Elbette JFK muammasını şahsen araştırmaya karşı koyamamıştı, ama tüm olay bir komplo teorisi olduğundan herkesin önünde bundan kaçınmıştı. Kennedy Beyaz Sarayı’nın takma adı basında ‘Camelot’tu. ‘Lancer’, ‘Lancelot’a bir göndermeydi.

Travis, faksı düşündü ama Sonia konuya daha önce geldi. “Yani ‘Lancer’in İntikamı’ Kennedy’nin katiliyle, yani Lee Harvey Oswald’la ilgili olmalı ve kardeşim büyük ihtimalle onunla ilgili olarak duyduğu bir şey üzerine şifreyi çözdü.”

Travis cevap vermedi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bunun açıklığa kavuşması hoşuna gitmemişti.

Bildiğim bir şey varsa o da burada, ölüp gitmiş bir başkanın suikastından fazlasının olduğu.

13. BÖLÜM

Dwight özel cam bir bölgede yer alan masasında dimdik oturuyor, kalemleri, dosyaları ve not defterlerini düzenliyordu. Buranın geçici bir ofis olmasının önemi yoktu. Kendi izini bırakmadan mekâna konsantre olmakta zorlanmıştı.

İşte. Kusursuz bir düzen ve simetriyle oluşturulmuş bir koza.

İşe geri dönme vaktiydi. Murphy'nin Travis'i Büyük Terminal'de ele geçirememesi Green'i bir ikileme sürüklemişti: ya sadece Murphy'nin adamlarına güvenecek ya da kendi cephanesindeki en güçlü silahını kullanacaktı.

Manhattan'daki kaotik durum bunun için iyi bir fırsattı.

Şu ana kadar meydana gelen olaylarda ajanlarına güvenememişti; ama her şeyin bir açıklaması olacaktı.

Kafasında bir şeyler çınladı.

Green gözlerini sıkıca kapadı ve masasında öne eğilmiş otururken iki işaret parmağını şakaklarına dayadı.

Travis'in yerinde olsaydım ne yapardım?

Bekle.

Travis cep telefonundan kurtulmayı nasıl akıl etti? O sadece bir sivil. Ya da belki de değil.

Şeytan kadar suçlu!

Yakınlardaki bir saatin tik takları kulakları sağır ediyordu. Travis kontrol noktalarından geçmeyi başarırsa yakında adadan çıkabilirdi.

Karar vakti.

Green telefonunu kaldırdı ve tuşlara bastı. New Yorklular toplu taşıma grevinden rahatsız oldularsa, artık daha

da fazla rahatsız olacaklardı; çünkü resmi bir terör alarmı Manhattan'a hakim olacaktı.

Ağı kapatma zamanı geldi.

14. BÖLÜM

Travis ve Sonia, Bowling Green istasyonunun şapelvari yapısından akşamın ilk karanlığına çıktı. Battery Parkı'nın kuru yaprakları ayaklarının altında hışırdadı. Travis nefes nefese kalmıştı ve yan tarafını tutuyordu.

Yerin altından istasyonun dışına fırladılar. Burası New York'un altındaki yer altı labirentinin en uç noktasıydı. Sonia terlememişti bile. Travis'in kolunu röle çubuğuymuş gibi tuttu ve limana yöneldi. Travis Manhattan'ın altını görebilseydi eğer, yüzeydeki binalar kadar tarihi, yarıkların ve vadilerin oluşturduğu bir labirent göreceğini düşünürdü.

Suyun kenarına vardıklarında Sonia "burada bekle," dedi. Travis Battery Parkı'nın alt kenarından limanın karşısına baktı. Işıklarla aydınlanmış New Jersey sahil şeridine gitmeyi hiç istemediği kadar istedi.

Travis beklerken Sonia insanların binmek için kavgaya *etmediği* tek feribota bilet aldı: Yuvarlak Hat'a. Sadece turistler tarafından kullanılan bu feribot Manhattan'ın çeşitli yerlerinden kalkan bir gezi feribotuydu ama son durak he zaman başladığı yerd: Manhattan. Travis'in kafası karışmıştı ama şu anda Sonia güvenebileceği tek kişi gibi görünüyordu.

Travis fena sarsılmış durumdaydı, Sonia ise yetenekliydi.

Biri Travis'i arkadan çekiştirdi. Bu, elinde biletleri tutan Sonia'ydı. Liberty ve Ellis Adaları feribotuna giden güvenlik girişine giden yolu işaret ediyordu.

"Kıpırda. Günün son feribotu gitmek üzere!" dedi.

Güvenlikteki kuyruk kısaydı. Toplu taşıma kısıtlığına

yenik düşmüş pek çok turist kendini alışverişe vermişti. Travis ve Sonia sırayla güvenlikten geçti ve feribota biniş bölümüne doğru ilerledi. Buradan çıktıktan sonra Travis nehir ağzının çalkantılı sularında sallanan beyaz-mavi renkteki iki katlı deniz aracına binmek için can atıyordu.

Gelen yolcular gemiden indi. Binmelerini engelleyen halatlar alçaldı; sonra Travis ve Sonia gemiye atladı ve karanlık bir köşede oturacak birer yer buldu.

Suyun üzerinden soğuk bir esinti geldi; ama bu Travis'in fazlasıyla ısınmış, endişe dolu bedenini rahatlatarak onda bir hoş geldin etkisi yarattı.

Motorlar çalıştı ve gemi doktan ayrıldı.

Feribot Liberty Adası'na doğru hız kazanırken Sonia büfeye doğru gitti.

Travis içinde bulunduğu katatonik durumdan kurtulmaya çalıştı. *Nefes al*. Manhattan'ın ihtişamlı ve kararmış gökyüzüne baktı. Şehir, lamba direklerinin altında gururla duruyordu; bunun dışında da Dünya Ticaret Merkezi'nin bir zamanlar durduğu yerde bulunan korkunç delik, büyükşehirin üzerindeki derin bir yara gibiydi. Bazı yaralar asla iyileşmez.

Sonia, iki tane sosisli ve kolunun altında bir sürü şeyle geri geldi. Travis bu son saatin korku ve kafa karışıklığına rağmen kadının güzelliğini bir kez daha takdir etti. Vücudu kaslı ve güçlüydü. Uzun süre koştuktan sonra bile arkasından güçlü bir koku bırakıyordu. Ancak tüm cinsel cazibesinin arasında yüzü bir ayrı duruyordu. Hipnotize ediciydi. Büyük gözleriyle Travis'i adeta kendisine çekiyor gibiydi.

O an, tünelden çıkan ve adım attıkça ayakkabılarına dolan suyun çıkardığı seslerle bozuldu.

Korkunç gerçekliğe geri dönme vakti.

Ayakkabılarını çıkarmak ve çoraplarındaki suyu sıkmak için eğildi. Sonia ufak bir gülüş attı ve sonra dikkatini Liberty Adası'na doğru çıktıkları yolculukta sağ tarafların-

dan kendilerine yaklaşmakta olan Ellis Adası'na verdi. Feribot önce Liberty Adası'na, Manhattan'a dönmeden önce de Ellis Adası'na uğrayacaktı.

"Pekâlâ, neden bana 'Lancer'in İntikamı'ndan biraz daha bahsetmiyorsun?" diye sordu gözlerini yaklaştıkça daha da büyüyen ihtişamlı Özgürlük Anıtı'ndan ziyade hâlâ daha Ellis Adası'na dikmiş bir halde.

"Öyle sanıyorum ki bunu yapanın sadece Lee Harvey Oswald olduğunu düşünmüyorsun?" diye devam etti.

Travis iç çekti. "İçimden bir ses bu işin içinde JFK'nin katillerinden daha fazlası olduğunu söylüyor."

Sonia, konuşurken Ellis Adası'na bakmaya devam etti. "Pekâlâ, beni biraz daha bilgilendir. O faksı ele geçirene kadar yapabileceğimiz tek şey bu. Erkek kardeşim kâğıdın üstüne 'Lancer'in İntikamı' yazıp sana sebepsiz yere göndermiş olamaz."

Travis eğilip kafasını dizlerinin arasına soktu. "Bak, bu çok saçma..."

"Bir komplo teorisiydi, öyle değil mi?"

Travis kafasını kaldırdı. Bir tutam saçını koparacakmış gibi bir hali vardı ve stresi gözlerinden okunuyordu. "Hayatımın en kötü kabusunun içindeyim ve sen lanet olası bir tarih dersi mi istiyorsun?! Senin kahrolası kardeşin... bak, üzgünüm." Travis gözlerini kapayıp daha derin nefes aldı.

"Sakinleşmeye çalış. Bundan kurtulmak için olanları anlamamız gerek ve burası başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor, öyle değil mi? Önümüzdeki on dakika için yapmak istediğin bir şey var mı? Bir yere gitmek gibi." Sonia, eli Travis'in sırtında konuşuyordu.

Travis teslim oldu ve kariyerinin en tuhaf dersini vermeye koyuldu. Üzerindeki baskıyı gizlemeye çalışmadı. "Amerikalıların %80'den fazlası bunun bir komplo olduğunu düşünüyor, evet... ve haklılar da; ama aslında bütün gerçekleri ve kanıtları gözden geçiriyorlar ve bunu çevrele-

yen olayları yanlış anlıyorlar. Ne yazık ki konu üzerine çekilmiş tüm filmler ve yazılmış kitaplar da gözden kaçırdılar. Komplocular da tam olarak böyle olmasını planlamışlardı; hepimiz bunu yedik ve ekmeklerine yağ sürdük.” Travis Pandora’nın kutusunu bir kez açtığını ve artık daha fazlasını anlatmak zorunda olduğunu fark etti.

Sonia, koltuğuna yerleşti ve gözleriyle Travis’ten daha fazla bilgi istediğini belirtti.

Neler oluyor. Bu feribot yavaş yavaş uzaklaşıyordu ve yapacak başka bir şey yoktu. *Kim bilir? Belki de zihninin biraz dağılması şimdilik iyi olurdu.* Ayrıca Sonia haklıydı; neden erkek kardeşi ona, üzerinde ‘Lancer’ın İntikamı’ yazan bir kâğıt fakslamıştı?

Daha güçlü bir tavır takındı. “JFK’ye ne olduğunu ve neden olduğunu anlayabilmen için seni İkinci Dünya Savaşı’nın az bilinen sırlarına ve CIA’in şüpheli tarihine götürmem gerekiyor.”

Sonia, lafa girmeden edemedi. “Bunu yapanın kim olduğunu kesin biliyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi.

Sonia tuhaf bir şekilde savunmacı diye düşündü Travis devam ederken, “Pekâlâ, katillerden aldığım imzalı bir itiraf yok, eğer bunu kastediyorsan, ama çoğu kasten gizlenmiş bütün kanıtları birleştirdiğinde kimin yaptığını anlamamak için oldukça saf olman gerekiyor.”

Tam o anda gizeme-aç zihninde baştan çıkarıcı bir düşünce belirdi. *Ya Sonia’nın erkek kardeşi aslında bir komplonun kayıtlarını çaldıysa?* Bu, bulgu ve kanıt arasındaki fark olurdu. Komplo teorisinin komplo gerçeğine dönüştüğü nokta. Travis’in alkış toplayan, çözülmemiş gizemlere dair o meşhur uzmanlık alanıyla kaçınılmaz bir şekilde kesişmesine rağmen komplo teorileri, insanların gözü önündeyken Travis’in girmek istemediği bir alandı; sadece hayal gücü yüksek bazı palyaçoların konuya şüpheyile yaklaşmasından dolayı değil, komplo teorilerinden

nadiren bir şey çıkması sebebiyle. İki sebep vardı: birincisi elde kanıttan çok bulgu vardı; bu yüzden de konu tartışmaya açıktı. İkinci olarak kanıtın mevcut olduğu zamanlarda bile halk konuya büyük ölçüde duyarsızdı. Watergate komplosu kanıta, 'komplo gerçeğine' yakınlatabileceğiniz kadar yaklaşmıştı, ama Amerikan halkının umurunda olmadı. Bu, onların hayatlarını yeteri kadar etkilemiyordu. Politikacılar yalan söyler, kandırır ve iktidarda kalabilmek için her şeyi yaparlar. O halde bunda yeni olan nedir? Watergate'e verilen tepki buydu.

Ancak Sonia'nın erkek kardeşinin yaptığı her ne ise onun sayesinde komplo teorisinin komplo gerçeğine dönüşebilme ihtimaline rağmen Travis'in boğazındaki düğüm çözülmedi.

Hayatımın sadece JFK suikastını kimin işlediğine dair yeni bir kanıt yüzünden tehlikede olduğuna inanamıyorum.

Günümüzde hiçbir hükümet kırk sene önce olmuş ve artık onları muhtemelen etkilemeyecek bir şey için sivilleri hedef almaz.

Daha fazla bilgi edinmeliyim.

Dikkati tekrardan, insanların JFK'yi vuranın kim olduğunu anlamayacak kadar saf olmalarıyla ilgili yorumla kafası karışmış görünen Sonia'ya kaydı.

"Alay et diye burada değilsin Dan," dedi Sonia, gözünün önünde şimşekler çakarak.

"Etmiyorum, sadece gerçekçiyim. Eğer insanların her zaman kendi çıkarları peşinde koştuğu gerçeğini kabul etmezsen hata edersin. Türlerin hayatta kalmasını sağlayan tam da bu hayatta kalma dürtüsüdür. Şimdi, gerçekleri açıklamamı istiyor musun, yoksa herkes gibi koyun sürüsünün o mutlu cehaleti içinde mi yaşamayı tercih edersin?" Stresli görünmemek için gülümsedi.

Sonia, Travis'in açıklamalarına karşı duyduğu kızgınlıkla ve onun da öfkelenildiğini hissederek devam etmesini

işaret etti. Travis daha sabırlı olmaya çalışarak anlatmaya devam etti.

“İkinci Dünya Savaşı sırasında Ruslar bir sabah büyük bir problemle uyandı. En saygıdeğer generallerinden biri Vlasov, ordusunu da beraberinde götürerek Almanya’ya iltica etmişti. Tabii ki Alman ordusu bu ilticayı hoş karşıladı ve Vlasov’la adamlarını Reinhard Gehlen adlı bir SS’ generali komutasında Rusya’ya saldırmaları için özel olarak hazırladı. Bu tarz bir şeyin tarih kitaplarına girmeyeceğini söylemeye elbette gerek yok.”

Travis, tezlerini çürütecek herhangi yeni bir kanıt istemeyen tarihçilerle girdiği tartışmaları anımsadı – araştırmalarını gerçekleştirirken su yüzüne çıkardığı türden kanıtları. Kitaplarının işe yaramaz hale gelmesini istemezlerdi, öyle değil mi?

“Bu korkunç ilticaya karşılık vermek amacıyla Ruslar, Rus Devrimi’nden neredeyse otuz yıl öncesine kadar kullandıkları bir casusluk yöntemini, Chekist” taktiklerini uyguladılar.”

Travis, Rus zekâsının Soğuk Savaş sırasında yetenek ve kurnazlıklarıyla Amerikan ve İngiliz muadillerini nasıl alt ettiğini hatırlayınca gülümsemesine engel olamadı.

“Ruslar düşman hattına, Igor Orlov adında fazlasıyla sadık bir ajanı paraşütle indirdiler. Orlov, Alman SS tarafından denetlenen, Vlasov’un iltica ordusuna katılmak isteyen bir ilticacı olduğunu iddia etti. Ama SS aptal değildi ve bundan şüphelendi.”

“Yani aklından geçenleri mi gördüler?” diye sordu Sonia, konuyla ilgili olmayan yerlere kayarak.

* Tam adı *Schutzstaffel*. Türkçede ‘Koruma Timi’ anlamına gelir. Hitler’in kişisel korumasını yapmak üzere oluşturulmuşlardır. (ç. n.)

** 1917 yılında kurulan *Cheka*, Sovyetler Birliği Güvenlik organizasyonlarının ilkiydi. 1922 yılında Cheka grupları yeniden yapılandılar ve bu grupların üyelerine 1980’lerin sonlarında Chekistler deniyordu. (ç. n.)

“Hayır, bahsettiğim şu Chekist taktikler yüzünden. Orlov, Almanların güvenini ve saygısını kazanabilmek için Vlosov’un ordusundaki gerçek Rus ajanlara ihanet etti. İşe yaradı ve çok geçmeden Orlov’a tüm Rus ilticacıların bir listesi verildi ve bu dönem ordu için yapılan tüm planlara erişimi sağlandı.”

“Yani iki taraflı çalışan bir casus?” diye sorguladı Sonia.

“Evet, iki taraflı bir casus. Almanlar, Orlov’un bir ilticacı olarak kendileri için çalıştığını düşündüler; fakat aslında hâlâ daha Rusya için çalışıyordu.”

Travis devam etti, “Vlosov’un iltica ordusunun hiçbir savaş alanında asla kullanılmamasının sebebi Orlov’dur. Orlov, ordunun Rus casuslarla dolu olduğuna ve hiçbir şekilde faydalı olmayacaklarına dair Almanları ikna etmeyi başardı.”

Feribot Liberty Adası’na yanaştı. Travis ve Sonia’nın dikkati yüzünü denize dönmüş olan Özgürlük Anıtı’yla bir anlığına dağıldı. Anıt, adeta Amerika’nın dayandığı temellerle parlayan bir fener gibiydi.

“Onu kaç kere görmüş olursam olayım,” dedi Sonia, bir film den bir repliği tekrar ediyormuşçasına, “her seferinde nefesimi kesiyor.”

Travis başını salladı. Yukarıya, anıta doğru bakarken elindeki görev için daha da hırslandığını hissetti. Özgürlük Anıtı tuhaf bir şekilde onu gözlüyordu. Ona yalvarıyordu.

“Devam et,” dedi Sonia, feribota binen turistleri seyrederken. Bu hikâyeyi de, tıpkı otelde yaptığı gibi dinliyordu: ilgisizce.

Travis devam etti. Her ne kadar Sonia hoşlanmasa da, bu Travis’in hoşuna gidiyordu.

“İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde kendimizi yepyeni bir düşmanla karşı karşıya bulduk – Sovyetler Birliği. Batı cephesindeki daha bağışlayıcı Amerikanlarla bir anlaşma yapmak adına çaresiz bir çaba içine giren Alman SS

generalleri, Rusya'dan iltica eden Sovyet Rusyalılarla ilgili tüm belgeleri bir araya getirdiler – Orlov gibi aslında hiç de iltica etmemiş Sovyet Rusyalılarla – ve onları Amerikan Stratejik Hizmet Departmanı'na sundular – CIA'in atası OSS'ye. Açıkça anti-komünist ajanlar olarak görülenleri askere alma fırsatı bulan OSS, iltica ordusunun teslimiyetini ve onların 'sadık' Orlov'unu memnuniyetle kabul etti: Sovyetler Birliği'ne karşı savaşmak için hazır bir casus ağı. Ya da biz öyle olduğunu zannettik.”

Travis konuşmasına devam ederken feribot Ellis Adası'na doğru sürecektir kısa yolculuğuna başladı.

“OSS'nin 'Ataç Operasyonu', yani Nazi bilim insanlarını askere alma yarışı, az bilinen bir gerçektir; ama OSS'nin 'Ulusal Çıkar Operasyonu' bundan daha da az biliniyor. Bu operasyonda Nazi savaş suçlularının en iğrençlerinden binlercesi yakalandı ve Amerikan vergileriyle OSS için çalıştırıldı. Gestapo'nun¹ başı Heinrich Müller bile askere alındı. Bu canavarlardan pek çoğu Nuremberg'de, Birleşik Devletler yasaları ve pek çok uluslararası anlaşmanın ihlal edilmesiyle ilgili savaş suçu davaları görülürken askere alındı. Asıl konu şu ki, Igor Orlov sağolsun, yeni Sovyet tehdidine karşı oluşturulan Amerikan istihbarat hizmetleri daha en baştan Komünist ajanlarla dolmuştu. Bu da Soğuk Savaş için zemin hazırladı. OSS'nin yerine gelen CIA, tüm bu Sovyet casuslarını devralacaktı.”

“Ama Soğuk Savaş'ı Amerika kazandı,” diye yanıtladı Sonia, Travis'in keşfinden etkilenmemiş bir şekilde.

“Gıyaben,” diye savundu Travis. “Komünist rejim çatlak vermişti, Soğuk Savaş'ı kaybettiren de buydu. SSCB iflas etmişti.”

Sonia bacaklarını gererek ayağa kalktı ve yanıt vermeden önce yaklaşmakta olan Ellis Adası manzarasına iyice bakabilmek için korkuluklara yaslandı.

1 1934 yılında kurulan Alman Gizli Servisi. (ç. n.)

“Tamam, ama Kennedy’nin ölümünün bunlarla ne ilgisi var?”

Onun bu çocuksu sabırsızlığı Travis’i heyecanlandırdı. “Daha sonra anlatacağım. Şu anda bir sonraki adım hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.”

İskeleye yanaşırken Sonia, Ellis Adası tarihi binasının arkasını inceledi.

“İki yüz metreyi ne kadar hızlı koşabilirsin?” diye sordu Sonia, yeşil gözleri karanlığın içinde parlarken.

“Ne?!”

“Pekâlâ, dinle. Ne diyorsam onu yap.”

15. BÖLÜM

“Nasıl olur da Büyük Terminal’den *kayboluverir*? O kahrolası David Copperfield” değil ki?” diye kükredi Green.

Elde hâlâ bir şey yoktu. Adamları Leblanc’ın tuhaf faksı üzerinde çalışıp Travis’in yerini tespit etmeye uğraşırken Green’in tek yapabildiği etrafta volta atmaktı.

Bir şeyler eksikti.

Green, sistematik olmaktan gurur duyardı ama bu gece onun sabrını zorluyordu. Ajansta çalıştığı tüm zamanlar boyunca kendini bu kadar baskı altında hiç hissetmemişti. Devlet başkanlarının içinde olduğu krizler bile, çalıntı bilgiyi geri almak ve imha etmenin önemiyle kıyaslandığında sönük kalıyordu. Daha da kötüsü daha önce hiç bu kadar sınırlı sayıda araçla çalışmamıştı; gizlilik, bilginin ele geçirilmesi kadar önemliydi. Travis’i yakalamak için ülke çapında bir arama emri çıkaramıyordu; eli kolu bağlıydı.

Bunu yapabilmeyi çok isterdi.

Green, kendisini Tanrının kanunu ve ajanı olarak görüyordu. Herhangi bir muhalif, kötü adam demektir. Kötü adamların neden kötü adam olduklarını bir kere bile sorgulamazdı. Bu kadar acımasız bir sadakat, gizemli ajansının en yüksek basamaklarına büyük bir hızla tırmanmasını sağladı. Yolunda bozguna uğrattığı zavallı süt çocuklarına doğru aşağıya, bir an bile bakmadı.

Şimdi de basit bir insan avı, tüm bu yolculuğu mahvedecek değildi!

* Amerikalı ünlü illüzyonist. (ç. n.)

Green masasının üzerindeki toz katmanına bir fiske attı ve bir ilham gelmesini umarak başka bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Çok daha gençken, Başkan Reagan'ı tehdit eden Kuzey Oliver ve İran karşıtı silah skandalıyla ilgili Meclis soruşturmasındaki kanıtların örtbas edilmesi konusunda akıl hocasının ettiği lafları hatırladı. Bu gece bu anının önemi büyüktü:

“Evet, bu demokrasi Green; ama insanların kendilerinden korunmaya ihtiyaçları var ve evet, eğer yapmam gerekiyorsa yalan da söylerim.”

Green'in kafasının karışık olduğunu gören akıl hocaları Teksas ağzıyla şöyle devam etmişti, “dinle ahbap, eğer tepedeki çocuklar gerçekte olanların yarısını bile bilirlerse hiçbir şey yapamaz! Oradaki insan yığını havadan sudan konuşur, çizburger yer ve loto oynarken bizler bizimle halk arasındaki çiti koruyoruz. Onlar kendilerini korumakla sorumlu olanları, geceleri sıcacık yataklarında yatarken sorgulama küstahlığına sahipler. Onlar gerçeği istemiyor, oğlum; onlar istikrar istiyor. Halka kesinlikle bir zayıflık gösterme Dwight, yoksa etrafından dolanıp kışını ısırlılar.”

O gün Green dönüşü olmayan yolu seçti. Birkaç yıl önce boşanmış biri olarak şu deyişi hatırlamak suretiyle yaşamını sürdürdü, “en hafif yolculuk eden en hızlı yol alır.”

Merhamet zayıflıktı.

Ajansı – *ailesi* – ve ülkesinin korunması gerekiyordu, politikacıların seçmenlerini öpüp kucaklarken yumurtladıkları saçmalıklara rağmen.

Ben – Tanrının adı altında– kılıç ve kalkanım ve esir almıyorum.

Murphy, New York City'deki son etkinlik raporuyla birlikte içeri girdi –bu, bu akşam Green'in masasına gelen üçüncü rapordu. Green pek bir umut beslemeden teşekkür etti ve Murphy'yi gönderdi.

Green, rapora göz atarken iç çekti. Parmağını girişler üzerinden aşağıya doğru kaydırırken, Travis'in Büyük Terminal'deki fotoğraf eşleştirmesi üzerine bir an önce çalışabilmek için bu angaryadan kurtulmaya çalıştı.

Ama bir şey parmağının durmasına ve girişlerden birini sorgulamasına sebep oldu. Murphy'yi çağırmak için telefonun dahili tuşuna bastı.

"Murphy, Ellis Adası Park Polisinden gelen şu giriş, ne zamandan?"

Murphy koltuğunun altında tuttuğu dosyayı kontrol etti ve paçayı kurtarmaya hevesli bir şekilde hızlı bir cevapla geldi: "Yirmi iki dakika öncesinden efendim. Bu sadece küçük bir..."

"Birisi Ellis Adası müzesinde kasten yangın çıkarıp söndürmüş! Manhattan'dan Ellis Adası'na nasıl gidilir Murphy?"

Murphy, Green'in masasının arkasındaki New York haritasına doğru gitti ve işaret etti, "Feribotla efendim. Turistik gezi teknesiyle, Yuvarlak Hat. Battery Park'tan yola çıkıyor, yolda da Liberty Adası'na uğruyor..."

Green haritaya baktı ve gözlerini Ellis Adası'na yöneltti. Sonra onu gördü. Parmağını ona vurdu ve kafasını Murphy'ye çevirdi.

Murphy plandaki boşluğu onayladı. "Sizce..."

Murphy sözünü bitirmeye fırsatı bulamadı. Green masasının arkasından öne fırladı ve kapıya doğru hızla yürüdü. Murphy'ye bıçağı bilemesinin söylenmesine gerek yoktu.

Hangar ofislerinden geçerken Green vücudunun gerildiğini hissetti. *Ben kılıç ve kalkanım ve bunları Travis'in üzerine çok fena indirmek üzereyim.*

Green içgüdülerinde nadiren yanılırdı.

16. BÖLÜM

Tüm Amerikalıların neredeyse yarısı, aile geçmişlerinde en az bir kişinin 1892 ve 1924 yılları arasında göçmenler için bir işlem merkeziyken Ellis Adası'nda bulunmuş olduğunu görebilirler. O günlerde Ellis Adası baskı ve açlıktan kaçan göçmenler için Amerikan özgürlüğüne açılan son kapı olarak görülüyordu. Şimdi bir müze barındıran ve popüler bir turizm merkezi olan Özgürlük Anıtı'na komşu bu küçük ada, şu anda Travis ve Sonia için özgürlüğe açılan kapıydı.

Green, en son New York olay raporunu okumadan yirmi iki dakika önce adada konuşlanmış deniz polisi ve K-9 bölüğü, müzede meydana gelen alışılmadık bir olaya müdahale ediyordu.

Sonia ve Travis iskele merdiveninden aşağıya indi ve tam da Sonia'nın dediği gibi onlardan önce müzeye vardılar.

Ama sonradan alengirli kısım başladı.

Travis'in çalkalanan ve feribotta yediği sosisliyi çıkarmakla tehdit eden midesi adeta bir uçan balon gibiydi. Hayatında ilk kez yasaya aykırı davranmaya zorlanmıştı. Ama Sonia şöyle demişti: "Ya bunu yapacaksın ya da hayatını kaybedeceksin. Seçim senin!"

Sonia bir sakinlik timsaliydi.

Müzeye girdiklerinde Sonia sağa doğru kaydı ve Travis de dosdoğru binanın karşı tarafındaki anıt bahçesine giden çıkışa yürümeye devam etti.

Bekledi. Uzun sürmeyecekti. Sonia gelecek ve bir sonraki aşamada ona katılacaktı.

Sonia içerdeki turistlerin arasına daldı ve en yakındaki yangın söndürücüyü buldu. Odanın en sessiz bölümündeydi. Turistler ana girişte toplanıyor ve dışarı çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Sonia yangın söndürücünün kancasını çıkardı; Travis'in gittiği arka girişin yakınlarındaki bir serginin arkasında konumlanıp tüpü elinden geldiğince saklamaya çalıştı ve kalabalık girişe geri döndü.

Sonra yangın söndürücüyü püskürttü ve onu ana girişe fırlattı.

Kalabalıktan şaşkınlık ve telaş çılgınlıkları yükselirken Sonia arka çıkışa ustalıkla ilerledi.

Dışarının karanlığına çıktığında Travis'e doğru gitti, onu binanın arkasına doğru çekti, adanın turistlerden uzak, terk edilmiş bir bölgesine açılan bir kapıdan geçerek suyun kenarından sola döndü.

Ağaçların arkasında sessizce beklediler ve ciddi şekilde korunmakta olan hedeflerine dikkatle baktılar: Liberty State Parkı, New Jersey. Orada önlerinde duran, Ellis Adası çalışanları tarafından kullanılan ama iki uçta da polisle korunan demir bir köprü onların kaçış noktalarıydı. New Jersey tarafındaki güvenlikte arabanın içinde oturmuş, adaya giren araçları kontrol eden bir memur vardı.

Tam o sırada Sonia ve Travis polis birliklerinin köprü girişini korumasız bırakarak müzeye girmesini seyretti.

Sonia'nın oyunu işe yaramıştı.

Ne yaptıklarını gözden geçirmeleri için onlara zaman tanımayacaktı.

"Şimdi!" diye bağırdı ve ikisi birden köprünün girişine doğru fırladı.

Travis tüm adrenalinin vücuduna yayıldığını ve köprüye yaptığı kısa koşu polis tarafından fark edilmeden bit-

tiğinde çenesinin kilitlenmiş olduğunu hissetti. Köprü'nün üstüne atladı ve özgürlüğe doğru koşmaya devam etti.

"Köprü'nün sonunda bir bekçi, yüksek uyarı seviyesinde olacak. Diğer tarafa geçtiğimizde *eğer* bir sorun yaratırsa sağa çekilmeni ve onu bana bırakmanı istiyorum. Anladın mı?" Sonia önünde giden Travis'e bağlıyordu.

"Anladım!" dedi Travis. Hayatının en hızlı koşusunu yaparken kalbi güm güm çarpıyor, ayakkabıları paslanmış metal köprü'nün üstünde gümbürdüyordu.

Köprü'nün diğer tarafına yaklaştıkça Liberty State Parkı da hiç olmadığı kadar yakın göründü. Koşu sırasında Travis'in gerginliği kaybolmaya başladı. *Bu heyecan mı?*

Travis, geçiş izni olmayan arabaları içeri girmeden durdurmaya yarayan iki ayak uzunlukta ve aşağı-yukarı hareket eden metal bir bariyere benzeyen şeyin önüne park etmiş bir aracın arka lambalarını seçmeye başladı. İrkildi ve arabadaki memurun silahlı olduğu ve onu kullanmaya hiç çekinmeyeceği gerçeğiyle yüzleşerek Sonia'nın söylediği gibi sağa kırmaya hazırlandı.

Elli metre kalmıştı ki Travis karanlıkta iki farın belirdiğini ve bu farların polis aracının önünde durduğunu gördü.

"Şimdi beni takip et!" dedi Sonia. Eğildi ve sağa doğru koşmaya devam etti. Polis diğer taraftan gelen arabayı denetlemek için arabasından indiğinde küçük bariyerin üzerinden atladı ve sağa, karanlık parka doğru döndü. Travis tam arkasından onu izliyordu.

New Jersey'e, karaya varmışlardı ve Sonia Travis'i, tam önlerinde dikilen Jersey şehrine götürüyordu.

Ellis Adası Park Polisi Başkomiserinden haberleri aldığı anda Green'in helikopterinin kanatları hâlâ daha dönüyordu. Yangın söndürücü olayından sadece dakikalar önce servis köprüsünün New Jersey tarafındaki polis memuru

iki kişinin – bir kadın ve bir erkeğın – adadan ağaçlara doğru koştuğunu gördüğünü bildirmişti. Bir arabayı denetlemekle meşguldü ama onların oradan geçtiğini fark etmişti.

İki kişi.

Green'in Ellis Adası konusundaki önsezisinin doğru olduğı anlaşılyordu, ama bu kadın da kimdi?

Adamlarına Liberty State Park ve New Jersey'de araştırmalar yapmalarını emretti ama Green bir sonraki adım için vaktin geldiğini biliyordu.

Travis ve bu kadının nereye gittikleri açıktı.

17. BÖLÜM

Alex Adka kurtulabildiği an, Washington elitlerinin monoton ve yüzeysel vızıltıları hâlâ kulaklarında çınlayarak ofisine çekildi. İç çekerek masasına oturup ağrıyan dizlerini dinlendirdi. Sadık ajanından ne zaman daha fazla haber alacağını merak etmeye başladı. Dakikalar geçiyordu.

Yalnızca bir konuya hayranlık duymaktan kaynaklanabilecek bir sırtıtışla, zamanı daha üretken geçirmeye karar verdi. Adka faresini kıpırdatarak bilgisayarını uyku modundan çıkardı ve kol saatinin üzerinde ihtiyatla gizlenmiş bir deliğe küçük bir kablo sokarak onu bilgisayarına bağladı. Saatin içine yerleştirilmiş bellek sürücüsüne kaydedilmiş şifreli bir dosyaya ulaştı.

Adka mevcut tüm güvenlik duvarlarıyla korunuyor bile olsa çevrimiçi olmaması gerektiğini biliyordu ama ihtiyacı olan her şey tam da buradaydı. Bu gece tehlikede olan bu kadar şey varken Adka kendini rahatlatması gerektiğini hissetti; bunun için ajanının gereğinden bile daha fazla olan niteliklerinin gözden geçirilmesi yeterdi.

Dosya 1979'da başladı. Çocukluğunda bile bu ajanın bir deha olacağı belliydi. Adka ilgiyle okudu ve olayı gözlerinin önünce canlandırdı. Bu çocuk kendi anne babasını, ihanetleri yüzünden yetkililere ihbar etmişti.

Devlete karşı duyulan bu derece bir sadakat hemen fark edildi.

Adka'nın düşünceleri, telefonun üstünde yanıp sönen bir ışıkla günümüze geri döndü: güvenli hat. Nihayet. Ajanı bir güncelleme bildiriyordu. Hat güvenli olsa bile bu

konuşmanın kısa ve şifreli olacağını biliyordu. Ahizeyi kaldırdı ve alışlageldiği gibi konuştu.

“Adka.”

“Faksın yeri tespit edildi. Hedefin amacı %90 tahmin edildiği gibi, paketin ele geçirilmesi an meselesi. Hedef yalnız değil. Hedefin yok edilmesi muhtemelen bir gereklilik. Tamam.”

18. BÖLÜM

Travis, Sonia'nın Jersey Şehri'nde çaldığı Toyota Camry'nin ön koltuğunda endişeyle oturuyordu. Bugün daha ne kadar tuhaflaşabilirdi?

Arabanın farlarından çıkan ışıqla aydınlanan I-95 karayoluna baktı. Sonia arabayı, Travis'in Baltimore'daki evine, güneğe doğru tam gaz sürdü.

Birisi beni tokatlasın ve her şeyin kötü bir rüyadan ibaret olduğunu söylesin.

Hiç tanımadığım bir Gizli Servis ajanının bana gönderdiği ve hiç görmediğim bir faks yüzünden birileri beni öldürmek istiyor. Şimdi iki suç işledim. Bu arada annem de ölüm döşeginde. Hastaneyi aramak için cep telefonunu yokladı ve yerinde olmadığını fark etti.

Bu saçmalıklarla dolu fıyskonun zayıyatı! Travis kapı kolunu yumrukladı. Telefon etmek zaten akıllıca bir fikir olmazdı. Tanrım, sanki bir filmin içinde yaşıyorum. Bu ancak başka insanların başına gelebilecek türden bir felaket!

Ben bunu hak etmiyorum.

Her şeye rağmen, bu insanlar kim olursa olsun, ondan istedikleri her neyse ve bunu her neden istiyorlarsa gerçek buydu.

Beni gerçekten de öldürmek istiyorlar.

Travis'in düşünceleri henüz ölmemiş olmasının sebebi-ne çevrildi: Sonia. Kayıp erkek kardeşini bulmak için kariyerini ve özgürlüğünü riske atan yetenekli bir New York Gizli Servis ajanı. Birden ona fazlasıyla borçlu olduğunu düşündü. Bu karmaşık duygular, gerçeğin ne olduğunu her ikisi için de öğrenme isteğini perçinledi: Sonia için duydu-

ğu şefkat ve minnettarlık; bu büyük adaletsizlik ve hayatını tehlikeye atmasına karşı duyduğu öfke.

Travis, içinde bir ateşin yandığını hissetti ve kendini daha güçlü, daha kontrollü hissetti. Sonia onun güvende olmasını sağlamıştı. Artık bir adım atma ve en iyi yaptığı şeyi yapma vakti gelmişti: gizemleri çözme vakti. Travis hayatının, kelimenin tam anlamıyla buna bağlı olduğunu biliyordu.

Artık adrenalinin vücudunu terk etmesiyle su toplamış ayaklarında hissetmeye başladığı ağrıyı azaltmak için deri ayakkabılarını çıkardı. Ayaklarını yolcu koltuğunun ayak boşluğunda dolaşan ılık havaya doğru uzattı. Önlerindeki iki saatlik yolculuğu göz önüne alınca analitik zihnini tamamen dinlendirecek bir hoş geldin molasına ihtiyaç duyduğunu düşündü.

Sessizliği bozarak Sonia'ya döndü.

“Teşekkür ederim.”

Sessizlik içinde karanlığa bakarken Travis'e zoraki bir şekilde gülümseyince Sonia'nın soğuk ifadesi biraz yumuşadı.

“Erkek kardeşin için endişelendiğini biliyorum ama neler döndüğünü öğreneceğiz. İkimizin de iyiliği için,” dedi Travis.

Sonia'nın suratında yine o soğuk ifade belirdi. Öncekinden de soğuk.

“O öldü. Hissediyorum. Ve bu piçler bunu ödeyecekler. Peşlerinde oldukları şey her neyse, bunu ilk önce biz bulacağız ve onun başlattığı şeyi bitireceğiz. Bunun ne olabileceği konusunda daha fazla fikrin var mı?”

Travis sessizleşti. Sonia'nın aldığı eğitim işe yarıyor gibi görünüyordu. Belki de travmayla baş edebilmesi konusunda.

Geriye bakmak yok – önümüze bakalım.

“Bu insanlar bizi benim evimde bekliyor olacaklar. Yaptığımız şey çok aşıkâr,” dedi Travis.

“Bunu biliyorum ve onlar da muhtemelen bunu bildiğimizi biliyorlar. Ama bunu bana bırak.”

“Peki bu arabaya ne olacak? Er ya da geç birisi çalıntı ihbarı yapacak ve...”

“Aldığım önlem yeteri kadar uzun bir süre işimizi görecek.”

Travis kaşlarını kaldırarak kafasını salladı. Ellis Adası'ndan ustalıkla kaçmalarından sonra ona olan güveni artmıştı. Jersey şehrinde Sonia Travis'e sıradan bir renkte, hiçbir takipçinin dikkatini çekmeyecek popüler bir araba aramasını söylemişti. Gördükleri beyaz Toyota Camry mü-kemmeldi. Zor olan, aynı modelde başka bir araba daha bulmaktı. Sonia hâlâ bunun nedenini açıklamamıştı.

“Şu ana kadar tüm bildiğimiz, erkek kardeşinin bana yolladığı faksın başlığının ‘Lancer’in İntikamı’ olması, ki bu da JFK suikastına açıkça bir gönderme. Kardeşin Başkan Yardımcısını koruyordu ve büyük olasılıkla suç teşkil eden bir şeyler keşfetti.” Travis duraksadı; çünkü olayları bu şekilde özetlemek ona sadece bilmecenin önemli kısımlarını kaçırıyor olduğunu hatırlattı. *Zihnini açık tut.*

Travis, rahmetli babasının dediği gibi bir “keşif anı” ararken bunun izlenebilecek en iyi yol haritası olduğunu biliyordu. Travis'in babası Pete, oğluyla eski siyah-beyaz Sherlock Holmes filmlerini izler ve Sherlock'un cinayeti aydınlatma yönteminin nasıl tüm problemleri çözmenin en iyi yolu olduğunu anlatırdı. Holmes ve onun sabırlı yardımcısı Watson kör bir çıkmaza girerler ve soruşturmaları hiçbir yere varmıyor gibi görünürdü.

Holmes'un ilk işi aklını cinayet ve şüphelilerle ilgili mümkün olduğunca çok veriyle doldurmaktı. Bilinçaltıyla ilgili önemli olan şey, bilinçaltının istendiği zaman işlememesiydi. İstenmediğinde, yani dinlenme halindeyken ise tüm yaratıcılığıyla sihirler yaratırdı. Hiçbir yere varamamanın verdiği sıkıntıyla Holmes, Watson'u şaşırtarak (din-

lenmek için) tiyatroya gitmeye karar verdi. Sonra bu dinlenme sırasında aydınlanma yaşadı. Pete, Travis'e 'Eureka' sözüyle meşhur olan bilim insanının Arşimet olduğunu ve suyun kaldırma kuvvetini banyoda dinlenirken keşfettiğini anımsattı.

"Daha fazla veri elde edene kadar sanırım aslında JFK'yi kimin neden öldürdüğünü anlatmayı bitirmeliyim," dedi Travis.

Sonia koltuğunda arkasına yaslandı. "Daha sonra CIA'ye dönüşen OSS, zaten Rusların dönek ordusunda yer alan iki taraflı Sovyet ajanlarını devraldı?.." dedi.

"Doğru. Ve bu JFK cinayetiyle son dereceyle ilgili çünkü onun öldüğü zamanın ve günümüzün Sovyet istihbarat taktiklerinin somut bir örneği," dedi Travis.

"Günümüzün mü?"

"Elbette. Hükümetler gelir ve gider ama istihbarat servisleri kalıcıdır. Mevcut Sovyet istihbarat ajansı – SVR – sadece kendisinden önce gelen KGB'de yapılan bir isim değişikliği idi. Tehditler yükselip alçalabilir, düşmanlar gelir ve gider, ama kişiler, taktikler ve amaçlar aynı kalır."

Travis hikâyeyi anlatmaya devam etti: "1947'de CIA, kendi arzusuyla gizli operasyonlar yürütme gücü olan otonom bir ajans olarak doğdu. Sosyal Güvenlik Konseyi Yöneticileri, kurucu Dulles'in işyerleri ve vakıflar yoluyla el altından operasyon yapmasına izin verdi ve böylece bu ajansın gücünü gizli tuttu. OSS'nin bıraktığı yerde CIA, iki taraflı Sovyet ajanslarını ve diğerlerini topladı."

"Peki tüm bunlar olurken Orlov ne yapıyordu?"

"İgor Orlov mu? O ve diğer iki taraflı çalışan ajanlar eski hilelerini kullanarak yeni oluşan Amerikan istihbarat ajansına girme yolunda ilerliyordu. Ruslara Amerikalılara katılmaları ve KGB için iki taraflı casus olmaları için şantaj yapıyordu. Sonra onların casus olduklarını Amerikalılara ihbar ediyor, güvenilirliğini önemli ölçüde artırıyordu."

Çalıntı Toyotalarıyla bir mola yerinden geçtiler. Travis park edilmiş bir eyalet polisi aracını fark etti ve başını hız göstergesine çevirdi.

“Endişelenme,” diye onu temin etti Sonia, aynasına bakarak, “Hız limitinin altındayım.”

Travis sakinleşti ve konuyu asıl amacına getirmeye çalışarak hikâyesine devam etti: Kennedy’yi kimin neden öldürdüğü konusuna.

“Her neyse, 1959 yılında CIA bugüne dek en gizli ve en tehlikeli görevini başlattı. Yeni bir birim yaratılarak – kod adı ZR/RIFLE – Kennedy cinayetinin tohumları atıldı.”

“ZR/RIFLE da ne?”

“ZR/RIFLE, tamamen ‘ıslak operasyonlar’ amacıyla planlandı.”

“Islak operasyonlar. Yani...”

“Islak operasyonlar, Sonia, *suikast* olarak bilinirler. ZR/RIFLE, CIA aracılığıyla Amerika’yı cinayet işine soktu.”

Travis şaşırdı. Neden Sonia bunun ifşa edilmesine tepki göstermemişti? Ona bakmak için döndü. Sonia dikiz aynasına bakıyordu.

“Kahretsin. Polis peşimizde.”

Travis boğazının düğümlendiğini hissetti.

19. BÖLÜM

Jet uçağı Washington'a dönerken Green, Philedelphia'nın şehir ışıklarına bakıyor, sıkılmış yumruğunu iki saniyede bir yolcu koltuğunun deri koluna vuruyordu.

Çalan uydu telefonu onu bu takıntısından uzaklaştırdı.

"Ne var Norm?" diye sordu Green, uykulu gözlerle.

"Efendim, Jersey'deki hiçbir araba kiralama şirketi çağını ihbarında bulunmamış."

"Benzincilere de soruldu mu?"

"Evet efendim. Henüz hiçbir şey rapor edilmedi. Newark Havaalanı'ndan da bir haber yok."

"Tabii olmaz. Bir araba çaldılar ve Travis'in evine gidiyorlar. Yanındaki şu kız da ne yaptığını iyi biliyor. Kimliği tespit edilebildi mi?"

"Hayır efendim. Liberty Park'taki memurun tarifi çok belirsizdi. Efendim, hatta kriptolog var ve..."

"Onu bağla. Teşekkür ederim Norman," diye parladı Green. Kendisiyle şöyle bir karşılaşanlar için Green, oldukça etkileyici biriydi.

İkinci bir duraksamadan sonra hatta daha genç bir ses duyuldu.

"Alo?"

"O faksla ilgili herhangi bir şey öğrendin mi?" diye sordu Green.

"Üzerinde hâlâ çalışıyoruz ama Apollo Dosyası'nın Travis'te olmadığı açık."

Apollo Dosyası: Leblanc'ın çaldığı bilgiye Green'in verdiği kod adı.

"Anlaşıldı. Tamam. Washington'a dönüyorum, o zaman konuşuruz."

Green bekledi ve kendi kendine başını salladı. Travis ve o kız, artık yok olmaya doğru yol alıyorlardı.

Savaş zayıatları.

Uydu telefonu tekrar çaldı.

"Green."

"Efendim, ben Croghan." Ses çekingeng ve gergindi.

"Ne oldu Croghan?" Green, Croghan ile sanki uzun süredir görmediği oğluymuş gibi konuşmuştu: sıcak, ilgili. Deli gibi.

"Efendim, sanırım bazı bilgiler edindim... rapora yazmadığım bir şey... şimdiden özür dilerim..."

"Söyle şunu lanet olası!" diye bağırdı Green, tükürükler saçarak. Volkanik patlama yaklaşmıştı.

"Leblanc'ın kaçtığı daire – hani şu Cathy Perkins'e ait olan?"

"Evet, raporu okudum. Kim olduğunu biliyorum."

"Efendim, adamlarımdan birisinin söylediğine göre sorgusu sırasında Perkins, Leblanc'ın bir pul istemek için geldiğini söylemiş."

Hatta sessizlik hakim oldu. *Neden bu küçük piç bana bu kadar işe yaramaz bir şey...*

Leblanc pulu neden istedi ki? Eğer...

"Croghan, bana bunu zamanında söylediğin için Tanrıya şükretmelisin. Bunu çok daha geç öğrenseydim seni Washington Anıtı'nda taşaklarından sallandırırdım!"

"Evet, efendim."

"Bununla kendim ilgilenmek üzere Washignton'a dönüyorum. Bana Perkins'in adresini ver ve adamlarını oradan çek, anlıyor musun?"

"Evet efendim. Bir kez daha çok..."

"Sakın bir daha işleri *bok edeyim deme* Croghan!"

Green beyaz ipek bir mendille kulağını sildi ve yardım-

cısı Norman'ı aradı. Travis ve küçük kız arkadaşı, ölmedikleri sürece istediklerini yapabilirlerdi.

Apollo Dosyası'nı onlardan önce ele geçireceğim.

20. BÖLÜM

Travis'in ayak parmakları Toyota'nın halısında yuvalandı.

New Jersey eyalet polisinin siyah Dodge Stratus'u dikiz aynasından gittikçe daha da yaklaştı ve memur o dakikada büyük ihtimal plakanın lisansını kontrol ediyordu.

"Bizi çevirirse ne yapacağız?" diye haykırdı Travis.

"Endişelenme. Çevireceğinden şüpheliyim," dedi Sonia.

Şüpheli?

Eyalet polisi arkalarından ayrıldı ve yanlarından sürmeye başladı.

Lanet olsun. Her şey bitti.

Sonia sol kolu kapının üstünde, sanki bir Cumartesi akşamı gezintisine çıkmışlar gibi ileri bakıyordu. Travis, mavi ışıkların her an ciyaklamasını bekleyerek gözünün ucuyla eyalet polisini izledi.

Polis aracı birkaç saniye tam yanlarından gitti ve hızlanarak uzaklaştı. Travis derin bir nefes aldı ve Sonia'nın sakın, soğukkanlı yüzüne baktı.

"Sanırım bu arabanın çalındığı henüz ihbar edilmedi?"

"Edilse de önemli değil," dedi Sonia omuz silkerek.

Travis bu ifadeyi daha önce de görmüştü – Ellis Adası'nda. "Pekâlâ ukala şey, bu sefer ne yaptın bakalım?"

"Plakayı, bulduğumuz diğer Camry'ninkiyle değiştirdim. Bunun çalındığı ihbar edilse bile – ki bundan şüpheliyim – farklı bir plaka arıyor olacaklar."

"Tamam... ama şu anda yanlış plakayla gezen bir adam var ve bunu fark ettiğinde..."

“Evet, doğru. Plakanın doğru olup olmadığını kontrol etmek için ne sıklıkla arabanın arkasına bakıyorsun? Ama her halükarda bu arabayı yakında değiştirmemiz gerekecek.”

Travis ona dokunmaya engel olamadı: sadece onu tebrik etmek için yapılmış platonik bir dokunuştı. Güzel ve zekiydi. Onun araba sürmesini seyretmek yolculuk boyunca bir eğlence olmuştu.

Ona dokunmak çok güzel. Sonia fark etmedi bile.

Delaware’e girdikten hemen sonra Travis otoyolda bir tabela fark etti. Eyaletler arası yolun bu bölümü John F. Kennedy Otoyolu’ydu. Bu durum Travis’in, bir insanın ölümünün bir ülke üzerinde nasıl bu kadar kalıcı bir etki bıraktığını düşünmesine sebep oldu.

JFK ve bu sır arasında bir tür bağlantı olması gerektiğini biliyordu ve hikâyeyi anlatmaya devam etmesi işe yarayabilirdi.

Tabela Sonia’ya da aynı şeyi hissettirdi. “Geri dönüp iyice anlayıp anlamadığıma bir bakalım,” dedi Sonia. “Daha önce OSS olan CIA, savaştan sonra OSS’nin geri çekilmekte olan Nazileri ya da Nazi sempatizanlarını orduya alması sebebiyle daha en baştan Sovyet ajanlarıyla dolmuştu. Bu ajanların çoğu aslında Sovyet istihbarat teşkilatı için çalışıyordu ve bunların en etkilisi Igor Orlov’du.”

“Aynen, bu az çok olayı özetliyor,” diye onayladı Travis.

“Ve CIA içinde ZR/RIFLE kod adlı, suikastlar gerçekleştiren özel bir operasyon timi oluşturdular. Şu ana kadar hikâye böyle, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman ZR/RIFLE içeriye sızan tüm Sovyetler göz önüne alınırsa çok da bir sır olamaz,” dedi Sonia.

“Hayır, kesinlikle değildi ve bunun, hikâyenin asıl amacı için oldukça önemli olduğunu göreceksin.”

Travis kendi kendine gülümsedi. Bu gibi zamanlarda eski öğretmenlik günlerini özlüyordu. Öğrencileri bu tarz aykırı bilgileri yer yutardı ama Tarih bölümü öğrencileri bunları küçümserdi. Öğrencilerin dikkatlerini vermele-
rini sağlayan şey Travis'in düzenli olarak anlattığı tuhaf ama gerçek tarih bilgileriydi. Bir keresinde onlara İngilizlerin California üzerinde hak iddia etmesinden bahsetmişti. Sir Francis Drake'in 1579 yılında Kraliçe adına yapmış olduğu ilk iddiaya hiç karşı gelinmemişti ve İngilizler California'dan asla vazgeçmedi. Çocuklar kendilerini kaptırmışlardı. Travis'in açık görüşlülüğü, eşsiz araştırma becerileri ve kendini gerçeği bulmaya saplantı derecesinde adanması, görüşlerinin sık sık kabul edilen tarihle çelişmesine sebep oluyordu. Araştırmalarını yaparken tarihçilerle fazlasıyla tartışır, özellikle de Piramitler gibi arkeolojik konularda: sözde firavunların mezarları olan ama içlerinde asla insan kalıntısına rastlanmayan Piramitler. Pek çok durumda oturmuş ya da kabul edilmiş görüşlerin hiçbir anlamı yoktu, ama konunun 'uzmanları' konuştuğu için 'olay kapanmıştır' durumları oluyordu.

Durum değerlendirmesi yapmak için duraksamasıyla Sonia'nın sabırsızlandığını hisseden Travis hikâyeye devam etti: "Daha da kötüsü elimizde fiilen işe yarar hiçbir istihbaratın olmamasıydı. 'Ajans'taki iki taraflı casuslar bizi Rusya'yla ilgili saçmalıklarla dolduruyordu. Berlin Duvarı'nın inşası tamamen bir sürprizdi ve o zamanlarda Berlin'de bir CIA üssüyle, ne olduğuna dair en azından bir ipucu bulabileceğimiz umuluyordu. Ellili yılların sonlarında yüzden fazla CIA ajanı ya tutuklandı ya da KGB tarafından vuruldu ve kimse neler olduğunu ve neden olduğunu anlayamadı."

Travis karanlıkta Maryland tepelerini fark etti ve önlerinde çok zorlu bir iş olsa da bir nebze rahatladı. Nefes almak için duraksadı ve devam etti:

“Aslında Berlin öyle bir başarısızlık olarak görüldü ki CIA oradan çekildi, Avrupa’daki gizli savaş kaybedildi. Yurda daha yakın bir savaş cephesine çekilmek durumunda kaldılar – Küba’ya. 1959’da Fidel Castro ve Che Guevera yozlaşmış Batista hükümetini devirdi. Darbeden hemen sonra Amerikan şüpheleri doğrulanmış oldu; Castro, Sovyetler Birliği’yle müttefik olan bir Marksistti. Hepimizin korktuğu Komünistler Florida’nın doksan mil güneyinde tam kapımızdalar.”

Travis Sonia’yı kendisine bakarken yakaladı.

Devam etti.

“Berlin yenilgisinden sonra CIA bu savaşı kaybetmemekte kararlıydı. Miami Üniversitesi’nden Castro karşıtı Kübalı mültecileri askere almaya başladılar ve orada – JM/WAVE kod adlı – bir üs kurdular. Plan, – JM/WAVE tarafından desteklenen, eğitilen ve donatılan – bu Castro karşıtı Kübalıları kullanarak 1961’de Domuzlar Körfezi’nde Küba’yı işgal etmektir. Toplanan bu askerlerin içinden Alpha 66 Komandoları gibi sağcı bir grup çıktı.”

“Tamam, bu olayı duymuştum. Domuzlar Körfezi de bir yenilgiydi, öyle değil mi?”

“Kesinlikle, hem de aynı sebeplerden ötürü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Castro’nun istihbarat servisi – DGI – KGB tarafından eğitilmişti ve onlarla çok yakından çalıştı. CIA’ye sızan iki taraflı Sovyet ajanları sayesinde DGI, JM/WAVE hakkında her şeyi biliyordu. DGI, CIA’in Miami üssüne sızmak için kendilerine KGB tarafından öğretilen aynı Chekist taktikleri kullandılar. Askere alınan ve kendilerini ‘Castro karşıtı aktivistler’ olarak adlandıran bu mültecilerin pek çoğu aslında DGI ajanlarıydı.”

“Tanrım!”

“Evet. Domuzlar Körfezi yenilgisinden, yeteri kadar hava kuvvet desteği sağlamayan Kennedy sorumlu tutuldu

ama aslında savaş, CIA'ye sızan ve ikili oynayan Sovyet ve Kübalı ajanlar yüzünden zaten baştan kaybedilmişti.”

“Kennedy o zamanlar başkan değil miydi?”

“Öyleydi. Domuzlar Körfezi bozgunu yüzünden o ve erkek kardeşi Bobby CIA'in kontrolünü ele almak istediler.”

“Yani Kennedy tüm gizli eylemlere bir son mu verdi?”

“Tam tersi,” dedi Travis. “Kennedy'nin başkanlığında, başka hiçbir hükümet zamanında olmadığı kadar çok gizli operasyon yapıldı. Aslında Kennedy ZR/RIFLE için yeni bir görev buldu. Kennedy'lerin başkanlığı sırasında bunun ismi ‘Kuyruksüren Operasyonu’ olarak değiştirildi.”

Sonia artık oyununu anladığını düşündü. Travis, Sonia'nın merakının tadını çıkarmak için duraksadı; böylece daha fazla anlatması için yalvaracaktı.

Gerçek şuydu ki Travis şok içindeydi ve tüm pistonları ateşe vermiyordu.

“Peki bu operasyonların amacı neydi?”

“Castro'ya suikast düzenlemek. Suikastçı olarak Amerikan vatandaşı kullanılmaması emri verildi, böylece olay doğrudan Beyaz Saray'la ilgili görünmeyecekti. Ama tabii ki Küba ve Sovyet istihbarat merkezleri, CIA'ye sızdıkları için ‘Kuyruksüren’i ta en baştan beri biliyorlardı. Castro'yu öldürmek için yapılan tüm girişimlerin ‘gizemli’ bir şekilde başarısız olduğunu söylemeye gerek yok.”

“Peki onu nasıl öldürmeye çalıştılar?”

Travis kafasını kuşkuyla salladı ve küçümsemeyle nefes verdi. “Mafyayla iletişime geçtiler. Küba yönetimi ele geçirildiğinden beri çeteler Küba kumarhanelerinde gelir kaybediyordu; bu yüzden iyi bir seçenek gibi göründüler,” dedi Travis iğneleyici bir şekilde. “Her neyse, artık Sovyet lideri olan Kruşçev'in Küba'ya pek çok nükleer füze gönderdiği 1962 yılında olaylar zirveye ulaştı.”

“Küba Füze Krizi,” dedi Sonia.

“Doğru,” diyen Travis, kriz sırasında ülkenin öbür ucundaki insanların arka bahçelerine nasıl bomba sığınakları kazdığını anlatan babasını hatırlayarak duraksadı. “Bizi Üçüncü Dünya Savaşı’nın eşiğine getirecek derecede saldırgan bir eylemdi. Hiç şüphesiz füzeler Fidel Castro’nun, kendisini Domuzlar Körfezi ve Kuyruksüren Operasyonu’yla kanıtlanan Amerikan saldırganlığından koruma isteği üzerine gönderildi. Neyse ki JFK olayı sakinlikle ele aldı ve diplomasi yoluyla iyi bir çağrı yaptı. Kennedy’ye barışçı insan şöhretini kazandıran da büyük ihtimalle bu olaydı. Kennedy ve Kruşçev krizi çözmek üzere gizli bir anlaşma yaptı; Kennedy Castro’ya suikast düzenleme girişimlerini durdurmayı kabul etti ve Sovyetler de füzeleri Küba’dan geri çekecekti. JFK, Kuyruksüren Operasyonu’nu durdurma emri verdi; ama iki süper güç arasındaki düşmanlığın durmasından dolayı pek çok insan pek çok şey kaybedecekti. Barış, herkesin çıkarlarına uygun değildi, özellikle de CIA’in. Kennedy ve Kruşçev arasındaki ilişkiler yumuşadıktan hemen sonra, 22 Kasım 1963’te Kennedy Dallas’ta vurularak öldürüldü. Ve pek çok kurşunla vuruldu, sadece bir taneyle değil.”

“Biliyorum. Zapruder Filmini* pek çok kez seyrettim.”

Travis bir Gizli Servis ajanıyla konuştuğunu ve eğitiminin, JFK’nin Abraham Zapruder tarafından çekilmiş suikast videosunu da kapsamış olduğunu o an hatırladı. Zapruder, Dallas’taki o vahim günde şans eseri Kennedy’nin konvoyunu filme alıyordu. Zapruder Filminde, bilindiği üzere pek çok vuruş olduğu görüntülendi. Travis aklı yerinde, önyargısız her bireyin bunu göreceğini her zaman iddia etmişti.

* Abraham Zapruder tarafından 22 Kasım 1963’te Teksas eyaletinin Dallas şehrinde çekilen ve ABD Başkanı John F. Kennedy’nin suikastını görüntüleyen sessiz film. Suikast anını tamamıyla kaydetmiş en güvenilir filmidir. (ç. n.)

“Ve sonra bu CIA ve FBI tarafından örtbas edildi, değil mi?”

“Evet. Tabii ki öyle, ve Gizli Servis de olaya dahildi; en az iki ajan, Warren Komisyonu’na yalan söyledi. Warren Komisyonu JFK cinayetini soruşturmak için kurulmuştu ve son raporu hata ve tutarsızlıklarla karmaşılaştırıldı.”

“Çoğu insan bunu şimdi fark ediyor,” dedi Sonia.

“Ama pek çok insanın düşündüğü sebeplerle değil,” dedi Travis, başını ona doğru uzatarak.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunun örtbas edilmesinin iki nedeni vardı. İlk FBI, CIA ve Gizli Servis’in beceriksizliği ve ihmalkarlıkları sonucu yaptıkları bir dizi hatayı gizlemek; ki bunların hiçbirisi kötü görünmek, fon kaybetmek ya da daha kötüsü en tepedeki insanların kovulmasını istemiyorlardı. Vurulmadan önce FBI ve CIA’nın Lee Harvey Oswald hakkında detaylı dosyaları vardı. Her şey birbiriyle bağlantılıydı ve CIA elbette mafyayla olan ilişkisinin ve Kuyruksüren Operasyonu’nun ifşa olmasını istemiyordu! FBI, – Kennedy’yi doğrudan tehdit eden – Alpha 66 Komandolarının Dallas’ta olduğunu biliyordu ve Gizli Servis’i uyarmadı. Konvoyu takip eden motosiklet düzeni yanlıştı ve Gizli Servis ajanları bunu fark etmediler bile. Ayrıca o koruma görevlileri ilk kurşundan sonra gerektiği kadar hızlı tepki göstermediler; elbette bunu zaten biliyorsun Sonia.”

“Evet, ama devam et,” dedi Sonia, canlanarak. İki eli de direksiyonda saat altı yönündeydi.

“Her açıdan berbat bir güvenlik olması yüzündendi. Rotanın reklamı önceden yapılmıştı ve konvoyu neredeyse durma noktasına getiren o keskin viraj orada asla olmamalıydı. İleri timi, çimenli tepenin ve kitap deposunun bir tetikçi yeri olabilme ihtimalini ihmal etmişti; sonuç olarak seyirciler etrafta serbestçe dolanıyorlardı. Suikasttan

bir gün önce, Kennedy'yi gözetiyor olması gereken dokuz Gizli Servis ajanı dışarda geç saatlere kadar içiyordu ve..."

"Biliyorum! Babam da onlardan biriydi tamam mı!" diye ağzından kaçırdı Sonia.

Tanrım, ne dedi?

"Üzgünüm, bilmiyordum," diye yanıtladı Travis. "Baban o ajanlardan biri miydi?" Sonia bu bilmeceyi, Travis'in başta düşündüğünden daha iyi çözebilirdi.

Sonia'nın gözleri yaşlarla doldu. Sonra burnunu çekerek kendine geldi. "Sorun değil," dedi. "Devam et. Örtbasın iki nedeni olduğunu söylemiştin. İkincisi neydi?"

"Pekâlâ, hükümetin olanları örtbas etmesinin ikinci sebebi, suikastçıların kimliğini Amerikan halkından saklamakti."

"Neden?"

"Çünkü halk bunu gerçekten kimin yaptığını bilseydi olay kitlesel histeriye dönüşürdü."

Travis'in evinden hâlâ daha birkaç kilometre uzaktayken Sonia direksiyonu sağa, karanlığın içine, dizi dizi ağaçların bulunduğu pis bir yola kırdı. Ruxton Kasabası gündüz vakti bile sessizdir, ama geceleri çalılarının arasında hışırdayan canlıları duyabilirsiniz.

Evimdeler.

Travis, sanki burası onun için tamamen yepyeni bir yermiş gibi tüm yönlere baktı: kendi mahallesinde bir yabancı gibiydi. Adaletsizlik bundan daha açık olamazdı.

"Buradan itibaren yürüyeceğim. Benim için evinin ve faks makinesinin durduğu yerin bir krokisini çiz. Ayrıca komşunun da adını söyle. Sen olduğun yerde kal," dedi Sonia, lacivert takım elbisesinin içinden bir kâğıt ve kalem çıkarıp Travis'e uzatırken.

Bu gerçeküstü anın korkusuyla donakalan Travis gergin bir şekilde bir kroki çizdi. “Faksın hafızasına nasıl erişeceksin?” diye sordu.

“Açıklayacak vakit yok. Bitti mi?” düzgün bacağıının birini çoktan arabadan çıkarmıştı.

Böyle bir zamanda bile Travis’in dikkati dağıldı. *Erkeklerin sorunu ne böyle?*

“İşte.” Travis haritayı Sonia’ya verdi. Sonra Sonia baştan çıkarıcı diğer bacağıını da dışarı çıkardı ve karanlığın içine gömüldü.

O faksın bir kopyasını ele geçirmek zorundayız.

“Oradayken kıyafetlerini değiştirsen iyi olur,” diye mırıldandı Travis kendi kendine.

21. BÖLÜM

Travis çenesini sıvazladı ve ıslak avuç içleriyle direksiyona yapıştı. Arabanın kaloriferinden çıkan sıcaklık, dışardaki soğuk Maryland havasıyla çarpışıyor ve camlar buğulanıyordu.

Şu an en çok istediği şey evine yürümekti. Tüm yolculuk boyunca buraya vardığında tam olarak öyle yapacağını hayalini kurmuştu. Elbette bu çok aptalcaydı. Boşta duran hız göstergesine bakarak kapılar kilitli, ışıklar kapalı halde sürücü koltuğunda oturdu. Motor durursa, anahtarları olmadığı için araçları da olmayacak demekti.

Zavallı Rosemary'ye ne oldu acaba? Hâlâ orada mı yoksa rutubetli bir hücrede falan mı? Her şey çok korkunç.

Bu insanlar ne cüretle böyle bir şey yapıyorlar! Ben masumum, evim işgal edildi ve hayatım tehlikeye atıldı... hem de kendi hükümetim tarafından.

Travis saate bakmak için kolunu sıyırdı. Sekizi on dört geçiyordu. Gözleri babasının verdiği sarı Seiko saate kilitlendi. Annesi oranın güneyinden sadece kısa bir mesafe uzaklıktaydı; şehir içindeki Liman Hastanesi'nde. *O kadar yakın ki. Eğer ölürse, ben yetim mi kalacağım?*

Travis sanki bir doğum günü pastasının üstündeki mumları üflüyormuşçasına püfledi. Gözlerine dolan yaşları geri göndermek için.

Sadece birkaç saat önce ulusal bir televizyon kanalında kendisinin ve babasının Bermuda Şeytan Üçgeni hakkındaki hikâyesini anlatıyor olduğuna inanmak güçtü. İstemeden aklına bir Miami tatilinde geçirdiği bunaltıcı bir akşamın anısı geldi. Buna müsamaha gösterdi ama çok da iyi geldi.

“Pekâlâ, Danny, hadi şu işi halledelim – şu gizemi birlikte çözelim. Ya düzgün yapalım ya da hiç yapmayalım. Gerçeklere bak ve zihnini açık tut,” demişti Pete Travis bir keresinde oğluna. Bir Ordu İstihbarat Birliği emeklisi olarak her şeyi düzgün ve dürüstlikle hallederdi.

Genç Daniel ve babası Bermuda Şeytan Üçgeni’ndeki tüm tuhaf olayları ve olası açıklamaları okumuştı ama Daniel’in aklında hâlâ sorular vardı.

Can çıkar huy çıkmaz derlerdi.

“Baba, aslında gizem falan yok, değil mi?”

Gerçek o bölgedeki pek çok coğrafi anormallikte yattıkça, Bermuda Şeytan Üçgeni’nde gemileri batıran ve uçakları düşüren gizemli bir gücün olduğuna dair yazılan tüm o sansasyonel yazılar Daniel’i hayal kırıklığına uğratmıştı. ‘Mavi delikler’ gibi doğal fenomenler – okyanus yatağında taze su üreten bir delik – pek çok geminin su yüzünde durma yetisini kaybetmesine sebep oldu. Havadan bakıldığında Bahama Adaları’nın hepsi birbirine çok benzerdi ve oradaki seyir yardımcısı eksikliği pek çok pilotun, genellikle de amatör pilotların kaybolması anlamına geliyordu. Asıl sorun şuydu ki eğer en doğuya gider ve adaların hepsini gözden kaybederseniz (belki de bir bulutun içine girerek) sudan başka bir şey görmezsiniz ve yakıtın bitmesi an meselesidir. Bölgenin şiddetli ve ani gök gürültülerine fazlasıyla meyilli olması da felakete davetiye çıkarır niteliktedir.

“Kanıtlara bakılırsa gizem falan olmadığı ortada oğlum.” Küçük bir baba-oğul ilişkisi olarak başlayan şey daha karanlık bir dönemece girmişti. Pete Travis oğlunun sorgulayan gözlerinde kendisini görüyor, genç adamın önünde uzanan yolu görüyordu.

“O zaman neden bazı insanlar televizyonda ve gazete-

lerde öyleymiş gibi gösteriyorlar?” dedi Daniel, aklı karışmış halde kaşlarını çatarak.

Pete Travis oğlunun masumiyetinin bir parçasını koparıp almak üzere olduğunu farkındaydı. “İşte bu yüzden gerçeklere bakmak ve zihnini açık tutmak önemlidir oğlum. Bak, gazeteler ve televizyonlar işletmedir, bu yüzden de para kazanmaları gerekir. Bunu da insanlara duymak istediklerini vererek yaparlar.”

“Yani insanlar bir gizem olduğunu mu duymak istiyorlar? Gerçeği bilmek istemiyorlar mı?”

Pete derin bir iç çekti. “Her zaman değil, hayır. İnsanlar bazen kendilerinden daha büyük, bir şekilde her şeyi kontrol eden bir şeylerin olduğuna inanmak istiyorlar. Bu, yetişkinliğe eriştiğinde anne ve babanın yerine bir şeyler koymak gibi. Sanırım insanlar bu düşünceyle rahatlıyorlar. Her şeyden önce güvenebilecekleri bir şey ve avuntu istiyorlar.”

Travis çalıntı arabanın buharlanmış pencerelerine yıldızlar çizmeye başladı. “Gerçeklere ulaş, oğlum. Sonra imkânsız ele. Her ne kadar olanaksız ya da sonuçsuz görünürse görünsün cevap, ondan geriye kalandır.” Babasının bunu bir Sherlock Holmes filminden mi yoksa İstihbarat Birliği’nden mi öğrendiğini Travis bilmiyor ya da umursamıyordu. Ne olursa olsun Babası Küçük Danny’nin kahramanıydı.

Daha sonra babasının, yüzünde sanki onu şahsen tecrübe etmiş gibi soğuk bir ifadeyle çok etkili ve şok etkisi yaratan bir şey söylediğini hatırladı: “Unutma Daniel, insanlar bir gizemi çözmeye çalışırlarken şunu sormalısın: ‘Bu suçu kim işler ve daha da önemlisi amaçları nedir? Bundan en çok kazancı kim elde eder?’ Bu soruyu cevaplarsan doğru yola girersin.” Geçmişe bakıldığında Travis babasının

gelecek için verdiği nasihatleri takdir ediyordu; muhtemelen oğlunun bir gizemin ardındaki gerçeği ortaya çıkarma tutkusunu sezmişti.

Pencereye hafifçe vurulunca Travis çocukluk anılarından sıyrıldı ve neredeyse kalbi duruyordu.

Sonia.

Elinde bir kâğıt sallıyordu.

22. BÖLÜM

Green'in jeti Washington Dulles Havaalanı'na yaklaşırken uçuş takımları açıldığında uydu telefonu üçüncü kez çaldı.

"Evet Norman."

"Her şey sizin için hazır efendim."

"Geçerken uğrayacağım."

"Evet efendim. Perkins'in dosyası hazır sizi bekliyor. İstedığınız gibi Leblanc'ın posta kutusu kontrol edildi ve hiçbir şey bulunamadı."

"Tamam. Croghan ve adamları Perkins'in dairesinden çıktılar mı?"

"Evet efendim."

"Birazdan ofisimde görüşürüz o halde."

Tık.

Tanrım. Leblanc'ın babası oğlunun yaptıklarını bilseydi mezarında ters dönerdi diye düşündü Green. Yaşlı adam ağzını kapalı tutmak için neler neler yapmış olmalı; oysa oğlu şimdi tam tersini yapıyor.

Green, JFK'nin korumasında görevli olan ajanların Beyaz Saray'a girip çıkan fahişe ve aktrisleri nasıl görmezden gelmek zorunda kaldıklarını hatırladı. Çok sonraları Ajan Seymour Hersh, JFK'nin Washington'daki Mickelson Galerisi'ni, çıplak kadınlarla değişik pozisyonlarda profesyonel fotoğraf çekertirmek için pek çok kez ziyaret ettiğini kabul etmişti. Bunun yanı sıra aynı anda Sam Giancana'yla da birlikte olan – CIA'in Castro'yu öldürmesi için kiraladığı mafya babası – aktris Judith Campbell'le olan ilişkisini de.

Ne karmaşa ama.

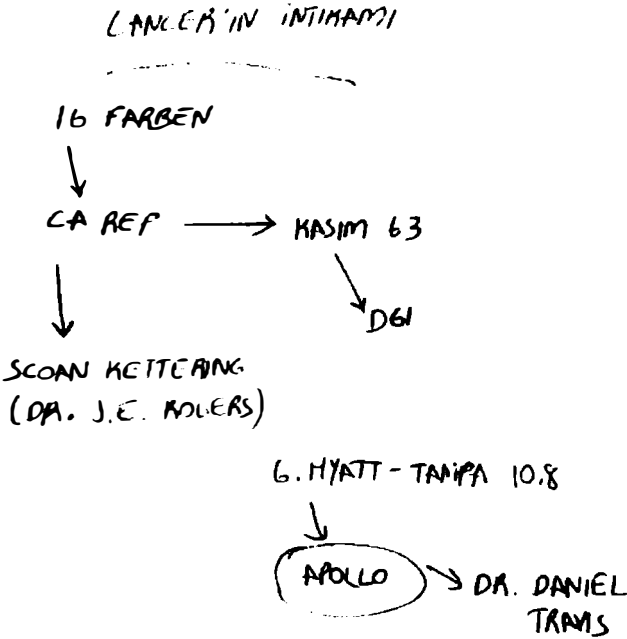
Ama Leblanc'ın babası çenesini kapalı tuttu. Onurlu bir adamdı.

Mezarında ters dönüyordur!

Green kendi babasını düşündü. Green çocukken bile anne-babasına tahammül edemezdi.

23. BÖLÜM

Sonia arabayı Travis'in söylediği gibi Baltimore'dan güney yönüne doğru sürerken Travis de Sonia hız limitini zorladığı için tek eliyle tavandaki kolu tutuyor, bir yandan da çalıntı Camry'nin loş ışığı altında faksı inceliyordu. Sonia'nın faksın bir kopyasını nasıl ele geçirdiği, Travis'in şu anda kucağında duran şeyin yarattığı hayal kırıklığının arasında kaynayıp gitmişti. Tüm bu sıkıntı bunun yüzünden miydi?! Kâğıdın üzerinde çok az şey yazıyordu ama Travis'le bağlantısı oldukça açıktı:

Aynen Rosemary'nin dediği gibi bir faks vardı ve başlık da 'Lancer'in İntikamı'ydı. 'Lancer'in başka bir şekilde yorumlanamayacağı varsayıldığında bu, olayın gerçekten de Kennedy'nin katilleriyle ilgili olduğunu gösteriyordu.

Travis'in analitik beyni, çalıntı Camry'nin mobil çalışma odasında beşinci vitese geçti.

Leblanc ve Sonia kardeşiler ve babaları Kennedy'nin koruma timindeydi. Faksın üzerindeki tarih, Kasım '63, Kennedy'nin öldürüldüğü ay ve yıld. Kuyruksüren Operasyonu'nu başlatan Küba İstihbarat servisi – DGI'yla da ilgisi vardı.

Leblanc Başkan Yardımcısını koruma görevindeyken JFK suikastıyla ilgili bir şey bulmuş ve bir şekilde onu kayıtmı etmişti? Suç teşkil eden bir şeylerin kaydedilmiş olması muhtemel görünse de Travis, günümüz politikacılarının JFK olayını tartışıyor olacaklarını hayalinde canlandıramadı – kendileri bile gerçeği bilmeyen ya da umursamayan politikacıların.

Travis ilerde belirmeye başlayan Baltimore'a (*anneme çok yakın*) bakarken Sonia arabanın ışığından dolayı gözlerini kısmıştı. Hiç konuşmuyordu.

Hadi ama, düşün. Yumruğuyla alnına hafifçe vurdu.

Travis, bir incelemede varılan sonuçların hatalı olmasının, genellikle geçersiz bir teorinin sonucu olduğunu biliyordu. İnsanlar çoğunlukla bir önsezi ya da isteğe dayanarak kararlar verir ve sadece o teoriye uygun düşecek gerçekleri arar. Pek çok akademik çalışma da bu şekilde yapılmıştır. Travis çok iyi biliyordu; bir tarihçi ya da bilim insanı kendi çalışmasıyla ters düşen bir kanıt çürütür ya da kötülerdi, özellikle de bu kanıt tüm verileri alt üst edecek ve en baştan başlamasına sebep olacaksa. İtibar ve Nobel ödülleri kazanmak, gerçeğin ne olduğundan daha önemliydi.

Yanlış bir önerme, yanlış bir temel üzerine kurulan bir teori başarısız olmaya mahkûmdur.

Travis'in bu tuzağa düşmemek konusundaki kararlılığı, özellikle de hayatı mantıklı bir sonuca varmasına bağlıyken, onu oldukça yordu. Bunun JFK'nin katilleriyle ilgili olduğunu düşünmenin çok kolay olduğunu düşündü; ama neyse ki kâğıttaki bazı kelimeler çok alakasızdı ve şüphe vericiydi.

"Sonia, burada yazarların herhangi biri senin için bir anlam ifade ediyor mu: CA Rep., IG Farben, Sloan Kettering, APOLLO, Dr. J. E. Rogers ve G. Hyatt Tampa 10.8?"

"Hayır, ettiklerini söyleyemem. 'CA' California'nın kısaltması değil mi? 'Rep' de Cumhuriyetçi'nin? 'Apollo' Kennedy'nin başlattığı bir uzay çalışmasının adıydı ve son söylediğin de Tampa'da yaşayan Hyatt isimli bir adam gibi. Belki de Ekim'in sekizinde, '10/8', kardeşimle tanışan biri; ki bu da bugünün tarihi. Nereye gidiyoruz?"

Travis de Sonia'nın ilk izlenimleriyle aşağı yukarı aynı fikirdeydi. *Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.*

"Washington'a. I-95 Güney yolundan geri dön," dedi Travis.

"Tamam, ama neden?"

"Orada bir arkadaşım var, güvenebileceğimiz biri," dedi Travis. "Kennedy suikastıyla ilgili bildiklerimin çoğunu bana George Kramer öğretti. Belki o burada bir bağlantı görebilir. Hiçbir şey olmazsa bir sonraki adımımızı düşünmek için güvenli bir yer."

"Bu George Kramer denen adam nasıl bu kadar çok şey biliyor?" Travis arabanın lambasını söndürünce Sonia da gözlerini kısmayı bıraktı.

"Sana OSS'yle ilgili anlattıklarımı hatırlıyor musun?"

Sonia kafa salladı. "Hı-hııı."

"George Kramer onlar için çalışıyordu. Daha sonra da

* "Republican" kelimesinden gelmektedir. İngilizcede rapor (*report*) ve Cumhuriyetçi (*Republican*) kelimelerinin kısaltması olarak "rep" kullanılmıştır. (ç. n.)

CIA'de; bir ara orada Karşı İstihbarat başkanıydı. Bir casus yakalayıcı. Emekli oldu. Tamam, buradan sola dön."

"Ve hâlâ hayatta mı?" diye sordu Sonia, direksiyonu kırarken.

"En son öyleydi."

Lanet olsun. Umarım öyledir.

24. BÖLÜM

“Filmi seyrettim,” dedi Sonia, arabayla Baltimore’dan uzaklaşıp tekrar otoyola çıktıklarında. “JFK suikastı, New Orleans Bölgesi Savcısı’na göre,...”

“Jim Garrison,” diye böldü Travis.

“Evet, o. Ona göre bu bir hükümet darbesiydi. Kennedy iktidardan düşürüldü çünkü Vietnam Savaşı’na karşıydı.”

Faks Travis’in dikkatini dağıtmış, ona işkence ediyordu.

“Genel kanı oydu, komplo teorilerinde de böyleydi, Amerikalıların bunun bir komplo olduğuna inanan %80’i için de büyük ihtimalle öyle. Amerika hükümeti bile 1977’de ‘komplonun muhtemel’ olduğunu kabul etti. Ve evet, suikastın arkasında bir hükümet darbesi vardı.”

“Ama CIA, FBI ve Gizli Servis’in, suikastçıların gerçek kimliğini halktan gizlemek ve çılgınlığı önlemek için gerçeği örtbas ettiğini söylemiştin. Başka bir deyişle bunu CIA, FBI ve Gizli Servis yapmadı mı?”

“JFK hükümet darbesi yüzünden öldürüldü, ama Amerikan hükümetinin darbesiyle değil.”

“Devam et,” dedi Sonia, yemyeşil gözlerini önlerinde uzanan asfalt yola dikmişti.

Travis, George Kramer’in Washington’daki evine doğru yapacakları saatler boyunca sürecektir yolculuğa hazırlanmak için koltuğunu biraz yatırdı ve Sonia’nın ardı arkası kesilmeyen sorularına teslim oldu.

“CIA’in, kod adı ZR/RIFLE olan suikast bölüğünden bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Sonia kafasını sallayarak onayladı. Travis devam etti. “Sovyetlerin kendileri de aynı şeyi yapıyordu. 1954’te Kruşçev Komünist Parti’nin Genel Sekreteri oldu ve KGB’yi yarattı; hani çoğu insanın şu pek çok casusluk romanının kapağında gördüğün ‘kılıç ve kalkan’ amblemiyle tanıdığı Rus istihbarat servisi. Her neyse, Kruşçev KGB’den hızlı sonuçlar istiyordu ve suikast ve silahların Kremlin’le bir ilgisi olduğu anlaşılamayacak olduğu sürece onlara dünyanın neresinde olursa olsun öldürme yetkisi verdi. Islak operasyonları gerçekleştirmek için vatandaş olmayanları kullandılar.”

Sonia rahatsız olmuştu; ama Travis buna alışkındı. Hikâyeyi kime anlatsa savunmacı ve rahatsız olurlardı.

“Asıl önemli olan, altmışların başlarında Moskova’da nelerin olup bittiği idi çünkü hükümet darbesi orada şekilleniyordu. 1959’da Kruşçev Komünist Parti’nin başına geçti. Küba Füze Krizi sırasında ve öncesinde Kruşçev, Amerika’ya karşı aşırı derecede saldırgandı. Meşhur bir konuşmasında ‘Sizi gömeceğiz,’ bile dedi. Ama Küba Füze Krizi sırasında Kennedy’yle savaşın eşiğine geldikten sonra her şey önemli ölçüde değişti. Kennedy ve Kruşçev tansiyonu düşürmek için gizli anlaşmalar yaptılar; bu anlaşmalardan birinde Kennedy, Kuyruksüren Operasyonu’nu durdurma sözü verdi.”

Sonia kısa bir özet geçti: “Kuyruksüren: CIA’in Castro’yu öldürme planı.”

“Evet. Karşılığında Kruşçev füzeleri Küba’dan çıkardı. Hatta bu ikisi birbirleriyle konuşmak için bir kırmızı hat bile oluşturdular. Kruşçev Rusya’da Sovyetler Birliği için iç reformlar yapmaya koyuldu. Bu reformlardan birisi de Komünist Parti’nin üst kademelerine sağlanan imtiyazların azaltılmasıydı. Sıkı Kremlinciler Kruşçev’in Batıya karşı yumuşamasını hoş karşılamadılar ve ayrıcalıkların geri alınması da bardağı taşıran son damla oldu. Onu devirmek istediler ve Leonid Brezhnev’le Yekaterina Furtseva adın-

da çok güçlü bir kadın arasında bir plan yapıldı. Bu kadın KGB'nin gücünü ele geçirdi. Küba Füze Krizi'nin ardından Kruşçev bir devlet adamı şöhretine kavuştu ve gücünü Kennedy'yle olan ilişkisinden alıyordu; komplo teorisyenleri buna inanıyordu. Darbelerinin başarıya ulaşması için bu ilişkinin ve şöhretin yok edilmesi gerekiyordu. Bunu yapma fırsatının kendilerine altın tepside sunulmak üzere olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu."

"Peki Lee Harvey Oswald bu olayların neresinde?"

"Güzel soru. Pekâlâ, bu büyük oyunda bir piyondan başka bir şey olmayan Oswald için zemini artık hazırlamış oldum. İnsanlar Oswald'ın tek başına çalışıp çalışmadığı konusunda konuşup duruyorlar ama bu, bariz gerçekten uzaklaşmak için güzel bir nokta: Oswald kimin için çalışıyordu ve *neden*?" Travis, az önce söylediği şeyin öneminin anlaşılması için duraksadı.

"Sana Oswald'la ilgili gerçekleri anlatayım. 1959'da Oswald, Rusya'ya iltica ettiğini resmen duyurmak için Moskova'daki Amerikan büyükelçiliğine gitti. Farkında olmadan aslında bir CIA ajanıyla konuşuyordu. Oswald ilticasının resmen kayıtlara geçmesi ve tüm sırlarını Rusya'ya ifşa edeceği konusunda defalarca ısrar etti. Söyledikleri tam olarak "Japonya'da görev yaptım. Radar teknisyeniydim," idi. CIA ajanı, adamın söylediklerinin tamamen çalışılmış ve uydurma olduğunu hissettiğini rapor etti ve daha da fazlasıyla birlikte bir dosya oluşturdu."

"O rapor CIA'i alarma geçirmedi mi?"

"Maalesef hayır. Bu da örtbasın sebeplerine bir örnek: JFK vurulduğunda hükümetin yetersizliklerini gizlemek. Eğer rapor takip edilmiş olsaydı uyarı zilleri çalardı çünkü Oswald'ın dosyası, Oswald'ın Tokyo yakınlarındaki Atsugi Hava Üssü'ndeki Birinci Deniz Piyadeleri Filosu'nda çalışıyor olduğunu gösterecekti. Bu, JFK bilmecesinin temelinde yatan gerçektir."

“Bu neden bu kadar önemliydi?”

“U2 casus uçakları Atsugi Hava Üssü’nde konuşlanmıştı. Bir radar teknisyeni olarak Oswald, birini düşürmek için düşmanın bilmesi gereken her şeyi bilirdi. Mermi yollarını, pist uzunluklarını, ne var ne yok her şeyi.”

“Evet, JFK vurulmadan önce birisinin vurulup düşürüldüğünü okumuştum.”

“Doğru. U2 casus uçakları Sovyetler için büyük bir sorundu ve onları uçuran CIA için de büyük bir başarıydı. O zamanlar 50.000 fitte ve füze mesafesinin dışında uçuyorlardı ve Rusların bunları nasıl durduracakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu; bu yüzden Rusya’da ve nerede isterlerse orada fotoğraf çekerek rahat rahat uçuyorlardı. Küba’daki füzeler de bu şekilde keşfedildi. Kruşçev KGB’ye, bunlardan birisini vurarak U2 hâkimiyet üstünlüğünü sonlandırmasını istedi. Şu an bizim de bildiğimiz üzere, başardılar.”

“Nasıl?”

“Oswald’ın üsteki arkadaşları onun sık sık izne çıkıp Tokyo’ya gittiğini bildirdiler. Oswald Queen Bee Club adlı bir striptiz kulübünde bir konsomatrisle tanıştığını ve ona âşık olduğunu bir arkadaşına anlattı. Bunun gerçek olduğunu arkadaşlarına ispat etmek için onu üsse getirdi. Hepsi kadının güzelliği karşısında mest olduklarını söylediler. Bu kadının arkadaşlığına Oswald’ın maaşı hiçbir şekilde yeterli gelemezdi.”

“Yani barın birinde bir fahişeyle mi buluşuyormuş? Ne var bunda?”

“Şu an sana anlatacağım şey çok az bilinen ama doğrulanabilir bir gerçek: Queen Bee’de çalışan kızlardan beş tanesi, Atsugi’den U2’yle ilgili bilgi ifşa edebilecek herhangi bir çalışanı askere alma göreviyle orada bulunan KGB çalışanlarıydı. Aslında Queen Bee Club, KGB’nin en kapsamlı asker alma merkezlerinden biriydi. Daha sonra CIA, pek

çok CIA memurunun ve hatta U2 pilotlarının o bardan kızlarla ilişkiye girdiklerini öğrendi. Ne tesadüf ki 1960'ta nihayet bir U2 düşürüldü.”

“Yani Oswald'ı Sovyetler mi almıştı?”

“Queen Bee Club'teki kızla yaşadığı ilişkiyi bilince öyle olmadığına inanmak zor. İki yıl sonra Rusya'ya iltica etti. Oldukça keskin bir nişancıydı. Bize söylenen standart yalan Oswald'ın gözü açık, idealist ve isim yapmaya çalışan genç bir adam olduğuydu. Tutuklandıktan sonra Oswald, ‘Ben kurbanım’ dedi. Bu kulağa, hiç dünyada iz bırakmak isteyen bir idealistin sözleri gibi geliyor mu? Rusya'da Oswald'a ne olduğuna dair Sovyetlerden gelen açıklama onu bir radyo fabrikasında çalışması için Minsk'e gönderdikleri, çünkü ilticasında bir fayda görmedikleriydi. Ancak yine de lüks bir dairede kalıyor ve yan ödemeleri olan kıdemli bir Sovyet memuruyla aynı maaşı alıyordu; ki bu ödeme türünden sadece kıdemli parti üyeleri faydalanabilirdi. Yani Oswald'ın işlerine yaramaması iyi planlanmış bir örtbas hikâyesiydi.”

“Peki Sovyetlerin Oswald için planı neydi?”

“1961'de Oswald, tekrar Moskova'daki Amerikan büyükelçiliğine gitti ve yeni eşi Marina'yla birlikte tekrar Amerika'ya iltica etmek istediğini belirtti. Bunların hiçbiri anlamlı gelmiyor, değil mi?”

“Ah hayır. Pek değil.”

“Arkadaşımız Igor Orlov'u ve maceralarını hatırlıyor musun? Chekist kafa karıştırma iltica taktiklerini?” Sonia başını salladı. “Tüm bunlar aynı taktikler gibi gelmiyor mu?” Sonia tekrar başını salladı.

Travis gülümsedi ve devam etti. “Oswaldlar Amerika'ya döndüklerinde FBI, Marina Oswald tarafından Washington'daki bir KGB memuruna gönderilen bir mektup ele geçirdi. Bunu başka mektuplar da izledi. Oswald'ın annesi oğluna neden geri döndüğünü sormuş, o da şöyle cevap-

lamıştı, 'Marina bile neden döndüğümü bilmiyor.' 1963 yazında Oswald New Orleans'a giden bir otobüse bindi ve kendisini bir Castro sempatzanı gibi gösterdi; ama aynı zamanda New Orleans'taki Castro karşıtı harekete dahil olmuştu – yine Rus ajanlar tarafından kullanılan klasik yanlış yönlendirme ve iltica taktikleri. Burada önemli olan şey şu: Oswald, neden Kübalılarla birleşmeye başladı?"

Sonia yüzünde boş bir ifadeyle arabayı sürmeye devam etti.

"Küba Füze Krizi'nden sonra Kruşçev ve Kennedy'nin gizli bir anlaşma yaptıklarını söylemiştim, hatırladın mı? Ve Kennedy'nin, CIA'in Kuyruksüren Operasyonu'yla Castro'ya suikast düzenleme planını durdurmasının bu anlaşmanın bir parçası olduğunu?"

Sonia başını salladı.

"CIA Kuyruksüren Operasyonu'nun fişini çekmedi."

"Yani CIA anlaşmayı bozdu?"

"Aynen öyle. Ve tabii ki Sovyetler bunun olacağını biliyordu çünkü CIA'ye çok fazla iki taraflı casus sızmıştı. İşte *bu yüzden* JFK suikastını planlayanların kim olduğunu anlamak için İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına gitmek zorundasın."

"Bağlantıyı anlıyorum. CIA, OSS'den Sovyet casuslarını devraldı; bu da CIA'in Kuyruksüren Operasyonu'nu durdurma anlaşmasını bozacağını Rusların bilmesi anlamına geliyordu. Ama bunun Kennedy'nin ölümüyle ilgisi ne?"

"Güzel nokta. Daha sonra Sovyetler Castro'ya, Kennedy'nin durdurma garantisi vermesine rağmen CIA'in onu öldürmeye çalışacağını söyledi. Aslında Brezhnev ve Furtzeva haberi Castro'ya büyük bir zevkle iletiler."

"Pekâlâ. Söylediğin gibi, Küba ve Rusya Komünist müttefiktiler."

"Aynen. Peki sence Castro haberi duyunca nasıl tepki verdi?"

Sonia'nın cevap verme fırsatı olmadı.

"Yavaşla!" diye bağırdı Travis.

"Ne?! Ne oldu?" dedi Sonia, ayağıyla frene basarken. Arkalarındaki araba korna çalarak direksiyonu kırdı.

"Göt herif! Sen değil, şu adam," dedi Sonia. "Ne oldu?"

Travis'in gözleri, çeşitli otelleri gösteren Washington'ın girişindeki bir yol işaretine kilitlenmişti.

Sonia Travis'in baktığı yere döndü.

"Hyatt!" dedi Travis. "Fakstaki G. Hyatt. O bir insan değil. Bir otel... Tampa'daki Grand Hyatt. Bugün orada kardeşinle ilgili bir şey oldu ve ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Kardeşinin evi Washington'da, değil mi?"

"Evet. Potomac Plaza'da."

"Güzel. Kramer'in evine gitmeden önce oraya gideceğiz. Otelde neler olduğunu öğrenmek zorundayız."

25. BÖLÜM

“Kriptoloğu içeri gönder Norm, sonra da Perkins ve Leblanc’ın dairesine gideceğim,” dedi Green telefonda.

Kriptolog, kolunun altında bir dosyayla içeri girdi. Genç ve rahat giysiler içindeki adam buraya ait görünmüyordu. Siyah saçları, yuvarlak gözlükleri ve çilleri vardı. Harry Potter’ın büyümüş haline benziyordu.

“İyi akşamlar,” dedi oturmak için halının karşısından bir sandalyeyi yerde sürükleyerek.

“Ama... Magglio nerde?” dedi Green.

“Hasta. Ben onun asistanıyım...”

“Otur. Ne öğrendin?” İsmi Green’i ilgilendirmiyordu. *Magglio ölmüş ya da ölmek üzere olsa iyi eder.*

“Bu faksın şifrelemeyle pek ilgisi yok.”

“Neden?” dedi Green, kaşlarını çatarak. Çocuk tehlikeli sularda yüzüyordu.

“Üzerinde şifreli falan bir şey yok. Sadece bir sürü araştırma notu ve birinden başka birine gönderilen bir mesaja benziyor; bu durumda Leblanc’tan Travis’e.”

“Pekâlâ, daha önce de söylediğin gibi. Şu Apollo Dosyası muhtemelen Travis’te değil...”

“Büyük ihtimal Travis eve gelip bu faksın bir kopyasını almaya çalışacak, sonra da dosyayı aramaya başlayacak. Ama siz bunu zaten biliyorsunuzdur.”

Bu çocuk benim sözümü mü kesti?

“Evet! Bunu biliyorum. Ve sakın benim sözümü kesme.” Boş not defterini düzeltirken Green’in yüzünde belirgin kocaman gülümseme darbeyi yumuşattı.

“Tuzağınızın işe yaradığını varsayarsak ve Travis’le bu

kadın gerçekten faksın bir kopyasını almak için adamın evine giderse, bence sonra faksta bahsedilen şu Dr. Rogers'a gideceklerdir. Kopyayı ele geçirememiş olmaları da çok mümkün tabii."

Ondan hiç hoşlanmadım. Ama ona ihtiyacım var. Lanet olası Magglio.

Green dudağını ısırды ama gözlerinden kızgınlığı okunuyordu. "Fakstaki diğer şeyleri açıkla. Ayrıca bana 'efendim' diyeceksin."

Green'in halindeki değişim ve ışıık saçan bakışlar kriptoloğu sarstı. "Özür dilerim...*efendim.*"

26. BÖLÜM

Alex Adka'nın birdenbire midesi bulandı, yarım bıraktığı akşam yemeğinden mi yoksa gözlerinin önündeki ajan biyografisinden mi emin değildi.

Beyaz ipek gömleğinin en üst düğmesini açtı ve düzenli çalışma odasındaki küçük buzdolabına yöneldi. Ahşap panolu kapısı olan buzdolabı, duvarlara uyum sağlıyordu. Buz gibi bir şişe votka ve bir kavanoz salamura balık çıkardı. Bir bardak sek doldurdu ve biraz daha okumak için dosyanın durduğu yere geri döndü.

İstihbarat ve casusluk bölümünde dedektif olduktan sonra Adka'nın ajanı hemen çalıştırılmaya başlamıştı. Eğitim sırasında gösterdiği beceri, ajanının görevin en başına getirilmesini hızlandırmıştı. Ajan, yabancı istihbarat servisine sızan iki taraflı bir casus olmuştu.

Adka, işkenceyle ilgili kısma geldiğinde okumayı bırakmak zorunda kaldı.

Tam içkisini yudumlarken özel telefonu çaldı.

"Adka."

"İşlem yavaş yavaş ilerliyor. Kalan tüm görevleri onaylayın."

"Onaylandı."

27. BÖLÜM

Sonia, Potomac Plaza'ya – Leblanc'ın dairesi – giderken bir benzin istasyonunda su ve atıştırma almak için durduktan sonra tekrar arabaya döndü.

Travis ankesörlü telefonun kablosuna, sanki bir can kurtaran halatıymış gibi yapışmıştı.

“İyi akşamlar, Grand Hyatt Tampa.”

“Evet, bir misafirinizle görüşmek istemiştiniz... Clinton Leblanc,” dedi Travis.

Operatör oda rehberine bakarken hatta bir sürelik bir bekleme oldu. “Burada o isimde kimse yok efendim.”

“Ah... Clinton kesinlikle orada olacağını söylemişti. Acaba otelden ayrıldı mı?”

“Bekleyin lütfen.”

Faksta bugünün tarihiyle bu otelden bahsedilmesinin, bu bilmecenin anahtarı olduğu açıktı.

Hatta yeni ve çokbilmiş bir ses duyuldu – başka birisi – ses tonundan, operatörün danışmanı olduğu belliydi.

“Efendim, bu gizli bir bilgi.”

Travis ayaküstü düşünmek zorundaydı. Bir anlık duraksamadan sonra daha derin bir sesle konuşmaya başladı. Cümlesinin ortasına geldiğinde kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti.

“Güzel, hanımefendi. Ben Gizli Servis'te çalışıyorum ve güvenlik protokollerine bağlı kalmanıza sevindim.” Telefonun ağızlığını uzaklaştırdı ve henüz attığı palavrayı kadının yutmuş olmasını umarak geri çekildi.

Bunun üzerine ses bir kuş gibi cıvılamaya başladı. “Teşekkürler. Evet, konferans şu ana kadar oldukça başarılı

geçti. Burada güvenliği tehdit eden bir şey görmedim. Yarın son günde de aynısının olacağından emin olabilirsiniz. Önümüzdeki sene de bizi seçeceğinizi umarız. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı efendim?”

“Hayır, teşekkürler ve iyi geceler. Aynen devam edin,” dedi Travis, sesindeki sarhoşluğu bastırmaya çalışarak.

Telefonu kapattı ve tekrar aynı numarayı tuşladı. Kalbi bir korku ve beklenti kokteyliyle çarpıyordu. Bu aramada bir ‘Gizli Servis sesi’ taklidi yapmasına gerek yoktu. İyi ki de yoktu. Travis taklit yapma konusunda berbattı.

“İyi akşamlar, Grand Hyatt Tampa.”

“Rezervasyon bölümü lütfen.”

‘Bekleme’ müziği çalmaya başladı. Travis işaret parmağını ahizenin kulaklığına vurdururken müziğin o sıkıcı duygusuzluğu durumun kritikliğini hor görüyor gibiydi.

“Rezervasyon bölümü, iyi akşamlar.”

“Bu akşam için bir oda rezervasyonu yaptırmak istiyorum.”

“Üzgünüm efendim ama otel özel bir iş için bugün ve yarın halka tamamen kapalı.”

“Peki ya bar ve restoran? Spor salonu?” dedi Travis, göğsündeki kalp atışları hızlanırken.

“Sanırım anlamadınız efendim. Otel, tesisler ve tüm katlar size ve halktan herhangi birisine açık olmayacak.”

Tam isabet.

Travis telefonu kapatarak bir süre bakakaldı.

Bir motor sesi yükseldi. Etrafına bakındı. Sonia, arabaya dönmesini işaret etti.

Travis içeri girdi. Sonia arabayı öttürerek uzaklaştı ve caddenin yüz metre kadar ilerisindeki bir park yerine girek benzin istasyonunun parlak ışıklarından saklandı. Onlar orada oturup yiyip içerlerken Washington Anıtı onları yargılar gibi tepelerinde duruyordu.

“Şans var mı?”

“Muhtemelen,” dedi Travis. “Bir tanıdığın numarasını bulmam gerekiyor, ama Grand Hyatt Tampa’nın bu seneki Bilderberg Konferansı’nın yeri olduğuna eminim.” Travis ‘Bilderberg’ kelimesini söylemeye bile çekinirdi ama bugün olayların her yerinden komplo akıyordu.

“Bilderberg Konferansı da neyin nesi?” dedi Sonia. “Bununla ilgili araman gereken adam kim?”

Bir ağız dolusu Doritos, Travis’in sesini değiştirdi. “Her sene seçilmiş bir grup politikacı ve sanayi lideri bir araya gelir; bunlar dünyadaki en güçlü insanlardır. İlk toplantı elli yıl önce Hollanda’daki Bilderberg Oteli’nde olmuştu. Toplantıların ismi de buradan geliyor.”

“Bu toplantıların önemi ne? Kulağa oldukça sıkıcı geliyor,” dedi Sonia.

“Tabii ki, sen bir koruma ajanı değilsin – saha ajanısın; ama sanırım kardeşin bunlarla ilgili her şeyi biliyordu.”

“Şüphesiz.”

“Bu Bilderberg konferanslarının tuhaf yanı gizli olmaları. Her yerde silahlı adamlar olur ve genellikle küçük bir kasabada yer alan lüks bir uğrak yeri halka tamamen kapatılır.”

Travis, Bilderberg konferanslarının en kaygı verici gerçeğine karşı duyduğu kızgınlığı saklamakta güçlük çekti. “Medya bu gizli konferanslardan haberdardır – bunlara katılan insan topluluğu kelimenin tam anlamıyla dünyayı ve dünya ekonomisini kontrol eden insanlardır – fakat hiç haber yapmazlar. Haber ağlarından resmi görevliler de daha önce bunlara katılmıştır ama katı gizlilik anlaşması kurallarına tâbi tutulurlar. Aramam gereken adam Wall Pritchard. Kendisi bu konferansların her sene nerede yapılacağını bulmayı başaran bir komplo teorisi kurdudur ve bazen katılımcı numarası yaparak gizlice içeri bile girer. Şimdi kardeşinin evine gidelim ve orada ne bulabileceğimize bir bakalım. Eğer şüphelerim doğruysa, kardeşinin bugünkü

Bilderberg konferansında koruma görevlisi olduğundan ve sizin deyiminizle 'şifreyi çözdüğünden' eminim. Gizlice dinlediği bir şeyi ihbar edecekti. Ama neden?"

"Pekâlâ. O zaman onun evinde ne bulabileceğimize bakalım."

Arabayı Constitution Bulvarı'ndan aşağıya, Potomac Plaza'ya doğru batı yönünde sürdüler.

"Hâlâ daha JFK hikâyesini bitirmedin."

"Rahat ol. Kardeşininkinden sonra George Kramer'ın evine gideceğiz ve hikâyenin gerisini, bunu bana da açıklayan adamdan duyacaksın," dedi Travis. Kafası Bilderbergcilerin bugün ne konuşmuş olabileceklerinin etrafında dönüyordu. Ve Leblanc'ın bunların ne kadarını kaydettiğinin.

28. BÖLÜM

Bayan Perkins, kapı mandalını titreyen eliyle açtı ve arkaya taranmış gri saçları ve derin siyah gözleri olan, bakımlı, siyah bir takım elbise giymiş bir beyefendi gördü. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı: bir timsah gibi.

“Evet?” dedi Bayan Perkins.

“İyi akşamlar Bayan Perkins. Sanırım beni bekliyordunuz? Adım Dwight Green.”

“Ah evet. Lütfen içeri girin,” dedi kadın, kapıyı ardına kadar açarak. “Mutfağa gelin. Size kahve ya da başka bir şey ikram edebilir miyim?”

“Hayır teşekkürler Bayan Perkins. Bu akşam yeteri kadar çok şey yaptınız zaten, öyle değil mi?”

Kadınla birlikte mutfağa giderken charm kontrolü maksimuma ayarladı. Gözlerini, bu pasaklı evi dolduran ıvır zıvırdan başka tarafa çevirdi.

Boş ver – bu boktan yerden çok yakında kurtulacağım.

Bayan Perkins halsiz bir şekilde gülümsedi ve bu akşamki olaylarla ilgili bir parça dedikoduya kucak açtı. Konuşmalarında *Murder She Wrote*’un yeni bir serisi çekiliyor gibiydi ama Bayan Perkins bunu fark etmedi.

“Ah evet, bu gece çok fazla şey oldu. Her şey çok karmaşıktı. Bay Leblanc’ın başı dertte falan mı? Adamlarınız bana bir şey söylemedi. İnanması çok zor... her ne kadar sessiz atın...”

“Bay Leblanc için endişelenmeyin. Tüm olanları özetlemek için size sadece birkaç soru sormam gerekiyor. Sonra

* İşlenen cinayeterin sırlarının çözülmesini konu alan ve 1984’ten 1996’ya kadar devam eden Amerikan yapımı dizi. (ç. n.)

da artık biraz dinlenebilirsiniz. Olur mu?” Green sallanıp duran kahvaltı masasında onun yanındaki bir sandalyeye oturdu ve manikürlü elleriyle kadının kolunu sıvazladı.

“Olur, evet.”

“Harika,” dedi Green. “Kapınızı çaldıktan sonra Bay Leblanc’ın sizden pul istediğini söylemiştiniz, değil mi?”

“Evet, doğru. Acelesi varmış gibiydi.”

“Eminim öyleydi Bayan Perkins. Pulu tam olarak neden istediğini söylemiş miydi?”

“Hayır. Ama bir pula ihtiyacı olduğu konusunda çok ısrarcıydı.”

“Onun için bir pul bulabildiniz mi?”

Bayan Perkins düşünmek için durdu ve kırıksık parmaklarıyla yorgun gözlerini ovuşturdu. “Ah hayır. Genellikle pulları koyduğum çekmeceye arıyordum ama bulamadım ve... sonra kapıyı sizin adamlarınız çaldı. Biliyor musunuz, o Croghan denen adam tavırlarına kesinlikle dikkat etmeli,” dedi işaret parmağını sallayarak.

“Kesinlikle katılıyorum Bayan Perkins ve onun davranışı için sizden özür diliyorum, ama o sırada aklında sizin güvenliğinizden başka bir şey yoktu. Baktığınız o çekmeceyi bana gösterebilir misiniz?”

Bayan Perkins ayağa kalktı ve mutfak tezgâhının altındaki orta çekmeceye doğru yürüdü. Green onu takip etti.

“İşte bu.”

“Bakabilir miyim?” dedi Green, çekmeceyi işaret ederek.

“Lütfen.”

Green çekmecenin içini aradı ama hiç pul bulamadı. Düzensizlik karşısında irkildi. *Pasaklı yaşlı aptal.*

“Bayan Perkins, pulları bu çekmeceye koyduğunuzdan emin misiniz?”

“Genellikle evet. Gördüğünüz gibi şurada yollamam gereken bir sürü postam var ve ah!” Bayan Perkins’in ba-

kışları, tezgâhın üstündeki tost makinesinin yanında postalanmayı bekleyen mektuplara takılıp kaldı.

“Ne oldu?” dedi Green, gözlerini oraya çevirerek.

“Orada bir acele gönderim vardı.”

Green’in saçları, pürüzlü alnından arkaya doğru hareket etti; en büyük korkusu doğrulanmıştı: *Leblanc Apollo Dosyası’nı birisine postaladı.*

Küçük pişin veda vuruşu. Kahretsin!

Green kadını tokatlama arzusuna karşı koydu. “Neden burada bir acele gönderiniz vardı?”

“Ah, ne aptalım! Bugün önemli bazı yatırım formlarını acele postayla göndermek için postaneye gittim ama formları evde unutmuşum. Postane kısa bir süre sonra kapanacaktı bu yüzden zarfın üstündeki posta ücretini alacaklarını ve daha sonra da zarfı dışardaki posta kutusuna koymamı söylediler. Leblanc gelince bunu yapmaya fırsatım olmadı. Onu aldı, öyle değil mi? Ne kabalık.”

“Bayan Perkins, bu çok önemli: Bay Leblanc başka ne söyledi? Pulu istediği şeyi nereye göndereceği konusunda herhangi bir ipucu vermiş olabilir mi?”

Bu etkileyici adama gerçekten yardım etmek istiyordu. “Bir süre önce Parkinson’dan ölen kocam Art hakkında konuştuk ve sanırım hepsi bu. Üzgünüm ama daha fazla yardım edemem.”

Green’in gözleri onunkileri aradı.

“Size bir şey ikram etmemi istemediğinizden emin misiniz?”

Leblanc’ın koridorun karşısındaki evine gitme vakti gelmişti.

“Bayan Perkins, teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz.”

29. BÖLÜM

Travis ve Sonia, Potomac Plaza'nın üçüncü katında asansörden inerek Leblanc'ın boş dairesine doğru ilerledi. *Sonia, Leblanc'ın kız kardeşi, çok fazla dikkat çekmemeli* diye düşündü Travis.

Yaşamaları rahat bir yere benziyordu. Koridorda evimsi bir hava vardı ve hafif yemek kokusu da bu havayı pekiştiriyordu. Her şey sahte bir rahatlık hissi uyandırıyor.

"309 numarayı arıyoruz değil mi?"

"309 numara," dedi Sonia, rahatsız görünerek.

Kardeşi burada öldürülmüş olabilir diye düşündü Travis.

"İyi misin?" dedi Travis, sırtını sıvazlayarak.

"İyiyim."

309 numaralı dairenin kapısı, ölüm kapısı gibiydi. Sonia zile basmak için ince parmaklarından birini kaldırdı ama sonra durdu ve Travis'e dönerek gözlerine baktı. Bulanık yeşil bu denizden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Dinle," dedi. "Bir tuhafılık var. Git ve asansörün orada bekle."

"Neden?"

"Giriş kapısı harika durumda."

"Olmamalı mı?"

"Burayı basanların kapıyı çalacaklarından şüpheliyim. Ayrıca zorla girildiğini gösteren bir kanıt da yok. Zili çalıp kapıyı kıracağım. Cevap verecek olan kişi hâlâ beni tanımıyor. Tabii eğer cevap veren olursa."

"Tamam. Anlıyorum," dedi Travis, asansöre geri gitmek üzere dönerken.

Yolun yarısında geriye baktı ve Sonia'yı kendisine bakarken yakaladı. Sonia tekrar kapıya döndü ve zili çaldı.

Asansöre yaklaşırken Travis 309 numaranın kapısının açıldığını duydu. Ne olduğunu görmek için topuklarının üzerinde geri döndü ve kendini duvara yapıştırdı.

İçerde biri mi vardı? Sonia da şok olmuş görünüyordu. Travis konuşmayı gayet net duyuyordu.

“Merhaba?” diye sinirli bir ses duyuldu kapının ardından.

Sonia kapıyı tutarak eşikte duran tıknaz adama bakıyordu. Haki renginde bir pantolon ve boyun kısmına peçete sıkıştırılmış beyaz bir tişört giymişti. Tam bir ev haliydi.

Bu Leblanc değildi.

Sonia şaşkın ve paniklemiş halde kapının üzerindeki numaraya baktı. “Burası 309, öyle değil mi? Potomac Plaza Daire 309?”

“Evet, nasıl yardımcı olabilirim?” dedi adam, davetsiz misafire sinir olmuş bir şekilde.

Travis, Sonia'nın geri çekildiğini gördü. Ürkmüş görünüyordu.

“Burası Clinton Leblanc'ın dairesi. Son iki yıldır burada o yaşıyor.” Sonia kekelemişti.

“Siz neden bahsediyorsunuz? Ben Clinton Leblanc değilim. Adım Beckshaw. Clinton Leblanc'ı tanımıyorum bile. Üç aydır burada yaşıyorum. Siz kimsiniz? Neler oluyor?”

Sonia'nın gözüne içerde, kapının yanındaki masanın üstünde duran bir mektup takıldı. Sahiden de Bay G. Beckshaw'a gönderilmişti. Geri çekildi, yüzü, gözleriyle aynı renkteydi. Beckshaw kafası hâlâ karışık bir halde kapıyı kapattı.

Travis ve Sonia kafa karışıklığı ve dehşet duygusunu telepati yoluyla paylaşarak koridorun iki ucundan birbirlerine ağızları açık bir şekilde bakakaldılar.

Koridorun karşısında, Bayan Perkins'in apartmanında Green, ev sahibinin içinden birdenbire kopup gelen son misafirperverliği de kibarca geri çevirmeye çalışıyordu.

"Hayır teşekkürler Bayan Perkins, gerçekten... Aç değilim."

"Peki, tamam. İyi akşamlar Bay Green."

"Size de. Ve tekrar teşekkürler... Temas halinde olacağız." *Tanrım, çeneni kapa artık.* Green üstünü başını düzelterek ve ellerini ovuşturarak koridora çıktı.

Kapının arkasından kapanmasını bekledi, sonra da dönüp Leblanc'ın dairesine doğru yürüdü.

309'un önünde güzel, siyah saçlı bir kız gördü. Kız döndü ve göz göze geldiler.

30. BÖLÜM

Travis, daha az şüpheli görünmek için duvardan uzaklaştı. Koridorda yürüyen şık giyimli adam zaten onu fark etmemişti – Travis’e bakmadan dairesinden çıkmış, sonra Sonia’ya bakıp donakalmıştı. *Neden asansöre doğru gitmiyordu?*

Adam ellili yaşlarının sonlarında, geriye taranmış gri saçları olan, uzun boylu biriydi. Siyah bir takım elbise giyiyordu ve otoriter bir havası vardı.

Sonia’nın gözleri bir kere olsun Travis’e kaymadı. *Dikkati benim üzerime çekmemek için* diye düşündü Travis.

Zaman durmuş gibiydi.

Sonia toparlandı ve asansöre doğru yürürken kibarca “iyi akşamlar,” dedi.

Adam da hâlâ sakın durarak ve onu inceleyerek “iyi akşamlar” diye karşılık verdi.

Sonia adamın yanından geçerken adam konuşmaya devam etti. Arkadaş canlısı birine benziyordu.

“309 numaralı dairede oturan adamı görmek için mi gelmişsiniz?” diye sordu adam. “Bu akşam burada olanları merak ediyordum da. Bir şey biliyor musunuz?” Adam gerçekten kaygılı görünüyordu.

“Ne duydunuz?” diye sordu Sonia.

Travis, adamın yanında duran ve onu bir tehditten ziyade daha fazla bilgi toplamanın bir yolu olarak gören Sonia’yı seyretti. Travis artık rahat ve gevşemişti ve Sonia’nın adamdan bir şeyler öğrenebileceğini umuyordu.

“Oldukça fazla arbeye yaşanmış,” dedi adam, ceketinin içinde hissettiği şeyden dolayı tekleyerek. “Çok fazla bağırtı duydum. 309’daki adamı nerden tanıyorsunuz?”

“Her şey çok tuhaf,” diye başladı Sonia. “309’daki adam üç aydır orada yaşadığını söylüyor, ama görmeye geldiğim kişi o değil.”

“Belki de daire numarasını yanlış biliyorsunuzdur?” dedi adam. “Gidip kapı görevlisiyle birlikte konuşalım. Bir şey bilip bilmediğini soracağım.”

Adam daha sonra asansörü işaret etti ve Sonia teşekkür ederek onu izledi. Travis, kaçınılmaz tanıştırılma safhası için öne geldi çünkü adam onun olduğu tarafa bakıyordu.

O anda, adam ona baktığında, Travis’in beti benzi attı ama hemen kendine geldi. Bakış bir saniyeden daha fazla sürmedi ama tuhaftı. *Büyük ihtimalle bunca zamandır burada durduğumun farkında değildi* diye düşündü Travis.

“İyi akşamlar efendim,” dedi Travis.

“Arkadaşım,” diye araya girdi Sonia.

“Size de iyi akşamlar bayım,” dedi adam. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Gerçekten de memnun olmuş görünüyordu; çünkü yüzünde, Travis’in hayatında gördüğü en büyük gülümseme vardı.

Asansörün çağrı düğmesine bastı ve Sonia’yla Travis’e gülümseyerek sessizce bekledi. Sonia’yı dikkatle inceledi. Birbirlerine gülümsediler ve başka tarafa baktılar. Adamın varlığı havadaki tüm enerjiyi emiyordu.

“Umarım bu gece burada aradığınızı bulursunuz,” dedi adam. “Biz de tam... kız arkadaşınızla?”

Travis ve Sonia rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar ve cevap vermediler.

“Özür dilerim, arkadaşınızla gidip kapı görevlisine bir şey bilip bilmediğini soracaktık.”

“Çok kibarsınız efendim,” dedi Travis. “Özür dilerim, adınızı duyamadım?”

“Croghan. Dwight Croghan. Sorun değil, cidden.”

Asansörün kapısı açıldı ve üçü birden içeri girdi. Adam

Travis ve Sonia'ya ayrı ayrı başını salladıktan sonra lobi düğmesine bastı.

Tam kapılar kapanmaya başlamıştı ki yamuk yamuk bir el araya girdi. Kapılar tekrar açıldı.

Bayan Perkins.

“Bay Green! Sizi yakalayabildiğime sevindim.”

Adamın yüzü düştü, görünür bir şekilde şaşırdı ve terdirgin oldu. “Bu biraz bekleyebilir mi Bayan Perkins? Şu anda ilgilenmem gereken önemli bir konu var. Dediğim gibi, sizi arayacağım, şimdi iyi geceler.” Sonra kadını kolumundan tuttu ve diğer eliyle kapıları açık tutarak kadını asansörden dışarı çıkardı.

Kadın şok oldu.

Bu tuhaf karakter değişimi Sonia'nın gözünden kaçmadı. Travis onun gözlerinde alaycı bir parıltı gördü ve Sonia'nın gizlice adamın vücudunu inceleyişini seyretti.

Adam onlarla o kocaman gülümsemesinin ardından konuştu. “Zavallı yaşlı kadın. Onun vasiyetini hazırlıyorum ve kendini endişelenmekten alıkoyamıyor. Sürekli başımın etini yiyor ve isimleri hatırlamak konusunda da umutsuz bir vaka!”

Travis zorla güldü.

Adamın gülümsemesiye bir somurtmaya döndü.

Kapılar tekrar kapanırken Sonia bir alttaki katın düğmesine bastı – ikinci kat.

“İkinci katta birini tanıyorum,” dedi, kaşlarını kaldırarak. “Onlar bir şey duymuş mu diye sorup size lobide katılacağım... Bay Croghan'dı, değil mi?”

Şimdi Travis bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Sonia ikinci katta birini tanımıyordu, tabii ona söylemediyse.

“Elbette,” dedi adam.

Asansörün mekanik uğultuları, duyulan tek sestti. İçerinin havası soğudu ve ikinci kata yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

Kapılar bir zille açıldı ve Travis'le Sonia dışarı çıktı. "O halde lobide görüşürüz. Yardımınız için gerçekten teşekkürler," dedi Sonia.

"Ah bir şey değil. Bir dakika sonra görüşürüz," diye cevapladı adam.

Travis ve Sonia ikinci katın eşiğini geçerken Travis büyük bir tabancanın sapının yavaş yavaş Sonia'nın kafasının arkasına indiğini gördü.

Sonia yere düştü.

Travis dönüp adama baktı ve aynı silahın namlusunun kendi suratının birkaç santim uzağında durduğunu gördü.

31. BÖLÜM

Travis donakaldı. Kontrol edilemez bir heyecanla nefes alıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Öldüm. Öldüm.

Ama tabanca sesi duyulmadı.

Gözkapakları aralandı. Adamın siyah gözleri, Travis'in kilere kitlenmişti. Sonia halının üstünde inleyerek, hareketsiz yatıyordu. Bilinci yerinde değildi.

Green, silahı hâlâ Travis'e doğrultulmuşken Sonia'yı kelepçeledi.

"Seni aptal piç," diye tısladı Green, gıcırdattığı dişlerinin arasından. "Ne cehennemde o? Ölmek mi istiyorsun seni küçük dallama?!" Silahını Travis'in yüzüne iyice yakınlıktırdı.

"Efendim... çok büyük bir... bir... ha..." Kocaman açılmış gözlerindeki itaatkârlıkla Travis kekeliyordu.

"Ne? Sen benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Seni küçük hain piç! Nerde o?"

"Sizden daha fazlasını bil..."

"Başına küçük bir kaza gelmeden önce son şansın. Vatanseverlik Kanunu diye bir şey duydun mu? Sana ne istersem yapabilirim. Avukat falan yok. Seni küçük bok parçası! Leblanc o lanet olası dosyayı nereye gönderdi?!" Green başparmağıyla silahın sapını sıvazlayarak bağırıyordu.

Travis'in elleri sessizce havada asılı kaldı. Korkunç gerçek zihninin daha da derinlerine işlerken korku şaşkınlığa karıştı. *Bu herif kanunun ötesinde.*

Green üstelemeye devam etti. "Dinle Travis. Arkadaşın Leblanc'ın bugün bir yere acele bir posta gönderdiği-

ni biliyorum, tamam mı? Bu kadar. Dosyayı bulacağım. Şimdi, işbirliği yapıp onu nereye gönderdiğini söyleyebilir, belki birazcık içerde kalıp çıkarsın. Yoksa onu zor yollardan ele geçiririm ve... dediğim gibi... Meşru müdafaa sebebiyle seni vurmak zorunda kalmak istemiyorum. Anladın mı?”

“Bilmiyorum! Bu Leblanc denen adamla karşılaşmadım bile! Bu kız onun kız kardeşi ve benim yardımımı istedi.” Travis doğruyu söylediği için suçlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama kendisinin Manhattan’dan kaçmasına yardım eden bu kadını tehlikeye atmak konusunda da çelişkiler yaşıyordu.

Green’in yüzünde çılgın bir gülümseme belirdi. Travis’le eğlenerek başını yana eğdi: silahlı deli bir adam.

“Ölü ya da diri.” Otelde öyle demişlerdi. Belki Green denen bu adam burada, herkesin içinde ateş etmeyecek ama dışarı çıkış da yok. Kesin olan bir şey varsa – bu yaratığın gözlerindeki öfkeli bakış – o da bu işin kişisel bir şey olduğu.

Ölmeyeceğim!

Green tek elini ceketinin içine soktu ve cep telefonunun kapağını açarak silahı doğrulttuğu yerde, Travis’in başının orda tuttu.

“Ben Green. Bir araç yollayın.”

Şimdi tam vakti. Zaten muhtemelen ölmeni isteyecek. Travis’in endişesi, bilgisizliği ve tecrübesizliğiyle birleşmişti. Silahı tutan bir manyak bir yana, bir silahın namlusunu bile hayatında ilk kez görüyordu.

Travis Green’in acı ve şaşkınlık içinde bağırıldığını gördü. Asansörün kapalı kapılarına doğru sendeleyerek geri çekildi ve kendine çeki düzen verdi.

Hayat tekrar ağır çekimde ilerliyordu.

Sonia olmalı. Sonia hâlâ yerde, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama hâlâ bilinçsiz görünüyordu. *Yarı uyanık halde saldırmış olmalı.*

Green telefonunu düşürdü ve silahını aniden kadına çevirdi.

Travis'in içinden bir şey koptu. *Onu vuracak!*

Travis, oyun parkındaki bir çocuk gibi Green'e daldı ve onu asansörün kapalı metal kapılarına büyük bir gümbürtüyle çarptı.

Green silahını düşürdü. Travis üstüne çıktığında Green'in kolonya kokusunu alabiliyordu.

Daha sonra Green Travis'in midesine bir yumruk attı ve kulağının dibinde hırladı, "Seni lanet olası küçük piç!"

Vuruş Travis'i dört ayağının üstüne düşürdü. Kendini toplamaya çalıştı.

Green silahına uzandı. "İkinizi de vuracağım!"

"Hayır!" Travis, Green'in yürüdüğü yere bir bacağı uzattı. Onun bacağı Green'inkiyle dolaşınca Green düştü. Green sendelerken öfkeyle kükredi ve silahına doğru sürünmeye başladı.

Hayatta kalma içgüdüğü harekete geçmişti. Travis bir hırsyla ayağa fırladı ve Green'in sırtına topuğunu indirmeye hazırlandı.

Ya ben ya o.

Ama Green, Travis'in kaval kemiğini havada yakalayıp bükerek tekmeyle engelledi. Travis'in liseli dövüş taktikleri onunkilerle yarışamazdı. Dengesini kaybeden Travis bez bir bebek gibi yere yığıldı.

Travis, Green'in silahına ulaşmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Sonia kendine gelmeye başlamıştı; hâlâ yerde iniyor, neredeyse hiç hareket etmiyordu ve hâlâ kelepçeliydi.

Travis Green'e doğru, silahından üç-beş santim öteye yuvarlandı. Yorgun bir boksör gibi kollarıyla Green'in gövdesini sardı.

"Bırak beni!"

Travis ona daha da sıkı sarılarak ve bir sonraki adımının ne olacağı konusunda hiçbir fikri olmadan Green'i

kuvvetle kenara çekti. Bu pozisyondayken Green'in vuruşları etkisizdi. İki adam da nefes nefese ve gergindi.

Green'in aldığı eğitim, bir kez daha yaşının kaybettirdiği gücü telafi etti.

Kafasının arkasıyla Travis'in kafasına vurdu. Vuruş Travis'in tam alnına denk geldi. Bu onu sersemletmeye ve kollarını gevşetmeye yetti. Green sırtüstü yere düştü. Travis son bir çabayla, bedenine tekrar sarılmak için adama daldı.

Ama Green'in bu seferki karşılığı sonuncuydu.

Dizini bedenlerinin arasında kaldırarak Travis'i bunun üstünde birkaç santim zıplattı. Sonra da diğer bacağıyla kasıklarına tekme atarak onu merdivenlere doğru fırlattı.

Travis acılı bir gümbürtüyle ve kafasını basamağa çarparak, merdivenin kenarında durdu. Saldırısının şiddetiyle Green de Travis'in hemen arkasına, kapının girişine düşmüş, silahı da geride kalmıştı.

Her yer karardı.

Travis gözlerini merdivenin ilk basamağına, kan damlalarının kırmızı bir göl oluşturduğu yere dikmişti. Kendi kanı. Baş, yeni vurulmuş bir çan misali zonkluyordu.

Hızlı ayak sesleri duydu. Bu Travis'in hırpalanmış bedenine doğru koşarak onu merdivenlerden aşağıya yuvarlamaya gelen Green'di.

Buraya kadarmış. Beni öldürecek.

Ayak sesleri durdu. Travis tanıdık bir ses duydu.

"Olduğun yerde kal göt herif!" Sonia silahı Green'in başına doğrultmuş, adamın hemen arkasında duruyordu. "Uzaklaş!" Her nasılsa Sonia kelepçelerden kurtulmuştu. Eğitim? Özel ekipman? Her nasıl yaptıysa Travis yeniden nefes alabildiğini hissetti.

Green elleri havada merdivenin yan tarafına doğru ilerledi. Suratındaki şok ifadesinin yerini hemen o sürün-genimsi gülümseme aldı. "Aptalca bir şey yapayım deme

tatlım – başın zaten yeterince belada ve adamlarım her an burada olacak.”

“Onları aradığını duydum,” diye hırladı Travis. Zor bela ayağa kalktı ve kanayan başını tuttu. Sonia, silahı Green’in üzerinde merdivene doğru ustalıkla yürüdü.

Green, Sonia’yı bir farkındalıkla inceledi. Artık bir sır değildi. Kadın oldukça iyi eğitilmiş bir profesyoneldi. Bu her şeyi açıklıyordu.

Sonia küstahça Green’e bakarken Travis’i çekip ayağa kaldırdı. Silahı halen hedefinin üzerinde, tek bir kelime daha etmeden Travis’i sanki körmüş gibi merdiven boşluğundan aşağıya indirdi.

Green’in o deli gülümsemesi, yangın boşluğunda gözden kaybolmalarını çaresizce seyrederken bozuldu. “Kaçabilirsiniz, ama siz ikiniz birer ölüsünüz.”

“Bizi takip edersen sen ölürsün,” diye bağırdı Sonia, uzaklaşırken ona ters ters bakarak.

Gözden kaybolduklarında Sonia, Travis’i kalan basamaklardan aşağıya indirip binanın dışına çıkardı. Tüm bu süre boyunca Green’in merdiven boşluğunda yankı yapan boş laflarını duyuyorlardı: “Lanet olsun siz bittiniz!”

Arabaya koştular. Travis tek gözüyle görmeye çalışıyordu – diğeri, içine kan girmesin diye kapalıydı. Sonia onu yolcu koltuğuna oturttu ve Green’i görmek için çıkışa bakarak sürücü kapısından arabaya bindi. Adam gelmiyordu.

Gaza bastı ve arabayı binadan gecenin karanlığına doğru sürdü.

Travis koltukta arkasına yaslandı ve kafasını tutarak ne tür bir yara aldığını merak etti. Daha önce hiç dövüşmemişti. Bu vücut dışı bir deneyim olmuştu; sanki başkasının hayatından bir kesit canlandırıyormuş gibi.

“İyileşeceksin,” dedi Sonia, benzinlikten aldıkları yemekten kalan kullanılmış peçeteleri ona uzatırken. “Bunu yarana bastır. Kramer’in evine nerden gidiliyor?”

Yaşadığı şok Travis'in boğazını tıkamıştı. Ağrısı, inanamazlık duygusunun gölgesinde kalmıştı. Konuşamadı.

"Nerden?" diye üsteledi Sonia. "Hadi ama Dan!"

"İkinci sol..." Travis, Kramer'in evinin yolunu panik karışımı bir sözcük cümbüşü halinde tarif etti. Sonia Washington'a aşına gibiydi.

Nefes alması yavaşlayınca aklındaki soruyu sordu: "Asansördeki adamda seni şüphelendiren neydi?" diye sordu, gözünü kapatırken.

"Ceketinin altında bir tabanca kılıfı çıkıntısı gördüm. Sonra da sormadığımız halde o yaşlı kadın için neler yaptığını açıklamaya başladı. Gerçek adı belli ki Green, Croghan değil."

"Etkileyici. Başın nasıl?" diye homurdandı Travis. Tek yaralananın kendisi olmadığını hatırlamıştı.

"Yaşayacağım. Sadece başım ağrıyor," dedi Sonia, başının arkasını sıvazlayarak. Eline bulaşan kana baktı ve koltuğun kenarına genişgüzel sildi.

"O orospu çocuğu bizi öldürmeye çalıştı!" dedi Travis.

"Bir bok yapamazdı."

Travis kendini, hayat bu noktadan itibaren sanki bir daha hiç eskisi gibi olmayacakmış gibi kirlenmiş hissetti; her şey iyi sonuçlansa bile. Ve bu büyük bir *bile* idi.

"Bizi mümkün olduğunca çabuk Kramer'in evine götür. Bu şey bitmek zorunda."

"Onun için uğraşıyorum. Ama eğer ölmemizi isteseydi öldürdük," dedi Sonia, arabayı Washington'ın merkezindeki ışık huzmesine doğru hızlandırırken. "Green'in plakayı görebilmiş olması ihtimaline karşı bu arabayı Kramer'in evinin uzaklarında bir yerlerde bırakmamız gerekecek... Buradan sola mı?"

"Evet," diye cevapladı Travis. Akli panikten yavaş yavaş kurtuluyor ve yeniden odaklanıyordu. Sonia'nın az önce dediği bir şey kafasında bir ampul yakmıştı.

“Kennedy’nin katilleri de aynı şeyi yapmıştı bu arada,” dedi Travis. Pencereden bakıyor ve şehir içindeki bir tapas barda normal hayatlarının keyfini süren normal insanları izliyordu. Dünyayı demir parmaklıkların ardından görüyor gibiydi; bu çalıntı araba da onun hapishanesiydi.

“Kennedy’nin katilleri ne yaptı?” dedi Sonia.

Travis, Sonia’ya döndü. “Açıklamalar yapıp durdular ve kimse sormadığı halde masum oldukları konusunda ısrar ettiler.” Travis tekrar pencereden dışarı baktı.

“Ben birkaç yeri ararken Kramer hikâyesinin sonunu getirebilir. Umarım evdedir.”

Tanrım, başım çok acıyor. Eğer Travis’in tüm olup bitenin gerçek olup olmadığı konusunda bir şüphesi varsa, işte bu yara gerçek olduğunu doğruluyordu. Ağrı, Travis’in aklına Green’in söylediği bir şeyi getirdi. Leblanc dosyayı nereye göndermişti? Neden bana sor...?

Travis, ışıldayan mavi gözlerindeki aydınlanmayla birlikte Sonia’ya bakmak için döndü.

“Kardeşin dosyayı bir yere göndermiş! Bu... piç...”

“Ne?!” diye sordu Sonia, arabayı bir virajda cayırdatırken ona bakarak.

“Green, Leblanc’ın dosyayı nereye gönderdiğini sordu... Leblanc’la işbirliği yaptığımızı sanıyor; bu yüzden dosyanın nereye gönderildiğini bulmalıyız. Green nereye gönderildiğini bilmiyor... Acele postayla gönderildiğini söyledi bu yüzden, yanılmıyorsam, gönderildikten bir-iki gün sonra varır. Ama nereye göndermiş olabilir?”

On bir dakika sonra çalıntı Toyota’yı varış noktalarından bir mil kadar ötede bırakan Travis ve Sonia, Washington’ın kuzeydoğu tarafındaki teraslı Viktorya-tarzı evlerin dizili olduğu yol boyunca hızla yürüdü.

“İşte orda,” dedi Travis. “8432 numara, Kramer’in evi.”

Karanlık pencerenin, sadece Kramer'in uyuyor olduğu anlamına gelmesini umarak siyah ön kapıya giden basamakları çıktılar.

Travis zili çalarken kapının önünde birbirlerine sokuldular.

Hiç kimse yoktu. On saniye bekledi. On saat beklemiş gibi geldi. Green'in onları bulması an meselesiydi.

Hâlâ kimse yoktu. Ortada kalmışlardı. Green büyük ihtimalle şu dakikada şehri didik didik ediyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sonia, sanki Kramer'in evde olmamasından dolayı Travis'i suçlar gibi.

Travis'in hiçbir fikri yoktu. "Bilmem. Güvenli bir yere ihtil..."

Kapı çatırdayarak açıldı ve ağır bir zincir gerildi. Zincirin arkasındaki karanlıktan huysuz, yaşlı bir ses onlara seslendi.

"Siz de kimsiniz?"

"George Amca?"

Sonia, Travis'e şaşkınlıkla baktı.

"Sen misin Danny?" Ses mutluluk ve şaşkınlıkla yumuşamıştı.

"Tabii ki benim!" diye bağırdı Travis.

Kırıışık bir el zinciri beceriksizce çekti ve kapı açıldı. Kapıda beyaz saçlı, kırmızı bir Hugh Hefner smokin ceketini giymiş bir adam duruyordu.

"Bizi içeri almayacak mısın yaşlı kurt?" dedi Travis, kapının önünden kurtulmak için duyduğu sabırsızlığı gizlemeye çalışarak.

George Kramer, Travis'i kulağından tuttu ve gözleri parlayarak onu çelimsiz vücuduna doğru çekti. "İyi bir fırça yemek için çok da yaşlı sayılmazsın evlat... baban ortalıklarda beziyle dolaşırken ben Nazilerle savaşıyordum!"

Sonia ince ve siyah kaşını kaldırmış, bir açıklama beklercesine Travis'e bakıyordu.

Travis içeriye sendeleyerek girerken bu bakışa hırpalanmış ve kanlı bir gözle karşılık verdi. “O babamın eski bir arkadaşıdır. İçeri gel.”

Sonia, pantolonunun arkasında gizlediği Green’e ait silahı okşayarak kapıdan Travis’i takip etti.

32. BÖLÜM

Potomac Plaza Daireleri Green'in etrafa karıncalar gibi doluşan adamlarıyla bu gece ikinci kez hareketlenmişti. Bir grup, giriş katında duran asansörden parmak izleri alıyordu. Orada yaşayan şaşkın ve korkmuş insanlar, koridorlarda ve merdivenlerde sorguya çekiliyordu. Dışarda park edilmiş Chevy Suburban'dan gelen parlak kırmızı ışıklar, Formika kaplı kahverengi lobiyi dolduruyordu. Etraf, Washington'ın iyi vatandaşlarını korumak için ortaya konan kaynaklardan etkilenmiş sakinlerin homurtularıyla doluydu.

Tam ortada Green, Croghan'a küçümser bir tavırla emirler yağdırıyordu. "Öncelikle o parmak izlerinin incelenmesini istiyorum. O kızın kim olduğunu öğrenmeliyim. Sanchez buraya ne zaman gelecek?" dedi Green, yeni silahını omuz askısındaki yerine yerleştirip güvenlik kayışını kapatırken. Silahlı bir işadamına benziyordu.

"Yirmi dakika sonra efendim."

"Güzel. Burada oturanlardan biri çalıntı aracın plakasını almış mı?"

"Evet Efendim. Washington Polis Departmanı şu an onun izinde."

"Mükemmel. Peki Dull ve Baltimore Havaalanları da alarına geçti mi?"

"Evet efendim. Hiçbir yere gidemezler."

"Pekâlâ. Devam edin. Ben yürüyüşe çıkıyorum. Bir daha sakın benden bilgi saklayayım deme yoksa bitersin. Beni anladın mı Croghan? Perkins ve pul bilgisi çok önemli!"

Green, lobiyi koruyan bekçilere el sallayarak binadan çıktı. Yanlarından geçerken ona başlarını eğiyorlardı. Hiç şüphesiz bu adamlar Green'in burada ne yaptığını merak ediyordu ama Green kendi varlığının, işin kusursuz yapılmasını sağladığını biliyordu. Onlar sadece bilmeleri gerektiği kadarını biliyorlardı.

Green, önceki gün Leblanc'ın gittiği yolu izleyerek Potomac Nehri'ne doğru sola döndü. Ama bütün görebildiği Travis ve o kızdı. *O lanet olası kız.*

Kahretsin!

Travis'ten bir şeyler öğrenmeye kalkmasaydı şu anda ölmüş olacaktı. Geç anlamıştı ama ikisini de çoktan öldürmüş olmalıydı. Şimdi düşünüyordu da, Travis ve kız dosyanın nerede olduğunu bilemezlerdi – ama Leblanc'ın dairesinde ne yapıyorlardı?

Kurallar değişmişti.

Leblanc dosyayı acele postayla birisine gönderdi. Onu Travis'ten önce ele geçirirsem... ya da ondan alırsam... yaşamaları ya da ölmeleri umurumda değil.

Green, ilahi bir ilham almak için gökyüzündeki bulutlara baktı. Tanrı onun yanındaydı. Hâlâ umut vardı. Dosya gideceği yere yarın – Salı günü – ya da büyük ihtimalle Çarşamba günü varabilirdi. *Hâlâ vakit var...*

Green'in cep telefonu cırladı.

"Green."

"Efendim, ben Norman. USPS'yle hiç şansımız yok. Acele posta bilgileri sisteme, geri çekilemeyecek kadar hızlı giriliyor ve aynı anda Washington'dan daraltamayacağımız kadar çok acele posta gidiyor."

"Tamam. Eğer onlara hangi postane olduğunu söylersek, tek bir postaneden gönderilen acele gönderilere daraltabilirler mi?"

"Bu konuda kesin bir şey söyleyemiyorlar. Geç oldu

* Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisi. (ç. n.)

ve yetkili personel burada değil. Yarın tekrar deneyebilirim efendim.”

“Pekâlâ Norman, bu işin peşini bırakma.”

Klik.

Leblanc'ın ayak izlerini takip eden Green, Watergate'le yüz yüze geldi. Pek çoğunun içine saldığı kötü hisse rağmen buranın karanlık tarihi Green için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözünü iktidar hırsı bürümüş politikacı maskaralıklarını, Nixon olayının hiçbir şey olmadığını ilk elden bilecek kadar görmüştü. Tek fark, Nixon'un yakalanacak kadar aptal olmasıydı.

Virginia Bulvarı'ndaki trafiğin yanından geçerken, Leblanc'ın son anlarını canlandırarak koşmaya başladı.

Sonra onu gördü.

Aşağıda floresan lambalar parılıyordu: Bunlar pek tabii Potomac Plaza ve nehir arasındaki tek posta kutusu üzerine düşen Tanrının ışığı olabilirdi. Green durdu ve kutunun karşısında çalılar içindeki duvarın üstüne, gözünü ondan bir an bile ayırmadan oturdu.

Bu bir bekleme oyunuydu.

Şu anda kriptolog, Leblanc'ın tüm bağlantılarını ve Travis'e gönderilen faksın içeriğini de göz önünde bulundurarak dosyanın gidebileceği yerlerin bir listesi üzerinde çalışıyordu. Norman, gönderi yerlerinin bir listesini alabilmek üzere USPS'yle anlaşmaya çalışıyordu. Çok yakında da kızın kimliğine ulaşacaktı.

Ama Green bekleme konusunda çok iyiydi, özellikle de sonucu kendi varlığı belirleyeceği zaman.

Ayağa kalkan Green, çukurlu çenesini kireç kaldırım taşlarına vererek posta kutusunun yanındaki kaldırımda bir kare çizecek şekilde volta atmaya başladı.

Tam bir kare olmalı.

Üçüncü dönüşten sonra ritüel durdu ve gözler, ufak bir bulutun ardından kendini gösteren dolunaya kilitlendi.

Lanet olsun. Hadi yapalım şu işi.

Green cep telefonunu çıkardı ve batarya kapağını söktü. Telefona takılı olanın tepesinde parası önceden ödenmiş ve takip edilemeyen gizli bir SIM kart daha görüldü.

Bunların yerlerini değiştirdi ve bir sonraki aramayı gizledi – bu numarayı Ajan eğitiminde değil, kendisini aldatan eski eşinden öğrenmişti. Artık ailesi ajansıydı. Bu aramayı da bu yüzden yaptı. Ailesini korumak için.

Daha ilk çalışta derin, Doğu Avrupa aksanlı biri telefonu yanıtladı: “Evet?”

“Her zamanki yerde... görüşmemiz lazım,” dedi Green.

33. BÖLÜM

Pipo tütününün ve pahalı konyağın yoğun kokusu Kramer'in evinin her köşesine işlemiştir. Duvarlar, Kramer'in gençliğinin sepya resimleriyle doluydu. Koridor-da dört cam vitrin sıralanıyor, bunların her birinde ilginç silahlar ve amblemler bulunuyordu. Vitrinlerin birinde, ayaklığında yazdığına göre İkinci Dünya Savaşı'nda sığınağından kaçırılan büyük metal bir Nazi kartalı duruyordu. Başka bir vitrindeyse eski bir KGB rozeti vardı.

Kramer bir avcıydı ve bunlar da onun ödülleri-ydi.

Son cam vitrinde, antika olmuş casus aletleri olarak tarif edilebilecek bir dizi alet vardı. Minolta marka küçük bir fotoğraf makinesi, bir çakmak ve bir derginin altından çıkmış iki kurşun, en iyiler arasındaydı.

Bir elinde bastonu, diğer kolundaysa Travis, onları güzel örtüler, deri ciltli kitaplar ve parıldayan bir şömine ateşinin bulunduğu, duvarları kitaplıklarla kaplı bir odaya götürdü.

"Ben gidip ikinize konyak getireyim. Sonra bana kelleneye ne olduğunu anlatırsın," dedi Kramer Travis'e, ciddi olduğu besbelli olan durum karşısında tamamen sakin kalarak. "Oturun."

Travis, çocukluğundan kalma şakayı hemen anlayarak zoraki bir şekilde gülümsedi. "Neden, onlardan..."

"... hoşlanmadın mı?" dedi Kramer ve Travis bir ağızdan. Kramer neşeliydi, Travis ise tam tersi. Kramer üç bardağa konyak koydu.

Yaşlı adamın, Travis'in sinirlerini yatıştırma çabaları çok fena başarısız olmuştu.

Sonia, kendisini fazlalık hissettiğini belirtmek için yüzünü ekşitti.

“Bu Sonia,” dedi Travis.

Yumuşak deri bir koltuğa oturan Travis, maun sehpanın üzerinde duran çerçevesiz bir fotonun, yüzünün sağ tarafında parladığını hissetti. Ona bakmıyordu ama orada olduğunu biliyordu.

Boynunu uzatıp da Kramer’in yanında duran kendi mezuniyet resmini görünce boğazına bir suçluluk duygusu hücum etti. Bu samimi müzeden çok uzun süre uzakta kalmıştı.

Travis, Kramer’in içkisini hazırlamak için sendeleyerek ilerlemesini izlerken suçluluk duygusu hüzne dönüştü. *Yaşlanıyoruz.*

Tüm yaşına rağmen Kramer’in gücü kuvveti yerindeydi. Hayat tecrübeleri ve lafı dolandırmaması geleneksel selamlaşmaların, Sonia’yla tanışma faslının ve ‘zaman açığını kapatma’ görevinin rafa kaldırılması anlamına geliyordu. Travis’in yaralanması, gecenin bu saatinde habersiz gelinmesiyle birleşince bu yaşlı ve kurnaz savaş yadigarını etkilemişti.

Travis boğazından geçen Hennessy XO’yu* hoş karşıladı: Sıcaklık veren bir iksir. Bardağını indirdi ve derin bir oh çekerek bu gecenin yükünün hafiflediğini hissetti.

Sonia kendisinininkini tek bir yudumda bitirdi ve bardağı sehpanın üzerine koydu.

Ağzının bir köşesi mahvolmuş Kramer Travis’e, sanki onu hâlâ bir şeyler saklayan küçük bir çocuk gibi görüyor-muş gibi baktı.

“Pekâlâ Danny, neler oluyor? Sonia, canım, eğer bu zavallı adamın yaralarını sarmak istersen mutfakta bir ilk yardım çantası var.”

* Bir konyak markası. (ç. n.)

Travis, Sonia'ya bakıp başıyla onayladı ve mutfağı işaret etti.

Sonia odadan çıkınca Kramer, Travis'e göz kırptı ve dizine vurdu.

“Güzel parça, Danny. Onu nerde buldun?”

Travis Kramer'in bu lafı karşısında güldü ve Sonia yarık kaşını iyileştirirken yaşlı 'amcasına' son yirmi dört saatte olan tuhaf olayları anlattı. Kelimeler ağzından dökülürken Travis, anlattıklarının kendisiyle ilgili olduğuna inanamıyordu.

“Danny, sen lanet olası bir bela mıknatısısın. Çocukluğunda da hep öyleydin. Tan—” Derin ve ciğerlerinden gelen bir öksürük, Kramer'in alaylı sözlerini yarıda kesti.

Travis, azarlandığını hissederek ve Kramer'in utanç verici bir çocukluk anısını deşmemesini umarak Sonia'ya baktı. Neyse ki Kramer öyle bir şey yapmadı.

“Pekâlâ, şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Clinton Leblanc denen bir adam – bu genç bayanın kardeşi ve Başkan Yardımcısını korumakla görevli bir Gizli Servis ajanı – onu tanımadığın halde sana, Kennedy'nin katilleriyle ilgili bir faks gönderiyor. O zamandan beri Şu Green denen adam da peşinizi bırakmıyor; çünkü Leblanc duymaması gereken bir şey duymuş veya kaydetmemesi gereken bir şey kaydetmiş olabilir ve her neyse bunun bir kopyasını, bilinmeyen bir yere göndermiş. Green de sizin tüm bu işin içinde olduğunuzu sanıyor.”

“Bu olayı tamamen özetliyor efendim, evet,” dedi Travis. Kramer'in yaptığı bu basit özet olayı tamamen bir kurguymuş gibi gösterdi ama Travis'in gözünün üstündeki zonklama yeterince gerçektir. Üzerine bir çaresizlik çöktü. Hiçbir yere varamıyorlar ve tüm duvarlar kapanıyor gibiydi.

Bu gece, her nasılsa, bir kaçak olup çıkmıştı.

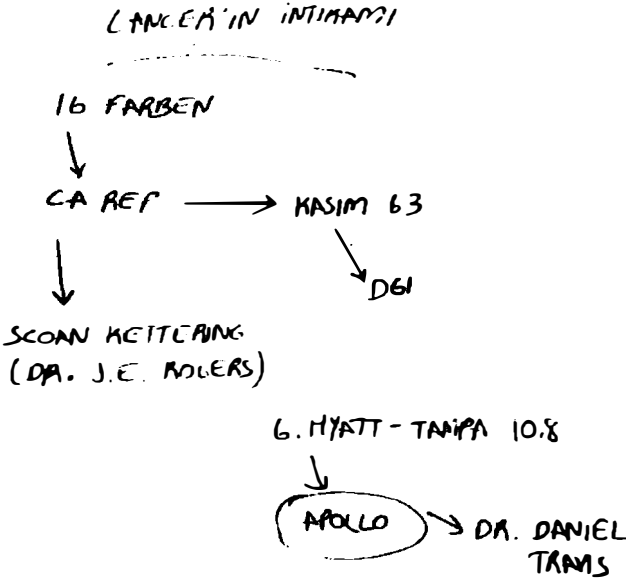
“Şu faksı bir bakayım o halde,” dedi Kramer, buruşuk ve artiritli parmaklarını uzatarak.

Sonia Kramer’e faksı verdi. Kramer, yarım ay şeklindeki okuma gözlüklerini takarken ikisi de sessizce seyretti. Faksı kaşını kırıştırmak dışında hiçbir duygu belirtisi sergilemeden okudu.

“Bize biraz kahve koyar mısın canım? Mutfakta, hazır bekliyor,” dedi Kramer başını kaldırmadan, ama Sonia’ya söylediği apaçık bir şekilde.

Sonia kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı ve mutfığa geri gitti. Kramer’in kadınlardan hoşlanmama eğilimi affedilebilirdi – yaşla birlikte gelen bir ayrıcalık. Travis sırtışını eliyle gizlemeye çalıştı.

Sonia bir dakika sonra içeri girdi ve Kramer’e sıcak sade bir kahve uzattı. Yaşlı adam gözü hâlâ faksta, tek kelime etmeden kahveyi aldı.

Kramer'in gözleri sayfaya kitlendi. "Ayrıca bu G. Hyatt ve Tampa'ya yapılan gönderme. Sen suçlama için kullanılabilecek bu muhabbetin bu yer ve tarihte mi duyulmuş olabileceğini söylüyorsun?"

"Evet... Öyle olduğuna inanıyorum. Emin olmak için bazı aramalar yapmam gerek," dedi Travis.

"Bir dakika sonra ne istersen yapabilirsin Danno... ayrıca, eminim şu Dr. Rogers denen adama da ulaşmaya niyetlisin?"

"Tabii ki," diye cevapladı Travis, konyağının dibini yutarken.

Kramer bir kez olsun gözlerini kaldırmamıştı. Dudak altından mırıldanmaya başladı. "IG Farben... IG Farben... IG Farben... orospu çocuğu!"

Kramer'in keskin gri gözleri Travis'in gözleri ve şaşkın yüzüyle buluştu. Sonia ve Travis, karanlıklarına ışık tutulacağı umuduyla oturdukları yerde dikleştiler.

"Size bildiklerimi anlatacağım," dedi Kramer. "Bu sayfadakilerle ilgili anlatabildiğim kadar anlatacağım. Ama düşündüklerimin düzenli olmadığını da eklemeliyim. Şu: 'Lancer'in İntikamı', önemli ölçüde Kennedy'nin katilleriyle ilgili, 'Kasım '63' de öyle – JFK'nin vurulduğu ay ve yıl. Ve DGI – Küba İstihbarat Teşkilatı. Ama 'CA Rep.' ve 'Dr. J. E. Rogers', benim için JFK'nin vurulmasıyla ilgili bir şey ifade etmiyor. Bu da bana bir şeyleri kaçırıyor olduğumuzu söylüyor."

Travis, bu kötü haber olsa da Kramer'in kendi şüphelerini desteklemesinden hoşnut bir halde kafasını salladı.

"Apollo?" diye devam etti Kramer dedektif sesiyle. "Bu kelimenin durduğu yer ve içeriğine bakarsak, sanki sadece hedefin ismiymiş gibi geliyor – belki de basitçe bir operasyonun kod adı. Belki Leblanc'ın kaydettiği o suç teşkil eden şeyin. Sevgili Sonia'nın da sana söyleyebileceği gibi,

Gizli Servis ajanları ellerinde olsa kaka yapmaya bile bir kod ad verebilirler.”

Sonia, Kramer’in şakası ardındaki gerçek karşısında kı-kırdadı. Gizli Servis’in tuvaleti kullanmak için kullandığı bir kod ad yoksa da, başka her şey için vardı.

“Apollo. Akla gelen ilk şey Apollo Uzay Programı. Tabii ki bunu Kennedy başlatmıştı...” diye başladı Sonia.

“Ne?! Aya ayak basma taklidi yapıldığıyla ilgili bütün o saçma komploların doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, bu uzay programıyla ilgisi yok ve birazdan nedenini açıklayacağım,” dedi Kramer, gözlerindeki yarım ayları çıkararak.

“Apollo: Yunan Gerçeklik Tanrısı,” dedi Travis.

“Düşüncelerini genişlet Danny! Yunan Tanrılarının hep *birçok* işi vardı. Tanrı Apollo aynı zamanda tıp ve şifa tanrısıydı. Doktorlar daima hastaların iyiliği adına çalışacakları için Hipokrat yemini ederler, bu aslında Apollo üzerine yemin etmektir.”

Travis’in yüzünden kafasının karıştığı belliydi. “Peki o zaman tıp ve şifanın birbiriyle alakası ne?”

“Söylemek istediğim de bu,” dedi Kramer, eğri büğrü parmağını mahkemede bir ayağı çukurda bir avukat gibi sallayarak. “Bu faksın *hiçbir* anlamı yok. Aynı anda iki farklı şeyden bahsediyor.”

“Eğer Apollo’nun Gerçeklik Tanrısı olduğunu düşünürsek evet. Bu Leblanc’ın, JFK ya da büyük ihtimalle onun suikastıyla ilgili bir şeyler hakkındaki gerçeklerin açığa çıkmasına yaptığı bir göndermeydi,” dedi Travis.

Kramer’in çenesinde hin bir gülüş belirdi. “Böyle düşünüyorsun çünkü *IG Farben* ve *Sloan Kettering*’i tanıyorsun.”

Travis’in ensesi karıncalandı. Sonia’nın sandalyesinde öne doğru geldiğini fark etti. “Sen tanıyor musun?” dedi Travis.

“Evet. Öncelikle Memorial Sloan Kettering, New York’un çok eski ve meşhur bir hastanesidir. Kanseri olan bir arkadaşım orada yattı. Apollo’yla ilgili bir diğer referans da bu.”

Travis, Kramer’in bu faksla ilgili duyduğu kafa karışıklığını anlamaya başladı. “Peki ya IG Farben?”

Kramer hafifçe nefes verirken kaşlarını çatı. Bu yaşlı adamın suratı birdenbire, arkasında bırakmaya çalıştığı bir şeyi tekrar hatırlayan soğuk ve acımasız bir savaşçının suratına döndü. Eski bir savaş yarası yeniden açılmıştı.

“IG Farben, aslında çok kuvvetli Alman bir ilaç karteliydi. Ki bu da buradaki *üçüncü* tıbbi referans. IG Farben İkinci Dünya Savaşı sırasında ve ondan önce ortalıktaydı. Zyklon B gazı ürettiler...”

“Nazilerin Yahudileri imha etmek için kullandıkları gaz,” diye bağırdı Travis.

Travis, Hitler’in iktidara gelmesini destekleyen güçlü bir ilaç karteli olduğunu biliyordu ama ismi daha şu an açıklığa kavuşmuştu. “O, IG Farben miydi?” diye sordu Kramer’e. “Hitler’i destekleyen?”

“Öyleydi. Onları şuradan biliyorum: savaşın sonlarına doğru Amerikan bombacıları istilaya hazırlık amacıyla Alman şehir ve altyapılarının seviyesine iniyordu. Meşhur bin bombacı hücumu – çoğu da gündüz gözüyle yapıldı.”

Travis ve Sonia, ikisi de sanki favori derslerindeki okul çocukları gibi başlarını sallıyordu.

“Frankfurt da buna dahil. Yani yıkıldı çünkü orası bir sanayi güç merkeziydi. Ve tahmin et ne oldu? Amerikan bombacıları bizden, OSS’den, IG Farben binasını vurmamaları konusunda sıkı emirler aldılar.”

“O binanın ayrı tutulmasının nedeni neydi peki?”

Kramer öne eğildi ve Travis’in dizine vurdu. “Sana Ataç Operasyonu ve Ulusal Menfaat Operasyonu’nu anlattığımı hatırlıyor musun Danny?”

Sonia araya girdi. “Evet, bana anlatmıştı. OSS’nin Nazi bilim insanlarını ve casuslarını, gerçekten kötü niyetli olanlarını bile askere alma operasyonları.”

Kramer’in gözleri Travis’inkileri delip geçti. Travis bu bakışı biliyordu – çocukken yatma vakti geldiğinde George Amca’nın kendisine her zamanki hayalet hikâyesini okuduğu zamanlar gördüğü bakıştı. Kramer ona yeni bir şeyler anlatmak üzereydi.

Karanlık bir şeyler.

“Ataç ve Ulusal Menfaat Operasyonlarının ikisi de OSS tarafından, savaş sonrası karargâhlarında tasarlandı: Frankfurt’taki IG Farben binası, on üçüncü kat. Ama resmi olarak o binada on üçüncü kat yoktu.”

34. BÖLÜM

“Çalıntı Toyota’yı bulduk efendim!” diye bağırdı Croghan, Potomac Plaza’nın lobisinden karşıya.

Green, yürüyüşten sonra dinlenmek üzere oturduğu suni deri koltuktan fırlayarak kalktı. Sanchez nihayet yüz tanıma yazılımıyla gelmişti ve Green de ona Travis’in yanındaki kızı tarif ediyordu.

“Washington polisi şimdi telsizle haber verdi,” dedi Croghan, Perkins’in pul olayından sonra paçayı sıyırmayı umarak.

“Güzel. Etrafı süpürmeye başlayın. Somut soruşturmalar yürütün. Araçtan çok uzakta olamazlar. Ve araç değiştirme ihtimallerine karşı şehirdeki tüm çalıntı araçlar hakkında bilgi istiyorum!”

Green koltuğa sertçe oturup Sanchez’in Travis’i koruyan kızın bilgisayar simülasyonuna baktı.

“Hayır... burnunun kemer kısmı daha inceydi,” dedi Green.

Sanchez bazı değişiklikler yaptı. Green sadece ‘düğüm bölgelerin’ özelliklerini seçme konusuna özen gösteriyordu; böylece bilgisayar ‘yüz-izi’ çıkarabilirdi. Yazılımın on dörtle yirmi iki düğüm bölgeye ihtiyacı vardı; düğüm bölgeler gözlerin arasındaki genişliği, burnun derinliğini ve göz boşluklarının derinliğini de kapsıyordu.

“Bu daha iyi... saçları daha koyu... ve birazcık daha kısa.”

Biraz daha değişiklik.

Green kızın fotoğrafına bakıyormuş gibi hissedene kadar bu işlem devam etti. Green Sanchez’in sırtına, san-

ki bir iş anlaşması yapmışlar gibi vurdu ve ona gülümsedi.

“İşte bu! Bu o. Bunu, asansörden alınan parmak izleriyle birlikte biyometriye gönder ve ne çıkacağına bak.”

Sanchez, dizüstü bilgisayarını kucaklayarak hızla gitti.

Croghan, bu sefer çok daha sessiz bir şekilde Green’e yaklaştı. “Efendim, arabanız dışarda ve Meyer istediğiniz gibi içinde bekliyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Green çıkışa yönelerek. “Resim ve izlerle ilgili bir şey duyar duymaz beni ara.”

“Tabii efendim. Kızın ve Travis’in yüzlerini, bir yakalama emriyle birlikte Washington polisine göndereyim mi?”

Green, Croghan’ın sorusuna öfkelenerek durdu. Bunun yapılması gerektiğinin açık olmasına rağmen durumun hassasiyeti bir kez daha ellerini bağlıyordu. “Hayır Croghan, ve bana soru sorup durma, sadece söyleneni yap!”

“Evet efendim.”

Green’in şoförü siyah sedan arabanın arka kapısını açtı ve içeri giren Green siyah saçlı, koyu tenli, terzi dikimi bir takım elbise giymiş Meyer’ı orada buldu. Green kapıyı kapattı ve şoföre, üzerinde adres yazılı bir kâğıt verdi. Araba oradan uzaklaştı.

“Meyer, bana katıldığın için teşekkür ederim.” Bu endişe verici durumlar altında Green, bu oyunu dikkatli oynaması gerektiğini biliyordu, en azından ilk başlarda.

“Sorun değil, gerçekten. Daha erken gelecektim ama Leblanc daha önce kaybolunca saklanamazdım.”

“Anlıyorum. Teşekkür ederim. Şimdi, sen Tampa’da Başkan Yardımcısını koruma görevinde Ajan Leblanc’ın ortağıydın, değil mi?”

“Evet efendim,” diyerek başını salladı Meyer.

“Öyleyse madem zamanımız var, neden bana hikâyeni bir de kendi tarafından anlatmıyor ve sana güvenlik ihlali olduğunu bana haber verdiren şeyin ne olduğunu söylemiyorsun? O toplantıda tam olarak ne oldu?” dedi Green.

35. BÖLÜM

“Bir dakika bekle,” dedi deri koltuğun ucuna tünemiş olan Sonia. “Yani siz OSS’nin – sonradan CIA’in – IG Farben’le, yani Hitler’i destekleyen ve Yahudileri yakan ilaç karteliyle ilişkisi olduğunu mu söylüyorsunuz? Farben’in Frankfurt’taki karargâhlarının Müttefik bombalamalarında ayakta kalan birkaç binadan biri olmasının ve savaştan sonra oranın Nazileri kurtarmak için bir karargâh olmasının sebebi bu mu?”

Kramer, kişisel kütüphanesinden indirdiği bir kitabı okşadı. “1928’den 1946’ya kadarki Senato ve Meclis Komitesi raporları sahte değilse evet.” Kitabı Sonia ve Travis’e verdi. Açık olan sayfada Nuremberg Davaları’nın bir resmi vardı ve IG Farben’in Auschwitz’ yönetimini gösteriyordu.

Kramer devam etti: “İnsanlar akşam yemeklerinde, arkasında gerçekten ne olduğunu bile bilmeden Holokost’un” ne kadar korkunç olduğundan sızlanıp durur. Yirmili ve otuzlu yıllarda soyislahının, yani daha zeki olanların gen havuzlarını bozmamaları için alçak ırkların ayrı tutulmaları gerektiğini savunan sözde bilimin aslında Amerikan hükümeti tarafından desteklendiğini ve Amerikan üniversitelerinde okutulduğunu çok az insan bilir. Bu yüzden IG Farben’in arkasında Amerikan menfaatlerinin olması şaşırtıcı değil.”

Kramer kitabı geri aldı ve daha önceden altı çizilmiş yerleri açıkladı: “IG Farben, 1926’da İsviçreli bir bankacı

* Nazi Almanyası tarafından 2. Dünya Savaşı döneminde kurulmuş en büyük toplama, zorunlu çalışma ve imha kampı. (ç. n.)

** Yahudi Soykırımı. (ç. n.)

ve Alman bir fabrikatör tarafından kuruldu. İkinci Dünya Savaşı'na kadar dünya çapında iki bin şirketle yaptığı anlaşmalarla tarihin en güçlü karteli oldu. Bunların arasında Alcoa, Dupont, Proctor and Gamble, Ford Motor Company gibi listenin uzayabileceği pek çok Amerikan şirketi de vardı. Aslında Bayer, Bristol-Meyers ve Squibb ilaç gibi tüm dev ilaç firmalarının sahibiydi; zaten bu yüzden kâğıttaki IG Farben'in başka bir tıbbi referans olduğunu söylüyorum. Biliyorsunuz, insanlar bu şirketlerin birbirleriyle tüketicinin menfaati için yarıştığını düşünüyor, ama hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamaz.”

Sonia ve Travis hafifçe başlarını sallayarak onu anladıklarını belirttiler ve içkilerini kafalarına diktiler.

Kramer birkaç sayfa çevirdi. “IG Farben'in yaptığı en büyük evliliklerden biri Rockefeller İmparatorluğu'nun sahip olduğu Standard Oil'le gerçekleşti.”

Kramer birkaç sayfa daha çevirdi.

“Ah, işte bu Farben'in gücünü göstermesi açısından ilginç: İkinci Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde bir gazete Hitler'e karşı durursa, IG Farben'in ortakları ve bağlı kuruluşları bir kontrat hazırlayarak bu gazeteden reklamlarını çekerdi. Amerikan halkını Hitler'e karşı olan savaşa katılmaya ikna etmenin bu kadar zor olması şaşırtıcı mı?”

Travis kafasını iki yana salladı. “İşte medya büyük şirketler tarafından böyle kontrol ediliyordu, hâlâ da böyle. Hiçbir ağ ya da gazete, ticari desteklerinden birini olumsuz yönde etkileyecek hiçbir hikâye yazamayacak.”

“Dünyanın gerçeği bu,” dedi Kramer. “Her neyse, burada başka neyimiz var? Mmmm... tamam, hikâye devam ediyor. İkinci Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde milyonlarca Amerikan yatırımcısının dolarları, Goldman Sachs gibi büyük yatırım bankaları aracılığıyla IG Farben'e gitti. Almanya'daki Ford Motor Company savaş süresince Hitler'e kaynak sağladı. Savaştan önce IG Farben tüm ya-

bancı hisselerini, IG Chemie adı altında ama sahibi aynı olan yeni oluşmuş bir şirkete sattı ama bu şirket, doğal görünmesi ve mal varlığına el konulmasını engellemek için İsviçre'de kuruldu. Sonra bu şirket yine adını değiştirdi ve bu sefer Interhandel oldu. Savaştan altı ay sonra IG Farben'in fabrikaları bir kez daha tam kapasite çalışıyordu ve kartel yetkilileri Nuremberg'ten serbest ya da çok hafif cezalarla çıktılar.”

Kramer kahvesinden bir yudum aldı ve birkaç sayfa daha çevirdi. “Savaştan sonra 1953'te IG Farben'in hisseleri Hoechst, Bayer ve diğerlerine geçti ve 1962'de Rockefeller imparatorluğu IG Farben'in savaştan önce sahip olduğu bağlantılı hisselerin kontrolünü geri aldı. IG Farben vasıtasıyla Rockefeller İmparatorluğu türlü kazançlı imtiyazlarla Amerikan ilaç endüstrisinde baskın bir rol oynadı.”

Kramer kitabı kapadı, orta parmağıyla birkaç kere üstüne vurdu ve Travis'e muzip bir gülüş attı. “Şimdi aklıma gelen bir şey daha anlatacağım, bu kitapta olmayan bir şey. Bildiğin gibi Danny, OSS'yi Allen Dulles yönetiyordu ve o sonra da CIA'i kurdu. Onun erkek kardeşi John Dulles da Farben'in kontrol ettiği Amerikan şirketlerinin oy vekili oldu.”

Sonia konuştu. “Yani JFK ile bağlantısı bu mu: CIA'in IG Farben'le ilişkisi? Bu hiç anlamlı değil... tabii eğer Kennedy'yi CIA'in öldürdüğünü söylemiyorsanız.”

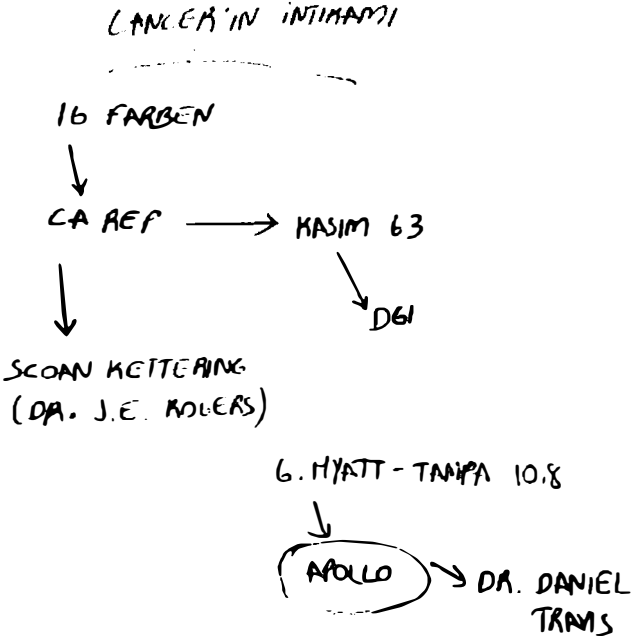
“Hayır, hiç anlamlı değil,” dedi Kramer. “Ayrıca popüler komplo teorisyencilerinin söylediğinin aksine Kennedy'yi CIA öldürmedi; gelgelelim onu örtbas ederek çok güzel bir iş çıkardılar.”

Travis şimdi lafa girdi. “Yani bugün bildiğimiz tüm bu ilaç devlerinin utanılacak bir sırrı var. Ne olmuş?”

“Benzin Orta Doğu için neyse, ilaç da Amerika için o Danno: Dünya ticareti ve yaptırımlar için bir pazarlık kozu. Çok önemli.”

“Tamam, ama JFK’nin suikastçılarıyla bağlantısı ne?”

Kramer faksı, maun sehpanın üstünde bıraktığı yerden aldı ve yakından inceledi. Sonra ona elinin tersiyle vurarak Travis ve Sonia’ya doğru itti:

“Pekâlâ, artık ‘CA Rep.’ hariç burada yazarların her birinin ne olduğunu biliyoruz; ama aralarında açıkça hiçbir bağlantı yok. Faksın sol tarafı tıbbi ve farmakolojik referanslar verirken, sağ tarafı JFK cinayetiyle ilgili gibi görünüyor.”

“Katılıyorum,” dedi Travis.

Kramer devam etti. “Fakat sondan bir önceki referans Apollo, ki bu da Yunan ilaç ya da gerçeklik tanrısı olabilir; yani iki tarafa da gidiyor – JFK suikastının örtbasına ya da farma...”

“Bekle,” dedi Travis. “Sayfanın ikiye bölünmüş olduğunu söylemen anlamlı, ve eğer ikisi arasında bir bağlantı varsa bunun ‘CA Rep.’le ilgisi olmalı çünkü ok, sayfanın sağına ve soluna orada ayrılıyor.”

“Mantıklı,” dedi Kramer tek kaşını kaldırarak.

Travis ellerini yanlardan sarkıttı ve gözlerini kapattı. Kramer ve Sonia içgüdüsel olarak sessiz ve sakin durmaları gerektiğini anladı.

“George, Blake IG Farben hakkındaki bütün bu bilgiyi nasıl öğrenmiş olabilir?” diye sordu Travis.

“Sanırım bu kamuya mal olmuş bir bilgi ama yanılmıyorsam Gizli Servis, Hazine Departmanı’nın altında, öyle değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi Sonia.

Kramer devam etti. “Savaşın sonunda IG Farben’le ilgili ele geçirilen tüm dosyalar Hazine Departmanı’na ve Adliye Bakanlığı’na verildi; bu yüzden tüm bunlar Gizli Servis’in arşivindedir sanırım.”

“Tamam. Harika,” dedi Travis.

İki adam birbirine, birbirlerini takdir edercesine baktılar.

Sonia elini bir öğrenci gibi kaldırdı ve huysuz bir ses tonuyla konuştu: “Affedersiniz, tüm bunlar çok ilginç fakat bu bilgilerden biri bizi dosyaya nasıl götürecektir ya da Dwight denen şu adamı peşimizden nasıl düşürecek?”

“Güzel soru,” dedi Travis, yumruğunu bacağına vurarak. “Yapabileceğimiz tek şey devam etmek. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, Doktor Rogers’in kim olduğu ve ‘CA Rep’in ne halt anlamına geldiği gibi. JFK’nin katilleri ve bu tıbbi referanslar arasındaki bağı bulduğumuzda bu konuda daha iyi bir fikrimiz olabilir.”

“Haklı,” dedi Kramer. “Daniel, gidip biraz telefon görüşmesi yap.”

“Evet efendim. İnternetin yok, değil mi?”

“İnternet minternet yok.”

Travis homurdandı ve gitti.

“Bu arada, Travis’in JFK’nin katilleriyle ilgili başladığı hikâyeyi bitirir misiniz?” diye yalvardı Sonia.

“Seve seve canım,” dedi Kramer, piposuna uzanarak. “Tabii eğer bize salamlı sandviç yaparsan. Aç olmalısınız. Benimkine hardal da koy.”

“Tamam,” dedi Sonia. “Ama Dan konuşmaya başlamadan önce telefonundan mesajlarımı kontrol edeyim.”

“Keyfine bak. Sandviçleri ben yaparım,” dedi Travis diğer odadan.

Travis ortamda kendini rahat ve güvende hissediyordu. En azından şimdilik.

SALI

36. BÖLÜM

Gece yarısında siyah sedan doğuya, ışıldayan Beyaz Saray'ı geçerek Constitution Bulvarı'ndan aşağıya doğru yol aldı. Green camdan dışarıya, Beyaz Saray'a baktı ve Meyer'dan bilgi almaya devam etti.

"Umarım bundan birisine söz ederek yasayı çiğnemiştir."

"Hayır efendim, kimseye söz etmedim," diye cevap verdi Meyer, robot gibi.

"Güzel, çok güzel. Rahat ol. İyi bir şey yaptın." Green, Meyer'ın omzunu sıvazladı.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

"Şehrin öbür tarafında bir toplantım var; bu yüzden bu toplantıyı arabada yapmamı mazur gör. Programım çok yoğun."

Meyer rahatsız bir şekilde başını salladı. Green'in gücünün, otuzunun başlarındaki bu genç ajan üstünde büyük etkisi vardı. Ayrıca ona bu kadar iyi davranmak zorunda da değildi.

"Pekâlâ, Tampa'dayken Leblanc'ın tuhaf davrandığını ve odaya habersiz girdiğinde onu konferans masasının üstüne çıkmış bir tavan döşemesini kapatırken gördüğünü söylüyorsun? Ve o da her zamanki gibi böcekleri temizlediğini söyledi," dedi Green, sağ bacağının üstündeki pamuk tiftiğini temizleyerek.

"Evet efendim."

"Seni şüphelendiren neydi?" Green gülümsedi; bunun bir çift bira içtikten sonra iki arkadaş arasında geçen bir konuşma gibi olması için uğraşıyordu. Meyer'ın dizine vurdu.

“Odayı böceklerden çoktan temizlemiş olmamız dışında mı? Tavırları. İçeriye girdiğim zamanki davranışları... Yaptığı şey benim için gayet açık olmasına rağmen ne yaptığını açıkladı. Yüzü kızardı. Gergin görünüyordu.”

“Bu yüzden daha sonra odayı tek başına temizledin ve aygıtı buldun. İyi iş çıkardın Meyer.”

Green, sanki dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturdu, Meyer’ın içgüdülerine şükran doluydu. Koruma ekibindeki Gizli Servis ajanları, herkesin bildiği gibi önsezilerini izlemek konusunda çok iyiydi. Tüm yapmaları gereken tetikçiye harekete geçmeden önce fark etmektir; suikastçı bir kere tetiği çekerse artık çok geç olurdu. Bunun aksine ajanlar yalan söylemekte fazlasıyla kötüydüler; büyük ihtimalle içlerinde hep var olan ve oraya bir şekilde yerleşen, devletlerine karşı duydukları o derin ve koşulsuz sadakat duygusu yüzünden. Bu tezat Leblanc’ın aleyhine, ortağı Meyer’ın ise lehine işlemişti.

Green’in cep telefonu çaldı.

“Efendim, ben Croghan. Travis’in yanındaki kız hakkında bir şey öğrendik... Buna inanamayacaksınız...”

37. BÖLÜM

Travis, Kramer'in çalışma odasındaki masasına oturdu ve bazı önemli telefon görüşmeleri yapmak üzere hazırlandı. Sağ gözünün üstündeki yaranın ağrısı şimdi ona iyi geliyordu; hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Green silahı yüzüne doğrultana kadar ölümün gözünün içine hiç bakmamıştı. Kendisini değişmiş hissediyor, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyordu. Sertleşmiş ve gaddarlaştırmıştı.

Savaşmaya hazırdı.

İlk aramasını, New York'ta telefonundan ilk kurtulduğundan beri gelmiş olabilecek sesli mesajları kontrol etmek için yaptı.

İlk mesaj Travis'in mümessilindendi. "Dan, ben Drew. Ne haltlar dönüyor?! Şebekeden yarını iptal etmek için arandım. Beni ara."

"Dr. Travis, merhaba, ben Martin Koslowski. Geçen haftasonu Phoenix'teki müthiş konuşmanız için teşekkür etmek istedim. Önümüzdeki sene de kesin sizi çağıracağız. Tekrar teşekkürler. Harikaydı."

"Bay Travis, sipariş ettiğiniz kitapların geldiğini haber vermek istedim."

"Selam... her kimseniz, cep telefonunuzu bulduk. Beni (212) 555-493'ten arayın ki size onu gönderebileyim."

New Yorkluların kimse için vakti olmadığını kim söylemiş?

"Dan, ben Drew. Telefonunu açık tut ahbab. Beni araman gerek. Bu akşam."

“Hey Danny, ben Candice.” Travis Candice’le çıkıyordu – şarabın sadece şık restoranlarda servis edildiğini düşünen bir kız. Her bir cümlesini, sonunda sanki bir soru soruyormuş gibi meraklı ve sinir bozucu yüksek bir tonla mayla bitirirdi. O hayat, şu anda içinde yaşadığı kâbustan çok uzak görünüyordu.

“Bay Travis. Ben yan komşunuz Maggie. Evinizden bir sürü bağırış ve gürültü geliyordu. Evde olmadığınızı biliyorum bu yüzden bakmaya gittim ve içerdekiler polise benziyorlardı. Bir alarm üzerine geldiklerini söylediler ama ben hiçbir şey duymadım. Ah, ayrıca çiçeğiniz artık birkaç santim uzunluğunda, bu yüzden eğer sakıncası yoksa?” Travis’in bu tek komşusunun kasabada olan biten her şeyi bildiğinden emin olabiliydiniz. Ruxton Kasabası Evsahipleri Derneği’ne üyeydi.

“Yine benim, Drew. Kahretsin, artık endişelenmeye başladım. Neler oluyor?”

“Mesajlar bitti.”

Zavallı annem hakkında henüz yeni bir haber yok ama zaten Çarşambaya kadar bir şey beklenmiyor ki.

Lütfen iyi ol. Çok yakında onun başucunda olacağım.

Buna bir son verelim.

Travis, Wally Pritchard’ın, şu komplo manyağının numarasını buldu ve tuşladı. Wally’nin cevap vermesini beklerken öteki odadan Kramer ve Sonia’nın boğuk seslerini duydu.

Kramer deri koltuğunda arkasına yaslandı ve yanındaki masada duran sandviçinden kalanları yerken bir yandan da piposunu tüttürdü. Siyah saçlı ve hayatında gördüğü en yeşil gözlere sahip bu büyüleyici güzellikteki kızı eğlenirken tam da havasına girmişti. Eski becerilerinden bir şey kaybetmemişe benziyordu. Sonia, sadece kitaplardaki

bilgileri tekrar eden birisiyle konuşmuyordu; bu kişi aynı zamanda anlattıklarını yaşamıştı da.

“Görüyorsun canım, ellilerde ve altmışlarda olanları şu anda anlayabilmek, eğer orada bulunmadıysan çok zor. Soğuk Savaş'ın doruklarıydı – yani insanlar Sovyetlerden *gerçekten* korkuyordu. Olay tamamen histeri boyutlarındaydı ve bence bu sebepsiz de değildi.” Durdu ve sehpanın üzerinde altın bir para klipsinden yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp Sonia'ya verdi.

“Onu çevir ve arkasına bak.”

Sonia banknotun arkasına baktı.

“Amerika Birleşik Devletleri'nin altında ne yazdığını görüyor musun?”

“Tanrıya güveniriz'i mi diyorsunuz?”

“Evet. Şu anda pek çok insan onun her zaman orada olduğunu sanıyor ama aslında oraya, Komünizmden korkacak hiçbir şeyleri olmadığına Amerikan halkını inandırmak için 1955'te eklendi. Ayrıca Bağlılık Yemini'ne de Tanrıyı, o dönemde yine aynı sebeple *ekledik*.”

Sonia bunun önemini anladı. “KGB Oswald'ı Tokyo'da askere aldı, eğer Amerikan halkı bunu öğrenseydi...”

Sonia dondu.

Kramer bu düşünceyi onun yerine tamamladı. “Kitlesel histeri ve savaş çılgınlıkları – *Üçüncü Dünya Savaşı* – yani tatlım, senin o tatlı CIA'in, FBI'ın, senin kendi Gizli Servis'in ve Warren Komisyonu her şeyi örtbas etti. Bunun, Kennedy'yi kendi hükümetinin öldürmesiyle ilgili komplo teorilerinin başlamasına sebep olması kimin umurundaydı ki – her şey, insanların bunu Sovyetlerin yaptığını düşünmesinden iyiydi! Ayrıca kendi yetersizliklerini de örtbas etmeye çalışıyorlardı, bu yüzden söylemeye hiç gerek yok ki onların... bizim... fazlasıyla gerekçemiz vardı.”

Sonia gülümsedi ve yirmi dolarlık banknotu Kramer'e geri verdi. “Evet, Travis, Kennedy'nin ölümü sırasında et-

rafta dolanan paranoyayı anlattı. Ama birkaç yıl sonra tüm bu ‘Yatakalı Kızıları’ ve CIA cadı avları fos çıkmadı mı?”

“Bu gerçeği çok etkili bir şekilde örtbas etti: gerçek, KGB’nin CIA’in içine sızmasıydı,” dedi Kramer, kollarını kavuşturarak.

Kramer şüphe götürmez bir uzmanlıkla devam etti: “Sovyet sızıntısına dair tüm bu şüpheler, dokuz sene boyunca KGB ajanı olarak çalışmış ve Rusya’da bizim pek çok adamımıza ihanet etmiş Aldrich Ames’in – o kadar şeyin arasında CIA’deki bir karşı istihbarat memuru – 1994’te tutuklanmasıyla değişti.” Kramer’in başı, sanki yas tutuyormuş gibi önüne eğildi. KGB tarafından yakalanan CIA ajanlarının nasıl ölmüş olabileceklerini düşündü: Stalinci *vyshaya mera* geleneğiyle. Bir odaya götürülmüş, diz çöktürülmüş ve yüzlerinin tanınmaz hale gelmesi için kafalarının tam arkasından büyük kalibre bir silahla vurulmuşlardı. Daha sonra da bedenleri, sevenlerini daha da fazla cezalandırmak için gizli, belirsiz bir mezara gömülmüştü. Bir dakikalık sessizlikten sonra Kramer devam etti.

“Sonra 1999’da, *Mitrokhin Arşivi*’nin ele geçirilmesiyle CIA ve Danny’nin sana anlattığı gibi Sovyet ajanlarının içeriye nasıl sızdıklarını – ayrıca Lee Harvey Oswald ve arkadaşımız Igor Orlov’la ilgili pek çok gerçeği de – ‘örtbas etme’ çabaları için oyun gerçekten bitti. Orlov ve Oswald’ın oynadığı oyunları oynamaya çalışan CIA sponsorlu tarihçiler için de büyük bir utanç.”

“*Mitrokhin Arşivi*?” dedi Sonia.

“Harika bir hikâyedir. Vasiliy Mitrokhin KGB’nin kütüphane başkanıydı. 1985’ten önceki on yıl her kilit KGB

* ‘Kızıl’, o dönemde Komünistler için kullanılan kelimedir. ‘Yatakalı’ ise, yatağın altında gizlenen canavara dair çocukların bir numaralı korkusuna göndermedir. ‘Yatakalı Kızıları’ bu bağlamda, gizlenen ve ilk fırsatta devrim yapmayı bekleyen Komünistlerden duyulan korkuyu ima etmek için kullanılır. (ç. n.)

dosyasının bir kopyasını çıkardı. Doğru zamanda ortaya koymak için her şeyi özenle sakladı ve öyle de yaptı; her şeyi İngiliz istihbaratına verdi. İngiliz MI6, geçmişini doğrulamak için onu pek çok teste tâbi tuttu. Bu testlerin hepsini geçti. Ayrıca onun gerçek olduğunu da biliyoruz çünkü bizim pek çok boşluğumuzu onun dosyaları dolduruyordu. Ayrıca bizim kendi ajan raporlarımız ve elektronik dinleme kayıtlarımızla da örtüşüyordu. KGB'nin yerini alan SVR, tüm bu olaylar konusunda çok hassas. Aslında herkes bizle Rusya arasındaki gizli savaşın Soğuk Savaş'la bittiğini sanıyor, hâlbuki daha da şiddetlendi."

Sonia koltuğunda sallandı. "Tamam. Peki 'Lancer'in İntikamı'yla ilgili hikâyenin gerisi nasıl?"

"Pekâlâ, artık buna gelelim. Önce tüm olayların arka planını anlamayı istedim ki anlattıklarım bir şey ifade etsin."

Travis çalışma odasında Wally Pritchard'ın telefonunu çaldırdı, çaldırdı ama cevap veren olmadı. Yeniden aradı.

Hadi, aç şu telefonu!

Travis'in dileği, hattın diğer ucunda bir öksürüğün duyulmasıyla kabul oldu. Bir kadın İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Gecenin bu saatinde arayan da kim?"

"Özür dilerim bayan. Wally Pritchard'ı aramıştım?"

"Gece yarısında mı? Zaten burada değil; lanet olası bir başka Bilderberg için Tampa'ya gitti. Bana sorarsan tamamen vakit kaybı ama ayağımın altında olmadığı sürece..."

Bingo.

"Teşekkürler. Hangi otelde kaldığını biliyor musunuz?"

"Hilton'da sanırım. Bakın, siz kimsiniz acaba?"

"Ben eski bir arkadaşayım, sağolun." Travis telefonu kapattı. Soruşturmalarının, Wally'den başkasının dikkatini

çekmesini istemiyordu. Hilton Tampa'nın telefonunu bulunca aradı.

"İyi akşamlar, Hilton Tampa. Sizi nereye yönlendireyim?"

"Wally Pritchard, orada kalıyor."

"Bir dakika bekleyin lütfen."

Telefon çaldı, sonra nihayet başka bir İngiliz aksanı duyuldu, bu sefer bir erkekti.

"Alo?"

"Wally, ben Dr. Travis. Dan Travis. Seninle geçen sene..."

"Aman Tanrım! Sen beni nasıl...? Vay canına, saat çok geç! Bu şerefi neye borçluyum? Beni nasıl buldun?"

"Eşin söyledi... Her neyse, bu saatte aradığım için özür dilerim ama bu seneki Bilderberg için mi oradasın?"

"Evet. Grand Hyatt'ta. Genellikle ilkbaharda yapıyorlar ama bu sene sonbahara aldılar – gerçi bu beni atlatmaya yetmedi. Bu piçlerin otel odamı dinlediğini biliyor muydun?"

"Gerçekten mi? İnanılmaz. Dinle Wally, bu sene Bilderberg'te bir farklılık var mı? İçeri girmeyi başardın mı?"

"Hayır, kahrolası güvenlik. Tüm korumalar benim orada olabileceğim ihtimaline karşı uyarılmışlar. Bu sene normalden daha sıkı gibiler. Yine de, otel çalışanlarına ve giren çıkana bakınca, her biri dünyayı yöneten her zamanki kararlı faşistler – piç herifler!"

Travis araya girmek zorundaydı yoksa tüm gece telefonda kalırdı. "Başkan Yardımcısı Cooke orada mıydı?"

"Evet, evet buradaydı. Söylemeye çalıştığım da buydu. Zırvaladığım için özür dilerim. Oradaydı, peşindeki Gizli Servis yardakçılarıyla birlikte. İtiraf etmeliyim ki bir Başkan Yardımcısının bu toplantılardan birine katılması çok tuhaf."

“Öyle mi? Bir Başkan Yardımcısının bunlara katılması ne anlama geliyor sence?”

“Tam olarak bilmiyorum ama başkan bunlardan birine asla gidemez; çok önemli bir meseleyse vekilini gönderir. Tüm dünyanın en büyük finans, endüstri ve medya oyuncularının bir çatı altında olduğu bir şeyden daha iyi bir fırsat olabilir mi? Rezalet! Gerçekten öyle. Bu piçlerin her sene ne konuştuğunu bilmeye hakkımız var; resmen hayatlarımızla oyun oynuyorlar!”

“Neden başkanın kendisi bu toplantıların hiçbirine gidemez?”

“Profili çok yüksek. Unutma, bu toplantılar kasıtlı olarak şatafatsız yapılır. Başkan, gününün her dakikasının hesabını vermek zorunda. Ortadan kimse fark etmeden iki gün, Bilderbergcilere dikkat çekmeksizin kaybolamaz; ama Başkan Yardımcısı, sorun olmaz.”

Wally söylenirken Travis de Bilderberg tohumlarının 1908’de Jekyll Adaları’nda nasıl atıldığını hatırladı. O toplantı Merkez Bankası’nı ortaya çıkardı; Travis bu ismi hep ironik bulurdu – Merkez Bankası, devlete ait değildi; bankaların sahibi olduğu özel bir kuruluştur. Rezervi de yoktu. Hiç olmadı.

“Tamam teşekkürler Wally. Sana gerçekten minnettarım ve rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim.”

“Ah. Tamam o zaman. Yardım edebildiğime sevindim. Hoşça kal.”

Travis, iri gözlerini masanın önündeki cam çerçevenin içinde duran yanmış Nazi bayrağına dikerek telefonu kapattı.

O zaman doğruydı.

Travis anladığı kadarıyla olayları özetledi: *Leblanc, bir Bilderberg konferansına normal olmayan bir katılım sağlayacak Başkan Yardımcısı Cooke’u koruyordu. Besbelli ki toplantının sebeplerini önceden bildiği için oldukça hassas bir*

şey ele geçirdi ve bu dosyanın kopyasını ölmeden önce bir yere postaladı. Sadık bir Gizli Servis ajanının gizlilik kurallarını ihlal etmesine sebep olacak kadar hassas ne olabilirdi?

Travis terli avcunu yüzüne sürdü. Geç oluyordu ve kafasında hâlâ sorular olsa da önceki günün olaylarının yorgunluğuyla mücadele ediyordu.

Leblanc'a bunu yaptıran ne olabilirdi? Kişisel bir şey olmalıydı. Kendi hayatından daha değerli tutmasına sebep olacak kadar duygusal bir şey. Travis Sonia'nın, babalarının Kennedy'yi koruyan ajanlardan biri olduğunu söylediğini hatırladı. Leblanc, JFK'nin ölümüyle ilgili babasını aklayacak bir şey mi duymuştu? Ama o zaman Kramer'in çözümlediği tıbbi referanslar neydi? Bir Başkan Yardımcısı, on yıllar sonra 'Lancer'in İntikamı'nı bir Bilderberg konferansında gerçekten tartışır mıydı?

Daha fazla veriye ihtiyaç var. New York'taki Memorial Sloan Kettering Hastanesi'ndeki Dr. Rogers'ı arama vaktiydi.

Lütfen New York'a geri dönmem gerekiyor deme.

38. BÖLÜM

Alex Adka, kaşmir takım elbisesinin Washington taksisinin arka koltuğuna mümkün olduğunca az değmesini sağlamaya çalışıyordu. Normalde diplomat plakalı, eskiden kalma bir limuzinin arkasında oturuyor olurdu ama bu beklenmedik toplantı, gerçek kimliğini saklamasını gerektiriyordu. Taksinin iç döşemesine yan yan baktı ve insanların bu kadar pislik içinde nasıl seyahat ettiğini merak etti.

Ama pantolonuna bulaşan kir ve tozun şu an çok az önemi vardı. Uğraşacak daha büyük sorunlar vardı. Neden dosya hâlâ bulunamamıştı? Salı sabahı saat neredeyse bir olmuştu ve şimdi burada, bu takside, ajanının isteği üzerine onunla şehrin diğer tarafında buluşacaktı. *Ofiste böyle bir görüşme için çok fazla böcek var.*

Düşünceleri, taksi şoförünün bahşiş koparabilmek için başlattığı gevezelikle bölündü. “Nereden geliyorsunuz?” Büyük ihtimalle Adka’nın aksanından anlamıştı. Taksi şoförü şen şakrak görünen, tıknaz bir adamdı.

Şöföre hiçbir bilgi veremeyecek olmasına rağmen Adka, işi bu olan birinin iç yüzünü anlayabileceği bir fırsat olarak görerek bu girişimi rahatlatıcı buldu. Sefalet içindeki yerlerde süren, arka koltukta oturan yığınla insanın sıkıcı konuşmalarını dinleyen birisinin. Bu gerçeklere rağmen şoförün neşesi, bu tarz insanlarla hiç karşılaşmamış olan Adka’ya ilginç geldi.

“Doğma büyüme buralıyım,” dedi şoför gururla. “Bu ön koltukta bir sürü şey görüp geçirdim. Bu şehirde insanlar zor hayatlar yaşıyorlar!”

“Evet, öyle,” dedi Adka, dışarıya, Beyaz Saray’a bakarak. “Ya sen...” Adka şoförün ön paneldeki kimlik kartına baktı ve işin içine diplomatik becerilerini soktu: insanların isimlerini kullanmak ve onlara ilgi göstermek. İnsanlar isimlerinin tınısını severler. “... sen nasıl yaşıyorsun Clarence? Senin *hayatın* da zor mu?”

“Hayır efendim. Tanrı yardımcım oluyor.” Clarence zorla da olsa kıkırdadı.

“Harika,” dedi Adka.

39. BÖLÜM

Kramer, başka bir bardak Hennessy XO devirirken Travis'in aksine hiç uyku belirtisi göstermiyordu. "Bu konuda biraz bilgi sahibi olduk mu?"

Sonia, bu yaşta bir adamın sahip olduğu zihinsel enerji karşısında şaşırılmıştı. "Evet, şu ana kadar iyi gittik."

Kramer duvara bakıp geçmiş hatıralara dalarak geriye yaslandı. Ön cephelerde geçirdiği geçmişin. "CIA vekili Justin O'Donnell'in ZR/RIFLE'in başlangıcında söylediğini asla unutmayacağım: 'Eğer Birleşik Devletler suikastların içine bir dış politika olarak girerse, hedeflerimizin de bize aynı şekilde karşılık vereceğini bekleysek iyi ederiz.' Başkan Yardımcısı Johnson bile, birilerinin ödeşmeye çalışacağı konusunda uyarıda bulunmuştu. Ve ödeştiler de. Ne ekersen onu biçersin Sonia. Buna 'Nefretin Dönüşü' denir ve bunu intikam arzusu besler."

Kramer öne eğildi. Gözleri, ne söyleyeceğini merak eden Sonia'ya bakarak parıldadı: Daha önce anlatarak başkalarını da eğlendirdiği bir savaş hikâyesi. "Pekâlâ, parçaları birleştirelim. Kennedy vurulduğundan beri insanların yanlış şeyler hakkında tartışıp durduğunu biliyorsunuzdur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bütün uzmanlar ya da uzman olmak isteyenler kaç atış yapıldığını, mermilerin girdiği ve çıktığı yerleri, gizlice yapılan otopsileri, atışların şu kötü ün yapmış çimenli tümsekten yapılıp yapılmadığını ve kaç tetikçinin olduğunu falan filan anlamaya çalıştılar. Ve bunlar saçma şov gösterileriydi ve öyle olması amaçlanmıştı – dikkatleri asıl meseleden uzaklaştırma."

“Asıl mesele neydi?”

“Kennedy’nin vurulması, bu kadar basit,” dedi Kramer, yamuk yumuk işaret parmağını havaya kaldırarak. “Soru şu: onu kim vurdu ve neden? Bu, devletimizin cevaplanmasını istemediği, hâlâ da istemiyor olduğu soru. İnsanları gerçeğin ne olduğu düşüncesinden uzak tutmanın tek yolu açık münazarayı teşvik etmek ama münazaranın yöruşesini sınırlı tutmaktır. Haber ağları bu günlerde bunu sürekli yapıyorlar – bir münazara varsa insanlar sorunların ele alındığını zannediyorlar ama eğer münazarada eleştirel bir ses yoksa bu olmaz. Git ve kaç tane tetikçi olduğunu tartışmaya devam et, sadece bunu asıl yapanın Ruslar olduğunu söyleme – devletin istediği işte buydu ve gerçek de bu.”

“Sanırım bu mantıklı.”

“Dinle, tüm bu gösterinin saçmalık olduğunu söylememin sebebi şu: Açıklanamayan bir sebepten ötürü Kennedy suikastının analizlerinin çoğu tamamen anlamsız bir tez üzerine oturtuldu: tek bir tetikçi varsa bunun bir komplo teorisi olmadığına, ama eğer birden fazla tetikçi varsa bunun bir komplo teorisi olduğuna. Tetikçilerin sayısını tartışan ve buna dayanarak ‘kesin’ sonuçlara varan pek çok kitap yazıldı. Hatalı bir temelle başlarsan tüm bina dayanıksız olur. İstihbarat işinin içindeki insanlar da böyle öldürülüyor.”

Kramer başını salladı ve dudaklarını ısırıldı. “Yalnız başına hareket eden yalnız bir KGB ya da CIA suikastçısı – ki sıklıkla böyle olduğunu eklemeliyim – hükümet emirleriyle bir hedefi saf dışı bırakıyor ve bu bir komplo *değil*, öyle mi?”

Sonia’nın gözleri büyüdü. Kramer coşkulu bir şekilde devam etti. “Anlıyor musun? Zapruder Filmini yorulana kadar seyredebilirsin; sana bunu kimin neden yaptığını söylemez. Asıl sorun da bu.”

“Yani bu bir komploydu?”

“Elbette öyleydi. O kadar şaşırma – insanlar bu geze-gene ayak bastıklarından beri kendi çıkarlarının peşindeler; bu şekilde hayatta kaldık. Bu yüzden komploların devam etmediğini düşünmek çocukluk olur.”

Sonia lafı değiştirdi. “Ama bu ülkede böyle bir şeyi nasıl saklarsın ki? İşin içinde bir sürü insan var.”

“Ah, evet bu zor. Bu yüzden konuşmak isteyen bir sürü insan çıktı – ve ortadan kaybolduklarını da eklemeliyim. Ama diktatörlükte işleri gizli tutmak hiçbir şekilde zor değildir: insanların hükümetleriyle ilgili bir şeyler söylemeye korktuğu kapalı bir toplumda.”

“Devam edin.”

Kramer güldü ve raftan indirdiği bir kitabın daktilo yazılı sayfalarını gösterdi. “Bu 1963’ün, yani Kennedy’nin öldürüldüğü yılın önemli olaylarının bir çizelgesi. Tüm bunlar Kennedy’nin suikastını destekleyen şeyler oldu.”

22 Şubat: Moskova Birleşik Devletler’i, Küba’ya olası bir saldırının savaş anlamına geleceği konusunda uyardı.

27 Şubat: SSCB, 10 bin askerin Küba’da kalacağını söyledi.

19 Mart: Kosta Rika’da Başkan John F. Kennedy ve altı Latin Amerika başkanı, Komünizme karşı savaşacağına ant içti.

27 Nisan: Küba başbakanı Fidel Castro Moskova’ya geldi.

8 Temmuz: Birleşik Devletler, Küba’yla tüm finansal faaliyetleri yasakladı.

Sonia bunu inceledi. “Tamam. Burada şaşırtıcı bir şey yok. Soğuk Savaş ve Küba Füze Krizi sonrasıydı; bu yüzden de tansiyon yüksekti... ama sanırım bundan sonra Kennedy ve Kruşçev arasındaki ilişkilerin ilerlediğini söylemiş-tiniz?”

Kramer göz kırptı ve ona ikinci kâğıdı verdi. “Şimdi onu bununla karşılaştır. Bu da 1963’te olan olayların çizelgesi.”

19 Şubat: Sovyetler Birliği Başkan Kennedy'yi, Küba'daki tahmini 17 bin Sovyet askerinin 'birkaç binini' geri çekeceği konusunda bilgilendirdi.

20 Şubat: Moskova, nükleer denemenin yerinde denetimine izin verilmesini önerdi.

25 Temmuz: Birleşik Devletler, Sovyetler Birliği ve İngiltere Moskova'da, nükleer silahların havada, uzayda veya suyun altında denenmesini yasaklayan bir anlaşma yaptı.

20 Eylül: Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yaptığı bir konuşmada Başkan Kennedy, Birleşik Devletler-Sovyet işbirliği olacak bir aya seyahat önerisinde bulundu.

Sonia bu iki kâğıdı okuduktan sonra karşılaştırdı. "Tuhaf. Tamamen karışık bir mesaj gibi. Bu sayfa Sovyetleri militan olarak gösteriyor; diğeriye tam tersi."

Kramer, Sonia'nın düşünmesine yardımcı oldu. "Kremlin'in kendi amaçlarıyla çelişmesi gibi mi?"

"Evet. Yani bu Kruşçev'in yenilik yapma arzusu ve muhafazakârların ona tam tersi konusunda baskı yapmaları sonucunda düştüğü çelişki mi?"

"Aynen. Hükümet darbesi yapmak için çok uygun bir ortam gibi görünüyor, öyle değil mi? Küba'nın, tüm bu saldırı olaylarının tam ortasında olduğunu fark ettin mi?"

Kramer konuşmaya devam ederken Sonia kafasıyla onayladı. "İşte senin için son bir 1963 olay cırteli."

26 Eylül: Lee Harvey Oswald, Continental Trailways otobüsüyle Meksika'ya gitti.

27 Eylül: Lee Harvey Oswald, Meksika'daki Küba konsolosluğunu ziyaret etti.

"Yani canım, Danny'nin sana anlattığı gibi, JFK'yi öldürme planlarının tohumunu atan, Rusya'da bir hükümet darbesiydi. Şimdi konuya gelelim ve gerçekte neler oldu-

ğuna bakalım. Bir ülkenin, başka bir ülkenin liderini öldürmeye çalışmasına şaşırma; İngilizler de İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Rus Başbakanı Stalin'i öldürmeye çalışmıştı."

Travis çalışma odasında Sloan Kettering Memorial Hastanesi'yle telefondaydı.

"Nasıl yani Doktor Rogers orada değil? Yani şu anda görevinin başında mı değil?"

"Hayır efendim, artık burada çalışmıyor."

Lanet olsun. "Beni onun eskiden çalıştığı departmana bağlar mısınız?"

"Bekleyin lütfen."

Birkaç uzun dakikadan sonra telefonda yorgun bir ses duyuldu. "Alo,"

"İyi akşamlar, Doktor J. E. Rogers'ı bulmaya çalışıyorum," dedi Travis.

"Evet. Artık burada çalışmıyor. Başka bir doktorla konuşmak ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler. Nereye gittiğini biliyor olabilir misiniz?"

"Evet, bir çocuk hastanesine gitti... uh... Florida'da bir yerde. Daha yeni gitti."

"Tampa mı?"

"Hayır... Miami. Evet evet. Miami Çocuk Hastanesi."

"Teşekkür ederim." Travis telefonu kapattı ve 411'i tuşladı.

40. BÖLÜM

“Kızla ilgili ne öğrendin Croghan?!” diye bağırdı Green, arka koltuktan öne doğru eğilerek.

“Bu hem iyi hem kötü bir haber efendim.”

“Benimle oyun oynamaya kalkma, söyle şunu!”

“Evet efendim. Özür dilerim efendim. İyi haber, terk edilmiş Toyota’nın oralarda köpeğini gezmeye çıkaran bir adam, Travis ve kızın tarifine uyan bir çifti arabanın oradan geçerken gördüğünü söyledi. Şu anda onu sorguya çekiyoruz. Umarız bize en azından nereye gittiklerini söyler ya da gidebilecekleri olası yerlerin bir listesini verebilir.”

“Pekâlâ. Güzel. Peki kızın parmak izleri ve fotoğraf eşleştirmesiyle ilgili bir haber var mı?”

“Kötü haber de bu efendim. Bize bununla ilgili bilgi vermiyorlar. Güvenlik prosedürü ve protokolleriyle ilgili bir şey.”

“Ne demek istiyorsun? Yanlış evrak işlemleri falan mı?”

“Hayır efendim. Kızın fotoğrafıyla eşleşen birini buldular ama bize kim olduğunu söylemiyorlar.”

“Bu ajanslararası bir saçmalık Croghan! Tanrım, 11 Eylül’den sonra birlikte çalışacağımızı sanmıştım!”

“Evet efendim. Belki yarın daha kıdemli birine ulaşabiliriz?”

“O işi bana bırak... O bok toplama küreğinden bir adres aldığın anda oraya git ve Travis’le kızı yakala, anladın mı? Durumla ilgili de beni haberdar et, tamam mı?”

“Evet efendim.”

“Croghan, adrese gittiğinde kapıyı çalma, kır. Bu bir

ulusal güvenlik meselesi,” dedi Green yavaşça ve net, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Green telefonu sertçe kapattı ve hâlâ daha yanında oturmakta olan Meyer’a baktı. “Meyer, çok yardımcı oldun. Şimdi benimle iletişim içinde kal ve unutma, bu oldukça gizli bir durum. Bu görüşme hiç olmadı. Anladın mı?”

“Elbette efendim. Hangi görüşme?”

“Çok güzel. Şimdi in. Burası son durak.”

41. BÖLÜM

“Doktor J. E. Rogers’ın ismi telefon listesinde yok efendim ama Miami Çocuk Hastanesi’nin numarasını verebilirim. Miami’ye yeni taşındıysa muhtemelen henüz adres kaydı olmamıştır,” dedi operatör.

“Tamam, teşekkürler. O zaman sadece hastane numarası lütfen,” dedi Travis, saçlarını parmaklarıyla tararken. Travis numarayı aceleyle yazdı. On bir rakamı tuşladıktan sonra hatta başka bir ses duyuldu.

“Miami Çocuk Hastanesi.”

“İyi akşamlar. Dr. J. E. Rogers lütfen.”

“Dr. Rogers şu anda burada değil. Sesli mesaj bırakmak ister misiniz?”

“Hayır teşekkürler. Ne zaman görevde olacak?”

“Bir bakayım... bir dakika.”

Alçak uçuş yapan bir helikopter evin içinde uğuldadı. Travis ürktü.

“Tamam, orda mısınız efendim?”

“Buradayım.”

“Dr. Rogers yarın akşam saat altıda görevde olacak.”

“Ona ulaşmanın başka bir yolu yok mu?”

“Hayır, diğer iletişim bilgileri gizli.”

“Tamam. İyi geceler.”

Travis telefonu bıraktı ve faksa bakarak kendini masanın üstüne bıraktı.

IG Farben. Kartel.

Aklına bir anı geldi: Hitler’in iktidara gelmesiyle ilgili tarih sınıfında verdiği bir ders.

Kendisinden daha iyi biliyor olması gereken bir öğrenciden gelen saf bir soruya karşılık olarak Travis, Hitler'in iktidara gelmesine alternatif ve gerçekçi bir neden sunma cazibesine karşı koyamamıştı. "İktidara gelebilmesi için Hitler'in finansal desteğe ihtiyacı vardı; bir gerekçesi olan desteklere," demişti Travis.

Ön sıradaki pırıl pırıl gözlü sarışın bir kız, ders kitaplarında bulunan bir cevap verdi. "Ama Hitler iktidara, Alman halkının mutsuzluğu ve yoksulluğu sayesinde geldi – bunları kullanarak onları manipüle etti. Sizin farklı bir görüşünüz mü var?"

Travis, bu sınıfa ayna tutmak üzere olduğunu fark ederek duraksadı. Sınıfı şu ana kadar, bunu sınıfça kurguladıklarını bilecek kadar iyi tanımıştı ama ona göre tarih gerçeğin peşine düşmekti bu yüzden devam etti.

"Hitler'in yine de finansal desteğe ihtiyacı vardı ve bunu büyük çapta elde etti. Sizler, hepiniz, paranın politikayı etkilediğini bilecek kadar yetişkin ve zekisiniz ☐ en çok savaş ganimeti ve en etkili desteğe sahip olan kazanır, değil mi?"

Sınıfın, Travis'in müfredattan düşündürücü ve ürkütücü bir şekilde sapmaya başlayacağını bilerek arkalarına yaslandığını gördü. "Pekâlâ arkadaşlar, eğer paranın hükümeti kontrol etmedeki büyük önemi konusunda hem fikirsek, en güçlü iş kollarının kendi amaçlarına en çok uyan adayları seçecek konumda oldukları da mantıklı hale gelir."

Travis sorularını sorarken pencereden dışarıya, Maryland Üniversitesi kampüsüne baktı. "O halde ne tür bir kuruluş, diktatörlüğü destekler?"

Sınıf birkaç saniye sessizliğe büründü. Sonra yuvarlak gözlükleri olan bir Afro-Amerikalı cevapladı, "Diktatörlükten en fazla şeyi elde edecek kişi... ama totaliter bir devlette

serbest girişim yoktur, o halde herhangi bir iş kolu neden Hitler'i desteklesin?"

Travis'in yüzünde hin bir gülümseme oluştu. "Kesinlikle. Totaliter bir devlet – tam bir diktatörlük – tüm iş kollarını kontrol eder. Aslında tüm üretim ve ticaret tamamen merkezileştirilir. Başka bir deyişle saygıdeğer meslektaşlarım, sağlıklı rekabet ortadan kaldırılır."

Favori öğretmenleri anlatmayı sürdürürken sınıf sabırsızlık içinde oturmaya devam etti. "Ne tür bir iş kurumu serbest bir piyasada sağlıklı rekabetin ortadan kaldırılmasını ister?"

Bu seferki sessizlik biraz daha uzun sürdü, sonra aynı kişi soruyu cevapladı. "Karteller!"

"Kesinlikle Bay Williams. Karteller. Faşizm gerçekliği, tekellerin hükümeti, karşılığında da hükümetin tekelleri kontrol etmesidir; ama elbette tekellere yarayacak şekilde. Nazilerin gücü ele geçirmesinin özü işte budur – diktatörlüğün serbest girişimi, dolayısıyla da rekabeti ortadan kaldırmasını destekleyen çok güçlü kartellerden finansal destek aldılar."

Sınıf, bunun hiçbir sınavda çıkmayacağını bilse de bu açıklamayla şaşırdı. Travis devam etti. "Görüyorsunuz, tekeller ve karteller Amerika'nın ruhu olan serbest girişimi – kapitalizmi – temsil etmiyorlar. Hayır! Onların temsil ettikleri, kapitalizmin yok edilmesi. Bu anlamda amaçları, komünistlerinkiyle aynı. Faşizm ve komünizm bildiğiniz gibi birbirlerine önemli ölçüde benzerler – ikisi de hayatta kalabilmek için sanayinin tekelleşmesine, medyanın kontrol edilmesine, gizli polisler ve bir devlet düşmanının varlığına gereksinim duyar. Orwell'in 1984 adlı kitabını okuyan herkes, 'Büyük Birader'in komünist mi yoksa faşist mi olduğunu söylemekte zorlanır – tek görebileceğiniz, 'Büyük Birader'in bir diktatör olduğudur... ya da çok istiyorsanız totaliter bir hükümet."

Bu çocuklara sınavı geçmeleri için öğretmesi gerekeni öğretmesi için çok az zaman kaldığını fark eden Travis, konuyu özetlemeye başladı. “Pekâlâ, ne tür bir kartel Hitler gibi birini destekler?”

Karşısında duran boş suratlar, sorduğu soruyu kendisinin cevaplamasına neden oldu, “çeşitli bankalar ve Roma Katolik Kilisesi’nin yanı sıra sağlık kartelleri. Bismarck, sosyal sağlık hizmetleri sunan ilk modern liderdi; bu da onun Almanya’daki hükümeti, İkinci Dünya Savaşı’ndan çok önceye kadar götürmesini sağladı. Bu, sağlık hizmetlerinin çok pahalı olması sebebiyle oy çokluğuyla kazanmıştı – şu işe bakın ki kartellerin fiyat sabitlemesi sebebiyle. Bundan anladığımız, Hitler’e finansal destek verenlerin özellikle ilaç firmaları olduğu. Totaliterlik onlara, rekabeti ortadan kaldıran bir sistem sundu. Ayrıca savaşta ilaç talebinin arttığını da unutmayalım!”

Saatine bakan Travis, öğrencileri baş başa bırakmak istediği can alıcı soruyu sordu. “Pekâlâ bayanlar baylar; tarihin hatalarından ders aldıktan sonra *bugüne*, kendi ülkemize dönelim ve şu soruyu soralım: ‘Cumhuriyetimiz Anayasaya göre işliyor mu?’ Bunun böyle olduğunu düşünmek, politikacıların kartelleri ve onları oraya koyup maddi açıdan destekleyen holdingleri korumak için politika yapmadıklarını söylemek gibidir. Büyük hükümet, temelinde büyük iş kolları tarafından kontrol edilir. Ayrıca şunu da düşünün: bir başkanlık merkezinde, mahkemede ya da postanede gördüğünüz Amerikan bayrağının kenarında altın bir çerçeve vardır. Bu hepimizin bildiği ve sevdiği Amerikan bayrağına benzer mi?”

“Ama onu, bayrak daha güzel ya da daha resmi görsün diye yapmıyorlar mı?” dedi ön sıradaki sarışın kız.

“Hayır. Resmi hükümet merkezlerinde gördüğünüz kenarı altın çerçeveli bayrak, Amerika Birleşik Devletleri’nin bayrağı değildir.”

Travis etrafındaki öğrencilere baktı ve bu bomba karşısında gösterdikleri tepkiden zevk aldı. İnsanlara tuhaf ve az bilinen gerçekleri anlatmanın bir tutku haline geldiğini fark etmeye başlamıştı. Kaçınılmaz olan sorunun gelmesi için sessizce bekledi. Öndeki genç kız onu zorladı. “O zaman o *kimin* bayrağı, Profesör?”

“O bayrak, Bayan Foster... Amerika Birleşik Devletleri Anonim Şirketi’nin bayrağı.”

Travis, onları aydınlattıkça durumundan daha da memnun oldu. “1933’te Amerikan hükümeti iflas etti – Roosevelt Başkanlık Emriyle EO6073, EO6102 ve EO6111’i ilan etti. Güçlü karteller devreye girdi ve borcu üstlendi; bu da tüzel bir kişi olan Amerika Birleşik Devletleri’nin yerini alan ve günümüzde de devam eden Amerika Birleşik Devletleri Anonim Şirketi’ni oluşturdu.”

Tam o sırada kızgın ve kafası karışmış, tıknaz ve sarı saçlı genç bir adam konuştu. “Dr. Travis, ben ülkemi seviyorum... ya siz?”

Tüm sınıf, küçümser bir tavırla konuşan öğrenciye baktı. Travis içten içten gülümsedi ve tekrar pencereye döndü. Genç adamın sorusunu hassasiyetle cevapladı. “Bay Harris, bir insanın ülkesini sevmesi, ama hükümetini sevmemesi mümkün değil midir? Bu büyük ülke de bu şekilde kurulmadı mı? Yeni Dünyada yaşayanlar ülkelerini sevmeyip hükümetlerinden – İngiliz hükümetinden – nefret etmeseydi bizler ne yapardık? Boston Çay Partisi tam olarak bu duyguyla işliyor. Bunun sebebi de insanların ülkesini sevmesi ve kendilerine emanet edilen aynı ülkenin hükümetini dikkatle gözlemlemesi gerektiğidir. Ayrıca en büyük ulusalcı George Washington’ın kendisi de benimle aynı fikirde.”

Dersinin bittiğini işaret eden zilin çalmasıyla birlikte Travis tüm sınıfa hitap etti. “Siz yeni bir nesilsiniz ve geçmişten ders çıkarmalısınız. İnsanlar hükümetlerinden

korkmamalı, hükümet insanlarından korkmalı – yoksa bir sonraki Hitler'in nereden çıkacağını kim bilir.”

Eski günler. Travis'i dinleyenlerin, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyi umut eden açık görüşlü öğrenciler olduğu günler. Onları uygunsuz ya da korkunç olduğu için gerçekleri duymak istemeyen TV izleyicilerine her zaman tercih ederdi. Bugünün insanları, bırakın kendi hükümetlerini, kendi gölgelerinden bile korkar olmuştı.

Travis, Kramer'in diğer odadan yükselen sesini duydu ve gerçek hayata döndü: kendi hükümetinden ölesiye korktuğu gerçek hayata.

“Kendini Castro'nun yerine koy Sonia. Sene 1962, Amerika'nın seni öldürmeyi planladığının tamamen farkında, küçük bir ülkenin liderisin. Daha sonra Amerika sana plandan vaz geçtiğini söylüyor ama bu plana gizlice devam ediyor. Sonra, seni gözeten ve koruyan ülke sana gelip bir mesaj göndermek için Birleşik Devletler'in liderini öldürme fırsatı veriyor. Bu durumda *sen* ne yapardın?”

“Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Castro'nun istihbarat servisi – DGI – Kennedy'yi öldürdü. Kulağa mantıklı bir açıklama gibi geliyor ama bu, bunu onun yaptığını ya da Sovyetlerin buna izin verdiğini kanıtlamaz,” dedi Sonia.

Kramer cevap vermeden önce sessizce ona baktı.

“Elbette, haklısın. Hiçbir kanıtım yok. Ama şu sonucu işaret eden çok fazla kanıt var; buna inanmamak için deli olman gerekir, deli ya da çok saf. İnsanlar bu tarz şeylere inanmamayı tercih ederler – Oswald'ın kafadan kontak olduğunu, kendini ispatlamaya çalışan öfke dolu genç bir adam olduğunu düşünmek daha rahatlatıcıdır. Buna reddetme denir ve insanlar bu konuda oldukça iyidir.”

Sonia, ne kadar şüpheli görünmeye başladığını fark

edince aniden ses tonunu değiştirdi. “Özür dilerim, anlıyorum. Bu sanırım mantıklı.”

“Asıl konuya gelecek olursak canım, hayatlarınız bu gece Kennedy’nin suikastçılarıyla, ‘Lancer’in İntikamı’yla ilgili bir şeyler yüzünden tehlikeye girdi; bu yüzden hayır, katilden aldığım imzalı bir itiraf yok ama en muhtemel şüphelinin kim olduğunu tespit etmemiz gerekiyor.”

“Ve bu Castro mu?”

“Evet, Castro. Gerçi Sovyetlerin bunu onaylaması gerekiyordu. Hükümet darbesi liderleri Castro’yu, kendilerine hizmet etmesi için manipüle etti.”

Sonia’nın suratı yine sertleşti. “Durun. İnsanlar her zaman Castro’yu olası bir şüpheli olarak görmüşler ve her seferinde bunu onun yapmadığı sonucuna varmışlardır.”

Kramer bu itirazı bekliyordu ve Sonia daha fazla konuşmadan cevap verdi. “Evet, doğru. Peki bu sonuca nasıl vardıklarını da biliyor musun?”

Sonia başını salladı. “Hayır.”

“Çünkü Castro, Kennedy’yi kendisinin öldürmesinin delilik olacağını halkın önünde söyledi. Ah tamam o zaman, öyle mi, dava kapanmıştır. Castro bunu yapanın kendisi olmadığını söyledi, işte bu kadar!” Kramer ellerini, rol yapıyormuş gibi havada salladı. “Bir muhabir oraya uçar ve Castro’ya, gözlerinin içine bakarak Kennedy’yi onun öldürüp öldürmediğini sorduğunu, onun da hayır dediğini söyler. Castro’nun, intikam alınmasından korktuğu için buna cesaret edemeyeceğini söylerler. Elbette Sovyetler bunun Rusya’yla bir savaş anlamına geleceğini açıkça söyledikten sonra Amerika’nın intikam için Küba’yı istila etmeyeceği belliydi. Bu yüzden Ajans’taki bizler Miami’deki Castro karşıtı Kübalıları askere aldık ve onları Domuzlar Körfezi’ndeki istila için eğittik – böylece orayı istila edecek ama bunun bizimle ilgisi olmadığını söyleyebilecektik. Şaka gibi.”

Sonia sessizdi.

Kramer kendini sakinleştirdi. “Sonia, bak, bu hayat hakkında genel bir nasihat: ‘Daima bilginin kaynağına bak ve amaçlarının ne olduğunu sorgula.’ Bana verilen bilgi, bu bilgiyi verenin bundan bir çıkarı olduğu için çarpıtılmış mı? Ben? Benim bir amacım yok. Ben sadece gerçeği arıyorum. Lanet olsun, ikna edici bir kanıtın olduğu sürece Kennedy’yi Marilyn Monroe’nun hayaleti öldürdü desen bile umurumda olmaz!”

“Pekâlâ, o halde özetleyelim. Kennedy’yi kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz ve neden?”

“Pekâlâ, benim inandığım şu. Bunun bir kısmı gerçeklere, bir kısmıysa benim kanıtlara dayanarak vardığım sonuçlara dayanıyor. Danny’nin sana anlattıklarından yola çıkarsak,” dedi Kramer, kitaplarından ve antikalarından medet umar gibi etrafına bakınarak.

Sonia kollarını kavuşturmuş, başını salladı. “Evet.”

“Kruşçev Rusya’da reform istiyordu ve Kennedy’yle barışın eşiğine geldi. Brezhnev ve Furtseva onu devirme planları yaptı; CIA durdurma anlaşmasına rağmen Kuyruksüren Operasyonu’na devam eder ve Sovyet casusları bunu Moskova’ya bildirirlerse bu, Kremlin’deki muhafazakârların da uyacağı bir şeydi. Brezhnev ve Furtseva bunu harika bir fırsat olarak gördü – Kruşçev Castro’nun kontrolünü kaybetmiş ve Moskova’yla Washington arasındaki yumuşayan ilişkileri durdurmuş gibi gösterebilirlerse Kruşçev’e darbe planı gerçekleşecekti.”

“Evet,” dedi Sonia.

Kramer ayağa kalkmaya çalıştı ve Sonia da ona yardım etmek için ayaklandı ama Kramer onu bastonuyla yerine oturttu. “Oswald esasen KGB tarafından askere alınmıştı ve U2 ile ilgili önemli bilgiyi de o vermişti. Ama Furtseva onu Amerika’ya, önemli bir görevle geri gönderdi. Tabii ki Oswald’ı KGB için çalışmıyor gibi gösterebilmek onun

en büyük çıkarına olurdu. İnsanlar da bu durumu safça, onun tek tetikçi olduğu yönünde bir kanıt olarak kullanıyorlar. Daha sonra Kübalılarla takılıyor, hem Castro taraftarı hem de Castro karşıtı olanlarla. Castro karşıtı olanlar, CIA destekli bir gruptu, o yüzden eski Rus ajan tarzında kafa karışıklığı yaratmak amacıyla, Kennedy'yi CIA öldürmüş gibi göstermek için onların içine karıştı. Meksika'daki Küba konsolosluğunu ziyaret etti (Sovyet ve Küba istihbaratı için iyi bilinen bir geçiş). Görevi DGI ile çalışmak ve Kennedy'yi öldürmelerine yardım etmektir. Ayrıca Oswald KGB'den 'arkanızdayız' mesajı vermek için gönderildi."

"Yardım etmek mi?" diye sordu Sonia, başını eğerek ve kaşlarını çatarak.

"Evet," diye doğruladı Kramer ona bakmak için dönerek. "Sanırım Oswald gerçekten de düşündüğü gibi 'kurban'dı. Teksas Okul Kitapları Deposu'nda çalışıyordu – Kennedy o binanın altıncı katından vuruldu – ve üzerinde onun parmak izlerinin bulunduğu bir tüfeği oraya yerleştirmek çok kolaydı. Asıl suikastçılar Policarpo ve Casas adında iki DGI ajanıydı ve onların kaçtığı herkesçe biliniyor."

Kramer konyak şişesine doğru yavaş yavaş yürüdü. "Kennedy vurulduktan sonra Birleşik Devletler Sınır Devriyesi bütün sınırları kapattı. Ancak sınır hafif uçaklara kapatılmamıştı. Meksika'da, Havana'ya gidecek olan Air Cubana uçağı beş saat rötar yaptı ve Casas, Dallas'tan iki motorlu hafif bir uçakla gelene kadar havalanmadı. Daha sonra da yolcu uçağına gümrükten geçmeden bindi. O yıl daha sonra Küba'daki ajanlarımız Casas'ın teyzesinin, Kennedy'nin vurulduğu gün Casas'ın Dallas'ta olduğunu doğruladığını duydular. O ajanlar ayrıca, Casas'ın aniden paraya boğulduğunu bildirdiler. Birkaç gün sonra da Policarpo gitti."

"Peki Sovyetler ne yapıyordu?"

“Canım, bunu ustalıkla planlayan onlardı ama tetiğe onlar basmadı. Oswald hakkındaki gerçeğin açığa çıkması bazı Amerikan politikacıların çıkarına olduğu kadar, onların da çıkarınaydı. Sovyetler, suikast gerçekleşmeden önce dünya basınına Oswald’ın tetikçi olduğuna dair haberler sızdırdı – bunun sonucunda vurulmadan yaklaşık olarak bir saat sonra apar topar yakalandı, ki bu tarihin en hızlı tutuklamalarından biridir – ve onu bir tiyatrodan yakaladılar. Neden bir tiyatroya gitsin ki? Muhtemelen zaman farkı yüzünden, bir Yeni Zelanda gazetesi vurulmadan bile önce Oswald’ın Kennedy’yi vurduğunu yazdı! Bir otobüste, trende ya da onu Dallas’tan çıkaran herhangi bir şeyde olabilirdi ama bir tiyatrodan oturuyor olamazdı – tabii orada biriyle buluşmayacaksa, bir Sovyet yöneticisi gibi.”

“Peki Oswald’ın kendisinin vurulması?”

“Yani Jack Ruby tarafından mı? Bu bir gizem olarak kalmaya devam ediyor ama hem Rusya’nın hem de Amerika’nın onun ölmesini istediğini söylemeye gerek yok. O aşamada ve o konumdayken yaşam süren oldukça kısadır. Ruby’nin KGB mi, DGI mı yoksa CIA için mi çalıştığını asla öğrenemeyeceğiz. Oswald’ın dünyaya bir ‘kurban’ olduğunu söylemesi muhtemelen akıllıca değildi – konuşacağı anlamına geliyordu. Ruby notlar aldı ve Kennedy’nin bir komplo sonucu öldürüldüğünü söyleyen pek çok kişiyle konuştu. Ruby, bir kurban olan Oswald’ı kendisine öldürtüklerini söyledi. Bize, Ruby’nin Kongre’de ifade vermeden hemen önce akciğer kanserinden öldüğü söylendi. Kendisine kanser hücrelerinin ‘enjekte edildiğini’ söylemişti.”

“Tamam, o zaman ‘Lancer’in İntikamı’ Castro’ydü – Kübalılar. Yoksa Sovyetler mi?”

“Güzel soru. Sanırım bu bakış açına bağlı. Ama eğer tetiği Kübalılar çektiyse bunu düzenleyen Sovyetlerdi ve kendi izlerini örtbas ederek de harika bir iş yaptılar, ama ben bunu destekliyorum çünkü asıl niyetlerini görebiliyordum.

“Devam edin.”

“Sonia, Shakespeare’in şu deyişini hiç duydun mu, ‘Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor?’”

“Evet. *Hamlet*’ten, değil mi?”

Kramer onaylayarak gülümsedi. “Sen çok uyanıksın. Evet öyle. Birisi suçluysa nasıl savunmacı olduğunu hiç fark ettin mi? Eğer birisi bazı özelliklerinden çok fazla bahsediyorsa, anlattıklarının gerçek olmadığını? Sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyorlarmış gibi?”

“Evet tabii. Düşük gelirli insanların gösterişli mücevhere bayılması gibi.”

“Galiba,” dedi Kramer, sırtarak. JFK suikastından sadece haftalar sonrasında başlamak üzere Sovyetler ortak bir mesajla bize bir dizi ilticacı gönderdi: ‘Biz yapmadık.’ Kendilerinden hiç istenmediği halde bize açıklamalar yapıp durdular. Kısacası Kennedy, suikast KGB tarafından düzenlendikten sonra Castro tarafından öldürüldü. Brezhnev ve Furtseva hükümet darbelerini gerçekleştirdi ve Kruşçev’i Castro’nun kontrolünü kaybetmekle suçlayarak onu devirdi. Kuyruksüren Operasyonu nihayet sonlandı ve çetin Rus tarafındaki herkes mutlu mesut yaşamaya devam etti. Eğer bu bir duruşma olsaydı, benim davam ‘mantıklı bir şüphenin ötesinde’ olurdu. Sovyetlerin amacı vardı; en çok çıkarı onlar sağlayacaktı ve eğer açık görüşlü olursan kanıtlar da buna işaret ediyor...”

Travis elinde bir fincan kahve, yorgun gözler ve sarkık omuzlarla kapıdan içeri girdi.

“Bir karar vermek zorundayız,” dedi ve bir sandalyeye çöktü.

42. BÖLÜM

Özel görev tim lideri Croghan, dört kişilik ekibi ve bir WASP'la – tek kişilik koç – birlikte siyah bir Chevy Suburban'ın yolcu koltuğunda oturuyordu. Travis ve kızın tarifine uyan bir çift, terk edilmiş Toyota'ya çok da uzak olmayan evlerden birine girerken görülmüştü. Croghan ve adamları Travis ve kızı ilk ve son kez yakalamaya gidiyordu.

Croghan'ın bu sefer işleri batırma şansı yoktu. Şafak vakti hâlâ daha bir işe sahip olmak ilk önceliği idi.

Suburban, Washington D.C.'nin karanlıklarına doğru kuzeye giderken aklından oyun planını uzun uzun düşündü. Green'in her şeyi gösteriştten uzak tutmaya dair verdiği ilginç ama katı talimatı yüzünden arama emri yoktu. Aslını söylemek gerekirse bu, kapıyı çalması ve kırmadan önce yirmi saniye kadar beklemesi anlamına geliyordu.

Ama hey, Travis'in kulakları çok da iyi duyamıyor olmalıydı çünkü Croghan kapıyı çaldığını söyleyecekti. Dökümantasyon yolunda gittiği sürece bir pisliğin sözüne karşılık bu yazacaktı.

Kapı, arama izni olmadan kırılacaktı.

Croghan arka koltukta oturan üç adama, daha sonra da şoför McPherson'a baktı. "Green'den hâlâ daha ses yok mu?" diye sordu şoföre.

"Hayır. Yolda olduğumuzu haber vermek için onu dört kez aradım. Emirler hâlâ geçerli mi?"

"Bekler ve onları elimden kaçırırsam sinirden deliye döner, öyle değil mi?"

"Green her zaman sinirli. Çılgın bir orospu çocuğu. Niye birdenbire pis işlere girdi ki? Ve tüm bu gizlilik neden?"

“Aynen. Bugün başına bir böceğin musallat olduğunu düşünmüştün... Tanrım. Hey, Norm’u tanıyor musun? Yardımcısı?”

“Evet.”

“Norm benimle konuşuyor. Şu Travis saçmalığının ne olduğunu o bile bilmiyor. Olayın onun güvenlik soruşturmasının bile üstünde olduğunu söyledi.”

“Evet, her neyse. Ben derim ki şu orospu çocuğu Travis’i enseleyelim ve eve gidelim. Bu saçmalığı geçmişe gömelim.”

“Katılıyorum.”

Croghan, arkada oturan adamlara bakmak için döndü. “Çok temiz dağılım ve olası tüm çıkışları kapatalım. Özellikle kızın çok güvenilir ve silahlı olduğunu biliyoruz. Tercihen onları canlı istiyoruz, ama gerekirse öldürme yetkiniz var.”

“Evet efendim,” dediler hep bir ağızdan, suratlarındaki o vazgeçilmez sadakatle.

Croghan silahını kontrol etti, sonra da tekrar onlara bakmadan havaya kaldırdı. Şaka yaptığını biliyorlardı; ama arkadakilerden biri, Wilson isimli bir çaylak o kadar da emin değildi.

“Bu akşam neler oluyor efendim? Tüm bunlar da neyin nesi?” diyen çaresiz ama masum bir ses duyuldu.

“Bizim işimiz nedenleri sorgulamak değil ufaklık, nedenleri sorgulamak değil,” diye cevapladı Croghan, ileri bakarak. Neden umurunda olsundu ki?

Hedeflerine yaklaşırlarken Chevy yavaşladı.

Wilson derin bir nefes aldı ve yutkundu.

43. BÖLÜM

Sonia ve Travis yan yana sandalyelerde otururlarken Kramer şöminenin karşısına geçti. Saat sabahın birini geçmişti ve Kramer hariç herkes çok yorgundu.

Her biri bu açmaza kafa yorarken duyulan tek ses, şöminede çtırdayan közlerin sesiydi.

İlk önce bastonuyla Travis'i gösteren Kramer konuştu. "Green'in de şu Dr. Rogers'ı ziyaret etmeye niyetlendiğinden emin olabilirsiniz. Hâlâ yapmadıysa bu ziyaret ve doktor, bana sorarsan bilmecenin önemli bir parçası."

Travis başıyla onayladı. "Katılıyorum. Soru şu: doktorun görevinin başına gelmesini bekleyip ona telefon mu ediyoruz, yoksa olabildiği kadar hızlı bir şekilde Miami'ye sürüp..." Travis ulaşım araçlarının olmadığını fark etti ve devam etti, "ona Green'den önce mi ulaşmaya çalışıyoruz?"

Kramer işe bir çomak daha soktu. "Green'in size göre bir avantajı var Danno. O doktorun ev adresine bulabileceği araçlara sahip."

"Büyük ihtimalle değil," dedi Sonia. "Eğer Travis'in dediği gibi oraya yeni taşındıysa insanlardan uzaktır. Belki bir otelde ya da kısa dönem kiraladığı bir yerde kalıyordur."

"Muhtemel," dedi Kramer, karar vermek ona kalmışçasına Travis'e bakarak. "Ama öbür türlü riskli. Eğer Miami'ye giderseniz doktoru Green'den önce yakalarsınız ama... dosyanın yerini öğrendiğinizde kötü bir konumda kalacak olabilirsiniz."

Kramer yeniden faksı inceledi. "Tanrım, Sonia, eğer kardeşin bize şu 'Apollo' şeyini nereye gönderdiğini anlatmaya çalışıyorduydu, kesinlikle berbat bir iş çıkarmış."

Sonia yorumu duymazdan geldi. “Servis’te bir arkadaşım var. Güvenebileceğimiz biri. Benim merkeze gitmem çok riskli olur ama o, Dr. Rogers’ın ev adresini bulmak için bizim veritabanımızı kullanabilir... tabii eğer bir adresi varsa.”

“İyi bir plana benziyor. Tabii eğer çok fazla bilgi vermezsen ve ona güvenebileceğinden eminsen,” dedi Kramer.

“Sen olsan ne yapardın George?” diye sordu Travis, Sonia odadan çıkınca.

Kramer, bastonunu ocağa vurdurarak sessizce şömineye döndü.

Bir dakika sonra gri gözlerinde bir heyecan pırıltısıyla Travis’e döndü. “Görevimi yapardım Cesur Dan! Miami’ye giderdim. Benim arabamı alabilirsin – sadece eski bir Crown Victoria ama sizi oraya götürür.”

“Teşekkürler, ama seni bu işe karıştırmak istemiyorum. Eğer sana ait olduğu anlaşılırsa...”

“Saçmalık! Miami’ye gitmeniz için yeteri kadar zaman geçtikten sonra çalıntı ihbarı yapacağım. Yaşlı baban hayatta olsaydı senin için o da aynısını yapardı.”

Travis’in ruhu, sanki babası onunlaymış, yaşlı arkadaşı vasıtasıyla onunla konuşuyormuş gibi şenlendi. “Pekâlâ, planımız bu. Miami.”

Travis, Sonia’yı çağırmak için tam başını çalışma odasına doğru çevirmişti ki Sonia kapıda belirdi. “Sonia, dışarı çıkıyoruz.”

“Nereye?”

Onun yerine Kramer cevap verdi. “Güneş gözlüklerini tak tatlım, güneşin parıldadığı bir yere gidiyorsunuz.”

“Miami’ye mi?”

“Evet,” dedi Travis, ayağa fırlayarak. “George bize arabasını ödünç veriyor. Sırayla gece gündüz süreceğiz sanırım.” Önlerindeki upuzun yolculuk o anda Travis’in kafasına dank etti. Miami neredeyse bin mil uzaklıktaydı.

“Tamam,” dedi Sonia. “Servis’ten arkadaşım ile da şehrin diğer tarafında buluşuyoruz. Onunla görüşüp ondan sonra gideriz. Onda Rogers’la ilgili bir şey olacak.”

Kramer odanın ortasına doğru yalpalayarak gitti ve operasyonu yönetmeye, maceranın tadına varmaya başladı. “Pekâlâ. Yukarı çık ve biraz battaniyeyle yastık al Sonia; mutfaktan da taşıyabileceğiniz kadar malzeme. Bir sürü kahve!”

“Evet efendim,” dedi Sonia selam durarak.

Kramer elini Travis’in omzuna koydu. “Miami’ye vardığınızda birisini bulmanı istiyorum.”

44. BÖLÜM

Croghan, koçbaşını sıkı sıkı tutan McPherson'un arkasında durdu. Kapıyı kırmadan önce bütün ekibin pozisyon almalarını bekliyorlardı. Çaylak, yani Rookie, sırtını Croghan'a verdi.

Croghan içerden sesler duydu ve kalbinin çarptığını hissetti. Leblanc'ın dairesine yaptıkları ilk baskından beri cehennem gibi bir gece olmuştu.

Croghan, sıkılı yumruğunu dışa bakar halde havaya kaldırdı ve tutuş pozisyonu alması için McPherson'a ikinci kez el işareti yaptı.

McPherson işaret ve başparmağını yuvarlak yaparak anladığını belirtti ancak bu sefer bunu, şefine "Zaten biliyorum!" dermiş gibi daha emin bir şekilde yaptı.

Sinyal evin arkasından geldi. Pozisyon almışlardı. Croghan emri verdi: "Gidin! Gidin! Gidin!"

McPherson kapıyı kırdı. Peşinde Croghan ve Wilson, silahlarını her bir noktaya çevirerek, bir hedef arayarak ve tüm tehdit bölgelerini gözleyerek evin içine girdiler.

Croghan evin arka tarafından bir çığlık duydu. *İkinci ekip hedefe vardı.* Çığlığın geldiği yöne doğru fırladı. Şimdi adamlarından bağırışlar geliyordu: "Olduğun yerde kal! Dizlerinin üstüne çök, ellerini başının üstüne koy!" Croghan yürürken McPherson ve Wilson onu korudu.

Croghan odaya girdi ve dizlerinin üstünde, arkaları ona dönük bir çift gördü.

Kızın saçları siyahtı; adamınkiyse kahverengi. Adam çıplaktı. Kadın bir çorap lastiği takmış ve file çorap giy-

mişti. İki şüpheli çaresizlik içinde hıçkırırken ikinci ekip adamları silahlarını onlara doğrultmuştu.

İçler acısı.

Croghan çifte bakmak için ilerledi, durumu tamamen kontrol altına almış halde silahını yerine yerleştirdi. Onları gördüğünde zafer sevinci anında yok oldu. Bu yanlış çiftti.

Çiftin hıçkırıkları dışında oda sessizliğe büründü.

Croghan duvara yumruğuyla bir delik açtı. "Tanrım!" Ekibi afallamış bir halde ona bakakaldı.

Sonia, sadece bir bina ötede paramiliter güçler tarafından korkutulan masum çiftten tamamen bihaber, Kramer'in eski Ford'unu ve evin arkasındaki erzakları aldı.

Travis yüzü Kramer'e dönük, arabanın kenarına yaslandı.

"Rengine bayıldım. Bu Crown Vic'lerin taşlanmış mavi renklerinin olduğunu bilmiyordum," dedi Travis.

"Ayağını yerden kesiyor işte. Hiç olmazsa espri anlayışın geri geldi Daniella."

"Doğru. Birinin beni vurmaya çalışması çok komik. Unuttum. Her neyse, Miami'de birine bakmamı istediğini söylemiştin?"

Kramer, Sonia'nın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. "Eğer orada işler tehlikeli olmaya başlarsa, Sonia'nın taşıdığı şu sapandan daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

Sonia, Kramer'e şaşkınlık içinde baktı ve ona yarım ağızla gülümsedi.

Kramer, gözlerini döndürerek kadife terliklerinin üstünde öne arkaya sallandı. Sonia bunu fark etmedi ama Travis, George Amca'yla geçirdiği bir sürü yazdan sonra bu bakışı biliyordu.

Bir sorun var. Benim için mi korkuyor?

“Danny, oradayken Ramon Martinez’i bulmaya çalış. İyi bir adamdır... ya da öyleydi. Domuzlar Körfezi’nden dönerken bizim irtibat erimizdi. Bana gerçekten bir şey borçlu. Ona seni benim gönderdiğimi söyle.”

“O adamlardan biri miydi?” dedi Travis, irkilerek.

“Evet, evet. Stres yapmayı bırak. JM/WAVE’de askere alındı ve Küba’da bizim için kara operasyonlar yürüttü, ama ona güvenebilirsin. Şehri iyi tanır ve sıkıştığında işini bilir. Ayrıca o zamanlar Küba’da olan biten hakkında da daha fazla şey biliyor. Bu ‘Lancer’in İntikamı’ bilmecesine biraz daha ışık tutabilir.”

Güzel. Daha fazla silah.

Kramer, Travis’in kaygısını hissetti ve Travis’e yaklaşıp fısıldadı, “Bak, sana yalan söyleyecek değilim evlat, zor olacak ama yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sadece en iyi yaptığın şeyi yap ve korkma. Şimdi, bir süre önce Ramon’la irtibatı kaybettim ama bir kafesi vardı. Her zaman orda olurdu.”

Kramer Travis’e, üzerinde kafenin adı ve adresinin yazılı olduğu bir parça kâğıt verdi.

“El Hoyo mu?” dedi Travis, kâğıdı okuyarak.

“Evet. Şehir içinde ama endişelenme. O külüstürle tam o yere göresin!” dedi Kramer, Travis’in omzuna vurarak.

Travis sırtıttı ama aniden tekrar korkuya kapılarak işin eğlenceli tarafını kaçırdı.

“Hazırız. Yüklenelim!” dedi Sonia. Kramer’e sarılıp öptü.

Arabanın kapısına doğru kasıla kasıla yürürken Kramer kalbini sıvazladı. “Zavallı kalbime çok ağır geldin tatlım. İyi yolculuklar.”

Travis hoşça kal demeye gerek görmedi – yüzündeki ifade her şeyi söylüyordu. *Çılgın moruk. Seni seviyorum.*

Ama tam Travis arabaya döndüğü anda Kramer onu kolundan tutup çevirdi ve konuşmaya başlamadan önce

Sonia'nın arabada olduğundan emin olmak için bakındı. Göz bebekleri büyüdü ve yüzü, tüm gece olduğundan daha da sert göründü. "Dikkatli ol Danny. Seni seviyorum evlat."

Travis Kramer'e sarıldı, kapıyı çekip açtı ve duyguları onu tamamen ele geçirmeden önce arabanın içine atladı.

"Artık bir an önce gidin buradan!" diye bağırdı Kramer, arabanın tepesini araba sanki bir atmış gibi tokatlayarak.

Fan kayışı ciyaklayan külüstür Ford karanlık yoldan caddeye doğru hareket etti. Kramer kaldırımında durarak bastonunu salladı.

Araba gözden kaybolduğunda Kramer'in ifadesi donuklaştı ve ciddileşti. Bu geceki karşılaşmada onu rahatsız eden bir şey vardı. Tedbir almak zorundaydı. Bir arama yapmak için doğruca eve girdi. Dudaklarını gererek, buraya gelmenin bir hata olduğunu düşündü.

Bazı şeyler aileden daha önemlidir.

Kramer Ajans'ta eski bir arkadaşını arayacaktı. Sadece emin olmak için, Ramon Martinez de Danny'e göz kulak olacaktı.

45. BÖLÜM

Green, Washington'ın sanayi bölgelerindeki karanlık bir kaldırımın üstünde kare çizerek öfkeyle volta atıyordu. Randevu zamansızdı ve güvenlik sebeplerinden ötürü gizli kalmak zorundaydı.

Green ağırlıktan nefret ederdi – *nefret ederdi* – ama bu görüşme gerekliydi. Green'in en zorlandığı şey, sulu davranışları yüzünden saygı duymadığı – hayır, *duyamadığı* – insanlarla uğraşmak zorunda kalmaktı. Dwight Green, en yakın dostlarının bile anlayamadığı bir protokol ağı örmüştü. Bazı insanlar onun beş duyusunu da rahatsız ediyordu.

Ama çaresiz zamanlar, çaresiz tedbirler gerektiriyordu.

Ailem. Ülkem. Tanrının adıyla. Green rahatlamak için gökyüzüne baktı ama bütün hissettiği sert ve soğuk bir Ekim gecesiydi.

Caddenin diğer tarafında direksiyonun kırılmasıyla ciyaklayan taksinin frenleri sessizliği bozdu. Kahverengi saçlı, biçimli bir yüzü olan bir adam taksiden indi. Tertemiz giyimliydi.

Nihayet.

Green dudağını ısırды, nefes aldı ve ambarın yan tarafındaki, anlaştıkları buluşma noktasına ilerledi.

Saniyeler sonra uzun boylu, zayıf bir adam ona katıldı. Adam yabancı, büyük ihtimalle bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu ama İngilizcesi mükemmeldi. “Bu beklenmedik şerefi neye borçluyum?” Konuşurken ne o Green'e, ne de Green ona bakmıştı.

Green kendini tutamadı. “Geç oldu. Geciktin Phoenix. Bu akşam kahrolası bir sürü şey oluyor, haberin var mı?”

“Ne yani, oturup seni bekleyeceğimi mi sandın?”

Küstah bok. Green üç kere göğsüne vurdu. Saygısızlığı görmezden gel ve istediğini elde et. “Gereken detaylar, evrak değiş-tokuş yerinde. Her zamanki yerde. Onlara ulaştığında sana daha çok ihtiyacım olabilir. Programını boşalt.”

“Sorun değil. Bir şey bulduğumda seni ararım.”

46. BÖLÜM

Servis'ten arkadaşıyla görüştüktan sonra Sonia benzin istasyonundan koşarak çıktı ve arabaya bindi. "Hâlâ uyumadın mı?"

"Pekâlâ," dedi Travis. "İlk vardiyada ben uyuyayım. Birkaç saat sonra beni uyandır ve sakın uyuyup üzerime düşme."

"Emin ol," dedi Sonia, büyük bir fincan kahveyi havada sallayarak. Motoru çalıştırdı ve direksiyonu o gece ikinci defa olmak üzere I-95 Güney yönüne kırdı.

"Servis'ten arkadaşın nasıldı? Rogers'la ilgili bir şeyler bulacak mı sence?"

"Emin değilim. Bu gece daha sonra onu tekrar arayacağım. Ve endişelenme, tedbirli davrandım, ona güvenebiliriz."

Travis arka koltuğu battaniye ve yastıklarla doldurdu ve George'un, minderlerin üstüne sinen güçlü pipo tütününü kokusunu kapatmaya çalıştı. Bu külüstürün düz ve geniş arka koltuğu, arabanın yaşına göre oldukça büyük bir teselli idi. "Artık bu koltukları eskileri gibi geniş yapmıyorlar," dedi yerine yerleşirken. "Bu yaşlı savaş gemisinin iyi tarafları var..."

Tavandan kısa bir titremeyle birlikte bir çatırtı geldi, sonra durdu.

"Evet," dedi Sonia. "Dua edelim de bu şey bizi oraya tek parça halinde götürsün. Biraz uyu – yakında sıra sana gelecek."

"Tamam anne," dedi Travis. Gece ilerledikçe bu kıza karşı duyduğu yakınlık katlanarak artmıştı. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, varlığı onu rahatlatıyordu.

Bacaklarını kıvrarak uzandı ve gözlerini kapadı. Derin düşünceler içinde onları tekrar açtı. "Sonia?"

"Ne?"

"Diyelim ki dosyayı bulduk ve ne olduğunu öğrendik. Sence insanlar neler olduğunu duyduğunda sevinecekler mi, üzülecekler mi?"

"Ne demek istediğinden emin değilim." Çok hızlı giden bir kamyonun arkasından I-95'e çıkmaya konsantre olmuştu.

"Diyelim ki dosyada son derece kötü bir şey var ve insanlar hükümetlerinin kendilerine yalan söylediğini öğreniyor. Hiç tartışmasız kendi çıkarlarını gözetmek için yalan söylemişler. Komplo teorileri komplo gerçeklerine dönüşmüş. Sevinirler mi üzülrler mi?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Sonia.

Travis Sonia'nın, kardeşine ne olduğunun dışında maceralarının geri tepebileceğini düşünmemiş olduğunu gördü. "Aklında ne var?" diye sordu Sonia.

"İnsanlar ve nasıl oldukları. Sırf onlara öylesi uygun geldiği için, önemli bir şeyin varlığını inkâr edebilirler. Ne yaparlarsa yapsınlar liderlerine güvenmek ve inanmak istiyorlar ama bu dosya bunu değiştirebilir. Her şey gözlerinin önüne serilecek. Tanrım, onu neden bu kadar istediklerine şaşırmamalı."

"Uyu artık. Çok geç oldu ve çok derinlere iniyorsun. Miami'ye varmamıza en iyi ihtimalle on beş saat var."

Travis gözlerini tekrar kapadı.

Her ne kadar arka koltukta sıkışık durumda olsa da, yorgun zihni ve bedeni lastiklerin asfalt üstünde giderken çıkardığı monoton seslere ve klimadan esen sıcaklığa teslim oldu. Ona karşı harekete geçmeye hazırlanan birden fazla düşmanın varlığından bihaber şekilde kendini derin bir uykunun kollarına bıraktı.

47. BÖLÜM

Adka dikkatle taksinin içine girdi. “Beklediğin için teşekkürler Clarence, sen gerçek bir centilmensin.”

“Ah, sorun değil efendim.”

Şimdilik Clarence, Adka’nın avucunun içindeydi. Adka, ‘küçük insanlara’ iyi davranmanın, politik kariyeri açısından ne kadar önemli olduğuna hep şaşırmıştı. Clarence’in politik açıdan hiçbir önemi yoktu; ama bu davranış içine, halkın arasındayken vazgeçemeyeceği kadar çok işlemişti.

“Şimdi nereye efendim?”

“Bu yeri biliyor musun?” Adka ona, üzerinde adres yazılı bir kâğıt uzattı.

“Elbette. Yolun üstünde. Görüşmeniz nasıl gitti?” diye sordu Clarence, kibar yolcusuna dikiz aynasından bakarak.

“İyiymiş, teşekkürler. Clarence, biraz müzik açabilir misin lütfen? Düşünmem gerekiyor.”

Adka düşüncelerini toplarken Clarence da radyoyu karıştırdı ve kolay dinlenebilen bir kanal buldu. Ajanı bazı hedeflerin tespit edilmesini ve izlenmesini istemişti; operasyon için tehlike oluşturan bu tehdidin etkisiz hale getirildiğinden emin olmak da artık kendi göreviydi.

48. BÖLÜM

Green'in şoförü onu eve götürüyordu. Green telefonunun kapağını açtı ve mesajlarını kontrol etti.

"Efendim, ben Croghan. Yanlış irtibat: bize verilen ihbar sahte çıktı."

Kahretsin.

Bir sonraki mesaj: "Dwight, Jack Rehnquist. Senin aramana karşı arıyorum. Bana evden ulaşabilirsin: (202) 555-9873."

Green, Rehnquist'i aradı: bir başka gizli hükümet ajanından meslektaş.

Telefonda uykulu bir ses duyuldu. "Rehnquist."

"Jack, ben Dwight. Uyandırdığım için özür dilerim ama bu çok acil."

Hattan öksürük sesi geldi. "Mesajını daha önce aldım Dwight. Bir kızla ilgili bir denetleme yapmamızla ilgili. Onun dosyası gizli. Bu konuda korkarım bir şey yapamam. Elim kolum bağlanmış durumda."

"Ah, hadi ama Jack. Bu parti siyaseti, biliyorsun. Bana yardım et," dedi Green, sesindeki olası çaresizlik belirtilelerini gizlemeye çalışarak. Ama bu durum, tıpkı Green gibi gücünü kendi tırnaklarıyla kazarak kazanmış bu deneyimli politikacının gözünden kaçmadı.

"Neler oluyor Dwight? Kendini nasıl bir işin içine soktun?" Rehnquist'in boğuk sesi, komplocu bir fısıltıyla çıktı. "Seninki, bu gece bununla ilgili aldığım ilk arama değil. Telefonum bir an olsun durmadı."

Ona bunun ne olduğunu kesinlikle söyleyemem, ne kadar

uzun zamandır tanışıyor olursak olalım. Bekle. Başka birinin de mi aradığını söyledi? Norman olmalı.

“Bak Jack, eski bir dosttan sadece bir iyilik istiyorum. Buradaki birkaç konudan dolayı baskı altındayım. Hadi ama, ne diyorsun?”

“Cevabım hayır. Bu konuda olmaz. Dediğim gibi, bu benim elimde değil. Hem neden endişeleniyorsun ki? Gerçekli departman onunla ilgilenir.”

Klık. Rehnquist Georgetown’daki evinde telefonu kapattı ve uykusuna geri döndü.

Green telefonunu kapadı ve arabanın kapısına çok sert bir tekme attı. *Daha kurnaz bir yaklaşım benimsemeliyiz.*

Şehrin diğer tarafında Phoenix mezara vardı ve evrak değiş tokuşunun yapıldığı gizli yeri buldu. Hedeflerinin yüzlerini görmek için onu açtı – bir adam ve bir kadın. Birisinin üzerinde “Dan Travis”, diğerindeyse “Bilinmiyor” yazılıydı.

49. BÖLÜM

“Korkuyorum baba,” dedi gözleri yaşlı, on yedi yaşındaki Daniel Travis.

“Korkma evlat. Sakın.”

“Ama baba...”

“Daniel, sana bir şey söylemek istiyorum. Sana söyleyeceğim en önemli şey olacak.”

Babası bulanık aklındaki düşüncelerini toparlarken Daniel da ona bir bardak su verdi.

Dan düşüncelere dalıp gitti. *Yakında gideceğine inanmıyorum.*

“Daniel, korkun seni, korktuğun yere götürecekt.”

“Ne demek bu?”

“Amacın geleceğini belirler: senin gerçekliğini. Eğer olan kötü şeylere odaklanırsan, onlar hakkında endişelenir ve sürekli onları aklına getirirsen bu şeyler bir şekilde gerçek olur. Bir nevi duaların kabul olması gibi.”

Bir hafta daha kalması için neler verirdim: sadece bir kere daha balığa gitmek için. Lütfen.

“Seni seviyorum.” Daniel gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Babasının, o güçlü rol modelinin önünde bir erkek gibi sağlam durmak, genç bir çocuk için hiç de kolay değildi.

“Ben de seni seviyorum oğlum, şimdi güçlü ol,” dedi babası, oğluna bir peçete uzatarak. “Asla korkma ve güzel şeylere odaklan – olmasını istediğin şeylere; gerisini aklın halleder. Güven bana...”

“Uyan bakalım uyuyan güzel!” Sonia arka koltuğa geçerken kapıyı çarptı. “Sıran geldi!”

Travis sarsıldı ve gözlerini açtı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve yarasını çevreleyen deri sertleşmişti. Derin uykudan uyandırıldığı için korkunç hissetmesi gerekiyordu ama hissetmedi. Sonia buradaydı. Ona kahve getirmişti.

“Neredeyiz?” diye homurdandı Travis, doğrularak. Bir tür dinlenme yerine benziyordu.

“Kuzey Carolina’da bir yerlerde. İyi misin? İstersen daha devam edebilirim.”

“Hayır, iyiyim,” dedi Travis, kahveye uzanır ve gözlerini ovuştururken. Kahvenin zengin aroması burun deliklerini umutlandırmıştı. “İşte artık sabahları nasıl görüldüğümü biliyorsun,” dedi.

“Hmmm, galiba.”

Travis’in içinde bir şey çıt etti. Kaygı. Korku. İlkel içgüdü. Kim bilir?

Sonia’ya doğru uzandı ve onu dudaklarından öptü. Ona kapalı dudaklarla karşılık vereceğini tahmin etmişti ama dudakları onunkilere değdiğinde hafifçe aralandı. Yumuşak, sıcak, davetkâr.

İhtiyacı olan giriş buydu. Bundan sonuna kadar faydalandı.

O dakikada Sonia’nın dili ağzının içindeydi. Nefes alışları hızlandı. Sonia’nın burnundan çıkan ılık nefesi yanağında hissetti. Kokusu harikuladeydi. Kollarını kadının beline doğru hareket ettirdi, elleri göğüsleriyle kalçaları arasında, kum saatinin incelendiği bölgedeydi.

Daha sıkı sarıldı.

Travis onu belinden tutarken, Sonia da Travis’i yüzünden tutuyordu. İkisi de hayata sımsıkı bağlandılar.

50. BÖLÜM

Norman elinde Green'in özel fincanında taze çekilmiş Kona kahvesi ve bademleri içinden dikkatle ayıklanmış Danimarka pastasıyla Green'e yaklaştığında saat Salı sabahı 7:12'ydi. Green bakışlarıyla kontrol etti ve onayladıktan sonra kahvaltısının masasına konmasını işaret etti.

Norman yardımcı olmak için fazla yaşlı görünüyordu. Beyaz saçları, yorgun ve bitkin mavi gözlerin bulunduğu oturaklı suratıyla ellili yaşlarının sonlarındaydı. Her zaman temiz giyimli ve bakımlıydı (Green başka türlüünü istemezdi).

Norm bu makama gelmişti çünkü Green onu bir tehdit olarak görmemişti; ayrıca önemli ölçüde etkili ve becerikli biriydi. Gerçi her şeyden önce Green'in saçmalıklarına tahammül ediyordu.

Green yardımcısını süzerken kahvesinden büyük bir yudum aldı. Norman üç buçuk senedir bu görevdeydi ve kendisiyle konuşulmadan konuşmamayı öğrenmişti. Norman bazen Green'in, bu kurala karşı sabrını ölçmek için kasten uzun süre sessiz kaldığını düşünüyordu. Green'in kurallarının çoğu insanların açığını yakalamak için konmuştu; böylece üzerlerinde kontrol sahibi olabiliyordu.

"Haberler nasıl Norman?" Kaçınılmaz soru gelmişti.

Norman Green'e bir parça kâğıt verdi. "Efendim, Birleşik Devletler Posta Servisi'nden henüz bir haber yok. Onları hâlâ zorluyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse bu, kafanızı tuğla bir duvara vurmaya benziyor. Ayrıca gönderdiğimiz biyometriklerden kızın kimliğini tespit etmeye çalışıyorum ama orada da taşla çarpıyorum..."

Green önceden sarılmış plastik çatal ve bıçağıyla pastasını bir lokmalık eşit parçalara bölerken onun sözünü kesti. “Şimdilik onu boş ver.”

“Olur efendim. Kriptoloji de hâlâ faksın üzerinde çalışıyor ama henüz bir şey çıkmadı. Mektubun gönderilmiş olabileceği adresi belirlemek için çok fazla değişken var.”

“Kahretsin.” Green bir ağız dolusu pastayı tükürdü. “Leblanc’ın sabit diski ve telefon rehberindekilerden ne haber?”

“Evet efendim. Leblanc’ın faksı, telefon rehberindeki bir tanıdığına göndermiş olduğunu varsayarsak toplamda yetmiş sekiz ev adresi ve bu kişilerin iş adresleri var.”

“O halde o noktalara derhal ajan göndermeliyiz. O faksı çözene kadar yapabileceğimiz en iyi şey bu gibi görünüyor,” dedi Green.

“Efendim, acele postanın gideceği yere varması bir ya da iki gün sürer; bu yüzden Apollo Dosyası’nın bugün ya da en geç yarın yerine ulaşacağını düşünüyoruz. Bu sürede o noktalara elbette ajan gönderebiliriz ama bu, saha ofislerinin kaynaklarını artırması demek olur. Bunu yapmak için ajanların diğer görevlerden alınması gerekebilir...”

“Norm, bu her şeyden daha öncelikli, anladın mı? Her ne gerekiyorsa yapılsın, ne kadar şikâyet duyacağın umurunda değil. İsterlerse başka bir iş arayabilirler.”

“Anladım efendim. Hemen bunun olmasını sağlayacağım.”

“Ve Norman?”

“Efendim?”

“Sanırım Miami Çocuk Hastanesi’ne gönderilmiş ajanlarımız vardır?”

Norman Green’in emirlerini saha ofislerine bildirmek için odadan çıkmak üzereydi ama yapması gerekeni bildiği için tekrar oturdu. Tasmanın ucundaki bir köpek gibiydi: Green’in kölesi.

“Evet efendim. Dr. Rogers’ın ev adresini Miami-Dade bölgesinde ve çevresinde bulamadık. Şimdilik kayıtlara geçmemiş ama bugün göreve gelir gelmez hastanede olacağız.”

“Güzel, ama bunu gizli tutun. Travis ve kız da Dr. Rogers’la görüşmek için yolda olacaklardır ve onların *sesizce* yakalanmasını istiyorum.”

“Hatırlatırım efendim.”

“İyi edersin. Kriptolojiye de dosyayı alması en muhtemel kişilerin bir listesini çıkarmasını söyle. İşleri bittiğinde gelip beni görsünler.”

“Evet efendim.” Norman ayağa kalktı ve bir kere daha kapıya yöneldi ama Green’in konuşmasıyla ikinci kez duruldu. Daha fazla güç oyunu.

“Norman?”

“Evet efendim?”

“Croghan’ın işine son ver.”

“Peki efendim.” Norman en sonunda çıktı ve aceleyle telefon görüşmeleri yapmaya başladı.

Yalnız kaldığında Green telefonuna uzandı ve geçen gece gizlice buluştuğu adamı aradı.

51. BÖLÜM

Özel ajan Reese Blew, 935 Pennsylvania Bulvarı'ndaki büyük J. Edgar Hoover binasındaki güvenlikten, Federal Araştırma Bürosu'ndaki yirmi sekiz yıllık kariyeri boyunca hissettiği gururla geçti. Meşhur idare merkezleri yedi blok uzunluğunda ve on bir katlıydı. En üst katların ihtişamlı çıkmaları, aşağıdaki insanların yukardan izlendiği izlenimini yaratıyordu, ki bu da tesadüf değildi.

Beşinci kata, Stratejik Bilgi Operasyonları Merkezi'ne (SBOM) çıkan asansöre fırladığında Reese'in adımlarında her zamankinden daha fazla istek vardı. O sabah şüpheli bir sesli mesaj, hemen brifing vermesini söylemişti. 11 Eylül 2001'den beri böyle bir aciliyet hissetmemişti ama *bu* sabahki fark, binadaki başka hiç kimsenin o duyguyu paylaşmıyor olmasıydı.

Kırkklı yaşlarının ortalarında olan Reese, siyah bir takım elbise giyiyor ve mavi bir kravat takıyordu. Bir kravatın rengi, bu yerde bireyselliğin tek göstergesiydi. Sağlam yapılı, 1.85 cm boylarında, kumral saçlı, mavi gözlü ve burnu iki kere kırılmış bir adamdı: bu da etrafındakilere sürekli olarak zamanında azılı suçlularla kavga etmiş olduğunu hatırlatıyordu. Sertliği ve sorgu sual götürmeyen sadakatiyle Reese, medyaya savaş açma hazırlığında olan Ofis'in temsil ettiği her şeyi örnekliyordu.

SBOM'un her birinin içindeki görüntü monitörü, dijital saatler, masalar ve yeşil sandalyelerle bir televizyon istasyonundaki bir haber odası gibi görünen geniş ve alçak tavanlı odalarına doğru yürüdü. Kendisine verilen talimatlar gereğince Operasyon Odası B'ye ilerledi.

Odaya girdiğinde önündeki saatler boyunca tanık olacağı pek çok sürprizden birisini yaşadı.

Geniş, tertemiz odada bir kişi vardı: FBI Başkanı David Jensen. Reese kapıyı arkasından kapadı ve geniş bir konferans masasının ucunda oturmuş bir dosyayı okuyan Jensen'a bakarak durdu.

"Oturun Özel Ajan Reese," dedi, kafasını kaldırmadan.

Jensen arada olup biteni anlamaya çalışırken Reese bunu yapmaya mecbur kaldı ve arkasından gelen sessizliği fark etti. Brifingde Jensen'la birlikte sadece bir ajan olması çok tuhaftı.

En sonunda Jensen konuştu. "Reese, çok etkileyici bir dosyan var. Seni bu durum için özellikle seçmemin sebebi de bu."

"Teşekkürler efendim. Durum nedir?"

Jensen, Reese'in çukurlu yüzüne, tamamen kel kafasına hissiz siyah gözleriyle derin derin baktı. Medya bu duygusuz basın açıklamaları ve soğuk analizleri yüzünden ona "Spak" ismini takmıştı ama Reese, göreve yeni gelen bu Jensen'ın ofisi getirdiği yerden mutluydu. Bir önceki yöneticilerin altında yaşanan bir dizi felaketten sonra Jensen, Ofis'in imajını çaresizce düzeltmeye ve eski kirli çamaşırları ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Yöntemi acımasız olmakla eleştiriliyordu ama Reese bundan hoşlanıyordu. *İşin yapılması için ne gerekiyorsa o.*

Reese gerçeği biliyordu. – Kan kokusu alan – büyük gazeteler tarafından çizilen zavallı portreye rağmen Ofis, 11 Eylül'ün kötü sonuçları ve sorumluluğu başkasına atma olaylarından uzakta mükemmel bir iş çıkarıyordu. Reese'in departmanı, düşman ajans CIA'in birçok pisliğini temizliyordu.

"Şu anda ilk olarak benim neden burada olduğumu, ikinci olarak da neden diğer ajanların seninle birlikte burada toplanmadığını merak ediyorsun," diye konuştu ifadesiz bir şekilde.

“Aklımdan bu geçiyordu efendim, evet.”

“Bu *fazlasıyla* hassas bir konu Reese. Sana konuştuklarımızın bu odadan asla çıkmayacağını hatırlatmama gerek olmadığından eminim.”

“Elbette efendim.”

Reese, Ofis’in uğraştığı sızıntıların farkındaydı; medya ve az tanınan yabancı hükümetler CIA’in bazı sırlarını öğreniyordu.

“Ofis başka bir utanç daha yaşayamaz – burada itibarımız tehlikede. Bu, su geçirmez olmalı: ihtiyat ve kesinlikle yönetilmeli. Altındaki insanlar sadece bilmeleri gereken kadarını bilecekler. Ülkedeki istediğin bir YÖA ile tam işbirliği yetkin olacak ama görevinin amacını bilmeyecekler.” Reese’e YÖA (Yetkili Özel Ajan) üzerinde otomatik güç vermek çok önemli bir şeydi.

“Anlıyorum efendim.” *Burada ne haltlar dönüyor?*

Jensen ayağa kalktı ve Reese’e doğru yürüdü. Reese’in önündeki masaya tüneyerek ona iki kişinin büyütülmüş resimlerini ve bir dosya verdi.

Reese bunları inceledi. Adamı belli belirsiz hatırladı ama kızı tanııyordu.

“Bu ikisini mümkün olduğunca çabuk bulmalı ve getirmelisin ama bu işi doğru yapman gerekiyor. Bizim hatalı yöntemlerimiz yüzünden bir avukatın onların yürüyüp gitmesine izin vermesini istemiyorum. Reese, bu adamı tanıyor musun?”

Jensen fotoğraftaki insanların isimlerini kasten söylemiyor, başka bir detay da vermiyordu, Reese de öyle; çünkü her şey *Sadece Gözle* olarak işaretlenmişti.

“Evet efendim.”

“Güzel. Artık bunun neden hassas olduğunu ve medyadan uzak tutulması gerektiğini biliyorsun. Bu adam meşhur. Güvenebileceğim bir ajana ihtiyacım var. İşte kızın

dosyası da burada.” Jensen, masadaki fotoğrafların üstüne bir evrak dosyası attı.

Kızın nerde çalıştığını okuyan Reese çilli alnını kırıştırdı. “Şaka yapıyor olmalısınız!”

“Ben şaka yapmam Reese. Bu iki insan arasındaki bağın ne olduğunu merak ediyorsundur. Gerçek şu ki, şu anda cevabı bilmiyorum ama amaçlarına ulaşmalarına izin verilemez!”

Masanın üstüne ikinci bir evrak dosyası atıldı. Reese okurken Jensen anlattı. “Hem kadın hem adam dün gece, güvenilir iki bağımsız kaynak tarafından dikkatimize sunuldu.”

“Cehennem gibi bir geceymiş efendim.”

“Bence bu çok doğru bir tespit Reese, evet.”

52. BÖLÜM

Miami gökyüzünün albenisiyle rahatlamak yerine Travis'in tüm hissettiği mide bulantısıydı. Salı öğleden sonra saat üçü geçiyordu ve yirmi dört saattir bir kaçak olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Bu aydınlanmaya, sanki geçen geceki adrenalin patlaması intikam alıyormuş gibi kuvvetli bir yorgunluk hissi eşlik etmekteydi. Arka koltukta beş saat kadar uyumayı başarmıştı ama bu uyku yoldaki tümsekler ve daralmalarla bölünmüştü. Bir gece boyunca süren o upuzun uçak yolculuklarındaki gibi bir uykuydu. Adı uykuydu ama aslında pek de öyle sayılmazdı.

Onun araba sürme sırası gelince uyanık kalmak konusunda sıkıntı yaşamadı. Akli, kendisinin ve hoşuna gitse de gitmese de Sonia'nın hayatını tehdit eden bilmecenin kayıp parçaları üzerine yoğunlaşmıştı. Tutkularının hatırası ağrısı, yorgunluğu ve çaresizliği dindirmişti. Sonia'nın teninin güçlü kokusu hâlâ üzerindeydi ve bu ona güç veriyordu. Bu his, gözünün üstündeki yaranın hafif acısıyla birleşince içinde çok ilkel bir duygu uyandırdı. Kendini bir savaşçı gibi hissetti ve değişmiş olduğunu fark etti.

Fena halde yorgundu.

Arka koltukta uyuyan Sonia'ya bir bakış attı. İyice kıvrılmış, uzun siyah saçları iki yastığın arasına dökülmüştü ve bu haliyle bile çok güzeldi. Onu uyandırmak için fırsat kolluyordu. Bunu Miami'ye vardığında yapmak en mantıklıydı ama zaten neredeyse varmışlardı ve onu diri tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. *Ne sudan bir mazeret.*

"Sonia?"

Kımıldadı. "Geldik mi?"

“Evet, bak.” Travis Atlantik’in kenarında dikilen ve öğlen güneşinin tadını çıkaran Miami gökdelenlerini işaret etti.

“Kramer’in külüstürü bu işi başardı demek,” diye konuşmaya devam etti Sonia, ön koltuğa geçerken. “Georgia’daki benzinlikte çalışmayınca işimizin bittiğini düşünmüştüm. Ramon’un kafesinin adresi sende, değil mi?”

“Evet. Sanki Dr. Rogers’ı kovalayan bir ejderhanın ağzının içine giriyor gibiyiz,” dedi Travis.

“Bu yüzden önce Ramon’la buluşacağız. Doktora ulaşmak için güce ihtiyacımız olacak. Bir market görürsen dur; birkaç şeye ihtiyacımız var.”

Sonia, sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi profesyonel bir tavır takınmıştı. Travis hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. *İyi ki yapacak bir işimiz var.* Ufukta beliren parlak kulelerin dibinde pusu kurmuş muhtemel tehlikele-
rin yarattığı gerçekliğe döndü.

“Ve evet, dün gece harikaydın,” dedi Sonia, ona bakmadan, Green’den çaldığı silahın broşürüne göz gezdirirken.

53. BÖLÜM

Green için uzun ve sinir bozucu bir gün olmuştu; çalışanları da onun bu sinir bozukluğunun ağırlığını hissetmişti. Onlara sıra dışı bir coşkuyla nutuk çekmişti. Norman o gün yedinci kere onun önünde oturuyordu.

“Norman, neler oluyor?”

“Efendim, isteğiniz üzerine Leblanc’ın telefon rehberindeki tüm isim ve adresler, ayrıca telefon görüşmeleri bugün ajanlar tarafından gözden geçirildi; ama acele posta henüz ortaya çıkmadı.”

“Yani muhtemelen dosya yarın mı varacak?”

“Evet, tabii eğer...” Norman tereddüt etti. Sesli düşünmemesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

“Tabii eğer ne?”

Kahretsin. “Tabii eğer, efendim, Leblanc onu, adresi telefon rehberinde ya da görüşmelerinde kayıtlı olmayan başka bir yere göndermediyse.”

Green sandalyesini duvara doğru iterek ayağa fırladı. Norman, masanın üstünde duran zımbanın kendisine fırlatılacağı korkusuyla geri çekildi ama Green sessizce pence-reye doğru yürüdü.

En sonunda konuştu.

“Pekâlâ. Dosyanın yarın gelme ihtimaline karşı adamları orada beklet. Leblanc’ın dosyayı, telefon rehberinde ya da görüşmelerinde kayıtlı olmayan bir yere göndermiş olma ihtimaline karşı plan yapmalıyız; ki bu da faksın ne anlama geldiğini çözmemiz anlamına geliyor.”

“Evet efendim. Bu iyi bir hamle olur.” Norman oyunu nasıl oynaması gerektiğini biliyordu; ortaya bir fikir atacak,

sonra da Green'in, bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin verecekti."

"Dr. Rogers'ın ne zaman görevde olacağını tekrar söylesene?" dedi Green, hâlâ pencereden dışarı bakarak.

Elbette, bugün yüzüncü kez. "Altıda efendim. Ajanlar da beklemede."

Green, parmağını saçına sürterek düşündü. "Tamam o zaman. Eğer dosyanın, Leblanc'ın kişilerinden birine gönderilmediğini varsayarsak Birleşik Devletler Posta Servisi, şu Dr. Rogers ve burnu havada kriptolog kombinasyonuna güvenmek zorundayız. Ayrıca Travis ve kızı yolumuzdan çıkarmalıyız."

"Evet efendim," dedi Norman, panosunda gizlice bir kütük ev resmiyle oynayarak. "Bu mantıklı görünüyor."

"Tamam, o halde ne yapman ve kimin kışını tekmelemen gerektiğini biliyorsun Norm."

"Evet efendim." Norman bunun çıkış işareti olduğunu biliyordu.

Green sandalyesine geri döndü ve bir arama yaptı. Telefon çalarken Norman tekrar ofise girdi. Green ahizenin ağzını eliyle kapattı ve ağzıyla Norman'a işaret yaptı: ne?

Norman fısıldadı, "Özel Ajan Reese, size birkaç soru sormak istiyor."

"Şu anda olmaz," diye geri fısıldadı Green, elini sallayarak.

Nihayet telefon açıldı. "Evet?" dedi yabancı bir aksan. Phoenix'ti.

"Benim, ne buldun?"

"Kadının kimliğini. Detayları her zamanki yere bıraktım." Phoenix telefonu kapattı.

Harika.

Green, dışardan geçmekte olan Norman'a ofisinden seslendi. "Norman, tekrar gidiyorum. Beni nereden arayacağını biliyorsun."

“Evet efendim.”

“Geri döndüğümde kriptolog bir şeyler bulmuş olursa iyi eder. Şu aptal postaneyi de takibe devam edin. En azından konuyu daraltabilirler.”

Garajda Green’in yeni şoförü, kapıyı açmış bekliyordu.

Green içeri atladı. “Kavşağı biliyor musun? Oraya gidiyoruz.”

“Evet efendim.”

Şoför arabayı park yerinden ciyaklatarak çıkardı ve silahlı nöbetçinin yanından geçerek Washington’a doğru gitti.

Siyah sedan, başkentin yoğun trafiğinin içine daldı. Apollo Dosyası, büyük ihtimalle yarın bir yerde ortaya çıkacaktı, ama nerede? *Ne olursa olsun*, diye düşündü Green, *Travis ve kızın ona önce varmasına izin verilemez.*

54. BÖLÜM

Arabayı terk ettiler ve yollarına yürüyerek devam ettiler. George Kramer'in çok yakında arabasının çalındığını bildirmesi gerekecekti. Gece boyunca arabayı sürdükleri kuzey eyaletlerin soğuk havasının tam aksi yönünde olan Güney Florida'nın sıcağı ve nemi Travis'i hemen çarptı.

Miami'nin ancak iç kesimlerinde olabilirlerdi. Tabelaların çoğu İspanyolcaydı; çalan müzikler salsa, merengue ve hip-hop gibiydi.

Travis çevre yolunun yanlış çıkışından çıkıp vurulan turistlerin hikâyelerini hatırladı. *İnsanların bu yerde pencerelerini indirip yol soracak kadar aptal olmaları inanılmaz* diye düşündü. Arkalardan gelen polis sireni dışında her şey, yoksul bir kenar mahalle imajına uygun şekildeydi – filmlerdekinden farklı olarak polisler orada değildi. Besbelli ki polisler, buralarda takılacak kadar aptal değildiler.

Travis Miami'de tatil ve konferanslar için bulunmuştu ama sadece büyüleyici Güney Sahili bölgesinde. Beyaz kumlar, palmiye ağaçları ve güzel insanlar. O anılar ve şu anda gördükleri arasındaki fark, aynı şehirde olup olmadığını düşündürecek kadar büyüktü.

Hatta aynı hayatı yaşayıp yaşamadığı. Hayatındaki *herhangi* bir şeyin bir daha aynı olup olmayacağını merak etti.

Caddenin köşesinde, üzerinde buram buram dumanlar tüten bir çöp kutusu vardı ve bir kapının sundurması altında eski yataklar duruyordu. Kaldırımın ortasında içinde bir tür berrak sıvının olduğu kapalı bir kavanozu sanki satıyormuş gibi taşıyan yaşlıca bir İspanyol adam bekliyor-

du. Adamın deli olup olmadığı konusuna Travis hiç kafa yormadı bile; caddenin karşısındaki El Hoyo'ya bakıyordu – Ramon Martinez'i bulacakları kafe.

"Hadi," dedi Sonia, saatine bakarak. "Dr. Rogers'ın iş başı yapmasına bir saat elli iki dakika kaldı. Şu Ramon denen adamı bulalım."

Sonia ve Travis yolun karşısına geçip kafeye doğru yürüdü. Dışardan bakınca çok kalabalık görünmüyordu ama camlar kirli ve çoğunlukla reklam afişleriyle kaplıydı: bira, Küba sandviçleri ve empanadalar en öne çıkan tekliflerdi.

Sallanan boncuklardan bir perdenin içinden geçerek kafeye girdiler. İçerdekiler aniden başlarını kaldırdı – farklı yaş ve cüssede sekiz Kübalı – ve konuşmayı kestiler. Travis, darmadağınık görüntülerinin burada sorun olmayacağını umdu.

Besbelli ki olmadı.

Kafe, duvarda bir boşluktan başka bir şey değildi ve bunaltıcı Miami havasının basıncından çok az bir rahatlatma sağlıyordu. Duvardaki bir vantilatör elinden geleni yapıyordu ama aslında tek yaptığı puro dumanlarını döndürmekten ibaretti. Bir zamanlar beyaz olan duvarların rengi pis bir sarıya dönmüştü.

Tezgâhın arkasındaki, kolları Travis'in kafasından daha kıllı olan bir adam oturmalarını işaret etti. "Si?" Yani kısaca "Kafemden defolup gidin."

Sürekli müşteriler işlerine döndüler: domino oynamak, sandviç yemek ve İspanyolca sohbet etmek gibi. Sonia oturdu ve Travis, Ramon'u nerede bulabileceğini sormak için tezgâha yaklaştı. İspanyolcası çok iyi değildi ama elinden geleni yaptı.

"Señor, donde esta Ramon Martinez?"

"Ramon kim? Onu hiç duymadım. Yemek mi istersin?" Tezgâhın arkasındaki adam İngilizce konuşabiliyordu. Tarzanca.

Travis aç değildi ama bir sandviç almanın biraz zaman kazandıracağını umdu. “İki Küba sandviçi lütfen. Ramon Martinez’in bu kafeye sahip olduğunu, burayı işlettiğini ve zamanının çoğunu burada geçirdiğini söylediler.”

“Anlaşılan birileri sana yanlış söylemiş.”

“Başka bir café El Hoyo var mı? Bu yanlış adres mi? Belki de yanlış yere geldim?” Travis Kramer’in kendisine verdiği, üzerinde kafenin adresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını gösterdi.

Adam büyük bir puro içip ekmegin üstüne tereyağı sürerken konuştu. “Señor,” dedi, konuşurken sandviçin içine kül koyarak. “Bu isimli sadece bu kafe ve kâğıttaki adres Miami’de sadece burası var. Buyur.” İçinde her birinin bulamaç gibi görüldüğü sandviçler olan iki tabağı tezgâhtan uzattı. Travis parasını ödedi ve sandviçlerle birlikte Sonia’nın yanına döndü.

“Ben bunları yemem,” dedi, Sonia’nın karşısındaki plastik bir sandalyeye otururken.

“Boş ver o zaman, Roger’ı gidip kendimiz buluruz ama Kramer bizi buraya gönderirken ne yapmaya çalışıyordu bilmiyorum.” Sonia tabağı iğrenerek itti.

Dikkat çekmeye başlamışlardı. Genç adamlardan birisi onlara rahatsız edici bakışlar atıyordu.

Travis fısıldadı, “bu hiç anlamlı değil.”

“Ne?”

“Kramer neden bu adresi versin ki? İçimden bir ses bu Ramon denen adama ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Artık arabamız yok ve tuhaf bir şehirdeyiz. Bizi öldürmeye çalışan adam büyük ihtimalle buraya geleceğimizi tahmin ediyordur. Apollo Dosyası’nın nerede olduğunu öğrendiğimizde, eğer öğrenebilirsek, ona hızlıca ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekecek, hem de tek parça halinde. Kahretsın!” Travis tek elini masaya indirdi ve başını tuttu.

“Tamam tamam. Sakin ol Dan. Haklısın. Dinle, neden hastaneye gidip işler nasıl bakmıyorsun? Ben de burada kalıp Ramon’un kafesini bulabilecek miyim ona bakarım. Doktorla bizzat senin iletişime geçmen gerekiyor, çünkü faksta senin adın var. Bize güvenmesini sağlamalıyız. Ramon’u bulduğumda seni ararım.”

“Nasıl? Araba lazım.”

“Kramer henüz arabasının çalındığını bildirmemiştir, bu yüzden sorun olmaz. Zaten buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta,” dedi, tek elini onun kolunun üstüne koyarak.

“Tamam. Buradan hemen çıkalım. Bunları burada konuşmaktan rahatsızım. Caddenin karşısındaki ankesörlü telefondan Kramer’i arayalım ve adresi doğrulayalım.”

“Gidelim.” Sonia ayağa kalkıp peşinde Travis’le birlikte dışarı çıktı.

55. BÖLÜM

Mezarlıkları ziyaret eden insanlar, sanki etrafta koşuşturmak ölüyü rahatsız edecekmiş gibi yavaş yavaş yürürler. Phoenix'in gizli evrağı bıraktığı mezarlığın ana girişinden geçerken Green'in sıkıntısı da buydu. Mezarlıklar gizli evrak bırakmak için harika yerlerdi; günün herhangi bir anında gelip gidebilir ve hiç de şüpheli görünmezsiniz.

Green'e kendi silahını çekecek kadar aptal olan kızın kimliği yakında ortaya çıkacaktı. Son yirmi dört saat geçmek bilmemişti ve nihayet artık elde somut bir şey vardı. Kızın kimliğini bilmek onun ve Travis'in devreden çıkarılmasını kolaylaştıracaktı; hatta Leblanc'ın dosyayı nereye gönderdiği konusunda bir ipucu bile sağlayabilirdi.

Hadi, hadi... şu lanet yol bitsin artık!

Green, dua edenlerin arasından kendine yol açarak mezara doğru ilerledi. İşte orada.

Green mezarın yanında diz çöktü ve dua ediyormuş gibi başını eğdi; ama aslında mezar kenarlığının sağ alt köşesinin etrafındaki on beş santimlik çimenlere bakıyordu.

Gizli evrak, söz verildiği gibi oradaydı. Pisliğin ortasına içi boş, metal bir boru saplanmıştı.

Gelişigüzel uzandı ve onu yerden çıkardı. İstavroz çıkardı, beş saniye bekledi ve mezardan ayrıldı.

Green içi boş borunun kapağını açtı. İçinde, muhtemelen ihtiyacı olan veriyi saklayan taşınabilir bir USB aygıtı vardı.

56. BÖLÜM

El Hoyo'nun bulunduğu caddenin karşısındaki telefon kulübesinde duran Travis'in tek duyabildiği, telefonun sürekli çaldığıydı. Kalın, yeşil gömleğinin yakasını gevşetti; hava ağır ve yapış yapıştı. *Aç şu telefonu George!*

Açmadı.

Bir cırcırböceğinin hızlı cıvıltıları kulağa kahkaha gibi geliyordu. Travis, kendisini bekleyen Sonia'yı bulmak için kulübeden çıktı. Bitişikteki kulübede yaptığı görüşmede onun daha şanslı olduğunu umdu.

"Ne dedi?" diye sordu Sonia.

"Hiçbir şey. Evde yoktu. Senin Servis'teki arkadaşından ne haber?"

"Orda da bir şey yok. Planladığımız gibi devam edelim."

Sonia Travis'e, Miami'ye ilk girdiklerindeki marketten aldığı kontrollü telefonun ikincisini verdi. Travis ankesörlü telefonu kullanırken o, bu telefonları ayarlıyordu.

"Söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet hatırlıyorum. Sağol."

"Balonları unutma," dedi Sonia, marketten aldığı farklı renkte altı uçan balonu işaret ederek. "Gidelim. Dikkatli ol," diye ekledi.

Travis Sonia'ya dikkatle baktı. İçinden bir ses, onu bir daha göremeyeceğini söylüyordu ama böyle hissetmesine daha fazla izin veremezdi.

"Ramon'la ilgili bir şey bulur bulmaz haber veririm. Sen de hastanede dikkatli ol. Bu doktorun muhtemelen olan bitenden zerre kadar haberi yok ve seni bekleyen adamlar olacak."

Sonia konuşurken Travis Kramer'in eski Ford'una doğru yürüyordu. Ona arkadaşça bir selam verdi, arabaya bindi ve gitti. Caddeye dönerken Sonia'nın kaldırımında yürümesini seyretti. Korunmasız görünüyordu ama başının çaresine bakabileceğini biliyordu.

Travis, Miami Çocuk Hastanesi'ne giderken olayın üstesinden nasıl geleceğini düşündü.

Travis, görselleştirmenin gücüne çok inanıyordu. Bir olayı gerçekçi bir şekilde hayalinde canlandırmak – senin istediğin gibi ilerleyen bir olayı – bilinçaltını ona göre programlıyor ve insanın doğru şekilde davranmasını sağlıyordu. Travis bu konuyu sık sık, başkalarının 'doğüstü' olarak adlandırdığı şeyleri açıklamak için kullanırdı. Astroloji, ilahi müdahale ve içine doğma bunun en yaygın örnekleriydi – eğer aklımızı bir şeyin olacağına programlarsak, iyi ya da kötü fark etmez, bunun olması muhtemeldir ve bu olduğunda, 'doğüstü' olaylara olan inanış pekiştirilmiş olur. Travis'in vardıgı sonuç bütün her şeyin, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğuydu.

Sonia'nın ve kendisinin geliştirdiği planın en önemli kısmı, Green'in ajanlarından önce doktoru nasıl ve nerede yakalayacağını anlayabilmek ve onu uzak ve halka açık bir yere götürebilmek için mümkün olduğunca çabuk hastaneye gitmekti. Travis yol haritasıyla uğraşırken neredeyse kırmızı ışıktaydı. İlk olarak oraya çabucak ve tek parça halinde gitmenin en iyisi olacağına karar verdi.

Batı Miami'nin palmye ağaçlarının yan yana dizildiği tek katlı, renkli binalarının arasından geçtikten sonra Travis arabayı hastanenin otoparkına çekti. Hastane bir hastane için oldukça alışılmadık bir yerde, bir yerleşim bölgesinin ortasında gizlenmişti. Arabayı sürerken girişi ironik buldu.

Miami Çocuk Hastanesi'nin dışı, binayı sanki bir çocuk yapmış gibi görünüyordu. Canlı renklerden oluşan duvarlar ve sütunlar anaokulu tuğlasından yapılmıştı ve üstlerinde gelişigüzel desenler vardı. Travis, bu masum yerin hayatını tehdit eden bir kavganın merkezi olduğuna inanmakta zorluk çekti.

Muhtemelen şu anda çok yakınlarında onu vurup öldürmek isteyen insanların olduğunu düşününce kalbi çarpmaya başladı. Buranın halka açık bir yer olduğu gerçeği, şu an içinde bulunduğu dehşet duygusundan kurtulmasına hiç yardımcı olmadı; Green ona bir suikast düzenlemek için hükümetin onayına sahipti.

Derin nefes al. İşe koyulma vakti.

Travis, başının etini yiyen korkunun sesini kısıtı ve içindeki savaşıya ulaştı. Göğsünü kabartarak nefes aldı ve onu bu kadar uzağa getiren dehşet ve öfkeyi dışarı attı. Kafasından Sonia'nın verdiği talimatları geçirdi ve ihtiyacı olan odaklanmayı sorunsuz ve güçlü bir şekilde neredeyse hemen sağladı. Birdenbire kendini dolu bir silah gibi hissetti.

Travis arabayı park etti, dişlerini sıktı ve Sonia'nın aldığı güneş gözlüklerini taktı. Her ne kadar bürünmeye çalıştığı *Scarface** karakterine gölge düşürse de arka koltuktaki uçan balonları almayı da ihmal etmedi. Sonia bu şekilde, başka yerde olsa dikkat çekeceğini söylemişti ama bir çocuk hastanesine girerken tam tersiydi. Ayrıca balonlar onun açıkça görünmesini de engelliyordu.

Travis saatine baktı. Doktorun görevine gelmesine daha bir saatten fazla vardı.

Tam da Sonia'nın ona söylediği gibi, savaş alanını incelemeye koyuldu. Ajanların doktoru, muhtemelen doktorların otoparkının bulunduğu yerde arabadan çıkarken

* Türkçede "Yaralı Yüz" lakabıyla anılan ABD'li gangstere gönderme. (ç. n.)

almaya çalışacakları konusunda hemfikirdiler. Büyük ihtimal birisi de hastanede bekliyor olacaktı. *Emin olmanın tek bir yolu var.*

Etrafta rahat rahat dolaşmasına rağmen doktorların garajının girişini incelerken Travis'in yaralı kaşına ter birikti. Bunun gerginlikten mi yoksa rutubetli akşam havasından mı olduğundan emin değildi. Muhtemelen ikisi de.

Hastanenin girişinde iki grup insan birleşti, birisi elinde tüylü kocaman bir ayı taşıyordu. Travis'in içine su sepildi. Neyse ki burada tuhaf kaçmayacaktı.

Doktorların garajı küçük, kapalı ve hastane resepsiyonunun hemen yanındaydı. Travis bulanık ışık ve balonlarla kendini gizleyerek garaja cesurca girdi. Park halindeki araçların içinde birisi var mı diye dikkatle kontrol ederek doğruca resepsiyona gitti. Sonia pek çok insanın arabalarını tembel davranarak burnu içerde park etmesinin aksine ajanların arabalarının, hızlıca çıkmak için burnu dışa bakacak şekilde park edilmiş olacağını söylemişti.

Görünürde bir şey yoktu. *Büyük ihtimalle henüz burada değiller. Güzel.* Artık Green'in ajanlarının ve doktorun gelişini görmek için doktorların otoparkını gözetleyebilirdi.

Travis hastanenin resepsiyon bölümüne gitti ve Rogers'ı tanıyabileceği bir resim bulmaya çalıştı. Sonia planın bu kısmını anlattığı zaman Travis bu 'küçük' detayı atlamış olduğunu fark etmişti. Diğer düşünmesi gereken şey de, ajanların ana girişi kapatma ihtimaline karşın alternatif bir çıkış bulmaktı.

Resepsiyondaki genç kadın telefonda konuşuyor, ünlüler hakkında bir dedikodu dergisinin sayfalarını çeviriyordu. Kendine göre sadece başka bir ziyaretçi olan Travis'e gülümsedi.

Travis resepsiyonun birkaç metre gerisinde durdu ve bir doktor rehberi aradı.

Başarısız bir şekilde resepsiyonistin koyu renk gözlerini yakaladı. Hoş tavırları olan güzel Hispanik bir kadındı.

“Bir doktor rehberi arıyorum?” Gerçekdişiydı. Küçük bir çocuk hastanesinde masum bir şey soruyordu ama gümrükten geçmeye çalışan bir uyuşturucu kaçakçısı gibi hissediyordu.

“Elbette,” dedi resepsiyonist. “Koridorun aşağısındaki eczanede bir bilgisayar alanı var. Orada bulabilirsiniz.”

“Teşekkürler hanımefendi.” Travis bu olaylar başladığından beri internet erişimi olmadığını o zaman fark etti. *Şimdi e-postaları kontrol etme zamanı değil.*

“Ah, bir şey değil,” diye konuşmaya başladı resepsiyonist, “ama giriş izniniz olması gerekiyor. Kimlik kartınız var mı?”

Travis donup kaldı. Elbette kimlik kartı vardı ama bu birisinin dikkatini çekebilirdi. İşte şimdi de kendini bir mülteci gibi hissediyordu! Hızla düşündü. Seçenekleri neydi?

Doktoru bulmaktan başka seçeneği yoktu.

“Efendim... kimliğiniz var mı?”

Lanet olsun. Zaten muhtemelen biliyorlar. “Tabii. İşte.”

“Teşekkürler. Lütfen kameraya bakın.”

Travis sürücü belgesini uzatıp ihtiyatlı bir şekilde web kamerasına poz verdikten sonra resepsiyonist, üzerinde isim ve resim olan bir etiket çıkardı. Travis teşekkür etti, etiketi gömleğine yarım yamalak tutturdu ve bilgisayarlara gitmek için güvenlik görevlisini geçerek eczaneye doğru ilerledi. İsim etiketini çıkardı ve cebine koydu.

Travis ekrana bakarak bir sandalyeye oturdu ve talimatları takip etti. Hemen bir doktor rehberi belirdi. Fareyle aşağı indi. İsim görüldü: “J. E. Rogers T. D.* Onkoloji.” İsmi yanında ellili yaşlarının sonlarında, çift odaklı gözlük takan, yanları traşlı beyaz saçları olan, mavi gözlü, tombul

* Tıp Doktoru. (ç. n.)

yüzlü ve ağırbaşlı bir adam resmi vardı. Travis resmi aklına kazıyarak baktı. *Anahtar bu adamda ve o birazdan burada olacak.*

“Onkoloji” kelimesi gözlerinin önüne annesini getirdi. Rogers kanser doktoruydu.

Travis ayağa fırladı ve alternatif bir çıkış aramak için koridora çıktı. Çok uzağa yürümesi gerekmedi. Hemen sol tarafta acil geliş kapısı vardı. Travis oradan geçerek rutubetli Miami havasına çıktı. Kramer’in arabasını buldu ve Sonia’nın dediği gibi onu muhtemel çıkış kapısının mümkün olduğunca yakınına park etti. Sonra da beklemek için doktorların otoparkının bulunduğu yere gitti.

Her şey yolunda gidiyor.

Artık bütün yapması gereken Rogers’ı beklemek, Green’in adamlarından sakınarak bir yabancıyla gitmesi için onu ikna etmekti.

57. BÖLÜM

Sonia yine sessizce küfür etti. “Ramon Martinez lanet olası bir hayalet!” *Orospu çocuğunu hiç kimse tanımıyor. Bunak yaşlı aptal büyük ihtimalle şehirleri karıştırdı.* İspanyolcanın konuşulduğu bir şehirde bu dili çok iyi konuşamıyor olması da hiç yardımcı olmuyordu.

Travis’i arayıp neler yaptığını sormayı düşündü ama yapmadı. Acaba onunla mı gitseydi diye aklından geçirdi. Belki de onun operasyonu başarıyla gerçekleştirebilme kapasitesini gözünde büyütmüştü.

Çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak bu pespaye yoldan aşağıya doğru ilerledi. Sokak, rengârenk cepheleriyle hepsi bir zamanlar daha iyi durumda olan dükkânlarla kirlenmiş durumdaydı; bazıları da tahtalar çakılarak kapatılmıştı. Uzun siyah saçları ve pejmürde görünümüyle çevresine uyum sağlıyordu. *Burada sırıtan Travis’ti* diye düşündü. O dakikada bu görevi kendisinin üstlenmesinin daha iyi olacağını fark etti.

Düşünceleri, boğazının düğümlenmesiyle dağıldı.

Bir şeyler yolunda değildi.

Davranışlarında değişiklik yoktu ama aldığı eğitim etkisini gösterdi. Aynı yöne doğru aynı şekilde yürümeye devam etti fakat yüksek alarm seviyesindeydi.

Kavşağa yaklaştığında karşıya geçmesi gerektiğini biliyordu. Dosdoğru karşıya bakmaya – arkasına değil – dikkat ederek sağa döndü ama yine de arkasını görmek için yan yan bakmaya çalıştı. Arabaların geçmesini bekledi ve gözlerini tam karşısındaki cam vitrine dikerek karşıya geçti.

Vitrine yaklaştığında arkasındakinin yansımasına baktı. Gördükleri, içine doğan hissi doğrular nitelikteydi. Takip ediliyordu.

58. BÖLÜM

Resepsiyonla doktorların garajı arasındaki yolda durmuş olan Travis, balonları tutan elinin uyuştuğunu hissetti. Ellerini değiştirirken balonları çok sıkı tuttuğunu ve parmaklarını biraz çıtlatması gerektiğini fark etti. Eklemlesinin mide bulandırıcı çıtırdama sesleri burada, bu yerde, hayatın – *kendi hayatının* – ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı.

Şu ana kadar üç araba gelmişti: Her biri önlüklerini giyinmiş doktorları taşıyan BMW'lerdi. Bu noktadan bakınca, hastanenin önündeki yoldan gelen her arabayı da görebiliyordu. Saat altıya hâlâ daha otuz dört dakika vardı. Travis çaresizce Roger'ın oraya daha erken geleceğini umdu.

Travis, bir arabanın caddeden kasıtlı olarak doktorların park yerine fırladığını gördü. Mercedes'in içinde tek başına bir adamdı. *Başka bir doktor olmalı.*

Mercedes, farları yanık bir şekilde geldi ve Travis'ten uzağa burnu duvara gelecek şekilde park etti.

Gözlüklü orta yaşlı bir adam arabadan indi. Yandan ayrılmış beyaz saçları vardı ve gri bir takım elbise giymişti. Travis umutlandı ama arkadan bir tek bunu görebiliyordu. Adam döndü ve iki bip sesiyle arabanın farlarını yanıp söndürerek anahtarına bastı. Adamın yüzünü hemen hatırladı.

Dr. Rogers işe erken gelmişti.

Green'in adamlarından iz yok diye düşündü Travis, emin olmak için yolu tekrar kolaçan ederek...

Travis'in rahatlaması paniğe dönüştü. Doktor resepsiyona doğru ilerlerken hastanenin girişine siyah bir sedan gelmeye başladı.

Pekâlâ Travis, harekete geçme zamanı. Bir şeyler yap! Hemen!

Sedan, içindekiler sanki nereye gideceğini bilmiyormuş gibi yavaşladı. *Kötüye işaret.* Travis'e, içindeki iki adamı görebileceği kadar yaklaşmışlardı. *Bu hiç iyi değil!*

Travis'in boğazı düğümlendi. Büyük ihtimalle Green'in adamları geliyordu. Bunun olduğunu kabul etmek istemedi ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Şimdi harekete geçmek zorundaydı.

Travis ılık hızıyla düşünmeye çalışırken geri çekildi. Doktoru otoparkta ikna edemezdi. Bu düşüncenin ardından daha önceden geçiş izni olduğunu hatırladı – doktorun da olduğu gibi – ama Green'in adamlarının yoktu. Bir ajan arabada kalacak, diğeri de besbelli kontrol etmek için hastaneye girecekti. Güvenlik görevlisine gösterebileceği bir rozeti olabilirdi ama bu da biraz gecikmeye sebep olacaktı. Öyle değil mi?

Tamam, doktora içerde yaklaş.

Doktor hızla Travis'in yanından geçti. Travis adamın bu olduğundan emin oldu ve siyah sedanın otoparkın girişine yaklaştığını görmek için arkasına bakarken doktorun peşinden gitti.

Travis ve doktor resepsiyona neredeyse birlikte girdi. Ama Roger güvenlik görevlisinin yanından geçip gitmek yerine durup onunla konuştu. *Hadi be!* Travis onların laflamasını duyduğunda kafasını çevirdi ve siyah sedanın uzakta, otoparkın girişinde park ettiğini ve takım elbiseli bir adamın dışarı çıktığını gördü.

Yan park etti. *Bu kesinlikle iyi değil. Hadi ama Rogers. Kıpırda!*

Otuz dakika gibi gelen sıkıcı bir otuz saniyeden sonra Dr. Rogers koridora yöneldi. Travis de balonlarıyla birlikte adamın peşinden gitti. Doktorun ensesine bakarken neredeyse transa geçmişti. Aklını kemiren düşünceye karşı koy-

maya çalıştı: *buraya bu şekilde nasıl geldim?* Bunun yerine Sonia'nın söylediklerini hızla hatırladı: "Dikkatini çok hızlı çekmeli ve onu oradan çıkarıp insanların olduğu bir yere götürmelisin. Kısa ve öz."

Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim. "Dr. Rogers!"

Doktor durdu ve kafasını arkaya çevirince Travis'i gördü.

"Evet?"

Rogers'ın korkutucu bir hali vardı ama Travis silahına sarıldı.

"Son zamanlarda Clinton Leblanc diye birisi sizi aradı mı?"

Doktor cevap vermedi. Travis, Leblanc'ın göndermiş olduğu faksı tuttu. "Leblanc öldü ama bana üzerinde sizin isminizin yazdığı bu faksı gönderdi ve şu anda çok büyük bir tehlikede olduğunuzu düşünüyorum. Lütfen hemen benimle gelin." *Vay canına – bunları ben mi söyledim?*

"Siz de kimsiniz?"

Rogers güvenliği çağırmamış ya da yürüyüp gitmemişti; bu da Travis için cesaret vericiydi.

"Benim adım Dan Travis ve çok ciddi olduğum konusunda sizi temin ederim. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Arabam dışarda. Buradan hemen gitmeliyiz. Sizi ve beni isteyen adamlar hemen arkamızdalar. Lütfen, bu taraftan." Travis yedek çıkışını işaret etti. Şakaklarından aşağıya bir damla terin aktığını hissetti ve doktorun bunu fark etmediğini umdu.

Doktorun gözleri donup kaldı ve Travis'i bir MRI makinesiymiş gibi inceledi. Travis tekrar çıkışı işaret etti.

Rogers neden bahsettiğimi kesinlikle biliyor.

"Pekâlâ," dedi Rogers ve Travis'le birlikte yürüdü.

Evet! Travis arkasından izledi.

Travis döndüğünde, takım elbiseli adamı gördü – siyah sedandan çıkanı. Resepsiyonda güvenlik görevlisiyle konu-

şuyordu. Tam Travis gözlerini çevirdiğinde ve neredeyse menzillerinden çıktıklarında güvenlik görevlisinin, gittikleri yönü işaret ettiklerini gördü.

Daha sonra ne olacağını görmek istemedi.

“Koş!” diye bağırdı Travis, hızla koşmaya başlayarak. “Buradalar!”

Doktor tek bir kelime etmedi. Yüzü bembeyaz oldu ve koşmaya başladı.

Travis doktoru kolundan tuttu ve onu Acil girişine doğru çekti. “Çabuk! Arabam şu,” dedi, Ford’u işaret ederek.

Travis şoför koltuğuna oturdu, anahtarı kontağa soktu ve çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Hayır!

Tekrar denedi. Doktor yolcu koltuğuna çökmüş nefes almaya çalışıyordu. Yine hiçbir şey olmadı. Doktor ağzı açık bir şekilde Travis’e baktı.

Travis iki elini birden cayır cayır yanan direksiyona vurdu. “Lanet olsun!”

Takım elbiseli adam Acil kapısından çıktı ve etrafa baktı.

Hadi! Travis tekrar denedi. Motor isteksizce çalışır gibi oldu.

Hadi, hadi.

Sonra, Kramer’in arabası sanki ne olacağını anlamış gibi küçük bir homurtuyla aniden yaşama döndü.

“Tamam!” Travis vitesi geçirdi ve gaza bastı.

Takım elbiseli adam arabanın peşinden koşuyordu.

“Bak!” diye bağırdı Rogers.

“Kahretsin, kahretsin!” diye söylendi Travis, gaz pedalına sonuna kadar basarken. Küçük caddede dönecek yer yoktu.

Dank! Onları kaçıracaklarını fark eden takım elbiseli adam onlar uzaklaşırken yumruğunu bagaja vurdu.

“Arayı açmak zorundayız. Şu anda arabasına, ortağının yanına dönüyor!” diye bağırdı Travis, ama aslında Sonia olsa ne yapardı diye düşünüyordu.

Doktor pencereden kafasını çıkarıp doğruldu ve Travis’i düzeltti. “Hayır! Ortağı onu yoldan alıyor!”

“Lanet olsun!” Travis dikiz aynasından baktı.

“Buradan sola dön ve ara yollara sapmaya devam et. Burası tam bir labirent gibidir. Onları sorunsuz atlatırız. Hâlâ daha bir ya da iki blok ötedeler,” dedi Rogers.

Travis, dur tabelalarına pek fazla itibar etmeden doktorun talimatlarına uydu. Dönüp durdular ve takipçilerini kaybederek konut bölgesinden uzaklaştılar.

Travis’in nefes alışları yavaşça düzene girdi ama dikiz aynasına, ön cama baktığından daha fazla bakıyordu.

Birkaç dakika sonra bir markete geldiler.

Rogers talimat vermeye devam ediyordu. “Şurada küçük bir kafe var. Başka bir yere park etsen iyi olur.”

Kendilerini takip edenlerin arabayı bulabileceklerine pek inanmıyordu ama söyleneni yaptı. Araba yavaşladı ve Travis ıslık çalmaya başlayan motoru durdurdu. Bir daha çalışmayabilirdi ama her zaman Sonia’yı arayabilir ve buradan bir taksiye falan binebilirdi.

Ön camdan bakarken Travis’in omuzları gevşedi. Başarmıştı.

Birbirlerine ne söyleyeceklerini ya da nereden başlayacaklarını bilemeden sessizce kafeye doğru yürüdüler; ama ikisi de neden burada olduklarını biliyordu. Travis içerde, güvenli ve gözden uzak bir yerde olmak istiyordu. Aklını yakıp kavuran sorular vardı. Nihayet bazı cevaplar alacaktı.

Küçük kafeden içeri girdiklerinde iki café con leches sipariş ettiler ve köşedeki küçük masalardan birine oturarak nihayet baş başa kaldılar.

Travis, Rogers’a faksı göstererek ve son yirmi dört saatir hayatını mahveden olayları anlatarak sessizliği bozdu.

Doktora kayıtsız şartsız bir güven duyuyordu. Hiçbir detayı atlamadı.

Travis hikâyesini bitirdiğinde Rogers pencereden, yaklaşmakta olan fırtınaya baktı. Şiddetli yağmur, arabaları dövmeye başlamıştı.

Bir peçeteyle gözlüklerini temizledikten sonra Dr. Rogers, çakan uğursuz bir şimşek eşliğinde pragmatik bir dikkatle nihayet konuşmaya başladı.

“Travis, bu ülkede sessiz bir savaş yaşanıyor. Hoşuna gitse de gitmese de, sen bu savaşın tam içine girmişsin.”

59. BÖLÜM

Norman Green’le konuşurken kelimeleri nasıl seçeceğini iyi biliyordu. “Efendim, Özel Ajan Reese sizi bir kez daha aradı ve kriptolog...”

“Şimdi değil Norm. Rahatsız edilmek istemiyorum,” diye kestirip attı Green, hızla ofisine girip kapıyı çarparak.

Green sandalyesine oturup USB bellek anahtarını bilgisayarına taktı ve ekrana baktı.

Phoenix’ten gelen bilgiyi inceledi. Sözde arkadaşı Rehnquist’in ona vermeyi reddettiği bilgiyi.

Ekranı aşağıya doğru kaydırırken Green’in yüzü bembeyaz kesildi. Ağzı açıldı, irkildi ve donakaldı. *Rehnquist’in konuyu başka bir departmana paslamasına şaşırmamak gerek!*

Artık bir sır olmaktan çıkan kızın gözleri ekrandan kendisine küstahça bakıyordu. *Uğursuz, imansız kaltak.*

Green istemsizce yutkundu. En kötüsü de öfkeden kendini kaybetmişti.

Bir elini masaya vurarak kızın ta en baştan Travis’in kaçmasına nasıl yardım ettiğini düşündü. Kızın neden bu işin içinde olduğu ve neden bu kadar yetenekli olduğu artık netlik kazanmıştı. USB aygıtını çıkardı ve cebine koydu.

Kötü bulutlar yaklaşmıştı.

Green ekranı kaldırıp camdan atmanın – ya da onu Norman’ın kafasında parçalamanın – bir işe yaramayacağını farkındaydı ama tek yapmak istediği buydu.

Nefes al, nefes al. Boğuluyor gibi hissediyordu.

Yok bir şey, yok bir şey. Terapisti ona en kötü fırtınadan sonra bile güneşin açacağını söylemişti, sadece onu bekle-

men gerekiyordu. Pencereden dışarı baktı ve onu gerçekten bekledi.

Birkaç dakika sonra kapıya gitti ve Norman'ı çağırdı.

Norman konuşmadan önce, sanki iyi programlanmış bir robot gibi konuştu. "Efendim?"

"Beni arayıp duran şu özel ajan kim?"

"Reese efendim, Büro'dan Özel Ajan Reese. Kriptolog da sizinle görüşmek için bekliyor."

"Güzel, onu içeri yolla ve ben onu beklerken Reese'i bağla."

60. BÖLÜM

Travis dışardaki öfkeli fırtınanın arasından bir yıldırım, gözlerinin tam ortasına düşmüş gibi hissetti. Terk edilmiş bir kafede sinmiş, hiç tanımadığı ama muhtemelen hayatını kurtaracak bir adamın yanında otuyordu. Saatlerce süren kafa karışıklığı ve çaresizlikten sonra nihayet gizem çözülecekti; en azından birazcık.

“Doktor, Leblanc’ın bu Apollo Dosyası’nı nereye göndermiş olabileceğini biliyor musunuz? Kübalıların, Sovyetlerin ya da Kennedy’nin suikastçılarından bildiğiniz herhangi bir şeyle bağlantısı var mı?”

“Hayır. Üzgünüm.” Roger kafasını sağa sola saldı. “Leblanc’ı çok az tanıyordum.”

Travis, Leblanc’ın faksında Rogers’tan bahsedilmesinin bir sebebi olduğunu biliyordu.

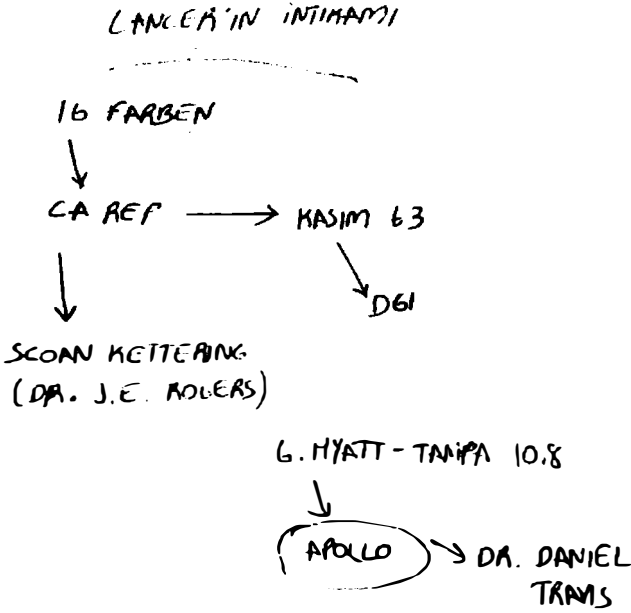
“Ne savaşı Doktor? Sessiz bir savaş olduğunu söylediniz. Sloan Kettering’de neler oldu?”

“Pekâlâ. Sen bana hikâyeni anlattığına göre şimdi de ben sana benimkini anlatacağım. Ama öncelikle fakstaki ‘CA Rep.’in ne anlama geldiğini söyleyeyim. Leblanc geçenlerde benimle iletişime geçti – onun adını söylediğinde yalan söylemediğini biliyordum. Sana sadece ona ne söylediğimi söyleyebilirim. CA’nın California’nın kısaltması olduğunu düşünmekte haklısın, ama Rep. Rapor’un kısaltması.”

“California Raporu mu?”

“Evet. 1963’ün Kasım ayında halka açıklanan tıbbi bir rapor.”

“1963 Kasım mı?” Travis yeniden faksa baktı.

California Raporu, Kramer ve kendisinin Kennedy'yle ilgili olduğunu düşündükleri tarafa bağlanıyordu – 1963 Kasım ayı, Kennedy'nin vurulduğu zamandı – bu yüzden bu ilginç bir keşifti. Aslında şu anda 'Lancer'in İntikamı' ve 'DGI' – Küba İstihbarat Servisi – dışında faksta yazan her şey tıbbi gibiydi. Aradaki bağlantı, bu California Raporu'nun, Kennedy'nin vurulduğu yıl açıklanması mıydı? Eğer öyleyse bu ona dosyanın yerini nasıl söyleyebilirdi?

"Evet," diye devam etti Rogers. "California Raporu 1 Kasım 1963'te açıklandı ve Leatril denen bir madde yasası ilan edildi. Aslında rapor bundan on yıl önce yayımlanmıştı ama Leatril yasağının nihayet yürürlüğe girdiği tarih, o tarihti."

Travis tüm bunların Kennedy'nin katilleriyle açık bir bağlantısı olmadığını biliyordu ama ne olursa olsun dinlemesi gerekiyordu. Tecrübeleri ona, incelemeye

devam etmesini, çünkü bir ipucunun başka bir ipucuna götürebileceğini öğretmişti. Eğer zihninizi açık tutarsanız eninde sonunda sonuca varırdınız.

Rogers devam etti. “Rapor, bu faksta eski isimleriyle anılan ilaç karteli IG Farben tarafından yetkilendirildi. Sloan Kettering’de ne olduğunu ve California Raporu’nun neden çıktığını anlamak için bunun arkasında olup bitenleri anlatmam gerekiyor. Hiç şüphelen olmasın, anlatacağım şeyler gerçektir ve tarihin örtbas edilen en büyük tıp olayıdır.”

Bir örtbastan bahsedilmesi Travis’in ilgisini hemen çekti. JFK’yle bağlantısı olmaksızın, bir örtbas olayına bu-
laşmış olduğundan zaten emindi.

“Travis, kanserin tedavisi var, her zaman vardı.”

Ne?! Hayır olamaz, ha...

Baba.

Anne!

Başka bir zamanda başka birisi Travis’e bunu söylemiş olsaydı umursamazdı. Ama bu başka bir zaman değildi, bunu söyleyen de sıradan bir insan değildi.

Travis her ne kadar duymayı istemese de, hikâyeye dikkat kesilebilmek için gözlerini ovuşturdu.

“Her şey 1952 yılında San Francisco’da Ernst Krebs isimli bir doktorla başladı. Krebs kansere bir şeyin değil, bir şeyin *eksikliğinin* sebep olduğuna dair bir teori geliştirdi. Bu şey B17 adında bir vitamindi ve çoğunlukla kayısı çekirdeğinde bulunuyordu.”

Bu Travis’e çok tuhaf geldi. “Ne? Marketlerde satılan kayıslarda bulunan bir vitaminin kanseri tedavi ettiğini mi söylüyorsunuz? O zaman neden bu hiç kullanılmadı?”

Düşünmeden gösterilen tepkilere alışık olan Rogers iç çekti. “Bak, bütün sorularını cevaplayacağım ama cevaplarımdan hoşlanmazsan bu senin sorunun.”

Rogers iyi prova edilmiş bir konuşmayla Travis’in keşfi daha rahat karşılamasını sağladı. “Bir zamanlar da C vi-

raminin iskorbüt hastalığını tedavi etmesinin delilik olduğunu düşünmüşlerdi. 1747 yılında İngiliz Donanmasında çalışan bir cerrah turunçgillerin rahatlatma sağladığını keşfetmişti. Ama bilimin kibri yüzünden Kraliyet Donanmasının, gemilerinde yeşil limon getirmeleri elli yıl aldı. Bunu bir kere yaptıktan sonra denizcilikle uğraşan bütün ulusları geride bıraktılar. İşte bu yüzden günümüzde hâlâ İngiliz ‘limonu’ ifadesini kullanıyoruz.”

Travis kendisini, kendi eski tarih sınıflarından birinde oturuyor ve öğrencilerinin duymaya can attıkları farklı tarih hikâyelerini dinliyormuş gibi hissetti. Rogers şüpheli bir yaklaşımla ilgi çekmeyi başarmıştı. Travis’in kalbi Apollo Dosyası’nın nerede olduğunun yanı sıra annesi için de atıyordu.

“Bilirsin, bilim insanları sorunlara karmaşık çözümler aramak için eğitilmişlerdir. Aldıkları eğitim o zaman anlamlı olur. Basit açıklamalar eğitimlerini geçersiz kılar. Doktorlar Amerika’nın idolleridir – sorgulamaya cesaret edemeyeceğin tanrılar olarak görülürler – ama aslında bilgiyle beslenen insanlardır. Kendilerine verilen bilgilerin doğruluğu kadar iyidirler. Ama onlara bu bilgileri veren kimdir ve bunları yaparak ne kazanırlar?”

Rogers garsona bir kahve daha istediğini işaret etmek için durdu.

Bu çelişki anlamlıydı. Sistemdeki çatlakları, sistemin içinde bulunan birinden daha iyi kim bilebilirdi? Travis’in aklına binlerce soru hücum etti ama konuyu kendi eline alma ya da konuşmayı bölme isteğine karşı koydu; doktorun kendine has tuhaf bir tarzı vardı. Travis’le birlik-

* İfadenin orijinali ‘British Limey’dir. ‘Lime’ İngilizcede ‘yeşil limon’ demektir. Yeşil limonu gemilerinde ilk olarak İngiliz Donanması getirdiği ve iskorbüt hastalığını önlemek amacıyla denizcilerin içtiği romların içine her gün bu limonların suyunu ekledikleri için İngiliz Kraliyet Donanmasında görev alan denizcilere ‘British Limey’ ya da Türkçe tercümesiyle ‘İngiliz Limonu’ denmektedir. (ç. n.)

te arabaya memnuniyetle koşmasına rağmen Rogers'ın Travis'in içinde bulunduğu kötü durumla neredeyse hiç ilgilenmediği açıktı.

"Milyarlarca dolar harcandı ve onlarca yıl geçti ama kanser her zamankinden de yaygın ve aynı düşünce devam ediyor. Her gün aynı şeyleri yapıyor ama farklı sonuçlar bekliyoruz: bu delilik. Belki de Travis, bu kördüğümüne sebep olan şey aptallıktan daha da kötü bir şeydir?"

İkinci kahve de geldi. Rogers kahvesine şeker atıp karıştırırken ve kaldırıma düşen şiddetli yağmura bakarken konuşmasına devam etti.

"Himalayalarda Hunza adında küçük bir krallık olduğunu duydun mu?" diye sordu Rogers.

"Hayır. Neden?"

"Çünkü Hunza insanları farkında olmadan Leatrilin en büyük tıbbi denekleri oldular. Onlar kansere asla yakalanmazlar ve çoğunlukla yüz yirmi yaşlarına kadar yaşarlar. Orada birinin sahip olduğu kayısı ağaçları, o insanın zenginliğinin ölçütüdür. Kayısı temel gıdalarındır; her şey için onu kullanırlar. Yağ gibidir yani. Ama son zamanlarda Batı gıdaları içlerine giriyor ve kanserin ilk belirtileri de baş gösterdi."

"Eminim bu onların, bizim Batıda içinde bulunduğumuz kirlilik ve kanserojene alışık olmamalarındandır?" Hunza hikâyesi ilginç olmasına rağmen Travis şeytanın avukatlığını yapmaya karşı oyamadı.

"Mantıklı bir argüman. Ne yazık ki hatalı. B17 vitamini ya da Leatrilin arkasındaki bileşim nitrilosittir ve pek çok sebze ve meyvede bulunur. Kayısı çekirdeğindeyse inanılmaz fazla seviyelerde bulunur. California'nın kirli olduğunu ve bunun kanserojene sebep olduğunu söyler miydin?"

"Söyledim, evet," dedi Travis, Los Angeles gibi duman altı olan şehirleri düşündükten sonra.

“Tamam o zaman. California’daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin 100 bin üyesi vardır ve bunun yüzde ellisinden daha azında kanser vakasına rastlanır. Hiç kanser görülmez değil, ama çoğu insandan daha az görülür. Diğer insanlardan tek farkları vejetaryen olmaları, bu yüzden de otomatikman daha fazla nitrilosit tüketmeleridir.”

Travis’in eleştirel zihni, aldığı verileri değerlendiriyordu. Kanıtlar çoğalıyordu ama daha fazlasına ihtiyaç vardı. İçinden bir ses Rogers’ın hiçbir yere varamadığını söylüyordu. Leblanc’ın bununla olan ilgisinde kafa karıştırıcı olan şey, ‘Lancer’ın İntikamı’ başlığıydı.

“Her neyse. Dr. Ernst Krebs’e geri dönecek olursak, o bu ipuçlarını kullanarak Leatril yarattı: kayısı çekirdeklerinden elde edilmiş ve arındırılmış bir tür B17. Öncelikle bunun toksik olmadığını test etmesi gerekiyordu; bu yüzden önce hayvanları sonra da *kendisini* kullandı; çünkü Leatril siyanür içeriyordu.”

“Siyanür mü? Ama o öldürücü!”

“Kayısı ve elma tohumları da siyanür dolu ama hepsi marketlerde satılıyor,” dedi Rogers. Sonra masanın üstünden tuzluğu aldı ve havada tuttu. “Şunu görüyor musun? Bunu yemeklerine koyar mısınız?”

“Tuzu mu? Evet. O zararsız.”

“Tuzun kimyasal adı sodyum klorürdür – sodyum ve klorin karışımı. Klorini yer miydin?”

“Hayır, elbette yemem. O zehirli.”

“Bunun nedeni de klorinin sadece ayrı bulunduğunda zararlı bir madde olmasıdır. Eğer klorini bu tuzdan ayırır ve yersen zehirlidir, ama sodyumla birleştiğinde sofra tuzu olur.”

“Evet, anlıyorum ama söylemek istediğiniz nedir?”

Travis doktorun, bunu sıradan birine açıklamak zorunda olmaktan dolayı sıkıntı duyduğunu görebiliyordu. Ne zaman tıp doktorlarıyla konuşsa bir tür düşmanlık his-

sediyordu; bunun, kendi doktorasının tıp dalında olmamasından kaynaklandığını düşünüyordu.

“Söylemek istediğim şey, Dr. Travis, Leatrilin sofratuzuna kadar zararsız olduğudur – bir kanser hücreyi öldürmez. Leatril ve kanser hücrelerinin tepkimesi, siyanür bileşiminin salgılanmasına neden olur ve eğer hücre kanserliyse o hücreyi öldürür. Ancak bu tepkime sırasında sağlıklı hücreleri siyanürden koruyan rhodanese adlı koruyucu bir enzim de salgılanır. Kanser hücresi hiç rhodanese üretmez bu yüzden siyanür tarafından yok edilir. Ama senin tepkinden de, müessesenin Leatril gözden düşürmesinin ne kadar kolay olduğunu görebilirsin. Sadece ‘siyanür’ demek yeterlidir. Bu arada, Leatril toksik olmadığı gibi, kanser tedavisine dair geleneksel tüm yöntemler fazlasıyla toksiktir; bu yüzden toksik olma argümanını öne süremezsin.”

“Anlıyorum. Peki ‘müessese’ derken ne demek istiyorsunuz?” Travis, Apollo Dosyası’nın yerini öğrenebilmek için Rogers’ı bir dedektif gibi sorguluyordu.

“Hemen anlatacağım, ama bu, Leatrilin bir tedavi olarak ortaya çıkmasından kaybedecek çok şeyi olan herhangi biri olabilir... ya da bir tedavi olarak kullanılabilecek herhangi bir şey.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bak, Leatril doğal bir madde, bir vitamin. Doğal bir maddenin patentini alamazsın, yani bu da bunda para yok demektir.”

Bunun nereye gittiğini anlayınca Travis’in midesi bulandı ama masumiyetini ve sonuçları ne olursa olsun insanın para ve güçle hareket etmediği inancını çok önce kaybetmişti.

“Daha önce Leatrilin yasaklandığını söylemişsiniz. Doğal bir maddeyi neden yasaklıyorsunuz ki?” dedi Travis.

“Kesinlikle,” dedi doktor, yüzünde acımasız bir sırıtışla. “1956’da Krebs, Leatrilin arkasında duran Andrew McNo-

ughton adında zengin bir işadamını takdim etti. McNoughton bir İkinci Dünya Savaşı generalinin oğluydu ve bu general ayrıca Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin de önceki başkanıydı. McNoughton muhtemelen, Leatrilin arkasındaki tek önemli isimdi. Altmışlı yılların başlarında McNoughton Vakfı aracılığıyla Dallas'ta, halka açık ilk Leatril kliniği açıldı ve sonuçlar hayli etkileyiciydi." Travis'in kulakları dikildi. "Dallas, Teksas mı?"

"Evet," dedi doktor, bu yerin neden bu kadar heyecan yarattığına şaşırarak.

Dallas: Kennedy'nin vurulduğu yer. Bu, Kasım 1963 California Raporu'nun tarihiyle birlikte JFK suikastıyla ilgili ikinci bağlantıydı. Ama aynı zamanda zayıf bir bağlantıydı. Daha fazla şey olmalıydı.

"Sonra savaş başladı," diye devam etti Rogers. "McNoughton kanser endüstrisine karşıydı; bu yüzden California Raporu açıklandı – Leatrilcileri susturarak tartışmayı sonsuza kadar sonlandırmak için. Ama rapor bilmece ve tutsuzluklarla doluydu."

"Warren Komisyonu'nun Kennedy suikastını soruşturmasına benziyor," dedi Travis.

61. BÖLÜM

Sonia uzaklarda gök gürlediğini duydu; fırtına gittikçe yaklaşıyordu. Nemli hava, artık kararmış olan mavi gökyüzü, çakan şimşekle ürkütücü bir aydınlığa büründü.

Sonia bunun şartları eşitleyeceğini biliyordu.

Silahını, Travis için torpido gözünde bırakmamış olmayı diledi. Bilmediği bir yerde silahsızdı. Takipçisi büyük ihtimalle silahlıydı ama tecrübeleri ve eğitimi ona pek çok durumdan nasıl kurtulabileceğini öğretmişti.

Takipçisi fark edildiğini anladığı anda olay sonlanacaktı; büyük ihtimalle de Sonia'nın aleyhinde. Eğer bu yabancı onu istiyor olsaydı şimdiye kadar çoktan yakalanmış olurdu; ama bu her kimse şimdilik onu gözetlemekten mutlu görünüyordu.

Sonia en az yedi blok boyunca yürümüştü ve Ramon'u bulmak istiyorsa bunun böyle devam edemeyeceğinin farkındaydı. Cebindeki telefona dokundu ve Travis'in iyi olduğunu umarak yoluna devam etti.

Bulutlar yükünü boşalttı. Beklediği an gelmişti. Bir şekilde Apollo Dosyası'nı bulacaktı.

İleride bir ara sokak gördü ve oraya gelene kadar yürümeye devam etti. Sokağa girdiği an koşmaya başladı. Birdenbire takipçisinin menzilinden çıkmıştı ama çok yakınlarda olacağını biliyordu.

Sonia'yı takip eden adam siyah bir takım elbise giymişti ve siyah saçları vardı. Sonia'nın gözden kaybolduğu

ara sokağa girdi ve kimliği açığa çıktığı için kendi kendine küfretti.

Bu bir ilkti. *Kahretsin, kız çok profesyonel.*

Omuz askısından bir silah çıkardı; telsizinden destek isteyip ara sokakta sürünerek ilerledi.

62. BÖLÜM

Dr. Rogers Leatril, Krebs ve McNoughton hikâyesini anlatmaya devam ederken Travis de bir peçeteye notlar alıyordu. Rogers modern bir savaş gemisine benziyordu. Argümanları kurşungeçirmezdi. Hikâye ne kadar ilginç ve inanılmaz olsa da Apollo Dosyası'nın nerelerde olabileceğiyle bağlantısını söylemek zordu.

“Dediğim gibi, 1 Kasım 1963'te, Leatrilin satışı ve kullanımı California Raporu'nun doğrudan bir sonucu olarak Özgürlükler Ülkesinde yasaklandı. Ancak yine de günümüzde Leatril, dünyadaki pek çok ülkede yasal ve halihazırda mevcuttur. Aslında binlerce Amerikalı her sene Almanya, İsviçre ve Meksika gibi ülkelere seçim serbestisini yaşamak için uçar ve kanser tedavisi görür. Ama biraz fazla ileri gidiyorum.”

Bu annemi kurtarabilir mi?

Rogers konuşmaya devam etmeden önce kahvesinden bir yudum aldı. Travis hastanedeki takipten sonra adamın soğukkanlı kalabilmesine şaşırmişti. İçinden bir ses, bu hikâyenin bir kısmının, adamın ihtiyatlı davranmasının sebebini açıklayacağını söylüyordu.

“California Raporu'nu yöneten iki kanser cerrahı – Garland ve MacDonald – tütünün kesinlikle akciğer kanserine sebep olmadığını söyleyen adamların aynısıydı. MacDonald'ın “bir paket, akciğer kanserini uzak tutar” dediği bile basında yer almıştır. Yani bu adamların güveni-

* Meyve yemenin sağlıklı olduğunu vurgulayan İngilizce “an apple a day keeps the doctor away”, yani “günde bir elma doktoru uzak tutar” deyimine bir gönderme. (ç. n.)

lirliklerinin şüpheli olduğuna sanırım katılacaksınız,” dedi Rogers, çift odaklı gözlüklerinin üstünden Travis’e alaycı bir şekilde bakarak.

Travis başını sallayarak katıldığını belirtti.

“Bil bakalım sigaranın akciğer kanserine sebep olmadığını belirleyen denemelerin sponsoru kimdi?” diye ekledi Rogers, işaret parmağını havaya kaldırarak.

“Tütün endüstrisi mi?” dedi Travis.

“Tütün endüstrisi.”

Travis’in kaşlarını kaldırması, Rogers’ın devam etmesini engelledi. “Ama klinik bir deneme böyledir. Ya işe yarar ya da yaramaz. Sonuçları bu derece manipüle edebilir misiniz?”

Rogers derin bir nefes aldı ve üzgün, sıkılmış bir ses tonuyla cevapladı. “Bilimsel önyargı çalışmalarından haberin var mı?”

“Hayır ama kulağa hayırlı bir şey gibi gelmiyor.”

“Basitçe, bir deney yürüten bir bilim insanı sonucu kendi beklentisine ya da kendi *isteğine* göre yönlendirir. Bu kanıtlandı. Test için iki grup fare iki farklı laboratuvara gönderildi. Bir laboratuvara, onlara verilen farelerin zeki olduğu ve labirentin içinde hızlı koşacağı söylendi; diğer laboratuvaraysa onlara verilen farelerin zeki olmadığı ve labirenti yavaş koşacakları söylendi. Sonuçlar bu bilgileri yansıtıyordu: zeki oldukları düşünülen fareler labirentte daha hızlı koştu, zeki olmayanlarsa daha yavaş. Hâlbuki fareler aynıydı. Başka bir sürü örnek daha var.”

Travis kendi mesleğinde farklı fikirlerin meslek için bir tehlike olduğunu biliyordu ama bilimde de bunun böyle olduğunu hiç düşünmemişti. Onun dünyasında, bir gerçek-bulma görevine kafanda zaten bir düşünceyle başlarsan sadece o sonuca götüren kanıtları görürdün. Büyük ihtimalle de saptırılmış kanıtları – gözler sadece görmek istediğini görürdü.

Rogers devam etti. “Ama olay şu. Şu iki şarlatan Garland ve MacDonald’ın raporda hile yapmasına rağmen – farelere yeteri kadar yüksek doz vermemek gibi – Leatril *hâlâ* pozitif sonuçlar verdi. Raporun kendisi, yakından incelendiğinde Ek 3 ve 4’te Leatril için pozitif görünse de o sonuçları da bastırdılar. Raporun dördüncü sayfasında kendileri bile hastalarda iştah artışı, kilo alma ve iyileşme hissi olduğunu kabul ettiler – ve bunlar sonuçların olumlu olduğunu belirlerken tam da bilim insanlarının aradığı şeylerdir.”

“Peki neden bu California Raporu bu kadar önemli?”

“Çünkü bunun gibi çok desteklenen bir rapor bir kere yayınladı mı, emsal oluşturur. Doktorlar – daha önceki davaları emsal olarak gösteren avukatlar gibi – bu tür raporları, kendi fikirlerini oluşturmak yerine tıbbi fikir kusmak için referans olarak kullanırlar. Anlıyor musun? O iki cerrah pratikte Leatril yok ettiler: tam da sponsorlarının istediği gibi.”

“Anlıyorum. Yani bu kadar, öyle mi?”

“Hayır. Leatril Amerika’da yasadışı olsa da kitlelerin söylentilerini bastırmak zordu. İnsanlar yasaktan önce kanserli insanları tedavi eden Leatril kliniklerinden haberdar olmuştu. McNoughton’ın, kendi deneylerini yürütecek parası vardı – hile *kariştirilmeyacak* deneyler – ve öyle de yaptı. Eğer AGİD* kullanımlarını onaylamış olsaydı bütün sorunlar çözülecekti. Yİİ** için başvurdu...”

“Yİİ mi?”

“Evet, Yeni İlaç İncelemesi, Birinci Safha. AGİD da buna bütçe ayırdı. Ama bu bütçeyi, Leatrilin toksik olduğunu iddia ederek hemen geri çekti. Sanki kemoterapi toksik değilmiş gibi. AGİD ayrıca, Leatril kullanan doktorların Yİİ Birinci Safhaya başlamak için yeteri kadar klinik

* Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi. (*Food and Drug Administration*) (ç. n.)

** *Investigation of a New Drug.* (ç. n.)

kayıt tutmadıkları konusunda saçma sapan bahaneler uydurdu; halbuki Birinci Safha çalışmaları için klinik kayıtlar gerekmez. AGİD Leatrilin test edilmesini bile yasakladı. *Test etmeyi neden yasaklarsın ki?*"

"Leatril kesinlikle zehirli değil mi?"

"Belki günde beş yüz kayısı çekirdeği yersen hastalanabilirsin. Aşırı derecede ne yersen hastalanırsın. Aslında Aspirin, Leatrilin aynı miktarından yirmi kat daha zehirli. Ancak bu savaşı kesinlikle sona erdirmeyi ve Sloan Kettering de burada devreye girdi."

Doktorun sesi bir komplocunununki gibi bir ısıklık halini alınca Travis onu duyabilmek için daha yakınına geldi. Hem bu yüzden, hem de Leblanc'ın faksından doğrudan bahsedildiği için.

"Leatril hareketini bastırmak için pek çok teşebbüste bulunuldu ve bu teşebbüsler yetmişlerin başlarında oldukça yoğundu. Her seferinde – California Raporu'nda olduğu gibi – istatistikler ya yok edildi ya da ustaca hazırlanmış beyanlarla çarpıtıldı. Ama bütün bunların anası Sloan Kettering yenilgisiydi. 1972 ve 1977 yılları arasında Leatril, meşhur Dr. Kanematsu Sugiura tarafından test edildi – Sloan Kettering'de, altmış yıllık bir tecrübeye sahip kıdemli bir araştırmacı. Tamamen tarafsız olmasıyla dünya çapında bir üne sahipti. Diğer ünlü kanser cerrahları Dr. Sugiura'nın ardından daha fazla test yapmaya gerek görmeyeceklerini, çünkü onun test sonuçlarının doğru olacağından emin olduklarını söylerlerdi."

Roger kafasını sallayarak küçümser bir tavırla güldü. "Sloan Kettering'in yönetim kurulundaki pislikler o kadar ukalaydı ki aslında Leatrilin işe yaramadığı saçmalığına inandılar; bu yüzden Sugiura'nın test yapmasına izin verdiler – işe yaramadığını kanıtlayacağına inandıkları için. Ama planları geri tepti ve bu onlar için büyük bir utanç kaynağı oldu – bu utanç da daha sonra pis bir şekilde örtbas edildi."

Rogers duygularına hâkim olamamaya başlayınca hareketlenen elleriyle masanın üstünde duran boş fincan ve tabakları temizledi. “Sugiura testlerinin sonunda Leatrilin kanserin yayılmasını önlediği, genel sağlığı iyileştirdiği, küçük tümörlerin oluşmasını engellediği, ağrıyı azalttığı ve kanseri önlediği sonucuna vardı. Sloan Kettering de sonra bu hususta hemen bir demeçte bulundu: ‘Dr. Sugiura diğer kemoterapi ajanlarıyla gerçekleştirdiği deneylerin hiçbirisinde tümörlerin tamamen yok olduğunu gözlemlememiştir.’”

“Bunu nasıl yapabildiler ki? Sonuçlar ortadaydı!”

“Evet. Sorun şu ki, Sloan Kettering’in yönetim kurulu, ilaç kartelinin temsilcilerinden oluşuyordu. Sugiura’nın bulguları, onların duymak istediği şeyler değildi. Bu bulguların yüzünden çok şey kaybederlerdi – hastane gelirinin önemli bir kısmı kanser tedavisinden elde ediliyordu. Daha da kötüsü bütün bu olanları artık bütün halk biliyordu.”

Her ne kadar mantıklı olsa da Travis bu derece bir aldatmacayı daha fazla duymak istemedi. Babasının aslında kurtulabileceğini. Annesinin de halen kurtulma şansı olduğunu!

“Kıyamet koptu. Sugiura’nın çalışmaları o ana kadar hiç sorgulanmamıştı ama bu, çıkarlarının tehdit edilmesi yüzünden değişmek üzereydi. Deneyleri tekrar yapmaya koyuldular ama bu sefer farklı araştırmacılarla – hiç şüphesiz gerçeklere ulaşmaktansa kariyerlerinde ilerlemeyi daha çok isteyen araştırmacılarla. Sorun şuydu ki hastanedeki diğer doktorlar da testleri zaten tekrar yapmışlardı – Dr. Stockert ve Dr. Scholen’in bulguları daha bile iyiydi! Bu yüzden başka araştırmacılar kullandılar ve Sloan Kettering örtbası şekillenmeye başladı. Bunda da deneyleri tekrar tekrar yaparak California Raporu yaklaşımını benimsediler – farelere daha az doz verildi vesaire. Dünyanın en kolay işi başarısız olmaktır Travis ve bunu başardılar. Sugiura’yı susturdular ve test sonuçlarıyla oynadılar. Ama Leatril o kadar

iyiydi ki onu gözden düşürmek için pek çok hileli deney yapmak zorunda aldılar. En sonuncusu hastanede fareleri karıştıran bir doktor tarafından yapıldı. Farelerin yarısında tuz, yarısında da Leatril kullanıldı. Farelerin kasıtlı olarak karıştırılması, tedavi edilmeyen farelerin, tedavi edilenlerden daha iyi olduğu anlamına geldi. Ne zamandan beri tuz kanseri tedavi etmiş ki?!”

Travis kaşlarını çatarak kafasını salladı. “Bir hastanenin bunu yapabileceğine... yapacağına inanmakta zorluk çekiyorum. Bu olayı bastırmayı nasıl düşünebildiler ki?”

“Bastıramadılar! Bazılarımız Hipokrat yeminini, araştırma bursu alarak kariyer yapmanın ötesinde tuttu. Hastanedeki gizli bir grup doktor örtbas olayıyla dehşete düştü ve *İkinci Düşünce* adında bir bülten yayımladı. Bunu basına isimsiz bir şekilde gönderdi. *İkinci Düşünce Gizli Örgütü* basının ilgisini konuya çekmeyi başardı, büyük ihtimalle de Sloan Kettering’in Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısı’nın üyelerden biri olması sebebiyle. Leatrilin etkisiz olduğunu bildiren basın açıklamasını yazmaya zorlanan kişi oydu ama 1977 Kasım’ında ortaya çıkararak basına bütün örtbas hikâyesini, baştan sona anlattı.”

Travis hikâyenin bir sonraki kısmını biliyordu. “Durun daha sonra ne olduğunu tahmin edeyim. Medya açıklanamaz bir şekilde sıradaki büyük habere yöneldi ve duyarsız halkımız da bütün olanları unuttu.”

“Tam isabet. Medya tembel ve gerçeğin ne olduğu hiç umurlarında değil; sadece sansasyonel haberlerle izlenilirliliklerini yüksek tutmanın peşindeler. İnsanlar bir haberden bir süre sonra sıkılıyor, kötü bir şeylerin olabileceğine inanmıyorlar. Kendilerini koruduklarına inandıkları insanların onlara aslında kötülük yapacaklarını düşünmektense ölmeyi tercih ediyorlar. Bu aslında binlerce insanın sistematik ve kasıtlı bir şekilde öldürülmesinden başka bir şey değildi. Bir soykırım.”

“Peki siz bütün bunların neresindesiniz doktor?”

Rogers Travis’e bakmadan fısıldadı. Travis dışarda kopan fırtınanın gürültüsü arasında onu duyabilmek için kafasını doktora daha da yaklaştırdı.

“Ben *İkinci Düşünce Gizli Örgütü*’nün bir üyesiydim, hâlâ da öyleyim. Direniş sona ermedi – aslında yeniden başlıyor. Dedğim gibi, gizli bir savaşın içine çekildin, tıpkı arkadaşın Leblanc gibi.”

63. BÖLÜM

Hızla yükselen su birikintilerinin içinde tedirgin ayak sesleri duyuldu. Sonia yere atılmış bir soda kutusuyla bir çöp tenekesinin kapağını açmış ve onun arkasına saklanmıştı. Burnunun üstünden, sanki burnu sızdıran bir musluk vanasıymış gibi su damlıyordu. Hiçbir korkusu yoktu.

Ara sıra takipçisinin gözlerini kamaştırarak parlayan şimşegi saymazsa her yer kapkaranlıktı. Adamın çöp tenekesinin içini kontrol edeceğini biliyordu; Sonia tam o sırada saldıracaktı. *Bir saniye içinde.*

Ayak sesleri yakınlaştı ve durdu. Sonia amatör takipçisinin tahmin edilebilirliğine burun kıvırdı. Bu adam kimle dans ettiğini bilmiyordu.

Çöp tenekesinin açıldığını hissetti. Boş soda kutusunun tıkırdayarak yere düştüğünü duydu; bunun adamın dikkatini tam tersi istikamete çekeceğini biliyordu.

Tam zamanıydı.

Sonia başını neredeyse kalçasının hizasında eğerek çöp tenekesinin arkasından dolandı ve ayağını adamın kaburga kemiklerine geçirdi.

Çatırt!

Adam şaşkınlık ve acı içinde inledi.

Tabancasını saldırının geldiği yöne doğrulttu ve bir kez ateşledi – tam da beklendiği gibi, ama o sırada Sonia onun arkasındaydı.

Sonia diziyle adamın sırtına vurdu. Silah tutan elini çöp tenekesine vurdurdu. Adam silahını düşürdü ve çaresizce homurdandı. Acı içinde yere düştü.

Sonia silahı ustalıklarla aldı ve sanki penaltı atıyormuş gibi adamın kasıklarını tekmeledi. Su içindeki betonun üstünde kasıklarını iki büklüm tutarak acı içinde bağırdı.

Sonia tek ayağıyla adamın suratını su birikintisinin içine bastırıyor ve silahını ona doğrultmuş başında dikiliyordu. “Kim için çalışıyorsun?” Tetiği çekti.

“Siktir git kaltak!”

Adamın başını tekmeledi. Başka bir feryat koptu. Kan tükürdü ve güldü.

Neden gülüyor ki? Sonia etrafına bakındı ama karanlıkta hiçbir şey göremedi.

Sonra tam yanındaki metal boruya bir kurşunun çarpıştığını duydu.

Tüfek.

Silahın namlusunu adamın şakağına indirerek dizlerinin üstüne çömeldi. Başka bir kurşun sıyrıp geçti. Bu sefer kurşun, tam kafasının hizasındaki daha alçak olan boruya isabet etti. Tüfek, Sonia’yı tutsağından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Nişancının besbelli ki kızılötesi görüşü vardı ve kurşunlar sokağın öbür ucundan geliyordu. Sonia kolay hedefti.

“Ayağa kalk!” diye emretti Sonia.

Adam ayağa kalkarken Sonia da onu kalkan olarak kullanarak kalktı.

Gökyüzü gök gürültüleriyle inledi ve yağmur öncekinden daha sert yağmaya başladı. Daha önce Sonia’da olan avantaj artık onun aleyhineydi. Avlanmıştı.

Sonia geriye, nişancıdan uzağa doğru gitti.

Kafasının arkasına bir şeyle sertçe vurulduğunu hissetti. Bilincini kaybederek yere yığıldı.

64. BÖLÜM

“Peki eğer siz direnenlerseniz, diğer tarafta kimler var?” diye sordu Travis.

“Düşünsene. Şu anda kanser endüstrisinde çalışanların sayısı kanser hastalarından daha fazla. Bu, senede 110 milyar dolarlık bir endüstri. Eğer bunun bir gecede sonu gelirse ulusal ekonomi zarar görür. Hastaneler radyoloji teçhizatlarına milyonlarını bağladılar, aynı şekilde ilaç firmaları da kârlı toksik kemoterapi buluşlarına; doktorlar ekmek kapılarını korumak zorundalar, kâr gözetmeyen kurumların maaş ödemek zorunda oldukları çalışanları var, liste bu şekilde uzayıp gidiyor. Bu insanların büyük bir çoğunluğu sorunun bir parçası olduklarının farkında bile değiller, onlar da hepimiz gibi sadece gerçekleri reddettiler.”

Rahatsız edici. Mide bulandırıcı. “Kâr gözetmeyen kurumlar’ derken neyi kastediyorsunuz? Hayır kuruluşlarını mı?”

“Elbette. Elbette. Amerikan Kanser Derneği ve Ulusal Kanser Enstitüsü kanser var olduğu için var. Kanser olmazsa onlar da olmaz. Bu kuruluşlar milyonlarca dolarlık para kaynaklarıyla muazzam büyüklükte ama olay şu: AKD araştırma için harcadığı her bir dolar için maaşlara ve ek ücretlere altı dolar ödüyor. 1998’te politik lobi faaliyetleri için milyonlarca dolar harcayarak kâr gözetmez konumunu doğrudan ihlâl etti. Geçen o kadar zamanın ve bağışın ardından bir tedavi bulmak yerine kirli bir kampanyayla Leatrili *yok etmek* için paralar harcadı. Dr. Linus Pauling’i duydun mu?”

“Hayır.”

Rogers parmaklarını şakaklarına dayadı ve gözlerini kapadı. “Linus Pauling iki kez Nobel Ödülü aldı. Söyledikleri tam olarak şöyleydi: ‘Herkes bilmelidir ki “kanser savaşı” bir sahtekârlıktır ve kendilerini destekleyen insanlar UKE ve AKD’nin umurunda değildir.’ Nobel Ödülü alan iki başka kişi, Dr. James Watson ve Dr. Albert Shatz’ın da benzer şeyler söylediği bilinir.”

“Savaştığınız düşman kim?” dedi Travis, konudan sapmamaya çalışarak.

“Kanser tedavisini gizlemekten pek çok kurum pek çok şey kazanmakta ama en çok da ilaç kartelleri. Uyuşturucu satışı bu adamlar için yasal. Televizyonunu açtığında doktoruna ilacın sana uygun olup olmadığını sormanı söyleyen reklamlara boğulursun. Tanrım, bir keresinde ilacın ne ilacı olduğunu bile söylemeyen bir reklam gördüm; sadece bir sürü mutlu insan vardı ve bunu doktoruna sormanı söylüyordu! İnsanlar doktora gidip bunu sorunca da doktor mesleğini kötüye kullanmaktan dolayı dava açılmasından o kadar korkar ki ilacı onlara verir; ayrıca ilaç şirketlerinden teşvik primi alır. Sağlık masraflarının artmasının bu durumda şaşırtıcı bir tarafı var mı? İnsanlar bağlantıyı neden göremiyor?”

Travis, Rogers’ın sözünü bölmek üzereydi ama o araya girmeden Roger konuşmasına devam etti.

“Leatril tedavisini uygulayacak ya da tavsiye edebilecek kadar cesur olabilen doktorların lisansları alınıyor. Hapse atılıyorlar ve yalancı olarak etiketleniyorlar. Yalancı! Şaka gibi! *Biz mi yalancıyız!*”

Travis’in aklı o anda Leblanc’ın faksından çok kendi annesindeydi. “Yani geleneksel kanser tedavisi mi yalan?”

“Kesinlikle. Bak, onaylanmış sözde kanser tedavisi tümöre odaklanır; bu da saçmalıktır çünkü tümör sadece bir semptomdur, kanserin sebebi değil. Bu yüzden bir tü-

mörde yaklaşık olarak %15 kanser hücresi vardır. Biz tedavi yöntemlerini, içlerinde ne kadar az kanser hücresi olsa da tümörü küçültmeye dayandırıyoruz. Tümörü keserek, yakarak ya da zehirleyerek kanseri yendiğimizi düşünerek kendimizi kandırıyoruz. Tanrım, neden sadece sülük kullanıp bundan kurtulmuyoruz ki?! Ama bunu amaçlıyor olsak bile Leatril *de* tümörü küçültüyor.”

Rogers sandalyesinde kıpırdandı. “AGİD, ATD, UKE ve AKD ilaç kartellerinin kuklası. İlaç firmaları o kadar güçlendi, işin içinde o kadar fazla parmak var ki bu çok zorlu bir savaş. Yakın bir zamana kadar kaybetmekte olduğumuz bir savaş.”

“Nasıl yani?”

“Halkın tavrı değişiyor. Onaylı ilaçların ölüme yol açtığı skandallardan beri insanlar içi kof buluşlar yapan ve insanları öldürmekten başka bir işe yaramayan ilaç kullanımını teşvik eden tıp kurumlarına olan güvenlerini kaybediyor. Organik gıda talebi inanılmaz artıyor; insanlar nihayet yapay şeyler yediklerini ve bunların kendilerini hasta ettiğini anlıyor; nihayet organik gıdaların bir moda olmadığını kabul etmeye başlıyor. Yiyecekler zaten hep böyleydi – kanserojen içermezlerdi! Ama en son gelişme, ki bunu çoğu insan henüz bilmez, First Lady’nin de Leatrilin arkasında durması. Bu savaşın ve akıntının yönünü değiştiren bir bilgi.”

Travis, ona soracak bir şeyler arayarak faksa baktı.

“Bana Leblanc’a anlattığınız her şeyi anlattınız mı... daha fazlası ya da daha azı değil, öyle değil mi?”

“Evet. Hepsi bu kadar diyebilirim. Leblanc’a tam olarak ne oldu ki? Neden şu Apollo Dosyası bu kadar önemli?”

“Keşke bilsem. Bir soru daha. DGI sizin için bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu Travis, faksa gönderme yaparak.

Rogers iyice düşündü. “DGI mı? Sanırım bu Yayılmış Gonokokal Enfeksiyonu”. Benim uzmanlık alanım değil ama sanırım belsoğukluğuyla ilgili bir şey. Neden?”

Travis bunun, fakstakiyle büyük ihtimal bir alakası olmadığını fark etti ama yine de not aldı.

Rogers gevşedi. “Pekâlâ, artık gidiyorum. Ortalık yumuşayana kadar göze batmamaya çalışacağım. Bu benim e-posta adresim. Endişelenme, hacklenemez,” dedi Rogers, peçeteye bir şeyler yazarken. “Gelişmelerden beni haberdar et. Bir taksi çağıracağım.”

Travis doktorla el sıkıştı. Rogers arkasını döndü ve yağın yağmurun içine doğru yürüyerek karanlıkta gözden kayboldu.

Sonia’yı yoklama vaktiydi. Kafede oturmuş kahvesini yudumlarken onu tekrar tekrar aradı. *On dakikadır cevap yok. Birazdan yine ararım.*

Travis iç çekerek kafeden çıktı ve Kramer’in arabasının çalışması için dua etti.

Sırtını caddeye dönüp kafenin kapısını arkasından kapatırken kaldırım tarafındaki ıslaklık ve karanlığın içinden siyah bir sedan ciyakladı.

Travis sesin geldiği yöne doğru baktı ama daha bir şey yapamadan ve söyleyemeden iki adam üstüne çullandı.

Adamlardan birisi Travis’in ağzını bir bezle kapattı. Kimyasalları içine çeken Travis’in vücudu gevşedi ve her şey karardı.

* *Disseminated Gonococcal Infection.* (ç. n.)

65. BÖLÜM

“Telefonuma vakit ayırdığınız için teşekkürler Bay Green. Size minnettarım.”

“Önemli değil Bay Reese. Bugün siz Büro çocukları için ne yapabilirim?” Hiyerarşi önceden kurulmuştu. Bu Green’in ve Reese’in birbirlerine hitap ediş şekillerinden anlaşılıyordu.

Green ayağa kalktı, ofisin çevresinde, duvarlarla arasında bir ayak mesafe olacak şekilde dolaştı. Gülümsemesinin ardında bir sevimlilik vardı ama bu otoritesinden ve gücünden bir şey kaybettirmiyordu.

Green’le FBI arasındaki ilişki kopmamıştı. Hiçbir yararı olmasa da Green’in gizemli ajansını başlangıçtan beri bitirmeye çalışıyorlardı. Bu, sadece politik bir oyundu ve Green bu konuda fazlasıyla iyiydi. Ama Reese işe yarayabilirdi. Tanrı ona öyle söylemişti.

“Bay Green, dün akşam karşılaştığınız iki şüphelinin izini sürmeniz için size Büro’nun yardımını teklif ediyorum.” Reese’in ses tonundan kötü bir şey sezilmiyordu ama Green bir şeyler saklandığını biliyordu.

“Çok düşüncelisin Reese. Teklifiniz nedir?” Green oyunu, topu Reese’e atarak devam ettirdi.

“Öncelikle dün geceki şüphelilerle neden ve nasıl karşılaştığınızı bana söylerseniz – kızın parmak izlerini nasıl aldığınızı – adamlarım bunun üzerinde çalışabilirler.” Reese, son zamanlarda Büro’da olan güvenlik sızıntıları yüzünden şüphelilerin isimlerini kullanmaktan kaçınıyordu. Green sızıntıların farkındaydı ama Reese’in Travis ve suç ortağı hakkında konuştuğunu biliyordu.

Onun Apollo Dosyası'na ulaşmasına kesinlikle izin vermem.

“Sadece rutin bir soruşturma Reese. Tabii ki eğer kızın kimliğini tespit edebilirsiniz bunun yardımı büyük olur. Rehnquist’in işbirliği yapmayacağı kesin.” Green elbette Sonia’nın kim olduğunu zaten biliyordu ama Reese’in niyetini anlamak için onu yokluyordu.

“Korkarım ben de yardımcı olamayacağım; benim de elim kolum bağlı. Bu kız her kimse, şehirdeki tehlike çanlarını çalıyor.”

Artık Green, yalan söylediğinden kesinlikle emin olmuştu. “O halde nasıl bir yardım öneriyorsun? Ve Büro neden bu kadar önemsiz bir soruşturmaya ilgileniyor? Kız benim için gerçekten çok önemsiz.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bildiğiniz gibi kullanabileceğimiz çok fazla kaynak var ve bu meseleyle de kızın kimliğinin hassasiyeti sebebiyle ilgileniyoruz, kimliği her neyse. Biz Hovver çocuklarının nasıl olduğumuzu bilirsiniz.” Reese zoraki bir gülüş attı. “Her neyse, yardım edebileceğim bir şey olursa haber vermeniz yeter. Beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz.”

“Tamam Reese. Gerçekten teşekkür ederim ve kızla ilgili bir şeyler öğrenebilirsem sana haber vereceğim. İyi geceler.” *Küçük işgüzar moron.*

Green telefonu kapattı ve bir süre ona baktı. Düşündü. Hesapladı. Zaman ilerliyordu.

Apollo Dosyası yarın bir yerlerde ortaya çıkacak.

Green Norman’ı çağırdı.

Norman yorgun yüzüne yapıştırdığı bir gülümsemeye içeri girdi. Green heyecanını neredeyse hiç kontrol edemezdi; Norman’da ise bu durum nadiren görülürdü. Green ona beklentiyle baktı. Norman ilk önce oturması gerektiğini biliyordu.

"Efendim, buldular! Postane Pazartesi günü Washington'dan gönderilen tüm acele postaların bir listesini çıkardı!"

"Harika!" Green yumruğunu sıktı ve masaya vurdu.

"Hepsi bununla kalmadı efendim."

"Öyle mi?"

"Bize Virginia, Delaware ya da D.C plakalı çalıntı ihbarı yapılmış araba ortaya çıkarsa sizi bilgilendirmemizi söylemişsiniz. Bir tane çıktı."

"Güzel. Dr. Rogers'tan haber var mı?"

Reese genel merkezde oturmuş boş bir not defterine bakıyordu. Green en sonunda onunla konuşmuştu. Her şey artık daha iyi anlaşılıyordu.

Başkan Jensen'ı aradı.

"İşbirliğine yanaşmadı ve kaçakları nerede yakalayabileceğimizle ilgili bir bilgi yok."

"Tamam, peki ne yapacaksın?" Jensen'ın sesi çaresiz geliyordu; Reese'in becerilerine olan bağımlılık, onur verici olmaktan çok rahatsız ediciydi.

"Onu bir gölge gibi takip edeceğim ve bir noktada bizi oraya götüreceğim. Soruşturamama devam edeceğim efendim."

"Lütfen devam et Reese, lütfen devam et. Neye ihtiyacın varsa."

Reese ne istediğini zaten biliyordu. "Yakıt dolu bir jet ve starterler için tam birlik operasyon kapasitesi."

"Senindir. Dulles hazır bekliyor."

"İstedikimde SHK'dan* tam destek de alacağım, değil mi?"

"Reese, sadece hangi saha ofisinin yardımına ihtiyacın olduğunu söyle ve oradaki patron mızızlanırsa beni aramasını söyle."

* Stratejik Hava Komutanlığı. (*Strategic Air Command*) (ç. n.)

“Teşekkürler efendim. İyi geceler.”

“Reese, bu son söylediğin, sen ihtiyacımız olanı ele geçirene kadar pek mümkün değil. Git ve onu bul.”

ÇARŞAMBA

66. BÖLÜM

Travis rüyasız bir uykudan uyandı. Bilinci yerine geldiğinde hafızası onu paniğe sevk etti.

Ah Tanrım, hayır.

İçgüdüsel olarak ayağa kalkmaya yeltendi ama olmadı. Elleri ve ayakları kilitli naylon kabloyla bağlanmıştı.

Bunu kim yaptı? Ne zamandır uyuyorum? En azından ölmemişti. Ama neden ölmemişti?

Cep telefonu! Travis el yordamıyla beceriksizce cebini yokladı.

Tabii ki gitmiş.

Travis'in gözleri ışığa alışıp görmeye başlayınca etrafını inceledi. Camsız, hücreye benzeyen, eski halatlarla çevrelenmiş ve ahşap bir sandığın bulunduğu tuğla döşemeli bir odada yatıyordu. Su kokusu alıyordu – deniz değil, daha çok bir nehir gibi. Sanki bir çevreyolu ya da otobana yakınmış gibi ara sıra hızla bir arabanın ya da kamyonun geçtiğini duyuyordu. Uzaktan hafif sesler geliyordu; işyerindeki insanların bağrıışmaları ve hareket ettirilen kutuların sesleri.

Travis vücudunu yavaş yavaş kapıya doğru hareket ettirdi ve ayağıyla bastırdı. Kapı yerinden kıpırdamıyordu. Korku ve panik dalgasının geldiğini hissetti ama buna engel oldu. Bağırarak yardım istemeyi düşündü ama bunun kendisini daha da tehlikeye sokacağına karar verdi.

Ölmememin bir sebebi var; beni canlı istiyorlar. Saat kaç? Ne kadar zamandır buradaydı? Ellerini bağlayan naylon kablonun arasından bileğini çevirip saatine baktı.

Hayır!

Saat gece yarısını yirmi üç dakika geçiyordu. Eğer Leblanc Apollo Dosyası'nı acele postayla gönderdiyse ortaya çıkacağı gün bugündür. Ayrıca annesinden haber alacağı gün de bugündür.

Oysa burada, bir hücrede, çaresizce uzanıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Herhangi bir şey.

Kendini betonun üstünde sürükledi, sonra iki bacağını havaya kaldırdı ve hızla ahşap kapının üstüne indirdi. Vuruşun şiddetini dizlerine kadar hissetti.

Vurmaya ve bağırmaya devam etti. "Konuşmaya hazırım!" dışardaki sesler durmuştu. Belki de onu duymuşlardı. Travis kafası soğuk ve sert betona dayalı, hızla nefes alarak dinledi.

Travis yerde ayak sesleri duydu.

Gözlerini açarak küflü tavana dikti. Nefes alışları, kendisine yaklaşan kim olduğunu ve ona ne yapacaklarını bilmemesinden dolayı hızlanmaya başladı. Bir anahtar ve kilit sesi duyuldu. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Travis içeriye sızan yapay ışıktan dolayı gözlerini kısıtı. İki adam şekli seçebiliyordu. Biri kısa biri uzun boylu, ikisi de siyah saçlı ve esmer tenliydi.

Uzun boylu olan adam Travis'e doğru geldi. Travis adamın elinde bir silah olacağını düşünerek yerde uzanmaya devam etti. Adam Travis'i çekip ayağa kaldırdı. Gözleri parlak ışığa alışınca Travis silahlarının hâlâ daha kılıflarında olduğunu gördü.

Uzun boylu adam bir av bıçağı çıkardı ve Travis'in yüzüne tuttu. Travis gözlerini kapatıp nefesini tutarak istemsizce geri çekildi. Adam onu dik tuttu ve kıs kıs güldü. Travis gözlerini açtı ve adamın elindeki bıçakla kendisini bağlayan kabloları kestiğini gördü. Bıçağı kemerine koymadan önce tekrar havaya kaldırdı.

“Yanlış bir hareket yaparsan içini balık gibi boşaltırım. Comprendez?” *

Travis başıyla panik içinde onayladı. Adam onu kolundan tuttu ve dışarı çıkardı.

Travis hapishanesinden çıktığında keskin ışıktan dolayı gözlerini kısıtı ve adamların onu götürmesine izin verdi. Gözleri ışığa alıştığında nerede olduğunu görebiliyordu. Umduğu gibi bir yer değildi.

Duvarlara yapışmış ofis ve bölmelerin bulunduğu geniş bir ambardı. Travis şu anda bu bölmelerden birindeydi. Sadece tek bir çıkış görebiliyordu. Büyük metal bir kapıydı; uçak hangarı kapısı gibi tekerlekleri vardı ve neredeyse bir duvara benziyordu. Yapı sağlama benziyordu ve duvarlar gri, beyaz ve pembeyle uyduruk uyduruk boyanmıştı.

Duvarlara üstlerinde ‘Lando Taşımacılık A. Ş.’ yazılı siyah birer etiket olan büyük ahşap kasalar yığılmıştı. Orada yarım düzine daha adam olmalıydı. Cam bölmeli bir odanın kapısında yaşlıca bir adam telefonda konuşuyor, iki kişi bir masada oturmuş domino oynuyor, başka üç kişi de kutuları taşıyordu. Hepsi silahlıydı ve Travis açık alanın ortasına doğru sürüklenirken hepsi ona bakıyordu.

Ambarın tam ortasında ahşap bir sandalye duruyordu. Travis buraya götürüldüğünü tahmin etti.

Eğer ölmemi isteselerdi çoktan ölmüştüm. Her şeyi açıklayabilirim.

Ama Travis yakınlaştıkça rahatsız edici bir şey gördü; sandalyenin ayağına kablolarla bağlanmış bir araba aküsü. Sandalyenin altı ayak önünde bir masa ve masanın üzerinde ameliyat makasına benzeyen bir şey vardı.

Travis bayılacak gibi oldu. Boğazı düğümlendi ve ağzı kurudu.

Adamlar onu sandalyeye fırlattı ve daha fazla kabloyla bağladı.

* İspanyolca “Anladın mı?” (ç. n.)

Travis'in kalp atışları hızlandı. Besbelli ki işkence aleti olan şeylere bakmamaya çalıştı ama buna karşı koyamıyordu. Tişörtü ter damlacıklarından sıırılsıklam oldu.

Uzun boylu adam bir tarafa oturunca kısa boylu olan araba aküsüne bağlanmış kırmızı ve siyah kablolar uzandı ve metal kelepçeleri birbirine sürttü. Travis'in yüzüne kıvılcımlar sıçradı. Adam güldü.

"Ne istiyorsunuz?!" diye bağırdı Travis, korkusunu gizlemeye çalışmaksızın.

Adam hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine cam ofise doğru yürüdü ve içerde oturan yaşlı adama bir işaret yaptı. Yaşlı adam elini önemsemez bir şekilde sallayarak telefon konuşmasını bitirdi.

Travis ofisin kirli cam kapısının açıldığını gördü ve yaşlı adam dışarı çıktı. Artık onu daha iyi görebiliyordu. Seyrek siyah saçları vardı. Kel değil, sadece seyrek siyah saçlar. Buğday tenliydi ve derisi yanaklarından ensesine kadar deliklerle doluydu. Ablak bir yüzü vardı. 1.70 cm boylarında ve koca göbekliydi. Göğsünün yarısına kadar açık, kırışık, kirli beyaz bir gömlek giymişti ve kalın beyaz göğüs kılları dışarı fırlamıştı. Belindeki kemer, üzerine bol gelen kot pantolonunu doğru yerde tutmaya çalışıyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında olmalıydı.

Adam büyük bir güven içerisinde sallana sallana yürüyordu; fazla kilolu ve bu kirli operasyonun şefi olmasının bir karışımı. Ellerini beline koyarak ve keskin siyah gözlemini Travis'e dikerek onun önünde durdu. Travis'i baştan aşağı küçümser bir ifadeyle süzdükten sonra konuştu.

"Tırnaklarının teker teker sökülmesini ister misin?" Ses yabancıydı ve İngilizcesi bozuktu ama hızlı ve sakın konuşuyordu.

Travis adamın yanına, büyük ameliyat makasına bakarak cevap verdi. Kelimeler ağzından güçlkle çıktı. "Hayır... hayır."

“Arkadaşım, eğer aklından bazı parlak fikirler geçiyorsa diye söylüyorum, unut gitsin. Burada olduğunu kimse bilmiyor ve seni kimse duyamaz. Ne kadar bağırırsan bağır. Ve bağıracaksın da.”

Travis sandalyesinde kıvrandı. “Bak, kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum. Büyük ihtimalle bir karışıklık oldu. Burada ne yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor ama beni bıraksan iyi edersin. Bir ortağım var ve...”

“Seni almak için buraya mı geliyor? Hiç sanmıyorum,” diye eğlendi adam.

“Emin olun bayım, biz konuşurken şu kapıdan girecekler,” diye cevap verdi Travis.

Şişman adam zafer kazanmış gibi gülümsedi ve odanın diğer ucundaki uzun boylu adama başını salladı. Travis sessizce oturdu ve verilen her ne çirkin emirse adamın onu yerine getirmesini bekledi.

Otuz saniye sonra Travis’in umutları, Sonia tekerlekli sandalyeyle oraya getirilince darmadağın oldu.

O da kablolarla bağlanmıştı, ağzı bantlanmıştı ve yanağında büyükçe bir yara vardı. Yaşlı adama öfkeyle bakıyordu.

“Onu mu kastediyorsun?” diye sordu adam.

Travis Sonia’nın yaralı olup olmadığına baktı. Sonia’nın bu hali ona bir güç verdi. “Kimsin, ne istiyorsun?!” diye bağırdı.

“Hayır, hayır dostum, asıl sen kimsin? Ve sen ne istiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Bizi alıkoyan sensin! Şimdi de bilmediğini mi söylüyorsun?!” Travis’in yüzünden kafa karışıklığı ve panik okunuyordu.

“Aptal ayağına yatma seni pislik. Şu an bir timsah maması olmamanın tek sebebi beni neden aradığını bilmek istemem. Şehir içinde beni sormadığın yer kalmamış. Gerçekten çok zekice. Neden Castro’ya bir telgraf göndermi-

yorsun? Bu UMD'nin* yeni tarzı, öyle değil mi?"

Tanrım, bizim Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nden olduğumuzu sanıyor!

"UMD mi? Hayır, bu büyük bir hata!"

Yaşlı adam arkasını döndü ve başparmağıyla kısa boylu adama işaret etti. "Ah, siktir et. Tırnaklarını sök ve öldür... kızı da!"

"Hayır!"

Kısa boylu adam elinde ameliyat makasıyla birlikte masaya yöneldi; patron da ofisine doğru yola koyuldu.

Düşün!

Bekle, onu bulmaya çalıştığımızı nereden çıkardı ki?

Hayır, olamaz. Denemeye değer! Travis avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ramon Martinez! George Kramer seni bulmamı söyledi. Bu yüzden seni arıyorduk. Yardım istemek için: bir iyiliğin karşılığı olarak!"

Ramon Martinez, yetki sahibi yaşlı adam, yürümeyi kesti ve dönüp Travis'e baktı.

* Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi. (*Drug Enforcement Association*) (ç. n.)

67. BÖLÜM

Green tüm gerekli çalışanlarını, Salı günü bütün gece çalışacakları konusunda uyardı. Çarşamba sabahı güneş doğduğunda USPS birisine küçük bir acele posta teslim edecekti ve bunun içindeki şey, uğruna çalıştığı, savunduğu her şeyi ve hayatını mahvedecekti. Green, Norman ve genç kriptolog Maynard, dünyayı değiştirecek günün ilk saatinde Green'in ofisinde oturuyordu.

“Norman, Miami'deki hastanede ne olduğunu bir kez daha anlat. Nasıl olur da Travis ve Rogers'dan hiçbir iz olmaz?”

Green'in dikkati bu konuyu düşünemeyecek kadar başka şeylerle dağılmıştı – Özel Ajan Reese ve USPS. Yorgun görünüyordu ve Norman'ın daha önce hiç duymadığı tedirgin bir sesle konuşuyordu. Green'le birlikte bilinmeyen sularda yüzmek korkutucuydu. Norman, şu anda onun önündeyken kariyerinin sallantıda olduğunu anlayabiliyordu.

“Efendim, bu çok tuhaf ve bu konuyu hastaneye üç kere gitmiş olan ajanlarla da konuştum. Güvenlik görevlisi Rogers'ın hastaneye girdiğini gördüğünü söylemiş ama bizim adamlarımızın onu beklediği ofisine hiç gitmemiş. O zamandan beri de onu görmemişler. Hedefe benzeyen birisini gördüklerini de hatırlamıyorlar.”

“Biliyor musun Norman?”

“Neyi efendim?”

Green ayağa kalktı ve masanın üzerinden bir peygamberdevesi gibi onlara doğru eğildi. İki adama tam aralarından bakarken ve masasından telefonunu alırken konuştu.

“Artık bıktım usandım...” İlk başta ses tonu sakindi ama sonra bir volkan gibi patladı, “... *adamlarımın her şeyi bok etmesinden bıktım!*” Telefonu odanın karşısına fırlattı. Telefon duvara çarpıp paramparça oldu.

İki adam da sandalyelerine sindiler.

Maynard geriye sıçradı ama Norman ürktü ve sessiz kaldı. Gerçeği biliyordu ama söylemeye cesaret edemiyordu. *Ona birkaç saniye ver.*

“Efendim?” Norman önce suyun sıcaklığını kontrol etti. Söyleyeceği şeyin doğru olduğunu biliyordu ama tüm görebildiği, işleri berbat ederse hayal olacak olan maaşı ve sağlık sigortasıydı.

“Ne var Norman?” Green’in ses tonu yumuşamıştı. Ensesini sıvazlıyor ve odanın karşı tarafındaki zemine bakıyordu. Norman konuşmaya başlamadan önce söyleyeceği her sözcüğü ölçüp biçti.

“Efendim, kendinize haksızlık ettiğinizi düşünmeden edemiyorum.”

“Öyle mi? Nasıl yani?”

Harika, Green’i iyi yerden yakalamıştı, ayrıca sakin ve anlayışlı görünüyordu. Maynard Norman’ın bu pozisyonunda nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini şimdi anlayabiliyordu.

“Efendim, operasyonun hassasiyeti sebebiyle eliniz kolunuz bağlı. Rahatça soruşturma yapabilmeleri için ajanlarımıza yeteri kadar bilgi veremiyorsunuz. Neler olup bittiğini merak ediyorlar ve önlerini görmeden hareket ediyorlar. İşin özü, bu her zaman uğraştığımız türden bir şey değil.” Şimdi de tatlandırıcı vakti. “Doğrusunu söylemek gerekirse tüm bunları göz önünde bulundurursak yine de harika bir iş çıkarıyorsunuz.”

Norman’ın o sırada, genç kriptoloğun başını salladığını gördüğüne yemin edebileceği bir sessizlik oldu. *Küçük piç.*

Green sandalyesine yığıldı. “Tabii ki, haklısın Norm.”

Norman hissettiği rahatlamayla derin bir nefes verecekti ki kendini zor zaptetti. *Tekrar 'Norm' demeye başladı. Güzel.*

“Problemi bunu aklımızda tutarak ele alalım o halde. Önce bana hastaneyi bağla, olur mu Norm?”

“Hemen efendim.”

Norman numarayı bulabilmek için dosyasındaki kâğıtları karıştırdı ama Green’in telefonunun, odanın diğer tarafında paramparça olduğunu fark etti. Ta en başından beri öyle yapmayı planlamış gibi cebinden kendi telefonunu çıkardı ve numarayı çevirdi. Çalmaya başlayınca Green’e uzattı.

“Miami Çocuk Hastanesi.”

Green’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Evet, iyi akşamlar hanımefendi. Oğlum bademcik ameliyatı için yatacak ama güvenlik nasıl merak ediyorum. Bana güvenlikten nasıl geçildiğini söyleyebilir misiniz? Tüm ziyaretçiler size isimlerini vermek zorundalar mı?”

“Ah evet efendim. Sürücü belgelerinin bir kopyasını alıp onlara her zaman takmaları için bir yaka kartı veriyoruz. Aksi takdirde girişten geçemiyorlar.”

“Teşekkürler.” Green telefonu kapattı.

“Gerizekalılar. Norm, Miami’deki moronlarla konuş ve onlara hastaneye geri dönmelerini, hedeflerimizin kayıt olup olmadığını güvenliğine sormalarını söyle. Kendi masanı kullan.”

“Tabii efendim.” Norman sıçrayarak odayı terk etti. Hayatta kalmayı başarmış ve Green’in aklını yeniden hedefe yönlendirmişti.

Böylece ofiste Green ve genç kriptolog Maynard kaldı. Saygısız davranışlarına rağmen Green’in bu çocuğa ihtiyacı vardı; elinde bir tek o vardı.

“Pekala, Nick, bir işin düzgün yapılmasını istiyorsan sanırım onu kendin yapmalısın. Sence?” Green bu çocuk-

tan en iyi şekilde faydalanmak için onunla oynaması gerektiğini biliyordu. Onun gözünde bu çocuk asi bir ergenden başka bir şey değildi ve otoriter olmaya çalışmak bunun çocukta ters tepmesine neden olurdu. Norman odaya geri geldi ve sandalyesine doğru gitti.

“Bence de,” dedi Maynard.

“Pekâlâ,” dedi Green. “Özetlemek gerekirse, bir sürü yeni gelişme oldu ve hâlâ bir sürü zamanımız var.”

Green yaptıklarının ve ilerlemelerinin üstünü çizdiği beyaz tahtaya doğru yürüdü.

“Aslında,” dedi Green, “biz kazandık.”

68. BÖLÜM

Henüz bitmemişti. Ramon Martinez odasından kendisi için bir sandalyeyle dönüp geldiğinde Travis ve Sonia hâlâ daha bağlıydı.

Kramer Travis'e, Ramon'un eski bir Alpha 66 Kommandosu olduğunu söylemişti. Alpha 66, altmışlı yılların başlarında CIA'in Miami Üniversitesi'nde askere aldığı şiddetli bir Castro karşıtı grubuydu. Ajans tarafından Domuzlar Körfezi kampanyası sırasında Küba'yı işgal etmeleri için eğitilmişler ve donatılmışlardı. Bu adamların bazıları Küba'nın içinde ve dışında, çift taraflı casusluk yapmak da dahil olmak üzere kara operasyonlar yürütüyordu. Ramon, CIA'de sözleşmeli bir ajandı: yasalla yasal olmayan arasındaki çizginin kaybolduğu bir dünya.

Ramon kırık tahta bir sandalyeyle Travis'in önünde durdu ve konuşurken Travis'i baştan aşağı süzerek oturdu.

"Kimse Ramon'u bulamaz. Ramon seni bulur."

Ramon kendisinden bahsederken üçüncü tekil kişi kullanıyordu; büyük insan olma hayalinin dışı vurumu. Travis kendisinin güçlü bir konumda olmadığını biliyordu. *Egosunu tatmin et.*

"Bundan eminim efendim. Sizi bu şekilde bulmaya çalıştığımız için özür dilerim ama zaman çok önemli. Kramer biz Miami'deyken bize yardım edebileceğinizi umdu. Kramer'in sizinle ilgili iyi düşünceleri var – sizin çok iyi olduğunuzu söyledi."

Ramon ellerini başının üstüne koyarak sandalyesine yaslandı.

“Sence haklı mıydı?” Ramon tekrar öne eğildi ve Travis’in gözlerinin içine derin derin baktı. “Kramer senin neyin ki? Adın ne? Ne iş yapıyorsun?” diye sordu Ramon, sanki tanışmak birdenbire önem kazanmış gibi.

“Benim adım Dan Travis. Yazarım. Bu da Sonia, Sonia Leblanc.” Travis tam Sonia’nın ne iş yaptığını söylemek üzereydi ki sustu; ağzı açık kaldı.

Ah, bu arada o bir Gizli Servis Ajanı. Evet, bu çok olumlu karşılanır.

Ramon, Travis’in çekimserliğini hissetti. “O ne iş yapıyor... Travis?”

Lanet olsun. Hızlı düşün.

“O bir meşru müdafaa eğitimci. Benim bir arkadaşım.”

“Kramer neyin oluyor?” Ramon sandalyesinde kıpırdandı ve şüpheli bir eli silahının üzerine yerleştirerek gelecek cevabı bekledi.

“Kramer babamın bir arkadaşı. Soğuk Savaş sırasında birlikte çalıştılar. Kramer size selam gönderdi.”

“Öyle mi? O nasıl? Hâlâ Colorado’da emekliliğin tadını mı çıkarıyor? Tekerlekli sandalyeden kurtuldu mu?” Ramon’un sesi birdenbire bir akşam yemeği partisi moduna geçmişti.

Travis numarayı hemen anladı. “Kramer emekli ve *Washington*’da yaşıyor. Hiçbir zaman tekerlekli sandalye kullanmadı ama bir bastonu var. Dün gece onun evindeydik.”

“Kramer’i arayıp bütün bunları anlatırsam, söylediklerini doğrular mı?”

“Elbette.” *Tabii eğer telefonu açarsa. Lanet olsun! Kramer ne cehennemde ki?*

Bakışlarını yerden Travis’e kaldırdığında Ramon’un kaşları çatıldı.

Sonra aniden gözleri parladı. “Aman Tanrım. Sen şu Kramer’in bahsettiği çocuksun – bekle, sana ne diyordu? Danny miydi?”

“Evet, evet. O benim!” Travis resmen şakıyordu.

“Raul, desatalo y sacalo de esas illa!”

Travis’i hücrelerinden sürükleyerek çıkaran adam koşarak geldi ve kabloları kesti. Sonra Ramon, tekerlekli sandalyeye bağlı duran Sonia’ya baktı.

“Danny, şu kız arkadaşın biraz önce iki adamımı hastanelik etti – onu takip edeni ve onu bağlamaya çalışanı. Tam anlamıyla bir baş belası.”

“Si, El Diablo!” diye bağırdı besbelli adı Raul olan kısa boylu adam.

Travis, Sonia’nın şeytan olduğunu düşünen Raul’a gülmek için kendini zor tuttu. Ramon’a cevap verirken Sonia’ya göz kırptı. “Artık uslu duracak, bize yardım edeceğinizi, zarar vermeyeceğinizi biliyor.”

Sonia, Ramon’a başını salladı.

“Raul, dejala ir a ella tambien,” dedi Ramon.

Raul gergindi ve kımıldamadı.

“Hazlo ya. No te hara dano!” dedi Ramon, Raul’u zorla Sonia’ya yönlendirerek.

Raul, Sonia’ya yaklaştı ve kabloları kollarına kadar kesti; sanki havai fişek yakıyormuş gibi.

Sonia elleri serbest kaldığı anda ağzındaki bandı çıkardı ve öfkeyle ayağa kalktı. Raul eli silahında geri çekildi; Sonia’nın bundan hoşlanmış gibi bir hali vardı.

“Rogers’ı buldun mu?” diye sordu Sonia Travis’e. Cehenneme gidip geri gelmiş gibi görünüyordu. Saçları dolaşmış, yüzü kir içinde kalmıştı; ayrıca yüzüne darbe almıştı.

“Evet, ama hâlâ Apollo Dosyası’nın nereye gönderildiğiyle ilgili bir fikrimiz yok ve şu ana kadar Green Miami’de olduğumuzu öğrenmiştir. Hastane resepsiyonunda kimliği göstermek zorunda kaldım.”Ramon, ayağa kalktı ve konuşmalarını böldü. “Pekâlâ, konuştuklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum ama George Kramer bir keresinde hayatımı kurtardı. O iyi bir adam ve ona borçluyum. Ancak beni

kötü bir zamanda yakaladınız çünkü büyük bir sevgiyatin ortasındayız. Benden tam olarak ne istiyorsunuz?”

Sonia hemen cevapladı. “Öncelikle güvenli bir ev.”

“Burası. İstedığınız kadar kalın. İsterseniz ofisimde bir bilgisayar var, cep telefonlarınızı da alabilirsiniz.” Ramon, Raul’a başıyla işaret etti. “Raul, devuelves sus telefonos,” dedi. “Burası bir süreliğine biraz hareketli olacak ama Küba’da dediğimiz gibi ‘Mi casa es su casa.’”

“Teşekkürler Ramon,” dedi Travis.

Sert görüntüsünün altında Ramon iyi birine benziyordu. Dahası Travis ondan hoşlanmıştı. Ona Kramer’i hatırlatan alışılmadık bir karizması vardı. Sürdüğü hayatı düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi. İnsanlar tarih hakkında konuşurlar – onu öğrenirler – ama bu adam tıpkı Kramer gibi tarihin *kendisiydi*.

“Tamam, işe koyulalım,” dedi Sonia, Travis’e, onu Ramon’un ofisine götürürken.

* Benim evim sizin eviniz. (ç. n.)

69. BÖLÜM

Green beyaz tahtasının yanındaki duvara yaslandı ve daha önce yazdığı her bir maddenin üzerine kalemini vurdu. Bu maddelerin üstünden zaten iki kere geçmişti ama Norman ve Maynard bunun sesli düşünmek için olduğunu biliyordu; tekrar etmek yeni fikirler akla getirebilirdi.

“O halde dinleyin. Leblanc’ın kişileri ve telefon kayıtları faydasızdı. USPS bize Pazartesi günü Washington’dan gönderilen tüm acele gönderi isim ve adreslerini verdi ve bunların hiçbiri Leblanc’ın rehberinde yoktu.”

Norman onayladı. “Evet efendim. USPS’nin verdiği listenin tümünü Leblanc’ın rehberiyle telefon kayıtlarına girip kontrol ettik ve hiçbiri eşleşmiyordu.”

Green devam etti, “Tamam. O zaman Apollo, bu isim ve adres listesinde yer alan bir yerde; bu yüzden kazandık diyorum.” Bir kâğıt yığını havaya kaldırdı ve yere attı. “Ama bütün ajanları, dosyayı dağıtıma çıkmadan durdurmaları için postanelere yerleştiresek bile, bütün adreslere yetecek kadar ajanımız yok. Çok fazla adres var ve bu adresler bütün ülkeye yayılmış durumda. Çok fazla değişken var.”

“Doğru efendim,” dedi Norman. “Şu anda ajanlarımız, hangi adrese gidecekleri konusunda emir bekliyorlar. Şafak vaktinden önce bir karar vermeliyiz. Diğer tek alternatif, onları kendi şahsi bölgelerindeki tüm lokasyonların çevresinde gezdirmek olur. Tabii ki o zaman dosyayı kim alırsa, biz oraya varana kadar ortadan kaybolma riski var.”

“Dosyanın gönderildiği kişi her kimse Leblanc’ın güvendiği ve onunla ne yapacağını bilen biri olmalı. Gerçi dosyayı gördüklerinde *kimsenin* onunla ne yapacağı konu-

sunda bir şüpheye düşeceğini sanmam.” Green bunu söyleyerek kendi kendini sinirlendirmişti.

Norman bu yüzü tanıyordu ve ateşi söndürmeye çalıştı. “Ama eğer ajanlarımız hızlı hareket ederse onu önce bizim ele geçirme şansımız büyük. Eğer dosyayı alan kişi biz oraya varmadan kaçarsa hemen peşinde olacağız. Bence asıl tehdit Travis ve şu kız.” Norman kızın adını bilmiyordu; Green bu bilgiyi kendine saklamıştı.

Green’in yüzündeki sert ifade yumuşadı. “Tamam, güzel. Demek Miami’de terk edilmiş bir araba ihbarımız oldu?”

“Evet efendim. Washington plakası ve torpido gözünde de bir Sig tabancası vardı. Miami Çocuk Hastanesi’nin dört mil uzağındaydı.”

“Kahretsin, bu Travis olmalı. Araba kime kayıtlı?”

Norman yine panosundaki kâğıtları karıştırdı. “George Arthur Kramer. Dün çalıntı ihbarı yaptı. Doğruluğu araştırılıyor. Oraya bir ajan gönderdik ama Kramer evde yok.”

“Pekâlâ, yani Travis ve kız Miami’de. Florida’daki tüm havaalanlarını ve havayollarını uyardınız mı?”

“Evet efendim. Otobüs terminalleri ve tren istasyonlarını da. Miami Emniyet Müdürlüğü de işin içinde; ama onları niçin aradığımızı bilmiyorlar. Hiçbir yere gidemezler.”

“New York ve Washington’dayken de öyle demiştik.”

“Evet efendim, ama fark şu ki Apollo Dosyası artık Amerika’nın herhangi bir yerinde olabilir, bu yüzden de ona gidemezler. Aldığımız önlemlerden sonra bunu ancak özel arabayla yapabilirler.”

“Tamam, o halde dua edelim de dosya Seattle’dan çıksın,” dedi Green.

“Bu harika olurdu efendim, ama bunları konuşurken Travis’in de dosyanın nerede olduğunu öğreneceğini varsayıyoruz. Avantaj bizde.”

“Tabii eğer şu Dr. Rogers’la iletişime geçmediyse.”

“Evet, ama incelemelerimiz Rogers’ın Travis’e, dosyanın nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili hiçbir şey söyleyemeyeceğini gösteriyor. Rogers’ın oradayken kaldığı otel USPS’nin listesinde yoktu, geçmişteki ya da şimdiki ev ve iş adresleri de.”

“Tamam, güzel noktaya değindin. Ayrıca dosyanın nerede olduğunu bilselerdi Miami’ye gidip Rogers’la buluşmazlardı?”

“Doğru efendim. Çocuk Hastanesi Travis’in güvenlik kaydı olduğunu bildirdi, o yüzden oraya gittiğini biliyoruz ve onu orada tutacağız.”

“Güzel. Onları Miami’de tutun.” Dwight, Maynard’a döndü. “Bu arada, Nick ve benim dosyanın nereye gönderildiğini bulmamız gerekiyor. Bana Leblanc’ın faksını getir Norm.”

“Buyurun efendim.” Norman, Green’e faksın bir kopyasını verdi. “Efendim, USPS’nin listesindeki hiçbir adresin Güney Florida’da olmadığını da unutmayın.”

“Evet... güzel. Tek endişelenmemiz gereken şey bu faksı deşifre etmek. Hiç olmazsa o adresleri birazcık azaltabilmek.”

70. BÖLÜM

Sonia hızla Ramon'un ofisine giderken Travis Ramon'la yüz yüze konuşma gerekliliği hissetti. Ramon ne kadar meşgul olursa olsun bitirilmemiş bir iş vardı. Ramon Travis'e arkasını dönmüş, kutu taşıyan adamları yönlendiriyordu.

"Ramon?"

"Evet Señor Danny?" Döndü ve sanki artık dostlarmış gibi tek elini Travis'in omzuna koydu.

Travis Ramon'a tedirgin bir bakış attı.

Ramon kuvvetle nefes verdi. "Dinle, olanlar için gerçekten üzgünüm. Gerçekten öyleyim. Ama bu... Burada çok hassas bir operasyon yürütüyorum. Anlıyor musun?"

"Kaçırılıp işkenceyle tehdit edilmeye pek alışkın değilim."

Ramon somurttu ve ketum davrandı. "Evet, bunun seni ne kadar sarstığını anlayabiliyorum," ses tonundan özür dilediği belliydi. "Dinle, sen ve ben, ayrı dünyaların insanlarıyız. Kramer'i uzun zaman önce tanımıştım; artık her şey değişti."

Ramon sadece bir kere olmak üzere başını salladı ve arkasını döndü.

"Ama bize yardım edecek misin?" dedi Travis.

Ramon durdu ve tekrar Travis'e döndü. "Elbette!"

"Teşekkürler. Zamanımız doluyor." Travis cebindeki faksa uzandı.

"Şu an değil, öyle değil mi?" dedi Ramon.

"Ramon..."

"Danny, benim de zamanım doluyor. Eğer Nora Teyze'nin sevkياتını şu anda yapmazsam müşterilerim

bundan hiç memnun olmaz. Bu iyi olmaz. Ben ara adamım, bilirsin, ve benim yaptığım işlerde aksaklık olursa ara adamlar, her iki taraftaki insanlar tarafından ezilir!”

Ramon kutuları taşıyan adamlara İspanyolca bağırarak uzaklaştı.

Travis’in ‘Nora Teyzenin sevkiyatı’nın ne demek olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, ayrıca bunu bilmek de istemiyordu. Sonia’nın, sanki orada çalışıyormuş gibi meşgul meşgul telefonda konuştuğu tozlu cam ofise baktı. Onu eliyle içeriye çağırıyordu ama Travis eliyle mola işareti yaptı.

Devasa hangar kapıları ambarın içine doğru çatırdayarak açıldı. Travis taze havayı içine çekme isteğine karşı koymıyordu. Ölüm bir kere daha önündeydi. Hâlâ dünyada olduğunu kendisine hatırlatmak için Miami gecesinin karanlık ve nemli havasını biraz soluması gerekiyordu. Travis dışarıya yürüdü.

Fırtına dinmişti ve şimdi uzaklarda ufku aydınlatıyor, hafifçe gürüldüyordu. Ambar Miami’de bir yerlerde, nehir kenarındaydı. Bina açık pembe renkteydi ve dışardan bakınca daha büyük görünüyordu. Tam tahmin ettiği gibi köprüünün üzerinden geçen bir otoyolun yanındaydı. Ambarın yanındaki koyda farklı boylarda üç tekne duruyordu; bir tanesinin üstü kapalıydı.

“Miami Nehri’ndesin,” dedi Ramon arkasından. “Şehirden üç mil içerde.”

İçeri girme vaktiydi. Travis taze, fırtına-sonrası havayı içine son kez çekti ve Sonia’nın bulunduğu ofise gitti.

“Nasil gidiyor?” diye sordu Travis, cam kapıyı arkasından kapatırken.

Sonia kafasını bilgisayar monitöründen kaldırdı ve tek kaşını kaldırarak Travis’e baktı. “Neredeydin? Tekne gezisi mi düzenliyordun?”

Travis irkildi. “Bak, senin ve şu Ramon’un ne tarz bir dünyadan geldiğini bilmiyorum ama benim ödüm bo-kuma karıştı, tamam mı? Sadece biraz molaya ihtiyacım vardı.” Sonra geri çekildi çünkü aklına bir şey gelmişti. “Gerçekten de hastanede Ramon’un iki adamını hastanelik ettin mi?”

“Büyük bir zevkle. Eğer sorguya çekmek istemeseydim ilki çoktan ölmüştü. Rogers’la görüşmen nasıl gitti?” Sonia, Travis’in daha önce hiç görmediği bir aceleyle konuşurken saatine baktı.

“İyi idi. Orada ne yapıyorsun?” diye sordu Travis.

“İnternet sonuçlarıyla faksımızı karşılaştırıyorum.”

Travis ne yaptığını çok iyi biliyordu, çünkü aynı araştırma yöntemini kendisi de kullanmıştı. Birbiriyle alakasız gibi görünen iki terimi arama motoruna yazar, sonra da ne çıkacağına bakardınız. Sonuçlar genellikle şaşırtıcı olurdu.

“Bir şey buldun mu?”

“Kayda değer bir şey değil. Devam edeceğim. Bana Rogers’ın ne söylediğini anlat. Onu da karşılaştıracam.”

Travis peçeteye yazdığı notlarını kullanarak Rogers’la yaptığı görüşmedeki her şeyi anlattı. Yarım saat sonra Rogers’ın anlattıklarından, fakstaki referanslara ekleyebilecekleri yeni bir referans listesi ortaya çıktı. Ama hâlâ daha Apollo Dosyası’nın nereye gittiğini gösteren bir ipucu yoktu.

“Bu hiç anlamlı değil!” dedi Sonia, ensesini sıvazlayarak.

“Ne?” Travis cevabı biliyordu ama hiçbir bulguyu boşa çıkarmak istemiyordu.

“Fakstaki her şey tıbbi – DGI hariç – ve başlık da Kennedy’nin katilleri. Aralarındaki tek bağlantı California Raporu’nun, Kennedy’nin öldürülmesi ve onun öldürüldüğü yerde ilk Leatril Kliniği’nin açılmasıyla aynı ay ve yılda ortaya çıkması.”

“Ben de şu anda sadece bunu biliyorum,” dedi Travis.

“Her durumda bu faks bize dosyanın tam olarak hangi adrese gönderildiğini nasıl söylüyor ki?”

“Söylemiyor. Çünkü bir şeyleri kaçırıyoruz. Kardeşin benim o adresi bulmamı istedi ve cevap da burada yatıyor.”

Travis kafasını eğip saçlarını tutarak oturdu. “Biraz kahve ister misin?” Ambarın uzak bir tarafında kirli bir kahve termosu olduğunu fark etmişti.

“Elbette. Eğer içilebilirse,” dedi Sonia, hâlâ daha arama motoruna deli gibi bir şeyler yazarken.

Travis ambarın karşısındaki pis ve dağınık kahve tezgâhına gitti. Kahve sıcak ve sadeydi, bu da umut vericiydi. İki köpük bardağa biraz kahve doldurdu ve tekrar ofise gitti. Sonia klavyeyi tuşlar ve ekranda değişip duran renkler ‘Pamuk Prensesvari’ cildine yansırken ona kahvesini verdi. New York’tayken iki yabancı olduklarına inanmak zordu. Şimdi o, başka bir hayat gibi geliyordu; Travis’in ona olan ilgisi bu kadar kısa bir sürede çok fazla artmıştı.

Sıfırlama düğmesine basma vakti.

Travis yeniden nehir kenarına çıktı. Kendisine canlılık veren kahvesini yudumladı ve doktaki çılgın aktiviteyi seyretmeye koyuldu. Ramon’u inceledi. Her nasılsa onunla Kramer’e, o şekilde de babasına bağlandığını hissediyordu. Tropikal gökyüzündeki yıldızlara baktı ve zihninin derinliklerini yoklamak için gözlerini kapattı.

Miami.

Küçük bir çocukken balık tutmaya gitmeleriyle, Bermuda Şeytan Üçgeni’nde batan gemiyi seyretmeleriyle başladı.

Bu uğursuz olay sırasında babasının söyledikleri aklına geldi:

“Gerçeklere ulaş. Sonra imkânsızı ele. Her ne kadar olanaksız ya da sonuçsuz görünürse görünsün cevap, ondan geriye kalandır. Unutma Daniel, insanlar bir gizemi çözmeye çalışırken şunu sormalısın: ‘Bu suçu kim işler

ve daha da önemlisi amaçları nedir? Bundan en çok kazancı kim elde eder?’ Bu soruyu cevaplarsan doğru yola girersin. Evlat, yanlış temel üzerine kurulan bir teori başarısız olmaya mahkûmdur. Benim mesleğimde insanlar bu yüzden ölür. Zihnini açık tutmalı ve hiçbir şeyle ilgili asla varsayımlarda bulunmamalısın.”

Travis kendi kendine gülümsedi ve gözlerini yeniden dünyaya, Ramon’un teknelerine kaçak mal yüklediği yere çevirdi.

Travis’in kafası, tepesinden ensesine doğru karıncalanmaya başladı. Babasının söylediği şey yüzündendi: “İmkânsız ele. Her ne kadar olanaksız ya da sonuçsuz görünürse görünsün cevap, ondan geriye kalandır... yanlış temel üzerine kurulan bir teori başarısız olmaya mahkumdur...”

Bir düşünceyle boğazı düğümlendi.

Hayır.

Tanrım!

Travis kahvesini nehre attı, topuklarının üzerinde döndü ve ofise gitti.

“Sonia, dinle. Zihnimiz kitlendi çünkü faksın başlığının kanseri bırak, tıpla bile bir ilgisi yok, değil mi?”

“Evet, sanırım öyle. Evet.”

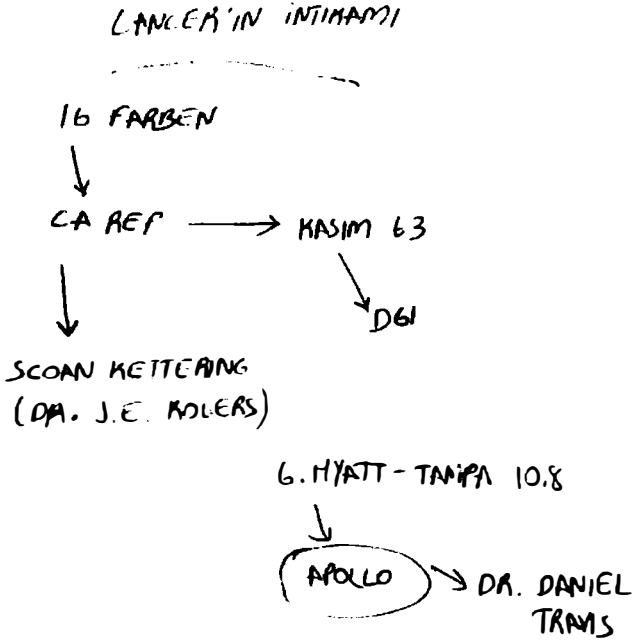
“Peki ya faksın başlığı yanlışsa?”

“Yanlış mı?”

“Geriye dönüp zihnimizi bir anlığına açalım. Buna tamamen yeni bir gözle bak. Başlığın ‘Lancer’in İntikamı’ olduğunu varsayıyorduk çünkü hizmetçimin söylediği buydu.”

“Tamam.”

Travis faksı, Sonia’nın da onu görebildiğinden emin olarak kaldırdı.

Sonia Travis'in ağzının kocaman açıldığını gördü. "Ne? Ne oldu?" diye sordu.

"Orospu çocuğu!" dedi Travis, faksa gözlerini kısarak ve gördüğüne inanamayarak bakarken.

"Ne?!"

"Kardeşinin el yazısı berbat," dedi Travis, elinin tersiyle faksa vurup onu Sonia'ya doğru sallayarak. Burada "Lancer'in İntikamı yazmıyor - 'Kanser'in İntikamı' yazıyor*.

* İngilizcede 'Kanser' kelimesi 'C' harfiyle, 'Cancer' olarak yazılır. (ç. n.)

71. BÖLÜM

Green'in ofisinde bütün gece süren çalışmaların ilgi odağı Nick Maynard'dı.

"Efendim, hâlâ daha DGI referansının ne alakası olduğunu anlayamıyorum. Diğer her şey birbiriyle uyumlu. Bir bağlantı bulunursa bunun bizi doğru yere götürme ihtimali var ama bunu kesin olarak söyleyemem."

"Nick, bunun bir bilim olmadığını biliyorum ve Apollo Dosyası'nı ele geçirmek için de zaten şu an iyi bir planımız var ama yine de en muhtemel cevabı bilmek istiyorum."

"Bileceksiniz de. Sayfanın en altındaki Travis'le olan doğrudan referansla daha çok ilgileniyorum ve şu anda onun üzerine çalışıyorum. Size geri döneceğim."

"Tamam, mutlaka öyle yap. Çok uzaklara gitme." *İşe yaramaz, burnu büyük şey.*

Green sabırla bir sonraki emri ya da patlamayı bekleyen Norman'a döndü.

"Norm, Apollo Dosyası'nın nereye gönderildiği ortaya çıkınca oraya gitmek istiyorum. Saha ajanlarımızın yeteneklerine güvenmiyorum; dosyanın içindekilere bakmalarını ya da daha da kötüsü onun bir kopyasını çıkarmalarını istemiyorum. Yani, Tanrım, kendi adamlarımıza bile güvenemiyoruz!" Green kollarını havada salladı.

Norman cevabı biliyordu ama Green'in bunu duymak istediğinden emin değildi.

Boşver gitsin. Duyması gerekiyor, ama biraz süslemek lazım.

"Efendim, haklısınız, bu bir kriz."

“Evet, öyle.”

“Hastalanma, alkolizm ve depresyon rekor seviyelerde. İnsanların 11 Eylül’ün bizi ne kadar gergin yaptığı konusunda hiçbir fikirleri yok ve bunların hiçbiri sizin hatanız değil efendim.”

Green Norman’a başını salladı. “Biliyorum, biliyorum. Tanrım, Croghan gibilerin özel görev tim lideri olması hiç de şaşırtıcı değil. Bir zamanlar ajanlar ömür boyu bizle çalışırlardı; şimdiyse onları teker teker, yarını düşünmeden kaybediyoruz. Hiçbir şey hiç kimsenin umurunda değil artık.”

“Bu farklı bir nesil efendim. Bizler hiçbir zaman nedenleri sorgulamazdık, sadece yapardık.”

“Kahretsin evet.”

“Bu yönetimden de kaynaklanıyor,” diye devam etti Norman. “Bizim asıl görevimizde birbiri ardına pek çok başkan iç edildi. Sürekli olarak ‘neden’ diye soran bir nesil için bu bir facia – Tanrı aşkına, ülke, başkanlarına duydukları sevginin benzin fiyatlarıyla doğru orantılı olduğu insanlarla dolu. Bu durumda ne beklenebilir ki?” Norman hep Green’in önüne sorunu koyup bundan dolayı başkalarını suçlayarak hayatta kalmıştı.

Green camdan dışarı bakıyor ve dinliyordu. Yatan koltuğunu döndürdü ve Norman’a baktı.

“Dediğim gibi, bu işi saha ajanlarının ellerine teslim etmeyeceğim. Onlara verilen emirler hâlâ geçerli ama işlerin berbat edilmediğinden emin olmak için ben de orada olmak istiyorum.”

“Ne yapmamızı istersiniz?”

“Jetimin pilotunu ara ve listedeki tüm eyaletlere eşit uzaklıkta olan bir yer belirlemesini söyle.”

“Elbette efendim. Planınızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

Green ayağa kalktı ve cama doğru yürüyerek karanlık gökyüzüne baktı. “Jeti ağzına kadar benzinle doldurmasını söyle. Beni o noktaya götürecek ve havada bekleyecek.”

“Tamam, Nick’e hazırlanmasını söyleyeyim.”

“Ayrıca ihtiyacı olan her şeyi yanına almasını da söyle – oyuncak ayısı ve pijamaları da dahil. Bu işi havada çözeceğiz. Ajanlarımızdan biri Apollo’nun nerede olduğunu söylediğinde hemen oraya ineceğiz ve Travis’le küçük yaltakçısı onları neyin vurduğunu daha anlayamadan dosyayı ele geçireceğiz.”

72. BÖLÜM

Travis, faksa farklı – tıbbi – bir açıdan baktıktan sonra Dr. Rogers’ın söylediği her şey daha büyük bir önem kazandı. Zaman daha önce hiç bu kadar önemli olmamıştı; şafak vakti yaklaştıkça dakikalar saniyeler kadar hızlı geçmeye başladı.

“Ama bu hâlâ daha DGI ile olan bağlantıyı açıklamıyor,” dedi Sonia, fakstaki yazıyı işaret ederek.

“Biliyorum, hâlâ daha düşünüyorum.”

“Bunların hiçbiri bize faksın nereye gönderilmiş olduğunu söylemiyor, değil mi?”

“Hayır... bırak da biraz düşüneyim!”

Sonia alındı ve Travis kafasındakileri toplarken morali bozuk ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde masanın oradaki sandalyeye geri döndü. “Sonia, baban nasıl öldü?”

Sonia şaşırdı ve bir anlık bir duraksamadan sonra cevap verdi. “Kanser – akciğer kanseriydi.”

“Kardeşin ve baban yakınlar mıydı?”

“Sanırım. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?” Te-dirgin olmuştu. Savunmacıydı.

“Kendimizi kardeşinin yerine koymalı ve bütün bunların temelinin ne olabileceğini düşünmeliyiz.”

“Tamam?”

Travis teorisini öne sürerken odada bir avukat gibi oradan oraya yürümeye başladı. “Peki, diyelim ki baban kanserden öldü; kardeşin de buna çok üzüldü ve aslında babanı kurtarabilecek bir yol bulmayı kendine görev edindi. Belki de bu sadece ‘Kanser’in İntikamı’ adında bir araştırma pro-

jesi olarak başladı? Kramer'in de dediği gibi, siz Gizli Servis çalışanları her şey için bir şifre bulmaya bayılırsınız.”

“Devam et.”

“Sonra Sloan Kettering yenilgisini okudu ve olayın içine daha fazla girdi – muhtemelen şu *İkinci Düşünce Örgütü* ve Dr. Rogers'la. Araştırmasını yaparken iki şeyle karşılaştı: California Raporu'nun, Kennedy'nin vurulduğu aynı ay ve yıl çıktığıyla ve ilk Leatril kliniğinin Dallas'ta açılmış olmasıyla. Babası o gün Dallas'ta koruma ekibindeydi, bu yüzden bu olay onun ilgisini çekti. Sonra zamanla Bilderberg konferansını ve muhtemelen bununla ilgisi olabilecek bir örtbas hikâyesi öğrendi; bu yüzden de Apollo Dosyası'nı oluşturdu.”

Sonia umursamaz görünüyordu. “Bunların hepsi kulağa harika geliyor, Profesör, ama hâlâ daha DGI ile olan alakasını ya da daha da önemlisi dosyanın yerini bize söylemiyor.”

“Doğru. Bu da bana en sondaki sırrın, yani DGI referansının, dosyanın yerinin anahtarı olabileceğini düşünüyor.”

İkisi de aynı anda bir aydınlanma yaşadı. İkisi de aynı anda bağırılar: “Ramon!”

Travis Ramon'u bulmak için ofisten çıktı. Kapıya gidiyordu ama yolda az kalsın ona çarpıyordu.

“Ay, ay, ay – yavaş ol Danny – ofisle işin bitti mi? Telefonu kullanmam gerekiyor da?”

“Ramon, yardımına ihtiyacımız var. Bize şu an biraz vakit ayırabilir misin?” Ramon saatine bakarken Travis de umutlu bir çocuk gibi bekledi.

“Ne istiyorsun?” dedi Ramon biraz sinirle.

Travis onu aceleyle ofise götürdü ve tam karşısına, Sonia'nın yanına oturdu.

“Biraz geçmişe dönüp DGI ile ilgili hatırlayabildiğin her şeyi düşünmeni istiyoruz,” dedi Travis.

“DGI mı? Küba İstihbaratı? Bunun sizinle ne ilgisi var?” diye sordu Ramon.

“Lütfen, soruları sadece ben sorabilir miyim?” dedi Travis, temkinli olmaya çalışarak.

“Tamam.”

“Pekâlâ, Ramon, DGI’nın kanserle ya da bir kanser tedavisiyle bir ilgisi var mıydı – ya da tıpla ilgili herhangi bir şeyle?”

Ramon boş boş baktı. “Hayır, hatırlayabildiğim kadarıyla yoktu.”

Sonia ve Travis birbirlerine baktı. Sonia tamamen ümitsiz görünüyordu ama Travis ısrarcıydı.

“Sana bazı kelimeler ve ifadeler okuyacağım. Lütfen DGI’yı ve oradaki tecrübelerini düşün, hatta Küba ve Miami’de ajan olduğun zamanları da. O zamanlarda yaşadığın her şeyi.”

“Tamam.”

“Eğer söylediğim bir şey sana bir şey hatırlatırsa bana söyle, tamam mı?”

“Tamam.”

Travis, Rogers’la yaptığı görüşmede tuttuğu notları ve faksı çıkardı. Orada yazanları okumaya başladı ve Ramon’un bir şey söylemesini umarak her sözcükten sonra biraz duraksadı.

“Başlıyoruz. IG Farben... California Raporu... Sloan Kettering... Kasım 1963...”

Ramon konuştu ama Travis neden olduğunu biliyordu. “Kennedy’nin DGI tarafından vurulduğu ay ve yıl.”

“Tamam Ramon. Devam ediyorum. Apollo... Dr. Rogers... G. Hyatt...” Travis hemen Rogers’la yaptığı görüşmede tuttuğu notlara geçti. “Ernst Krebs... Leatril... B17... İkinci Düşünce Örgütü... Linus Pauling... Andrew McNoughton... Stockert... Schloen... Sugiura... kayısı çekirdekleri...”

“Bir dakika,” dedi Ramon.

“Ne? Hangisi?”

“Hayır, yok bir şey. Boş ver.”

“Tamam. Clinton Leblanc... Green...” Travis sona gelmişti ama Ramon hâlâ tepki vermemişti.

“Hayır, hiçbir şey bana bir şey çağrıştırmıyor Danny. Üzgünüm. Hepsi bu mu?”

“Evet,” dedi Travis, şimdilik mağlup bir halde. “Yine de sağol.” Ramon masasından bir not defteri kaptı ve dışarı fırladı.

“Kahretsin,” dedi Sonia. “Neden bir yere varamayacağımızı hissediyorum?”

Travis Sonia'nın bu yorumuna aldırış etmedi. “Bilgisayara ben geçeyim Sonia, ben de e-postalarımı bir kontrol edeyim.”

Sonia ekranın başındaki sandalyesinden kalktı.

“Neden biraz uzanmıyorsun?” dedi Travis. “Sonrasında daha iyi düşünebilirsin.”

“Belki biraz sonra. Biraz daha kahve ister misin?” diye sordu Sonia.

“Tabii, neden olmasın.”

“E-postalarında işe yarar bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bundan şüpheliyim ama düşüncelerimi toplamama yardımcı olabilir. Pazartesi öğlenden beri kontrol etmedim.”

Sonia küçük ve pis ofisten çıktı ve Travis internete girip üstü kapalı bir öfkeyle klavyeyi tuşlarken birer kahve daha almaya gitti.

E-posta hesabı açıldı ve neden günde üç ya da dört kez onu kontrol ettiğini hatırladı. 106 tane mesajı vardı. Travis mesajları kendi kendine homurdanarak, farklı bir şey var mı diye gözleriyle elinden geldiğince hızlı taradı. “Spam... Drew... Spam... Üniversite...” Bu şekilde devam ediyor-

du ama bu krizle ilgili hiçbir şey yoktu. Spam olmayan her mesajı açtı ve hızlıca okudu ama yazarların hepsi önemsizdi.

Travis her zaman, bir kişinin e-posta kutusunun, o insanın hayatını yansıttığını düşünürdü ve şimdi, burada oturmuş kendi hayatının bir değerlendirmesini yaparken sanki bu yaşayan kendisi değilmiş gibi hissediyordu. E-posta kutusunda, başka bir zaman olsa kendisini dehşete düşürecek bir sürü e-posta vardı ama şimdi bu sorunlar o kadar önemsizdi ki onlara gülüp geçiyordu. *Endişeleneceğim tek şeyin bunlar olabilmesi için şu anda nelerimi vermezdim. Mutluluk gerçekten de tamamen göreceli bir şey.*

Sonia içeri girdi, Travis'e kahvesini verdi ve tekrar geri dönerek ambarın kapısına doğru sessizce yürüdü.

Travis önemli bir şey olup olmadığına bakmak için cep telefonunun sesli mesaj servisini aradı.

"Özür dileriz, yanlış şifre girdiniz."

Yeniden denedi, bu sefer parmaklarının tuşlardan dışarı taşmamasına dikkat etti.

"Üzgünüz, yanlış şifre girdiniz."

Bloke etmişler! Piç herifler.

Bütün bu olaylar başladığından beri ne zaman ümidi kırılır gibi olsa böyle bir şey oluyor ve onu hırslandırıyor. Travis'in bir şeyler yapmasına engel olmaya çalışmak, boğaya kırmızı pelerin sallamak gibiydi. *Bu herifler kim olduklarını zannediyorlar?*

Travis daha fazla arama yapmayı düşündü ama aklına aramalarının takip ediliyor olabileceği geldi. Sonia kesin bilirdi. Ona soracaktı.

Deneyecek son bir şey kalmıştı.

Travis'in çevrimiçi bir faks hesabı vardı; İnternet bağlantısı olan her yerde bu faksları görüntüleyebiliyordu. Bu aralar evden uzakta o kadar çok vakit geçiriyordu ki bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Evine gelen her faksı hizmetçisi

Rosemary onun çevrimiçi hesabına yönlendiriyordu. Kadının yapması gereken tek şey bir düğmeye basmaktı; böylece gelen en son faks yönlendirilmiş oluyordu.

URL'yi yazdı ama bir yandan da baskından sonra evinden bir şey gelmiş olabileceğine hiç ihtimal vermiyordu. Yine de başka yerlerden gelmiş fakslar olabilirdi.

Ekran açıldı ve Travis hesabına giriş yaptı. Beş tane faks vardı. Onlara bir göz attı. Üç tanesi junk™ fakstı, bu yüzden onları sildi. Bir tanesi CPA'sındandı: bir demeç.

Sonuncusuysa Travis'in bir ağız dolusu kahveyi o kadar hızla yutmasına sebep oldu ki neredeyse boğuluyordu.

Bu faks evden gelmişti ve *Pazartesi* günü gönderilmişti. *Rosemary ev basılmadan önce fakası göndermeyi başarmış mı? Tabii ki hayır! Bu Rosemary için iyi.* Bundan daha önce haberi olsaydı Sonia'nın faks için eve girmeye o kadar uğraşmasına gerek kalmazdı. Ama şimdi geriye bakınca bunu söylemek kolaydı. O zaman birilerinden kaçıyorlardı.

Kaçıyorlardı. Bu nasıl oldu ki?

Travis belgeyi açtı. İşte önünde duruyordu – Sonia'nın evinden aldığı ve şu an önünde, masada duran faksın aynısı. Travis belgeyi kapattı ve oturumdan çıktı...

Bir dakika.

Bir şeyler farklıydı. Travis yine URL'yi yazdı ve faks hesabına tekrar girdi. Kafasından bir şeyler uydurmadığından emin olmak için Rosemary'nin gönderdiği dosyayı yeniden açtı. Saat geç olmuştu. *Belki de çok fazla kafeinden oldu.*

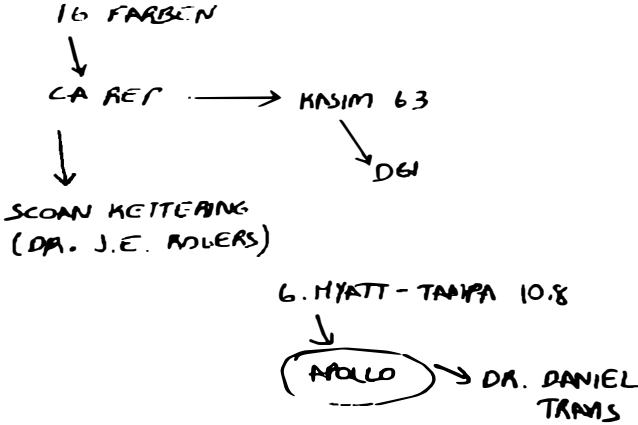
Yutkunması nefes almasını zorlaştırdı.

Sayfanın altına doğru indi, ağzı açık bir şekilde baka-kaldı. *Bu da ne?*

Anlaşılr gibi değil!

* İstenmeyen ve kimin tarafından gönderildiği belli olmayan virüs barındırabilecek fakslar. (ç. n.)

(LANCER'İN İNTİHARI)

TRAVIS : BAĞLANTİYİ BUL. APOLLO DALLAS'TA
LANCER'İN BİTTİĞİ YERDE.

Bu faks, Sonia'nın ele geçirdiğinden farklıydı. Sayfanın altında daha fazla şey yazıyordu – aceleyle karalanmış bir el yazısı – ve yazılar üsttekilerle aynıydı; yani büyük ihtimalle Leblanc tarafından yazılmıştı. Şöyle diyordu: “Travis: bağlantıyı bul. Apollo onun başladığı şehirde,” Travis dikkatle baktı. *Lancer mi diyordu yoksa Kanser mi?* “...’in bittiği yerde.”

Travis’in başı heyecan ve şaşkınlıkla dönüyordu. “Sonia!”

73. BÖLÜM

Washington Dulles Havaalanı'nın uzaktaki bir hangarında Green'in jetinin uçuş ekibi, uçuş hazırlıklarıyla meşgul oluyordu. Yardımcı pilot evrak işlerini halledip bilgisayarı verilerini girerken Kaptan Jack de gönülsüzce bir uçuş kılavuzunun sayfalarını karıştırıyordu. Tablolar, kullanma kılavuzları ve farklı hava tablolarını gösteren bilgisayar ekranlarıyla dolu aydınlık cam bir bölmede oturuyorlardı. Dışardaki ışıklandırılmamış hangarın karanlığında Dassault Falcon jeti, yırtıcı bir kuş gibi bekliyordu.

"McClellan, ne saçma sapan oyunların içindeyiz biz? Hayatımda hiç böyle talimat duymamıştım."

McClellan bilgisayar ekranına doğru konuşmuştu. "Patron, hiçbir fikrim yok ama bir an önce bu verileri bu haritalama yazılımına girmezsem Green canıma okuyacak."

Jakes buna aldırmaz etmeden konuşmaya devam etti. "Hayatım boyunca bir sürü saçmalıkla karşılaştım – Körfez'de bazı korkunç uçuşlar yaptım – Tanrım, bir keresinde bir UFO bile gördüm – ama bu tam anlamıyla saçmalığın danskası."

"Evet patron."

"Bu gibi zamanlarda ticari havayolları çok daha çekici görünüyor, öyle değil mi?"

"Evet efendim, aynen öyle."

"Orada işler nasıl gidiyor bakalım? Ne zaman havalanıyoruz?"

McClellan, sanki bir sineklikle sineğe vuruyormuş gibi ENTER tuşuna bastı. "Tamamdır. Özür dilerim, ne dediniz patron?"

“Ne zaman gidiyoruz?”

“Ah, Green bu sabah Doğu saatiyle sekizde ara noktada olmamızı istiyor. Sonra da bekleme paternine giriyoruz ve yeni talimatları bekliyoruz.”

“Ara noktayı ne olarak hesapladın?”

McClellan üzerinde yığınla nokta olan bir Amerika haritasının görüntülendiği ekrana işaret etti. “Bunları görüyor musunuz? Bu noktaların her biri, bize Green’in verdiği illerden biri. Bunların her birine eşit uzaklıkta bulunan bir ara nokta hesaplamamız istendi ama ben kasaplamak zorunda kaldım.”

“Kasaplamak mı?”

“Evet, kasaplamak.” *Sen mızızlanmak yerine bana yardım etseydin çok daha doğru bir sonuç çıkabilirdi.* “Evet patron. Talimat tamamen saçmalıktı. Neresi, bir haritada rasgele çizilmiş bir yığın yere eşit uzaklıkta olabilir ki? Mutlaka bir yerlere diğerlerinden daha yakın oluruz. Bize asıl söylemek *istedikleri* şey, bu illere en hızlı şekilde ulaşmamızı sağlayacak bir nokta hesaplamamızdı. Bu bir orta nokta olamaz; ancak bu verilerdeki en yüksek konsantrasyona sahip illere en yakın nokta olabilir.”

Kaptan Jack, adamların talimatlarındaki kusurlara dikkat etmemişti ve şu an bundan biraz utanç duyuyordu. “Elbette, Bir Numara, bunu yakalamana sevindim. Aferin.”

“İşte hesapladığım ara nokta burası.” McClellan haritanın büyüttüğü bir bölgesini işaret etti.

“Digby mi?” dedi Jakes.

“Evet. Oradaki o havayolunda bir ara nokta. Eğer 340 uçuş seviyesinde kalırsak buz tabakasını da atlatır ve benzin tasarruf ederiz.”

“Tennessee üzerinde bir yere benziyor.”

“Öyle – aslında Memphis yakınlarında Bolivar denen bir ilçe.”

“Peki Los Angeles’a gitmek durumunda kalırsak...”

“O zaman Charlotte’a gitmekten daha uzun zaman alır, ama başka ne yapabiliriz ki?”

“Haklısın. Bunu ihtimallere göre hesaplamak zorundayız. Bütün bunları anladığından emin olmak için Green’i arasam iyi olur. Hey, zaman dilimlerini unutma – batıya giderken zaman kazanırız – sadece Tennessee’ye gitsek bir saat kazanırız.”

“Güzel nokta patron, onları da hesaba kattım zaten.”

“Sen iyi bir adamsın Charlie Brown. Sekizde orada olmak için ne zaman çıkmamız gerekiyor? Hazır aramışken Green’e onu da söyleyeyim.”

“On bir otuz Zulu* – onlara göre altı otuz.”

“Tamam. Benzin hesaplaması da yapsak iyi olur. Maksimum benzinle saat sekizden kaçta kadar havada bekleyip yine de minimum kaynakla bekleme noktasından en uzağa, her duraktaki hava durumunu da hesaba katarak ulaşabiliriz bilmem gerekiyor.”

“Elbette patron.”

Kaptan Jakes, Green’i aradı.

McClellan hesap makinesi ve uçuş günlüğüyle meşguldü ama yine de telefonu kapatırken kaptanın yüzündeki solgun ifadeyi fark etti.

“Ne oldu patron? Sanırım talimatlarının saçmalık olduğunu duyduklarına pek mutlu olmadılar!” dedi McClellan gülerek.

“Hayır... hayır, o değil.” Jakes duraksadı ve kafasını iki yana salladı. “Bu iş gittikçe daha da tuhaflaşıyor. Artık yeter, yarın United’a** özgeçmişimi gönderiyorum!”

“Ne?” dedi McClellan.

* Uluslararası Birleştirilmiş Zaman ya da Greenwich zamanı. Havacılıkta bu zaman “Zulu” ya da “ZET” olarak tabir edilir. Saatleri uluslararası bakımdan birleştirmenin esası, her yerde zaman ayarını uluslararası meridyen denen Greenwich meridyenine göre ayarlamaktır. (ç. n.)

** *United Airlines*. ABD’de önemli bir havayolu şirketi. (ç. n.)

“Green bana, bir yolcumuz daha olacağını söyledi.”

“Sorun değil, evrakları ayarlarım. Green ve şu Nick denen çocuğun dışında bir yolcu muymuş?”

“Evet. Bu yolcunun tüm yolculuk boyunca gözden uzakta olması gerekiyormuş. İsmi sormayacak ve uçakta kimsenin onu görmesine izin vermeyecekmışız,” Jakes ellerini havaya kaldırdı, “yoksa ikimiz de kovulurmuşuz.”

“Gerçekten mi?” diye sordu McClellan koyun gibi.

“Aynen.”

“Tamam, ama liste yapmam için detayları bilmem gerekiyor. Yanında çantası olacak mıymış?”

“Anladığım kadarıyla bu adam listede olmayacak. Anladın mı?”

74. BÖLÜM

Sonia ofise daldı. Travis onu, Rosemary'nin yollamış olduğu faksın bir çıktısıyla bekliyordu. Sonia kâğıda şaşkınlık içinde baktı. "Ben... ben bir şey anlamıyorum..." diye kekeledi.

"Sonia," dedi Travis, "bunu nasıl açıklıyorsun?"

Sessizlik.

Travis sesli düşündü. "Senin ele geçirdiğin faksta bu yoktu ve bu çok önemli bir şey, ama neden? Bu faks aslına benziyor. Bak, el yazısı ve her şey aynı."

Sonia faksa hâlâ daha sessizce bakıyordu.

"Sonia, faks makinemin hafızasından faksın kopyasını nasıl çıkardın?"

"Faks makinenin hafızası bozulmuş olmalı. Ama haklısın, asıl faks kesinlikle bu. Bunu nerden buldun?" diye sordu.

"Hizmetçim çevrimiçi hesabıma yönlendirmiş. Kör bir şekilde ilerlemeye çalışıyormuşuz!" dedi Travis, hafif bir gülümsemeyle.

"Bu harika bir haber!" dedi Sonia. "O zaman bunu çözelim." Sonia oturdu ve sayfanın altındaki mesajı okumaya koyuldu.

Travis de onunla birlikte faksı incelemeye başladı. "Tamam, bence kardeşin bunu oraya, faksı yollamadan hemen önce yazdı."

"Lanet olsun! Yapbozun bir parçasının olmadığını biliyordum. Kardeşimin bu işi bizim için bu kadar zorlaştırmayacağını biliyordum," dedi Sonia yeşil gözlerini açarak.

“Pekâlâ, henüz işimiz bitmedi. Bence Leblanc kanseri yenmenin bir yolunu bulmak üzere yola çıktı, muhtemelen ilk kıvılcım, bir şeyin ilgisini çekmesiyle çakıldı ve bu faksa da ‘Kanser’in İntikamı’ dedi.”

“Bence de,” dedi Sonia.

“Araştırmaları sırasında Kennedy’nin ölümüyle bazı benzerlikler buldu. Sonra bu faksı bana gönderdi; büyük ihtimalle benim, kendi başlattığı işi devam ettirmek için uygun insan olduğumu düşündü ya da beni Apollo Dosyası ismini verdiği şeyi gönderebileceği güvenli bir alıcı olarak gördü.”

“Mantıklı.”

“Güzel. Ama sonra baskı altında hissetti ve Apollo Dosyası’nı Green’in ulaşamayacağı bir yerde tutması gerektiğini fark edince sayfanın altına bir şey yazdı ve bunu bana yolladı. Apollo’nun yerini bulmamda bana yardımcı olmak için.”

“Tamam. Evet, buna katılıyorum.”

“Şimdi sayfanın altında Kanser mi yoksa Lancer mi dediğine karar vermeliyiz. Sanırım burada kanserle Lancer arasındaki benzerliği göreceğimi biliyordur.”

Sonia çekmeceleri karıştırdı.

“Ne arıyorsun?” dedi Travis.

“Büyüteç,” dedi Sonia, hâlâ karıştırırken. “Ramon!” diye bağırdı kapıdan dışarıya.

Sonia birkaç saniye boyunca bağırdıktan sonra Ramon görüldü. “Ne? Senin zorun ne kadın?”

“Bu kadar bok püsürün içinde bir yerlerde bir büyütecin var mı Ramon?” Sonia, sanki eski arkadaşlarmış gibi konuşmuştu, ya da eski düşmanlar. Ramon’un onu alıkoymasından dolayı hâlâ üzüntü duyduğu aşıkardı ama Travis daha çok gururunun kırıldığını hissediyordu.

“Sen burayı ne zannediyorsun? Ofis deposu mu?” dedi Ramon ve öfkeyle çıkıp gitti.

“Çok yardımcı oldu!” dedi Sonia, hâlâ öfkeyle çekmeceleri karıştırırken. “Kahrolası uyuşturucu satıcısı.”

“Kötü günlerin için sakladığın nezaketin belki biraz işe yarayabilir,” dedi Travis, onu seyrederken sırtarak. “Ona hâlâ ihtiyaç duyabiliriz ve biraz medeni davranırsan ondan daha fazla şey öğrenebilirsin.”

Sonia, Travis’i duymazdan geldi. “İşte, bunu bir dene,” dedi Travis. Masanın üstüne bırakılmış pis bir bardak uzattı.

“Tamam, bu işe yarar.” Sonia bunu sayfadaki kelime ve harfleri büyütme için kullandı.

Travis, Sonia’nın neyin peşinde olduğunu hemen anladı. “Pekâlâ,” dedi. “K ve L harfleri arasında bir tutarlılık görüyor musun?”

Sonia faksı birkaç dakika inceledi ve sonra bardağı Travis’e geri verdi. “Al,” dedi, “Sen de bir bak.”

Güzel. Bana kasten bir şey söylemiyor çünkü benim kararımı etkilemek istemiyor. Bilimsel önyargı çalışmaları, Dr. Rogers’ın dediği gibi.

Travis bardağı yakaladı ve sayfanın üzerinde gezdirmeye başladı.

“Zor bir karar,” dedi.

“Karar verebildin mi?” dedi Sonia.

“Verdim diyebilirim, evet. Başlıktaki büyük yazılmış harflerde görmek daha kolaydı ama alttaki bu yeni yazılar çok daha aceleyle yazılmış. Ayrıca başlık ‘Kanser’in İntikamı’ olursa daha anlamlı oluyor ama bu her şey olabilir. Bir kere yanlış bir varsayımda bulunduk. Bunu bir kez daha yapmak istemiyorum.”

“Önerin nedir? Vaktimiz doluyor!”

“Oooo, sakın ol. Önerim, burada söylediğinden emin olduğumuz şeylerle işe başlamak; bunun, cümlelerin geri kalanını anlamamıza yardım edeceğini umuyorum,” dedi

Travis, bir elini Sonia'nın omzuna koyup onu rahatlatmaya çalışarak.

"Tamam. O zaman sadece buna odaklanalım: 'Travis: bağlantıyı bul. Apollo onun başladığı şehirde'," dedi, hızla soluk vererek.

"Aynen. Başlayalım o halde. Yazılar zaten bağlantının bir insan olduğunu ima ediyor: bir adam, yani başlangıç noktamız bu."

"Peki bu insan, tam olarak hangi iki şey arasındaki bağlantı?"

"Kardeşin Kennedy'nin suikastıyla bu Leatril işi ve ilaç kartelleri arasında bazı bağlantılar ve benzerlikler görmüş olmalı. Bu faksı incelediğimde bunları benim göreceğimi düşündüğüne inanıyorum."

"Tamam, yani..."

"Yani kanser ve Lancer arasında bir bağlantı arıyoruz – tabii ki bu faks bağlamında. Eğer bu bir adamsa, ortak bağlantısı olan ve onların başladığı yeri soruşturan, aklımıza gelen tüm adamların bir listesini çıkaralım. Bu bize, kardeşinin faksı gönderdiği şehri söyleyecek, sonra biz de adresi bulmaya çalışacağız. Mantıklı geliyor mu?"

"Evet, pekâlâ, şu listeyi yapalım," diye cevapladı Sonia.

Travis körelmiş, çiğnenmiş bir kurşun kalemle bir parça karalama kâğıdı buldu ve aklına gelen, konuyla bağlantılı tüm erkek isimlerini yazdı.

"Tamam, şimdi bu isimleri internete yazalım ve bunları birbirleriyle karşılaştırıp ne bulacağımıza bakalım."

"Tamam."

"Unutma, referans noktamız kanser, Lancer değil. Faksın başlığıyla aynı terim üzerinde çalışalım. Kardeşin kanserle ilgili bir şey üzerinde çalışıyordu ve Kennedy'nin suikastıyla bir bağlantı olduğunu keşfetti – büyük ihtimalle DGI ile ilgili olan bir şey. Kardeşinin ne yaptığını anlamaya çalışalım."

Sonia tereddüt etti. “Evet, ama şimdi bunu düşününce, burada çok fazla değişken var ve yani...”

“Yani konuşarak vakit kaybediyoruz!”

75. BÖLÜM

Özel ajan Reese gözlerini tavana dikmiş, kendini ofis sandalyesinde döndürüyordu. FBI'ın ona, daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı ve bunun sebebinin bir tek o ve patronu Jensen biliyordu. O zaman neden o burada gözlerini açık tutmak için tavana bakarken Jensen Georgetown'da sıcacık yatağındaydı?

Çünkü Jensen üst sınıf. Bense alt sınıfım...

Ama oyunun nasıl oynanacağı konusunda bir an bile yanılığa düşmedi ve bütün kariyeri boyunca sadakatinde hiçbir sallanma olmadı.

Telefon çaldı. Onu masadan kaldırırken gözleri büyüdü.
“Ben Reese.”

“Evet, Dulles Havaalanı Gümrük Teslimatı'ndan arıyorum – kuyruk numarası N566SS olan uçağın bir uçuş planı dosyalayıp dosyalamadığını haber vermemizi istemiştiniz.”

“Evet efendim, istemiştim!” Reese sandalyesinden beklenti içinde fırladı ve bir dolmakaleme uzanırken bir bardak dolusu kalemi devirip ortalığa saçtı. “Bir saniye!”

Green'in pilotları bir uçuş planı dosyalamıştı. “Devam edin lütfen.”

“Tamam – bu tuhaf bir uçuş. Tennessee üzerinde Digby adında bir ara nokta belirlediler ve bir sonraki talimata kadar o noktada bekleyecekler.”

“Bekleyecekler mi? Yani bekleme paterninde mi?”

“Evet.”

“Anladım, teşekkürler. Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Ne zaman yola çıkıyorlar?”

“Bir bakalım... bu sabah altı kırk olarak dosyalanmış, Doğu Saati.”

Reese telefonu kapattı ve on bir tana numara tuşladı. İşte bu kadardı.

“Merhaba, ben Özel Ajan Reese. Birlik harekât jetine, bu sabah altı kırkta Dulles Havaalanı'ndan uçmak üzere ihtiyacım var. Alabildiği kadar yakıt yükleyin ve Digby'ye olabildiğince yakın bir ara nokta belirleyin – Tennessee'de bir yerlerde. Digby'de değil, ona yakın bir yerlerde olsun.”

FBI pilotu talimatları onayladı.

Reese telefonu kapatmadan onu yakaladı. “Kaptan – bu *fazlasıyla gizli* olacak. Bu emirden haberdar olan tek kişi sensin bu yüzden sızıntı olursa nereden kaynaklandığını hemen anlarız. Oraya vardığımda sana brifing vereceğim.”

Reese telefonunda on bir numara daha tuşladı.

“Ben Jensen.” Ses, sabahın bu erken saatine göre oldukça canlı geliyordu.

“Uyandırdığım için özür dilerim efendim.”

“Saatlerdir ayaktayım Reese, ne oldu?”

“Harekete geçti –bir nevi. Tennessee üzerinde bir yerde bir ara nokta dosyalamış. Onu takip ediyorum.”

“Tamam. Dikkat et de dönüşte ona kene gibi yapıştığımızı fark etmesin.”

“Evet, elbette efendim. Bekleme noktasından sonra nereye gideceğini görüntülemek için Hava Trafik Kontrolü'yle doğrudan ve gizli bir bağlantı kurdum, ama sızıntı olmasından endişeleniyorum – onlar sivil. Bana bir tane şey verebilir misiniz...”

“AWACS” mı? Olmuş bil. Başka bir şey?”

“Hayır efendim. Teşekkür ederim. Her şey daha belirginleştiginde sizinle temasa geçeceğim.”

* Havadan Uyarı ve Kontrol Sistemi. (ç. n.)

76. BÖLÜM

“Dinle, planlarını bozmaktan nefret ediyorum ama bunu anlasak bile Green bizi fark etmeden nasıl Miami’den çıkabiliriz ki?” diye sordu Sonia, küçük ofisin içinde volta atarken.

Elbette haklıydı ama Travis o anki soruna odaklanmıştı. “Her seferinde tek bir adım atmalıyız. Şunu yapmayı keser misin? Şunu anlamaya çalışıyorum.”

“Üzgünüm, ama her şeyi denedik – bildiğimiz her türlü çapraz sorgulamayı. DGI ya da Castro Rejimi’yle şu Leatril kanser konusu arasında hiçbir bağlantı yok,” dedi Sonia, masanın karşısına bir kalemi fırlatarak ve Travis’in ricasına rağmen volta atmaya devam ederek.

“Henüz görebildiğimiz kadarıyla yok,” dedi Travis.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir bağlantı olmak zorunda – bir adam – yoksa kardeşin bunu faksa yazmazdı. Bunun kim olduğunu öğrendiğimizde nereden başladığını da bulabilir ve güvenle evimize dönebiliriz.”

“Evet, bu şey her neredeyse oraya zamanında varabilirsek...”

Ramon içeri daldı. “Tamam, kelime oyunları oynamayı bitirdiğinizde ofisimi kullanmak istiyorum,” dedi okuma gözlüklerinin ardından Sonia’ya bakarak. “Hem siz buradan ne zaman gideceksiniz? Burası bir GHEB* değil!”

Söylediği her ne kadar şakayla karışık olsa da Ramon’un

* Genç Hristiyan Erkekler Birliği. (*Young Men’s Christian Association*) Mezhepsiz, ruhban sınıfına bağlı olmayan, küresel bir Hristiyan hareketi. (ç. n.)

sabrı dolmuştu. Travis Sonia'nın kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordu ama sözcükleri boğazında düğümlendi.

"Ramon, siktir git!" diye bağırdı Sonia, gözlerinin içine öfkeyle bakmak için ayağa fırlayarak. Bu Sonia'nın, Travis'in daha önce görmediği rahatsız edici bir yanıydı.

"Ofisimden hemen defol – tabii eğer o tekerlekli sandalyeye geri dönmek istemiyorsan! Ömür boyu!" Ramon artık oyun oynamıyordu.

Sonia sakince karşılık verdi. "Ah öyle mi? Bu sefer Acil'e hangi geri zekalıyı göndermemi istediğini söyle. Kıncını koruyan yardakçıların olmasaydı çoktan tekme basıp seni Küba'ya geri göndermiştim, seni kahrolası..."

Travis bedenlen ikisinin arasına girdi. "Tamam, tamam çocuklar, bu kadar yeter!"

Ramon küçümser bir tavırla gülerek sözünü kesti. "Beni dinle küçük hanım, ben adil dövüşmem. Dikkatli olmalısın, ne de olsa hayatını bana borçlusun."

Travis ikisinin omzuna da bir elini koydu ama Sonia'ya bakıyordu. "Bak, bunun kimseye bir faydası yok; neden burada olduğumuzu unutma. Sakin ol, tamam mı?"

Sonia onları iterek yürüdü ve hızla ofisten dışarı çıktı.

"Güzel kız, onu nereden buldun?" dedi Ramon, masadaki sandalyesine otururken.

Travis iç çekti ve ofisin köşesinde, şu anda bilgisayarla meşgul olan Ramon'un yanındaki bir sandalyeye oturdu. İçinde bulunduğu kötü duruma karşı Ramon'un gösterdiği ilgisizliği ilginç ve moral bozucu buluyordu.

Travis'in gözleri sinsice ışıldadı.

"Neler oldu Ramon?" dedi Travis.

"Ne dedin?"

"Dünyaya karşı neden bu kadar öfkелisin?"

Ramon ekrana bakarken cevap verdi: "Ay ay ay, şu analizci saçmalıklarını bırak tamam mı? İşim var."

“Tabii, hizmetlerine büyük talep olmalı Ramon – ve bu süreçte dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğin belli.”

Ramon, yüzünde hınzır bir sırıtişla Travis’e bakmak için sandalyesini döndürdü. Tam planladığı gibi Travis, yorumlarıyla Ramon’un dikkatini çekmeyi başarmıştı. Tabii bunun, vurulduğu zamanki gibi bir şey olmamasını umdu.

“Ne dedin?” diye karşılık verdi Ramon, sanki otoparkta bir kavgaya davet edilmiş gibi.

“Bir uyuşturucu satıcısı olduğunu söylüyorum ve öylesin... değil mi?”

“Öyleysem n’olmuş?”

“Hiç... ama yasaları çiğniyorsun, bu yüzden bunun nasıl olduğunu merak ettim. Kramer bir zamanlar bu ülke için çok değerli olduğunu söylemişti.”

“Dinle, Kramer iyi bir adam ve seninle bu konuşmayı yapıyor olmamın tek nedeni onu tanıyor olman; ama hiçbir şeyden haberin yok çocuk!”

“Yasaları biliyorum,” dedi Travis, Ramon’u daha da zorlayarak.

Ramon, konuşma sanki başlamadan bitmiş gibi bir kahkaha attı. “Yasa çok öznel bir kelime dostum ve hükümetimizin, o yasaları yapan hükümetimizin bu yasaları çiğnemesinde hiçbir sorun yok sanırım?”

Travis sessizce oturdu. Ramon haklıydı ama Travis tartışmayı canlı tutmak için tatmin olmamış gibi görünerek devam etmesini sağladı.

Ramon Travis’e bakmak için tekrar döndü ve coşkuyla devam etti. “Hükümetimizin cinayet işlemesi hiç sorun değil, ZR/RIFLE’da yaptıkları gibi. CIA’in hedef aldığı insanların ne kadar kötü olduğu umurumda değil, bir tecavüzçüyü vurursan hapse girersin, değil mi?”

“Sanırım girerim. Ama bu uyuşturucu Ramon. İnsanları öldüren, bağımlılık yapan bir kaçakçılık.”

“Uyuşturucu mu? Ben sadece piyasadaki bir ihtiyacı karşılıyorum. Buna seçim özgürlüğü denir dostum – özgürlük – zaten bu yüzden bu ülkeye geldim, seçim yapmakta özgür olunduğunu düşündüm.”

“Evet, ama yaptığın bu seçim insanların ölmesine sebep oluyorsa değil!”

“Ne yani, tütün seni öldüren, bağımlılık yapıcı bir madde değil mi?”

“Güzel nokta ama...” Travis lafa karışmaya yeltendi ama Ramon şu anda iyi hazırlanmış bir konuşmanın ortasındaydı.

“Peki ya uyuşturucu? İnsanlar tüm gün eczanelerden uyuşturucu alıyor – kahrolası bütün ülke ilaç bağımlısı ve ilaç şirketleri de bunu teşvik ediyor! Hepimiz bir yığın hastalık hastasından başka bir şey değiliz! Sen şimdi bana Prozac’ın bağımlılık yapmadığını, seni uçurup sorunlarından kurtulmanı sağlamadığını mı söylüyorsun? Kahretsin, kaçakçılık, hükümetimizin ve onu destekleyen kodamanların maddeden para kazanıp kazanamayacaklarına bağlı olan öznel bir kelime... suni çim pek çok ülkede yasal!”

“Sunî çim mi?”

“Marihuana.”

“Ah.” Travis, Leatrilin nasıl yasaklandığını düşündü. *Kayısı çekirdeği özü yasadışı ve kaçakçılık sayıldı.*

“Dünyanın hapishane nüfusunun dörtte biri bizim hapishanelerimizde kalıyor ve bunların yarısı saçma uyuşturucu yasalarımızla başları belaya girdiği için kodesteler,” diye devam etti Ramon.

“Demek istediğini anlıyorum...”

“Bu yüzden lütfen, kendi hükümetin bile aradaki farkı bilmezken bana doğru ve yanlışın ne olduğu üzerine ders vermeye kalkışma dostum!”

“Haklısın Ramon.” *Şimdi uyandığına göre daha derinlere inmeye başlayalım.* “Sanırım bir CIA irtibat eri

olarak yaşadığın şeyler doğru ve yanlış arasındaki çizgiyi oldukça belirsizleştirdi, öyle değil mi?”

“Bundan emin olabilirsin!” dedi Ramon, işine geri dönerek.

Kahretsin. DGI ve Küba tüm bu olanların anahtarıydı ve şu anda Travis’in karşısında oturan adam onların içine sızmıştı. Neden Ramon yardım edemesindi ki?

Bir şeyler biliyor olmalı.

“Kramer senin hayatını nasıl kurtardı Ramon?”

Ramon tekrar Travis’e baktı. “Bu çok uzun bir hikâye ve saat geç oldu – bana, başımı bir yığın beladan kurtaran bir bilgi verdi.”

“Ne bilgisi?”

“Eşeğin boku. Sen gerçekten bir baş belasıydın.”

“En büyüğünden! Kramer’e sorarsan çocukluğumdan beri.” Travis belli belirsiz sırıttı. *Eski günlerden konuşmaya devam etmesini sağla.*

“Castro’dan hemen önceki günlerde, yani ellilerin sonlarında, Küba’da çalışan bir irtibat eri olarak Kramer ve Washington’daki başkalarıyla zaten iletişim halindeydim – ama beni herkes bir kafe sahibinin oğlu olarak tanıyordu.”

Ramon özlemle gülümsedi ve kafasını sola çevirdi. “Adadaki en iyi mojitolar orada olurdu.” Sonra yüzü birdenbire ciddileşti. “CIA bir şeylerin döndüğünü, Castro’nun iktidardan düşeceğini ve onun bir komünist olduğunu biliyordu ama hiçbir şey yapmadılar. Şüphesiz Castro’dan önceki Batista hükümeti kokuşmuştu – aslına bakarsan Castro’dan daha iyi durumda değillerdi – ama komünist değildiler...”

“Neler oldu?”

“O piçlerin ülkemi çalmasının dışında mı yani?!”

“Evet, bunu kastediyorum,” dedi Travis.

“Hiç Küba’ya gittin mi Danny?”

“Hayır, gitmedim.”

“Çok güzel bir yerdir... bir gün oraya geri döneceğim. Kübalı aileler güçlüdür, çok güçlüdür.” Ramon’un yüzündeki neşeli ifade birdenbire acı dolu bir gülümsemeye döndü ve gözleri doldu.

“Ne oldu?”

“Ağabeyim... o...”

Travis sessizce bekledi. Ramon’a üzölmüştü ama bu konuşma çok da faydalı olmuyordu. *Devam et.* “Devam et...”

“Benim hatamdı – belirtileri görmüş olmalıydım – ağabeyim Ricardo benim burnumun dibinde Castro hareketinden etkilendi! Buna inanabiliyor musun? Ama Ricardo öldü – Batista hükümeti tarafından takip edildi ve vuruldu – ve Tanrı aşkına, ben de bir CIA ajanıydım!” Ramon titreyen dudağını ısırdı. “Yine de bu benim yeni rejime bir Castro sempatizanı gibi görünmemi sağladı, bu yüzden harika bir CIA ajanı oldum.”

“Ne tür operasyonlar önerdin?”

“Her tür istih... Biliyorsun, bir şeyler dönüyordu ve ben bunu eninde sonunda öğrendim ama çok geçti,” dedi Ramon.

“Ne öğrendin?”

“Batista hükümeti yaptıklarından daha iyi mücadele etmeliydi ama Castro Batista’nın cephe hattını keşfetti ve bunu sabote etti.”

“Bunu nasıl yaptı?”

“Yine iki taraflı casuslarla. KGB piçleri Castro’nun DGI’sını eğitti ve bildikleri her şeyi onlara öğretti – Batista için fazla iyi hale geldiler. Bu çift taraflı casuslardan birinin Kanadalı olduğuna inanabiliyor musun?”

“Gerçekten mi? Adı neydi?”

“Şimdi tam hatırlayamıyorum, çok zaman önceydi.” Ramon’un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Travis yeni bir deneme daha yaptı. “Peki ne tür operasyonlar...”

Ramon'un yüzü birdenbire aydınlandı.

"Ne oldu?" dedi Travis, öne eğilerek.

"Kahretsin bir dakika sesini keser misin?!"

Travis, bir tokat yemiş gibi geri çekildi. Sessizce oturdu ve kafasının içinde çarklar dönen Ramon'u izledi.

"Şu isimleri tekrar saysana," dedi Ramon.

"Hangi isimleri?"

"Daha önce saydığın isimler: DGI gibi şeylerle ilgili olanlar."

"Tabii, ama neden?" Travis beklenti içinde dikildi. "Bir isim bir şeyler mi çağırıyordu?"

"Olabilir, hadi söyle şunları."

"Peki tamam... Başlıyorum... Ernst Krebs... Dr. J. E. Rogers... Sloan Kettering..." Ama her isimden sonra Ramon kafasını sağa sola salladı ve bir sonrakini söylemesi için işaret etti.

"...Andrew McNoughton... Sugiura..."

"Kahretsin! İşte o! Orospu çocuğu – hadi be! – o isme nerden ulaştın?"

"Hangisine? Sugiura'ya mı?"

"Hayır, McNoughton!"

Travis, Rogers'la yaptığı görüşmenin notlarını karıştırdı. "İşte burada – tamam. McNoughton, Leatril hareketinin arkasındaki en önemli isim olarak görülüyor. Daha önceden Birleşmiş Milletler'deymiş, Ernst Krebs'le altmışlarda tanıştırılmış."

"Tamam, bunun neyin nesi olduğunu bilmiyorum ama bana McNoughton'la DGI arasında bir bağlantı olup olmadığını sormuştun. Var."

"Nedir?" Travis sakın kalmaya ve Ramon'un hatırladıklarını bölmemeye çalıştı ama midesinde uçuşan kelekler ağzına geliyordu.

"Andrew McNoughton – ve bana onun hakkında anlattıklarından sonra bunun aynı Andrew McNoughton

olduğundan eminim – Castro için iki taraflı casusluk yapıyordu.”

“Ne? Şaka mı yapıyorsun?!”

“Castro’nun iktidara gelmesinde çok büyük parmağı vardı. Kanadalıydı ama devrim uğruna yaptıklarına teşekkür etmek için Castro onu fahri Küba vatandaşı yaptı.”

“Peki Castro için yaptığı neydi?”

Ramon hayranlıkla gülümsedi. “Çok akıllı bir orospu çocuğuydu. Batista hükümeti için silah kaçakçılığı yapıyordu. Onlara cephane satarak onların tarafındaymış gibi yapıyor, ama bu cephanelerin ne zaman nereye gönderildiğini Castro’ya söylüyor ve onları taşıyan gemilerin kaçırılmasını sağlıyordu.”

“İşte bu! DGI ile bağlantısı bu! Yani o bir Castro sempatizanı mıydı? Hiç mantıklı gelmiyor – yani o, komünist bir rejimin iktidara gelmesine yardım eden bir iş adamıydı?”

“Bu o zamanlar, sizin şimdiki tarih kitaplarındaki gibi açıkça yazılmamıştı. Doğru ve yanlış arasındaki çizgi bulanıktı. Sağcı Batista hükümeti kötü ve yozlaşmıştı; Castro da hükümeti devralana kadar Marksist olduğunu resmen söylememişti. McNoughton aslında onurlu bir şey için mücadele ettiğini sanıyordu, tıpkı Batista piçleri onu öldürmeden önce ağabeyim Ricardo’nun düşündüğü gibi. McNoughton’ın Castro için mücadele ederken ölen çok iyi arkadaşları olduğunu kesin olarak biliyorum – Batista diktatörlüğünden o kadar nefret ediyorlardı.”

“Anlıyorum.” Travis, W. H. Auden ve George Orwell gibi meşhur yazarların, otuzlu yıllarda meydana gelen İspanyol Sivil Savaşı sırasında faşist diktatörlükleri yıkmak için nasıl benzer bir savaş verdiklerini hatırladı; bu yüzden Andrew McNoughton’ın yalnız olmadığı belliydi. Bu yazarlar daha sonra komünizme dönmüşlerdi.

Travis derin bir nefes aldı, sonra verdi ve Ramon’un üzerinde tik tak eden saate baktı. “Ramon, teşekkürler!”

“Sorun değil!” Eliyle Travis’in sırtına vurdu ve işine geri döndü. “Başka bir tarih dersi almak istediğinde haber ver çılgın dostum.”

Travis ofisin kapısını hızla açtı. “Sonia! Bulduk!”

77. BÖLÜM

Sabah karanlığında Dulles Havaalanı'na doğru yola çıkan Green ve Nick siyah sedanın arka koltuğunda oturuyordu. Green pilotla birlikte uçuş planını gözden geçirmek ve üçüncü yolcunun gizli kalacağından emin olmak için hangara erkenden gitmek istedi. Bu sırada da Nick'i bazı sorularla sıkıyordu.

“Efendim, elimden geleni yapıyorum ama dediğim gibi, bu kriptolojiyle ilgili değil: burada çözülecek bir şifre falan yok.” Nick, omzundaki siyah deri bilgisayar çantasının içinden faksın bir kopyasını çıkardı.

(ANALYSIS INTIMACY)

16 FARBEN

LA RES

→ KASIM 63

SCOTT KEETERING
(DR. J.E. MOULERS)

D61

6. HYATT - TAMPA 10.8

APOLLO

→ DR. DANIEL TRAVIS

TRAVIS : BAĞLANTIYI BUL. APOLO DALLA TA
CANCER'IN BİTTİĞİ YERDE.

“Bildiğiniz gibi, bana anlattıklarınıza dayanarak, bu fakstaki her şeyin başlıktan da anlaşılabilceğı gibi bir kanser tedavisiyle ilgili olduğunu biliyoruz.”

“Evet. Biliyorum,” diye homurdandı Green.

“Sayfadaki referansların tek tek ne anlama geldiğini ve en alttaki iki satırın, Travis’e bir mesaj vermek için aceleyle eklendiğini de biliyoruz.”

“Sadede gel. Ne diyeceksen de,” dedi Green, dişleriyle alt dudağını ısırırken.

“Bu profile uygun düşmeyen tek şey DGI’yla ilgili not – burada bir şeylerin eksik olduğu belli – bu Travis ve Leblanc arasında, çözmeyi sadece onların bilebildiğı bir şifre olabilir. Travis’in bildiğı, ama bizim bilmediğimiz bir şey olabilir – sorun da bu.”

“Eğer öyleyse, Travis neden Miami’de? Apollo Dosyası’nın o bölgede bir yere gönderilmediğini kesin olarak biliyoruz.”

“Yine bu benim alanıma girmiyor, ama bunun, onun Rogers’ı aradığı anlamına geldiğini söyleyebilirim. Ve evet, demek istediğinizi anlıyorum – dosyanın nerede olduğunu bilmiyor ama bir avantajı olabilir.”

“Artık değil. O Miami’de kalacak. Her neyse, Travis’i boş verelim – şu USPS listesini daraltmaya odaklanalım.”

“Tamam. O halde Leblanc’ın Travis’e dosyanın nerede olduğunu, en alttaki iki satırda söylediğı kesin. Burada sorun yok.”

“O kadarı aşikâr.”

“Bütün bu şey tıpla ilgili bir şey, ve buna dayanarak DGI referansı Yayılmış Gonokokal Enfeksiyon’la ilgili: yani bel soğukluğu. Ama kanserle bel soğukluğu arasındaki bir bağlantının sizi adrese nasıl götüreceğini bilmiyorum.”

“Pekâlâ. Bütün bunları ben de biliyorum ama kaçırdığımız başka bir şey olmalı.” Nick buğulu cama bakarak

konuştı. “Elbette eğer bana Apollo Dosyası’nda ne olduğunu ve Tampa’da neler olup bittiğini sorarsanız ben...”

Green’in gözleri karardı. “Bak, sana zaten söyledim. Bu gizli bir olay. Sen sadece bilmen gerekeni biliyorsun. Orada bir toplantı yapıldı ve Leblanc bazı önemli bilgileri çaldı. Sana bu faksın kanserle ilgili olduğunu söyledim ve bunun yetmesi lazım – ayrıca o lanet olası bel soğukluğunun da nereden çıktığını anlamıyorum!”

Nick oturduğu yerden yan tarafa doğru biraz kayd. “Evet, efendim. Ben de anlamıyorum, çünkü bağlantının bir adam olduğu açık. Belki de bu adam şu Rogers’tır – onun başladığı yer New York’tu, belki de dosya oradan çıkar?”

“Bunu ben de düşündüm. Bir biraz yüksek bir ihtimal olsa da, sonuçta hâlâ bir ihtimal.”

“Bazen en basit cevap en doğrusudur.”

“Bazen,” dedi Green, karanlık gökyüzüne bakarak.

78. BÖLÜM

Travis, Ramon'un ofisinin girişinde Sonia'yla karşılaştı.

"Bulduk," dedi. "Ramon Andrew McNoughton'ın Castro ve DGI için çift taraflı casusluk yaptığını söyledi. Bağlantı o."

"Bu adam aynı zamanda Dr. Rogers'ın Leatrilin arkasında olduğunu söylediği adam mı?"

"Öyle olmalı!"

"O zaman ne bekliyoruz? Faks nerde?"

Ramon ofis telefonunda konuşuyordu. Travis içeri uzandı, faksı ve masanın üstündeki notlarını kaptı ve Sonia'yı ambarın öbür tarafındaki kahve lekeli masa ve sandalyelerin durduğu yere aceleyle götürdü.

Tartışmayı Travis yönetti. "Tamam, bakalım bu faksın en altındaki iki satırla nasıl uyuyor. İşte birinci kısım." Burayı sesli okudu: "Travis: bağlantıyı bul. Apollo onun başladığı yerde."

"Tamam, peki McNoughton nereden başladı?" diye sordu Sonia.

Travis bunu, Ramon McNoughton'ın DGI ile bağlantısı olduğunu söylediği an düşünmüştü. "Bu bağlama göre değişir."

"Ne demek bu?"

"Yani *neye* başladığı yerden bahsediyoruz?"

"Tanrım, işimiz hiç de kolaylaşmış gibi görünmüyor."

"Bağlamanın dışına çıkarsan kolay değil. Bence ele almamız gereken bağlamanın faksla ilgili olduğunu, 'Kanser'in İntikamı' hakkındaki faksla ilgili olduğunu varsaymak yanlış olmaz..."

“Tamam. Rogers, McNoughton’ın Leatril macerasına nerede başladığını söyledi?”

Travis bunun cevabını hatırlıyordu ama emin olmak için yine de notlarını karıştırdı.

“İşte... burada. Evet, ilk Leatril kliniği Dallas, Teksas’ta açılmış.”

“O zaman bu bağlamda Apollo, Dallas’a gönderildi.”

“Evet.” Travis dosyanın nereye gönderildiğini nihayet öğrendiklerine inanamıyordu. “O zaman Dallas’ı muhtemel varış noktası olarak ele alıp bu tezi faksın altındaki iki satırın diğer yarısına da uygulayalım.”

Sonia faksı kaptı ve okudu: “Travis: bağlantıyı bul. Apollo Dallas’ta, kanserin bittiği yerde.’ Yoksa şöyle mi: ‘Travis: bağlantıyı bul. Apollo Dallas’ta, Lancer’in bittiği yerde”

“Önce ilkin deneyelim – kanserin bittiği yeri. Bu ilk Leatril kliniğinin bulunduğu adres olabilir, tabii orda artık bir klinik yoktur sanırım.”

Sonia ayağa kalktı ve dolaşmaya başladı; gözleri ihtimallerle parılıyordu. “Dur bir dakika,” dedi, işaret parmağını kaldırarak. “Kendini kardeşimin yerine koy...”

“Tamam. Devam et,” dedi Travis.

“O bir Gizli Servis ajanı – benim gibi – peşindeki adamların bilgisayarındaki kişi listesine el koyacaklarını ve telefon kayıtlarını kontrol edeceklerini muhtemelen tahmin etmiştir. Dosyayı o insanlardan birine gönderecek kadar aptal olabileceğini sanmıyorum.”

“Ama büyük ihtimalle baskı altındadır,” diye konuştu Travis.

“Belki de, ama öyle bilse olsa o bir profesyonel ve onun nasıl düşüneceğini biliyorum.”

“Elbette. Devam et.” Travis Sonia’nın kaybının getirdiği üzüntüyü anlıyordu; ama Sonia yine de kardeşinin ölümünden önceki son dakikalarıyla ilgili yorumlarda bulunurken çok da üzölmüş görünmüyordu.

“Yani bu, dosyayı adres defterinde *olmayan* bir adrese gönderdiği anlamına geliyor: yani kendi hafızasında kayıtlı olan bir yere.”

Travis öne doğru yürüdü. Bu harika bir çıkarımdı. Teoride çok mantıklıydı. “Evet!”

“Ve buna dayanarak, ilk Leatril kliniğinin adresini kafadan biliyor olabilir mi?”

“Hayır, büyü ihtimalle bilemez.”

“O zaman belki de başladığı kentin Dallas olduğu konusunda yanılıyoruz? McNoughton’ın daha önce Birleşmiş Milletler binasında çalıştığını söylemiştin. Eğer başladığı yer burasıysa bu, kafasından bilebileceği bir adres olabilir – zarfın üstüne ‘Birleşmiş Milletler Binası, New York’ yazıp gönderirsen eminim oraya gidecektir!”

“Olabilir,” dedi Travis, çenesini sıvazlayıp gözlerini kısarak.

“Emin değil misin?”

“Çok doğru gelmiyor. Leblanc dosyanın emin ellerde olacağından nasıl emin olabilir ki? Birleşmiş Milletler dediğin, muhtemelen kaybedecek çok fazla şeyi olan yüksek profilli politikacılar. Ayrıca faksın içeriğinin de dışında.”

“Pekâlâ, daha iyi bir fikrin var mı?”

Travis sessiz kaldı ve faksı inceledi. Sonia öfkeyle bir sandalyeye yığıldı.

Travis ne olduğuna karar veremedikleri kelimeyi işaret etti: Kanser miydi, yoksa Lancer mi? “Sence kelime büyük K ile mi yoksa büyük L ile mi başlıyor? Yani, her iki durumda da, bu gizemli sözcük K ile mi L ile mi başlıyor? Ve bu büyük bir harf mi?”

Sonia kelimeye yakından baktı. “Evet, bence kesinlikle büyük harf. Büyük L ya da büyük K. Ama bunun ne anlamı var ki?”

“Bir cümlenin ortasında, ‘kanser’ kelimesini büyük K ile yazar mısın?”

“Şey, hayır, ama...”

“Hayır, çünkü ‘kanser’ özel bir isim değil,” diye konuşmasına devam etti Travis.

“Pekâlâ.”

“Peki Lancer’i büyük L ile mi yazarsın?”

“Evet, galiba... Evet, çünkü bu bir insan ismi – O halde *Lancer* mi yazıyor?!”

“Sanırım. Kahretsin, bu kadar aptal olabildiğimize inanmıyorum.”

“Boş ver,” dedi Sonia. “Cümleyi o şekilde oku da bir bakalım.”

Travis faksı, referansları farz ettikleri gibi yerleştirerek tekrar okudu. “Apollo Dallas’ta, *Lancer*’in bittiği yerde.”

İkisi de faksa baktı. Sonia’nın yüzü ifadesizdi ama Travis oturduğu yerden o kadar hızla ayağa fırladı ki sandalye sert zeminin üstünde çatırdadı.

“Aman Tanrım!”

“Ne oldu?” diye sordu Sonia.

Travis gözlerini kapadı ve Sonia’yı susturmak için tek elini kaldırdı.

Travis bedeninin titrediğini hissetti... teoriyi zihninde test etti ve aynı sonuca vardı. Harika oturuyordu. Sonunda, ağzından çıkacak olan kelimeleri bekleyen Sonia’yla konuştu.

“Sonia, kardeşinin, Apollo’yu yolladığını düşündüğüm yere yollaması için adres defterine ihtiyacı yoktu.”

“Peki. Söyle.”

“Ve bu adres, o dönemde Amerika’da yaşamış olan hemen hemen herkesin hafızasına kazınmış bir adres.”

“Neresi?!”

“Varış noktası olarak Dallas’ı düşünmek uygun oluyor. Burası bağlantının –Andrew McNoughton’ın – ilk Leatril kliniğini açtığı yer. Yani, eğer Leblanc dosyayı telefon rehberindeki birine göndermemesi gerektiğini biliyorduyorsa,

Dallas'ta kafasından bildiği bir adrese göndermesi gerekiyordu ve ben, oradaki ilk kliniğin adresini bilebileceğini düşünemiyorum, ya sen?"

"Muhtemelen bilemez. Hayır."

"Peki Dallas'ta hangi adresi biliyorsun?" dedi Travis, yüzünde sanki eski tarih derslerini verdiği zamanlardaki gibi çarpık bir gülümsemeyle.

Sonia'nın ağzı açıldı. "Ama..."

"Şu anda bir müze, bu yüzden de meşru bir adres. Lancer'in bittiği nokta, Kennedy'nin vurulduğu nokta ve Kennedy sokakta vuruldu; yani oranın bir adresi yok..."

Travis avuç içlerini masaya yerleştirerek öne eğildi ve hemen Sonia'nın şüphelerini doğruladı. "Leblanc Apollo Dosyası'nı, Teksas Okul Kitapları Deposu'nun altıncı katına, Dallas, Teksas'a gönderdi – şu anda Altıncı Kat Müzesi olarak bilinen yere!"

79. BÖLÜM

Kaptan Jakes ve Yardımcı Pilot McClellan, arabadan inen Green'le Nick'i karşıladı. Araba hangara gece, Dulles Havaalanı'nın bile sessiz olduğu bir saatte park etmişti.

"İyi akşamlar efendim," dedi Kaptan Jakes.

"İyi *sabahlar*," diye karşılık verdi Green. "Pilotumun geceyle gündüz arasındaki farkı bilmemesi beni endişelendiriyor."

Jakes gergin bir şekilde gülümsedi. "Elbette efendim, ben..."

"Bu uçuşun önemini anladın mı?" diye sözünü kesti Green.

"Evet efendim."

"Anlasan iyi olur."

Green peşinde Nick'le yanından geçip hangar ofisine giderken Jakes ürperdi. McClellan kaptanına korku dolu bir bakış attı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu McClellan.

"Bak, sadece başını eğ ve işini yap. Bu işin içinden kariyerimize bir zarar gelmeden kurtulalım, tamam mı?"

"Bence de."

"Yakıt verilerini ve yük listesini hazırladın mı?"

Green ofisinden pilotlara seslendi. "Gelmiyor musunuz? Buraya sabahın köründe bu yağ çukurunda oturmak için gelmedim."

"Hemen geliyoruz efendim." Jakes, McClellan'a döndü. "Burada kal ve devam et. Bu uçağın tekrar tekrar kontrol edilmesini istiyorum."

Cam duvarlı brifing odasının içinde Green, Nick’le birlikte gri yuvarlak bir masanın çevresine oturmuş bekliyordu. Kaptan, adamların karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Kaptan, tecrübeli bir pilot olarak fikrini sormak istiyorum,” dedi Green.

“Elbette.”

Green, Jakes’e gülümsedi. “Bu çok gizli ve Vatanseverlik Kanununa tabisin.”

“Anlıyorum – her zamanki gibi, efendim.” *İş çok ciddi.*

“Kendini aniden Miami’de sıkışmış bulsan ve uçakla oradan *fark edilmeden* çıkman gerekse ne yaparsın?”

Kaptan Jakes rahatladı. En azından öyle sandı. “Fark edilmeden mi? Sanırım havayolları söz konusu bile değil?”

“Aynen. Bütün havayolları rezervasyon ve check-in masaları seni bulmaları konusunda uyarılmışlar.” Green kollarını kavuşturmuş bir şekilde öne arkaya sallandı ve Travis’i yakalama planında bir çatlak bulmayı ümit etti.

“Pekâlâ, bu bize sadece GH opsiyonunu bırakıyor – Genel Havacılık. Bir uçak kiralarım ve havayollarını kullanmam.”

Green’in yüzündeki gülümseme büyüdü. “Hava Trafik Kontrolü de işin içinde. Miami dışındaki bütün genel havacılık planları bana geliyor. Seni ve nereye gittiğini görür görmez tarih olursun.”

Jakes henüz yenilmemişti. Bu aşağılık herifin yüzündeki kendini beğenmiş sırtışı yok etmek için meşru bir fırsat doğmuştu.

“GUK* ile uçar ve bir uçuş planı doldurmazsam bir şey yapamazsınız!”

“GUK mu?” diye sordu Green.

“Görsel Uçuş Kuralları – bulutların içine girmedığım sürece GUK uçuş yapabilirim ve bir uçuş planı doldurmam

* Görerek uçuş da denir. Pilot, uçağın durum kontrolünü ve sey-rüseferini uçak dışındaki görsel referanslara göre gerçekleştirir. (ç. n.)

gerekmez. Sadece havalanırım, Miami hava sahasından çıkarım ve nereye gittiğimi bilemezsiniz.”

“Bunu yapabilir misin?” Green sandalyesini öne çekti.

“Evet efendim,” dedi Jakes, kibirli bir tatminkarlıkla.

Green ayağa kalktı ve tek parmağı dudaklarının üstünde, odanın köşesine doğru yürüdü. Kaşlarını çatınca yüzündeki gülümseme uçup gitti. Erken gelip pilotun fikrini sormakla iyi etmişti.

Nick Jakes’e karşılık verdi. “Peki ya havalandığın havaalanındaki kontrol kulesi? Orayı terk ettiğini bilecekler.”

“Yine de sorunsuz çıkarım,” dedi Jakes.

“Nasıl?” diye sordu Green.

“Kontrol edilmeyen bir saha kullanırım: kontrol kulesi olmayan bir saha. Pilotlar kalkış izinlerini kendileri verirler – Miami’de ve ülkenin pek çok yerinde böyle bir sürü havaalanı var.”

“Bunu da yapabilir misin?”

“Evet.” Ama Jakes aniden şüpheye düştü. Konuşmasına devam etti. “Ah, ama öyle yaparsam beni nasıl yakalayacağınızı biliyorum.”

“Nasıl?” dedi Green, masaya yaslanarak.

“Miami radarına yakalanırım, ama galiba eğer transponderimi kapatırsam...”

“Transponder: kim olduğunu bilmelerini sağlamak için Hava Trafik Kontrolüne bir şifre gönderen şey mi?”

“Evet efendim. Ama onu kapatsam bile ilk raporu alırlar.”

“Daha açık konuşsana be adam!”

“Özür dilerim efendim. Yani ekranlarında bir nokta görürler ama kim olduğumu bilemezler.”

Green Nick’e tısladı. “Anladın mı Nick?”

Nick başıyla onayladı. Green, onun emri anladığından emin oldu. “Sadece Miami radarında ilk bilgi olarak görünen bütün uçakların, gittikleri yönle birlikte bana bildi-

rilmesini istiyorum. Bütün yolculukları boyunca bunların izlenmesini istiyorum. Detaylar, benimle birlikte hareket edecek olan Norman'a gönderilecek."

Nick cep telefonunu açtı ve emirleri Norman'a tekrarladı; sonra da eliyle ahizeyi kapattı. "Efendim, neden Miami Trafik Kontrolüne, önümüzdeki yirmi dört saat içinde bütün GUK uçuş planlarını zorunlu yapmasını söylemiyoruz?"

Jakes heyecanla araya girdi. "Evet, bu iş görür." Sonra Green'e döndü. "Ama bu yine de benim kontrol edilmeyen bir havaalanından kalkmama ve transponderimi kapatmama engel olmaz. Ama yine de ekranınızda o noktayı görürsünüz. Tabii lisansını tehlikeye atacak kadar aptal ve çaresiz bir pilot olacağını varsayarsak."

"Nasıl yani?"

"Miami hava sahasında transponderiniz olmadan ve telsiz bağlantısı kurmadan uçmak yasadışıdır – bu B sınıfı hava sahasıdır. Ve günümüzün gelişmiş güvenlik önlemleriyle, yanı başınızda hemen sizi düşürmeye çalışan birkaç F16 görürseniz hiç şaşırırmam."

"Harika. Son varış yerimizin ne olacağını öğrenir öğrenmez aynı takip prosedürlerinin orada da uygulanmasını isteyeceğim Nick, sadece işi sağlama almak için."

Jakes devam etti, "Evet efendim, bu işe yarar – tabii son varış yeri Miami gibi büyük bir şehir olursa – onu enseyeyeceksiniz efendim, onu enseleyeceksiniz."

80. BÖLÜM

Travis'in coşkusu azalıyor ve yok oluyordu. Sonia Dallas'ın Miami'den 1300 mil uzakta olduğunu ve oraya varmanın yirmi saatten fazla süreceğini biliyordu.

"Ramon'u hiçbir yerde bulamıyorum!" dedi Travis.

"Bu işe yaramayacak – şu anda buradan arabayla yola çıksak bile yarın gece geç saatte orada olabiliriz. O zamana kadar dosya gelmiş ve çoktan gitmiş olacak bile. Kahretsin!"

"Arabayla olmaz."

"Sana söyledim, toplu taşımayı unut. Green onu çoktan halletmiştir."

"İşte bu yüzden Ramon'u bulmaya çalışıyorum – belki bir şekilde bir uçak kiralayabileceğimiz birilerini tanıyor-
dur... başka bir isimle falan."

"Dallas'a Green'den önce varmak istiyorsak başka seçeneğimiz yok. Tabii dosyanın Dallas'ta olduğunu bildiğini düşünürsek."

Travis bir sandalye çekti, Sonia'nın tam karşısına koydu ve üstüne oturdu. "Dinle Sonia, Ramon'la olanları unutmam gerekiyor çünkü şu anda tek umudumuz o, hoşuna gitse de gitmese de."

"Kahretsin, biliyorum. Sakinleşeceğim. Ne cehennemde ki o?"

"Birazdan ortaya çıkar. Unutma, ne ekersen onu biçersin."

"*Tamam* dedim. Tanrım."

Tam o sırada Ramon geldi. Tuvaletteydi. Travis sandalyeden fırladı ve ofisin kapısını açtı. "Ramon!"

Ramon sallana sallana yürüyordu. "Ay ay ay, oraya bir müddet girme. Senin için şimdi ne yapabilirim dostum? Birlikte bulmaca falan mı çözmek istiyorsun?"

Travis onu ofise götürdü. Ramon kapının eşiğinde görünür görünmez Sonia barış ilan etti. "Ramon, ben..."

"Sorun değil. Senin canını okurdum ya neyse." Ramon gülümsedi ve elini uzatıp ateşkes ilan etti. Eli muhtemelen pisti ama Sonia yine de sıktı.

"Ramon, bir araca ihtiyacımız var," dedi Travis.

"Araca mı? Güzel. Ayağımın altından ne zaman çekeceğinizi merak ediyordum. Sizin için bir araba ayarlayacağım..."

"Üzgünüm Ramon, ama araba işe yaramaz."

"Neden? Nereye gideceksiniz?"

"Dallas."

"O zaman lanet olası Dallas'a arabayla gidin."

"Sabah dokuza kadar mı?"

"Ne aceleniz var?"

"Uzun hikâye. Her şey sona erdiğinde sana memnuniyetle anlatırım. Umarım uçak kiralayabileceğimiz birilerini tanıyorsundur?"

"Ah, demek birinci sınıf seyahat ediyorsunuz dostum. Amerikan Havayolları'nın nesi var? Ah kahretsin, şu hükümetin adaminin sizi aradığını unutmuşum."

"Evet. Havayollarını kontrol ediyordur," dedi Sonia. Travis başıyla onayladı.

"Yani uçak kiralamanın işe yarayacağını mı söylüyorsun?" Ramon başını sağa sola sallıyordu.

Travis Sonia'ya baktı. Sonia ona başını salladı ve Ramon'un şüphelerini doğruladı. "O haklı. Bu elbette bir risk. Green bu opsiyonu gözden kaçırmaz."

Travis sandalyesine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Ramon dışarda, karanlıkta geziniyordu.

"Sana söylemiştim," dedi Sonia.

“Neyi söylemiştin?” dedi Travis, iki elini dolaşmış saçlarının arasına sokarak.

“O umutsuz vaka.”

“Şu anda hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Boş ver – olay zaten kapandı.” Travis saatine baktı. “Saat neredeyse üç. Dallas’a dokuzda varmak mı? Hiç sanmıyorum.” Başını eğerek kucığına kapandı. “Lanet olsun!”

Ramon arkasında Raul ve iki başka adamla daha ambara geri döndüğünde saat üçü biraz geçiyordu. Travis onların, işe koyulacaklarını düşündü ama Ramon kapıdan başını uzattı.

“İkiniz de buraya gelir misiniz?” diye sordu. “Orası yeterli kadar büyük değil.”

Travis ve Sonia ofisten dışarı çıktı. Travis yorulmaya başladığını hissediyordu. Ayaklarını sürüdü ve adrenalin geri çekildikçe gözleri kapandı.

Son bir umut ışığı gördü. *Bir şekilde, Ramon bir şeyler bulmuş olabilirdi.*

“Evet Ramon?” Travis, Sonia’ya sokuldu.

Ramon konuşurken sırayla onlara baktı. “Ramon sorununuza bir çözüm buldu!” Raul başıyla onayladı ve Travis’le göz göze geldi.

Travis’in kalbi yerinden çıkıyordu. “Öyle mi? Ne? Nasıl?” dedi yeni bir heyecanla. Sonia’nın beklenti içinde öne atıldığını gördü.

Ramon hızlıca Raul’a baktı ve hin hin sırtarak tekrar onlara baktı. “Sizi oraya uçuracağız. Yine beş saat sürecek; bu yüzden sizi dokuza yetiştireceksek bir an önce kıçlarımızı kaldırıp işe koyulmamız gerekiyor.”

“Ramon, sana ne kadar teşekkür etsem az. Ama fark edilmeden uçabilecek miyiz?”

Ramon cevap veremedi Sonia araya girdi. "Evet, her şey için teşekkürler ama uçuş planınız görünecek ve Miami radarına yakalanacaksınız. Green geldiğimizi görecek ve yolda bir yerlerde bizi durduracak."

Ramon ve Raul birbirlerine bakıp güldüler; gerçi azıcık İngilizcesiyle Raul'un neye güldüğü konusunda pek bir fikri yoktu.

Ramon, Travis ve Sonia'nın kafa karışıklığıyla eğleniyora benziyordu.

Sonia'nın gözleri birden parladı.

"Orospu çocuğu," dedi. "Bizi yük gibi göstereceksiniz! Değil mi?"

"Ne de olsa kaçaksınız, öyle değil mi?" dedi Ramon, başını sallayarak ve sırtarak.

Bu Travis için çok fazlaydı. "Ne demek bu?" dedi, Sonia'ya dönerek.

Sonia açıklamaya başladı. "Bu eski bir uyuşturucu kaçakçılığı numarası. İki uçak kullanacak – bir tanesi uçuş planı falan olan meşru bir uçak, diğeryse uyuşturucuyla dolu, meşru uçağın tam altından uçan bir uçak. Hava trafik kontrolörü bunu ekranında tek bir nokta olarak görecek."

"Bu harika!" diye bağırdı Travis.

Ramon kahkaha attı. "Çok hoş bayan, ama tamamen yanlış!"

"Nasıl yani?" dedi Sonia.

Ramon, Raul'a ve şu ana kadarki konuşmalardan hiçbir şey anlamamış diğer iki adama baktı. Ramon onlarla İspanyolca konuştu. "Ellos han estado viendo demasiada television! Creen que vamos a volar un avion debajo del otro!"

Travis, sadece bir kelimeyi anladı: televizyon. Hepsinin güldüğünü işitti. Raul, – birkaç kelime dışında – Travis'in anlayamadığı bir şeyler söyleyerek kahkahalara

boğuldu. “Ellos creen que es como *Miami! Vice!* Nuestros pilotos no son tan Buenos!” Daha fazla kahkaha duyuldu.

“O zaman ne?” diye sordu Sonia, yenilgiyi kabullenerek.

“Büyük sürpriz. Şu anda kışklarınızı kaldırmanız gerekiyor. Raul, quien va a pilotar este?” diye sordu Ramon.

Travis’le Sonia, İspanyolca ders almış olmayı istediler.

Raul cevap verdi: “Todos nuestros pilotos estan en ruta – aunque tenemos uno listo para volar al Opa-Locka de Oeste.”

Ramon etkilenmedi. “De que vale un avion sin piloto, tonto?!” dedi, kollarını havaya kaldırarak.

“El unico piloto que tenemos es Juan, y tu dijiste...” dedi Raul. “Ah kahretsin! traelo. Donde esta!” diye bağırdı Ramon. Travis Ramon’un bir şeylere sinirlendiğini ve birisinin nerede olduğunu sorduğunu anlayabildi.

“Esta a Mano’s,” dedi Raul.

“Ah lanet olsun. Traelo y llevate estos dos para que te ayuden, necesitamos esos aqui.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Travis, biraz tercümenin hoş olabileceğini ima ederek.

“Eh işte.” Ramon birdenbire pişman olmuş gibi göründü.

“Ne oldu?” diye sordu Travis.

“Bir an sanki pilotumuz yokmuş gibi geldi – ama artık var.”

“Yani her şey yolunda?”

“Evet. Sizi oğlum Juan uçuracak.”

“Teşekkürler.”

“Daha teşekkür etme. Karşıdaki bataklıkta ve muhtemelen şu anda kör kütük sarhoş. Sen ve kız arkadaşın Raul’la birlikte gitmeli ve onu oradan çıkarmasına yardım etmelisiniz. Aracı hazırlayacağımız için adamlarımı göndermem.”

Travis endişesini gizlemeye çalıştı. *Akşamdan kalma bir pilot, şu anda hiç yoktan iyidir.* “Tamam. Sorun değil. Yani onu taşımasına yardım etmemizi istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Ramon. “Orada bir terslik olursa diye... Mano biraz belalı bir yer olabiliyor.”

“Ah,” dedi Travis, yutkunurken bir yandan da yüzü düştü. “Ama Sonia da gelebilir, değil mi?”

81. BÖLÜM

Keskin gece havasının içinden gözlerini kısarak geçen Yardımcı Pilot McClellan jetin merdivenlerini hızla çık-tı ve uçuş bilgisayarını programlamak için kokpite girdi. Ancak soğuk ve karanlık kabine girdiğinde yalnız olmadığını fark etti. Burada duyulan tek koku, mide bulandırıcı uçak yakıtı ve artık yemeklerin kokusu olmalıydı; ama bu alışlagelmiş koku daha keskin bir şeyle karışmıştı: yeni dökülmüş kolonya.

McClellan bir kıpırtı duydu. “Merhaba.”

Daha fazla kıpırtı oldu. Kabinin karanlık köşesinden geliyordu.

Uzun bir endam kabinin karanlığında belirince McClellan’ın kalbi çıkacak gibi oldu. Bir hayalet gibi hareket ediyordu.

“M-merhaba. Orada kim var?!” McClellan merdivenlere doğru geriledi.

“Sakin ol,” dedi yabancı, bir Avrupa aksanıyla.

“Sen de kimsin? Uçakta ne işin var...”

“Benim burada olacağımı biliyorsun.”

McClellan şimdi açıkça görebiliyordu. Uzun boylu, kahverengi saçları olan, delikli bir yüzü vardı. Yanık tenliydi ve takım elbise giymişti. McClellan sonradan anladı.

Ekstra yolcumuz.

“Green’in yolcusu musun?”

“Evet.” Ses soğuktu.

“Ne yapmam gerektiğini söy...”

“Sadece işini yap ve talimatları yerine getir. Ben burada yokum. Arkadaki kompartımana kimsenin girmed-

ğinden emin ol. Kalkış zamanına kadar kabin ışıklarını yakma.”

“Sorun yok.” *Fazlasıyla tuhaf, böyle bir görev için bile.*

“Aferin,” dedi ses yavaş ve soğuk bir şekilde. “Devam et.”

McClellan sadece başını sallayarak onayladı ve kokpite girdi. Adam, kabinin arkasındaki karanlıkta tekrar gözden kayboldu. McClellan uçuş planını hiçbir yere göre ayarladığında yolcunun saklandığı arka kompartımandan patırtılar duyuldu. Ateşli silah sesine benziyordu.

United'a yarın özgeçmişimi yolluyorum!

82. BÖLÜM

Tropikal gecenin sakinliği, cırcır böceklerinin cıvıltılarının arasından yükselen ani bir Mercury motor sesiyle bölündü. Raul, yıkık dökük haldeki ambarın önüne park edilmiş küçük bir filotillanın dümenine geçmiş bekliyordu. Güneşliğin altında kaptan köşkü ve önle arkada koltukların olduğu beyaz bir hız teknesiydi. Ramon dokta durmuş, Travis ve Sonia'ya bağıırıyordu; sesiyle, motorun sanki gırtlğından çıkıyormuş gibi gelen sesini bastırmaya çalışıyordu.

“Pekâlâ, eğer sizi Dallas'a zamanında yetiştireceksek Juan'la en geç dörtte burada olmalısınız. Uçağı varmak yarım saat, Dallas'a varmaksa beş saat sürecektir. Dallas'ın saati bir saat geri, o yüzden sekiz buçukta orada olabileceksiniz. Havadan şehre iniş de yarım saat alır diyelim, yani saat dokuzda orda olursunuz.”

“Anlaşıldı,” diye bağırdı Travis. “Teşekkürler, sana gerçekten borçluyuz.”

“Unut gitsin. Sen Kramer'in oğlusun ve Ramon da ona borçlu – o yüzden senin mazeretin var. Şimdi artık istersen kıcıını kaldır da...”

“Juan'ı alıp hiç vakit kaybetmeden geri dneceğız,” dedi Travis, tekneye geri giderek.

“Buna güvenemem ama yine de güzel bir düşünce!” Ramon içten bir kahkaha attı, Travis'in sırtına bir şaplak attı ve ambara geri döndü.

Raul Sonia'ya, tekneye binmesine yardımcı olmak için elini uzattı ama Sonia bunu görmezden geldi ve atlayıverdi. Hemen arkasından Travis pruvaya atladı ve Raul'un tek-

neyi Miami Nehri'ne doğru aniden sürmeye başlamasıyla neredeyse düşüyordu.

Travis, Raul'un hemen arkasındaki koltukta Sonia'nın yanına oturdu. Babasının kol saatine baktı ve kronometreyi bir saatten geriye sayacak şekilde kurdu.

"Neden bu kadar yavaş gidiyoruz?" diye bağırdı Raul'a.

Raul cevap vermedi. "Burası dalga yapılması yasak bölge," dedi Sonia, nehir kenarındaki bir tabelayı işaret ederek.

"Anladım. Bu Mano barı nerede ki? Sana söylediler mi?" diye sordu Travis.

"Miami Beach Marinası'nda dediler. Yirmi dakika falan sürecek olmalı."

"Tamam, yani yirmi dakika gidiş, yirmi dakika dönüş bi..."

"Bize orada harcayacak yirmi dakika bırakıyor. Ramon neden o kadar endişeleniyor ki? Oraya gideceğiz ve o adamı alıp döneceğiz."

"Kim bilir," dedi Travis, "ama kesinlikle dikkatleri üzerimize çekmemeliyiz."

Geride kalan Miami ışıkları Travis'in sinirlerini bozmaya başladı. Şehrin içine doğru yılan gibi kıvrılan nehirde yönünü bulmaya çalışan Raul'un kalın ve kel ensesine baktı. Travis ona doğru bir adım attı.

"Raul?"

Raul başını salladı.

"Daha hızlı? Rapido?" dedi Travis,

Öne doğru çekmesi için gaz kolunu işaret ederek.

"Hayır," dedi Raul, bir parmağını sağa sola sallamak için tek elini direksiyondan çekerek.

Bu uyuşturucu kaçakçılarının hız limitini aşmamaları çok tuhaftı.

"İşte!" dedi Raul, düdük çalarak şehre yakınlaştıkça tehlikeli bir şekilde aşağı yukarı sallanan iki turuncu tekneyi işaret ederek. Travis US Sahil Güvenliği'ni gördü. Raul'a

anladığını belirten bir işaret yaptı ve Sonia'nın yanına oturdu.

"Bu nehrin her tarafına yayılmış durumdalar," dedi Sonia. "İnan bana. Burasının adı çıkmış – şuraya bak." Büyüyük, kahverengi ve taş bir binanın üzerinde şu yazan tabelayı gösterdi: *Ulusal Güvenlik Departmanı*.

"Nehirden çıktığımız zaman hızlanabilecek."

Sonia yine kontrollü görünüyordu ve duruşu Travis'i rahatlatı. Tekne derin sulara doğru yol aldıkça Travis esintinin yüzüne vurduğunu ve Miami gökdelenlerinin iki taraflarında yükseldiğini hissetti. Şu ana kadar gerçekleşmiş ve ileride olacak her şeye rağmen sadece Sonia'yla olma düşüncesi çok güzeldi. Şu anda onsuz bir hayat düşünemiyordu. Tuhaf. Bu kadar kendine güvenen bir kadın daha önce görmemişti ve sevişme şekli de bu doğasını yansıtıyordu: güçlü ve boyun eğmez. Genellikle ilgilerini çektiği zayıf ve sürekli ilgi bekleyen kızlardan sonra bu büyük bir değişimdi.

Sonia'nın saçları artık dağınık değildi ve yanağında ki şişlik de inmişti. Travis onun güzel yüzünü gözünün önünden ayırmadan, teknenin arkalarında bıraktığı dal-gaya baktı. Parlayan ay ışığında bembeyaz teniyle tıpkı bir meleği andırıyordu ama tam olarak öyle tanımlanamazdı. Ne büyük bir çelişkiydi. Ramon'un iki adamını hastanelik ettiği aklına gelince ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Çok yakınız, bir o kadar da uzak."

"Nasil yani?" dedi Travis, bu tatlı andan sıyrılarak.

"Apollo'nun Dallas'ta olduğunu biliyoruz ama biz burada bir ayyaşın peşindeyiz."

İşe geri dönme vakti diye düşündü Travis. *O her şeyden önce bir profesyonel.* Kendisi onun aklının ucuna bile gelemezdi.

Travis ellerini başının arkasında kavuşturdu ve arkasına

yaslandı. “Şafak sökmeden hemen önceki an, gecenin en karanlık zamanı.”

“Çok şairane, ama nasıl oluyor da Green dosyanın yerini bilmiyor anlamıyorum. Yani bu çok açık değil mi? Teksas Okul Kitapları Deposu’nun altıncı katından bahsedildiği?”

“Oraya artık Teksas Okul Kitapları Deposu denmiyor ve Leblanc’ın da bunu biliyor olduğunu düşünüyorum. Orası artık Altıncı Kat Müzesi ya da belki de adresi sadece sokak olarak biliyordu. Şu daha iyi: 411 Elm Sokağı*, Dallas.”

“Ya bundan haberi yoksa ve Teksas Okul Kitapları Deposu’na göndermişse?”

“Yine de oraya gider. Herkes oranın neresi olduğunu biliyor ama benim merak ettiğim aslında bu değil.”

“Ne o zaman?” diye sordu Sonia, gözlerine bakarak.

“O dosyayı kim alacak? Leblanc onu kimin adına gönderdi. Umarım müzede güvendiği biri vardır.”

“Her neyse. Oraya gidip dosyayı almamız gerekiyor. Kardeşim onu bizim almamızı istedi; bu yüzden Juan Martinez denen şu herifi almalı ve hemen buradan gitmeliyiz.”

“Doğru söylüyorsun. Hakl...”

Dışardaki motorun çalışırken çıkardığı ses, yüksek perdeden bir kükremeye dönüştü ve tekne açık denizlere doğru yol alırken Travis’in sesi artık duyulmaz oldu. Miami Nehri’nden çıkmışlardı ve karşı kıyıya gidiyorlardı: Miami sahilini anakaradan ayıran körfeze.

Hız teknesi köpükler çıkartarak ilerledi. Belli belirsiz aydınlatılmış balıkçı tekneleri görülmez olmaya başladı. Yüzüne çarpan rüzgârdan dolayı Travis teknenin ön tarafına gitti. Korkuyla tırabzana tutunarak ışıldayan Miami Sahili’ne baktı. Hava akımı genzini tıkadı ama aldırış etmedi. Yaşadığını hissediyordu. Macera tüm damarlarına

* *Elm Sokağında Kabus* isimli korku filmine gönderme. (ç. n.)

yayıyordu. Bir parçası bu duyguyu bastırmak istiyordu ama bu hissi görmezden geldi. Buna hakkı olduğunu, ama her şeyden önce ne kadar tehlike içinde olsa da tatmin olduğunu hissetti. Hayatı birdenbire anlam kazanmıştı. Hayatta olduğu için minnettar hissetti.

Pruva alçaldı ve motor durdu. Travis, barı aradı ama sesleri duyabilmesine rağmen onu göremedi. Yüksek, ahenksiz müzik sesleri yükseliyordu. Miami Beach Marina'ya girdiklerinde suyun kenarında bir yerlerden gelen bağırmalar, çingırdayan bardaklar ve çığlıklar duyuldu. Daha da yaklaştıklarında neon ışıklı bir tabela kısa devre yapıyor gibi yanıp sönüyordu: *Mano'nun Yeri*.

Tekne doka, Mano'ya yanaştı. Sonia indi ve Raul'un tekneyi bağlamasına, sonra da bu tombul küçük Kübalının inmesine yardım etti. Raul, siyah takım elbisesinden tozları silkeledi; bir gangstere tamamen tezat bir görüntü oluştuyordu. Sanki askeri birlikleri savaş alanına yönlendiriyormuş gibi Sonia ve Travis'e elini uzattı.

Açık bara doğru merdivenleri çıkarlarken Travis'in gözleri gergin bir şekilde etrafta dolandı.

Salonun ortasında dikdörtgen bir bar ve arkasında da bir sahne vardı. Sarhoş gibi görünen yaşlı Hispanik bir kadının REM'in çalan "End of the World As We Know It (And I Feel Fine)" şarkısına ve karaoke makinesinde her ne çalıyorsa ona temposuz bir şekilde bağırarak eşlik ediyordu. Bardaki insanlar onu tamamen görmezden geliyor ve onun sesini kendi sesleriyle bastırmaya çalışıyorlardı. Belli ki erkekler arasında ayak uzunluğunda purolar, kızlar arasındaysa dövmeleler modaydı. Sazdan yapılma çatının altındaki fanlar kahkaha ve gürültünün üzerinde yükselen duman bulutunu savuruyordu. Burası günümüzün korsan uğrak limanı gibiydi. Travis buranın, kendisinin sık sık uğrayacağı türden bir yer olmadığını kabul etti ama bir tehlike de sezmedi. Ramon herhalde yine onlarla kafa bulmuştu.

Raul Travis ve Sonia'yı, kendilerine tanıdık gelmeyen yüzlerle ilgilenmeye başlayan kalabalığın içinden geçirdi. Uzun uzadıya yapılan göz temaları Travis'i oldukça rahatsız etti; bu yüzden sadece dumanın içinden ilerleyen Raul'un ensesine bakmaya karar verdi. Juan'ın onları Dallas'a uçuracak olmasında Ramon'u kesinlikle rahatsız eden bir şeyler vardı ve Travis bunun, Juan'ın bu cehennem çukurunda sarhoş olmasından daha başka bir şey olduğunu hissediyordu.

Köşeyi döndüklerinde yalpalayan bir adam Sonia'nın göğüslerine atladı. O daha dokunamadan Sonia ona dokunmaya çalışan elini adamın arkasına büktü ve onu bir masaya doğru itti. Orada oturan adamların üstüne içecekler döküldü. Raul ve Travis arkalarına döndüler. Travis, Raul'un Sonia'ya attığı onaylamayan bakışları görmezden gelerek kızı kalabalıktan kendine doğru çekti.

Sahneyi ikinci kez geçtikten sonra Raul'un bakışları bir şeye kilitlendi. Hemen oraya doğru gitti. Birkaç adım sonra Travis bunun ne olduğunu gördü. Gür, ıslak ve siyah saçları olan bir kafa, köşedeki bir masanın üzerine konmuştu. Bu adamın yanında başka bir Hispanik adam oturuyor, ellerini masanın üstüne vurup bağıırıyordu: "Despierta degenrado! Me debes mis ganacias!"

Masanın üstündeki boş bardakların etrafına üzerinde çıplak kadın resimleri olan iskambil kâğıtları yayılmıştı. Çelişki gittikçe artıyordu.

"Juan!" diye bağırdı Raul masaya yaklaşıırken.

Cevap gelmedi.

Raul, peşinde Sonia ve Travis'le birlikte hızla masaya ulaştı.

"Juan!" diye tekrarladı Raul, gür saçlarından çekip adamın yüzünü açığa çıkararak. Travis o anda Ramon'un ne kadar yaşlı olduğunu fark etti. Bu adam, yani Ramon'un oğlu, rahat elli yaşlarında vardı.

Raul adamın yüzüne vurdu ama hiçbir tepki alamadı.

Juan'la birlikte oturan adam Raul'a saldırdı. "Quien en diablo eres? Quiero mi dinero!" dedi.

Dinero mu? Parayla ilgili bir şey mi? diye düşündü Travis.

"De todas maneras, cuanto te debo, idiota?" diye cevap verdi Raul.

"Ah, sanırım Raul ona gerizekalı dedi," diye fısıldadı Travis Sonia'ya.

"El m edebe dosciento cincuenta dolares!" dedi adam.

Raul, masanın üstüne üç yüz dolar fırlattı. Adam onları aldı ve uzaklaştı. *Belli ki kumar borcuyla ilgili bir hırgür.* Travis rahatladı. Raul, Travis ve Sonia'nın da yardımıyla Juan'ı ayağa kaldırdı. Ölmüş bile olabilirdi; ama hiç yardımcı olmuyordu.

Bu adam bizi Dalla'sa mı götürecekt?

Dördü de çıkış yollarına sıralanmış olan ve geçerlerken onlara kahkahalarla gülen rezil karakterlerin arasından yürüdü. *En azından görüntü olarak buraya yakışıyoruz* diye düşündü Travis.

Son birkaç metre kalmıştı ki büyük, terli bir el Travis'i omzundan yakaladı. Tam o taraftan derin bir ses duyuldu.

"Hey sen! Lanet olası kaltak kız arkadaşın dostumun kıcını tekmeledi!" Travis yavaşça döndü. Adam 1.80 metrenin üstündeydi ve çok iri görünüyordu.

"Ben-ben gerçekten üzg..."

"Üzölmek bu işi çözmez göt herif," dedi adam, Travis'i bir adım geri iterek.

Sonia Travis'in önüne çıktı.

"Sonia, sen bu işe karışma..."

Ama çok geçti. Sonia adamın kasıklarına çoktan dizini geçirmişti.

Raul, üzerine bez bebek gibi yığılmış olan Juan'la gersin geri döndü. İki adam daha artık Sonia'ya doğru geli-

yordu. Raul, Juan'ı Travis'e attı; Travis onu yakaladı ama ağırlığı onu da aşağıya çekti.

Yeniden dengesini kurup Juan'ı bir kere daha ayağa kaldırmayı başaran Travis gözlerini kaldırdı. Etrafını çevrelemiş olan insanlardan dolayı artık Sonia'yı göremiyordu. Bazıları birbirleriyle, bazıları da – şanssız olanlar – onunla dövüşüyordu. Birer sinek gibi teker teker onun yanına düşüyorlardı.

Kenardan bir yerden Raul çıktı. Tıknaz küçük bedeniyle, tüm lobutları deviren bir bowling topu gibi katliamın tam ortasına daldı.

Travis Raul'un Sonia'ya ulaştığını gördüğü anda, sigara dumanından deniz havasına çıkınca kendine gelmeye başlayan Juan'la birlikte doka doğru gitmeye başladı. Suyun kenarına gelince Raul ve Sonia'nın ne zaman geleceğini görmek için arkasına bakıp durdu.

Görünürde hiç kimse yoktu. Juan'ı tekneye bindirip yanlarına geri dönmeye karar verdi.

Travis Juan'ı bağlama direğine dayadı ve barın giriş kapısına doğru döndü. Raul ve Sonia peşlerinde bir grup adamla dışarı fırladı.

Raul, Sonia'yı arkasından yakalamıştı ve bardan geri geri çıkıyordu. Travis, Raul'un onu bir silah olarak mı kullandığından, yoksa ikisi de vurulmadan onu dışarı çıkarmaya mı çalıştığından emin olamadı. *Muhtemelen ikisi de* diye düşündü.

Travis tekneye atladı ve Juan'ı içeri çekip arka koltuğa yatırdı. "Hadi!" diye seslendi, şişeler fırlatan ve tacizde bulunan bir grup öfkeli adamdan kaçan Raul ve Sonia'ya.

Raul tekneye atladı ve tüm teknenin sallanmasına sebep oldu. Hemen ardından Sonia içeri atladı ve halatları çözdü. Ulaşabildiği en yakın şeyi aldı – bir keski – ve bunu kendilerini kovalayan adam sürüsüne karşı bir mızrak gibi kullandı.

Kalabalığın, Raul ve Sonia'yı oradan uzaklaştırmaktan başka bir amacı yok gibiydi. Boş yere koşturduklarını fark ederek yavaşladılar.

Hız teknesi marinadan ayrılırken Travis de adamların bağırışlarının zayıfladığını duydu.

Sonia Juan'a, sonra da Travis'e baktı; bardaki arbede unutulmuştu. "Tanrı aşkına," diye tepki gösterdi motor gürültüyle çalıştığında, "pilotumuz *bu* mu?"

"Sakin ol. Onu ayıltacağız – bak, şimdiden kendine geliyor," dedi Travis, kafasını kaldırıp teknenin her yerini kusmuğa boğan Juan'a bakarak.

Sonia kusmuktan kaçınmak için kenara çekildi. "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Ramon *kimin* tarafında demiştin?!"

83. BÖLÜM

Raul, tekneyi koya doğru sürüp motoru durdururken Ramon ambarın yanındaki dokta ellerini beline koymuş bekliyordu. Juan, artık ayakta durabiliyordu. Kusmak ve deniz havası almak ona iyi gelmişti.

Raul, Juan'ın inmesine yardım ederken Sonia da tekneyi bağladı. Travis saatine baktı – *zamanında geldik ama tam sınırdayız.*

“Sakin bana bulaşma,” dedi Juan babasına, başını tutarak.

“Ne? Kahrolası tek bir kelime dahi etmedim ama sen bunu neden yapı...”

“Gördün mü!” dedi Juan.

Ramon, iki elini de ona doğru kaldırdı ama Juan konuşmaya devam etti, “Üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattıyorum – ama ben zaten ne halt etmeye buradayım ki?”

Ramon, dikkatli ve tarafsız bir ses tonuyla konuştu; sanki çetesinden biriyle konuşuyormuş gibi. “Dallas’a gidiyorsun – yerel saatle sekiz otuzda orda olman gerekiyor; bu yüzden dört otuzda havalanman lazım.”

“Sen delirdin mi? Kendimi bok gibi hissediyorum!”

Ramon dudağını ısırды. “Bu acil bir durum evlat. Sana ihtiyacım var.” Ramon öne arkaya, rahatsız bir şekilde sallandı. Bu gece Ramon’da bir değişiklik vardı.

Juan sessizce durdu.

“Bana *ihtiyacın* mı var? Ne içtin sen?”

“Kapa çeneni, sadece işini yap.”

Juan’ın düşman maskesi düştü. “Pekala, babalık, Opa-Locka Batıya mı?”

“Evet.”

“Ne kargosu?”

“Onlar.” Ramon, dokun diğer tarafında Raul’la birlikte yürüyen Travis ve Sonia’yı işaret etti.

“Tanrım, artık *insan* kaçakçılığı mı yapıyoruz? Yasadışı uzaylı falanlar mı?”

“Arkadaşlar, oğlum. Onları sadece olabildiğince çabuk Dallas’a götür.”

“Tamam. Ama yine de sorayım, malı içiyor musun?”

Ramon Juan’a kısa bir süre sarıldı ve onu Sonia’yla Travis’in o anda binmekte olduğu gemiye götürdü.

Travis Raul’un, teknenin üstündeki bezi kaldırmasını seyretti. Raul ona ‘sigara teknesi’ diyordu. Araç sadece tek bir amaç için tasarlanmış gibiydi: sürat. Dört tane büyük dış motoru vardı. Uzun, ince ve bir kama gibi sivri uçluydu. Üzerinde kırmızı çizgi ve numaralar olsa bir yarış teknesine benzeyecekti ama boyası daha fazla çıkarılamamıştı; mat siyah renkteydi.

Travis başka bir fırtına mı geliyor diye meraklandı ama sadece Raul’un motorları çalıştığını fark etti.

Sonia Juan’la birlikte, gürleyen sigara teknesine atladı. Ramon Travis’e yaklaştı. “Pekala, Danny, burada işimiz bitiyor gibi.”

“Her şey için tekrar teşekkürler,” dedi Travis, tek elini Ramon’un omzuna koyarak.

“Henüz teşekkür etme. Bu şey henüz sonlanmadı. Sana yardım edeceğimi söyledim, bunun kolay olacağını değil!”

“Yine de...”

“Tamam, dinle,” dedi Ramon. “Raul sizi karaya götürecektir: nehrin yukarısına. Havaalanına en hızlı bu tekneyle giderseniz – nehir Miami kanalı olur ve piste dosdoğru uzanır. Sadece Juan’ın dediğini yapın. Dallas’taki bağlantım diğer tarafta, sizi şehrin içine götürecek bir arabayla bekliyor olacak, tamam mı?”

“Her şey için teşekkürler...”

“Devam edin!” Ramon Travis’in sırtına vurdu.

Travis tekneye bindi; Ramon’a başını salladı ve kararlı bir bakış attı.

Bir saniye bile geçmeden gürültü arttı ve kamaya benzeyen tekne nehre doğru yol alıp durdu.

“Ne bekliyoruz?” diye sordu Sonia.

Raul, Mano’ya gittikleri tekneyi işaret etti. Ramon ona biniyor ve motoru çalıştırıyordu.

“Gizlenmek için,” dedi Juan.

Travis konuşmanın sadece sonunu duymuştu.

“Neler oluyor?”

“Sanırım ben biliyorum,” dedi Sonia sırtarak. “Bu adamlar fena hilekâr. Rahat ol. Emin ellerdeyiz.”

Sigara teknesi kuvvetle ileri doğru atıldığında Travis, Juan ve Sonia arka koltuğa doğru yığıldılar. Kükreyen ve pruvası yükselen siyah kama, elinden geldiğince arkadan ona yetişmeye çalışan Ramon’la birlikte iç kısımlara doğru ilerliyordu.

Kıyı çizgisi gözlerinin önünden hızla geçip gidiyordu. Yüzlerine hızla çarpan hava akımı, onları soluksuz bırakıyordu. Çok hızlı gidiyorlardı. Ay ışığı teknenin mat siyah gövdesinde yansımıyor, karanlık sularla birleşiyordu. Ürkütücü bir kamuflajdı ama etkiliydi.

Juan kendini küçük kamaraya atmıştı. *Büyük ihtimalle yine kusacak* diye tahmin etti Sonia. Sonia’nın siyah saçları yan tarafından uçuşuyordu, rüzgârdan dolayı suratı asıktı.

“Dalga ne olacak?” diye bağırdı Travis. “Sahil Koruma bizi durduracak.”

“Tabii bizi yakalayabilirlerse,” dedi Sonia, suyun dört motora çarparken çıkardığı patırtıya doğru arkaya bakarak. “Ayrıca içimden bir ses bunu daha önce de yaptıklarını söylüyor.”

Sigara teknesi Miami boyunca karanın içine doğru daha da ilerledi. Su daraldı. Miami Uluslararası Havaalanı'nı geçtiler. Süratler, bu hava sahasına arabayla gelme fikrinin ne kadar gülünç olduğunu gösterdi.

Travis arkaya baktı. *Ramon hâlâ yakın takipte. Bu süratte bile tekneimiz tam gaz gidiyor olamaz.* Gaz koluna attığı hızlı bir bakış da bu düşünceyi doğruladı.

Travis Ramon bir koydan geçerken, arkasında parlayan mavi bir ışık gördü.

Sahil Koruma.

Travis, Raul'un rüzgârda dalgalanan gömleğini çekiştirdi ama Raul sadece dikiz aynasından ona bakarak onları gördüğünü ifade etti ve gaz kolunu öne ittirdi. Travis tekrar koltuğuna düştü. Pruva havaya kalktı ve daralan sudan daha öncekinden daha büyü bir hızla geçtiler.

Travis, Sahil Koruma'yla konuşmak için yavaşlamış olan Ramon'a bakmak için arkasına baktı.

Bir tuzak.

Sonia kahkahalarla gülerken başını arkaya attı. "Sana söylemiştim," dedi. "Her neyse, Ramon'un Sahil Koruma'nın yarısını çalıştırdığından eminim!"

Aşağıdan Juan çıktı.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu Travis.

"Evet. Sağol," dedi Juan, kesinlikle biraz daha ayılmış görünüyordu. "Varmamıza çok az kaldı."

"Harika," dedi Sonia. "Uçabilecek misin?"

"No problema," diye cevap verdi Juan, önemsemez bir tavırla elini sallayarak.

İki dakika sonra, Raul yavaşlayıp Miami kanalına doğru manevra yapınca sigara teknesinin gürültüsü azalarak hafif bir gurultuya dönüştü. Hiçliğin ortasında gibilerdi – sadece karanlık – Miami'nin ışıkları çok geride kalmıştı.

Travis farlar gördü. Şaşırmayan Raul siyah kamayı bağladı.

Döndü, Travis'le Sonia'nın elini sıktı ve karaya çıkmalarına yardım etti. Juan'ın sırtına hızlıca vurdu ve ona kalın bir puro verdi; Juan da bunu bir selamla kabul etti.

“Gidelim,” diye emretti Juan, purosunu yakarak. “Hangara sadece bir mil var.”

84. BÖLÜM

“Size bir şey getireyim mi efendim?”

Reese pilotu, bu sabahki alışılmadık görevleri konusunda bilgilendirmişti. Pilotuna verdiği “şu uçağı takip et” emri tuhaf bir emir gibi görünüyordu ama şimdilik tek yapabildiğı buydu. Green istedikleri şeyi Büro’ya altın bir tepside sunacaktı, ama Reese kozlarını doğru oynarsa. Parmak uçlarında düşünmesi, adapte olması ve uzlaşması gerekecekti. Uçuş ekibinin tuhaf emirlerle başa çıkabilmesi gerekecekti.

“Böyle iyiyim, teşekkürler Kaptan,” dedi, içtiğı neredeyse boş bir fincan kahveye bakarak.

“Tamam, ne istediğınızı ve ne zaman istediğınızı bana söyleyin.”

“Elbette,” dedi Reese, “Şu anda tek ihtiyacım olan şey, teknik bir gecikme yaşamayacağımızın garantisini vermek. Tam vaktinde ve mümkün olduğunca az yakıtla havalanmak istiyorum.”

“Elbette efendim. Her şey yolunda.”

Kaptan, Reese’i düşünceleriyle baş başa bıraktı. Reese, Green’in bir değişiklik yapmış olma ihtimaline karşın hemen gitmeye hazır olmak istiyordu ama uçak pistteki yerini aldığından beri Dulles Hava Trafik’ten hiçbir sinyal gelmemişti.

Reese, Jensen’in ona verdiği dosyayı çıkardı ve on birinci kez inceledi. Bundan kaçış yoktu: bu görev, daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu. Ve şu anda kendi başındaydı.

85. BÖLÜM

Araba sahil şeridinden üç yolcusuyla Opa-Locka Batı Havaalanı'na doğru gidiyordu. Her zaman abisi Kuzey Miami Opa-Locka Havaalanı'nın gölgesinde kalmış olan bu havaalanı, son zamanlarda iyice terk edilmişti. Miami'nin kuzeybatı köşesindeki Everglades'in kenarında kurulmuştu ve bu haliyle çok da bir şeye benzemiyordu – birkaç hangar ve küçük yapılar – ama bir tane pisti vardı ve Miami kanalinin tam yanındaydı. Ramon için mükemmel bir yerdi. Kulesi olmayan ve kontrol edilmeyen bir havaalanı olduğu için terk edilmeden önce de iş görüyordu; ama şu an kullanılmadığı için çok daha iyiydi.

Araba küçük, demir bir hangarın dışında durmadan yarım mil önce farlar söndürüldü. Travis ve Sonia, Juan Martinez'i arabadan indirdi. Şoföre, onlar havalanana kadar beklemesi gerektiğinin söylenmesine gerek yoktu.

Juan, hangar kapısının üstündeki kalın zincirden asma kilidi açmak için anahtara uzandı. Kilidi açtı ve büyük metal kapı çatırdayarak açıldı. Peşinde iki yolcusuyla birlikte içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. İçerisi zifiri karanlıktı. Travis, Juan'ın uzaktaki bir duvara doğru gittiğini duydu. Hangar aydınlandı ve tam orada önlerinde, onları Dallas'a götürecek olan araç göründü.

Bu, Travis'in hayatında gördüğü en tuhaf görünümlü uçaktı. Kaşlarını çatı ve Sonia'nın ne tepki vereceğini merak etti. Yüzündeki o haylaz bakış, her şeyi açıklıyordu.

Juan uçağı denetlemeye başladı. Travis de Juan'ın arkasından yavaş yavaş yürüyerek kendi denetimini yapıyordu.

Küçük bir uçaktı; iki ön koltuk, iki arka koltuk ve en arkada da bir kargo bölmesi vardı. Ufak havaalanlarında park halinde göreceğiniz hafif hava taşıtlarının büyüklüğündeydi ama büyüklükten başka hiçbir benzerlik yoktu.

Her zamanki gibi siyaha boyanmıştı. Uzun ve silindirik gövdesinin burun kısmında bir motor, arka kısmında da bir motor vardı ve her birinin pervaneleri *ahşaptandı*. Kanatları arkadaydı ve süzgeç ya da uçak dümeni gibi açılmışa benziyorlardı. Gövdenin dışında, her iki tarafta, ön camın hemen ön tarafında da ayrıca kanada benzer yapılar vardı. Taşıt siyah bir kedi balığına benziyordu. Bu ön hava dümenlerinin tam altında parlak italik harflerle şu yazılıydı: *İsyankâr*.

Travis uçuş öncesi denetimini tamamlamak için eğilip kalkıyordu. Sonia arka koltuğu, Ramon'un ambarından aldığı malzemelerle dolduruyordu.

“Bu şey uçuyor mu?” dedi Travis Juan’a, şakayla karışık.

“Hem de bir melek gibi dostum,” dedi Juan, yağ seviyelerini kontrol ederken. “Ayrıca genişletilmiş tankları var, yani hiç yakıt molası vermeden, doğrudan Dallas’a gidebiliriz. Bu harika.”

“Evet, gerçekten harika,” dedi Travis, heyecanlanmış gibi görünmeye ve boğazının düğümlenmesine sebep olan gerginliği engellemeye çalışarak. *Kahretsin! Yanımda araç tutma haplarım yok. Ama küçük bir uçak, büyüklerinden ne kadar farklı olabilir ki?*

“Bu uçak nasıl tespit edilemiyor?”

Juan kıkırdadı. “Bunun gibi yoğun hava sahasından geçen her hava taşıtının transponderi olması gerekir. Transponder Hava Trafik Kontrolü’ne, taşıtın kim olduğunu anlamaları için sinyal gönderir. Bizde bunlardan yok; ama yine de radar ekranlarında bir bildirim görecekler – küçük bir nokta – sadece bu bildirimin yanında bir kimlik olmayacak.”

Juan kanatların altındaki yakıt olduğunu düşündüğü şeyden parmağına biraz örnek alır ve bu mavi sıvıya bakıp açıklamalarına devam ederken Travis de dikkatle dinledi.

“Hava Trafik bir radar taraması yapar; bu taramada metal olan ve parlayan her şey görünür ve onlara yansır. Ekranlarında bildirimi bu şekilde alırlar.”

“Evet.” Travis en azından bu kadarını biliyordu.

“Tamam. Bu taşıtın açıkta metal bir yeri yok,” dedi Juan sırtarak.

“Ne? Nasıl?”

“Gövdesi hafif bir bileşimden yapılmış durumda, alüminyumdan değil – bak,” dedi, motor kapağını işaret ederek. “Egzoz boruları gövdeye gömülmüş durumda. Ayrıca görünmüyorlar da...”

“Bu yüzden pervaneler ahşap!” dedi Travis.

“Doğru. Metal pervaneler en büyük bildirimi gönderirler, bu yüzden onlar da dağıtıldı.”

“Yani bu şeyi kendin mi yaptın?”

“Ah hayır! Bu gerçek bir uçak. Bunu Rutland yapıyor. Bu bir Rutland İsyankârı. Aslında bunu askeri anlaşmalar yapmak için ürettirler. Pekâlâ, havacılıktan konuşmayı istedim ama gitmeye hazırız. Lütfen.” Juan, Travis’i eliyle uçağın arka tarafına çağırdı. Travis uçağa çıktı ve arka koltuğa, Sonia’nın olduğu yere oturdu. Sonia ona bir kulaklık verdi. Travis bunu kulaklarına taktı ve mikrofonu da ağız hizasına getirdi. Travis Juan’ın hangar kapılarını açmasını seyretti ve kararmış hava sahasını gördü.

Sakin ol. Bu sadece bir uçak yolculuğu. Neden araç tutma haplarımı getirmedi ki?!

Juan, kapıları açık bıraktı ve uçağı saklandığı yerden sessiz gecenin içine doğru çekmeye başladı. İsyankâr, hangar kapısının rayları üzerinden geçti ve durdu. Juan, çekme kolunu çıkardı ve sol ön koltuktaki yerini aldı. Kendisini bağlarken Travis ve Sonia’ya döndü.

“Siz orada iyi misiniz?” diye sordu Juan, başparmağını havaya kaldırarak. “Kendinizi bağladınız mı?”

“Evet,” dediler hep bir ağızdan, çocuk gibi.

“Güvenlik talimatı gibi bir şeyler olması gerekmez mi?” diye sordu Travis Juan’a, telaşla.

Juan bunu yapmaya mecbur kaldı: “Evet. Güvenlik talimatları çok basit. Eğer benim dışarı fırlayıp kaçtığımı görürseniz, aynısını yapın, tamam mı?” Yüzü çok ciddi-di.

Travis’in midesi yandı ve Sonia’ya baktı.

“Mantıklı,” dedi Sonia. Onun da yüzü ciddiydi.

İki deliyle uçuyorum.

“Ah, ayrıca hiçbir şeye dokunmayın. Oradaki kendi interkomunuz vasıtasıyla birbirinizle konuşabilirsiniz. Yapmanız gereken tek şey konuşmak, tamam mı?”

“Teşekkürler,” dedi Sonia.

Sonra Juan ön motoru çalıştırdı. Bütün gövde sallandı ve uçak, motorunun gürültüsüyle titredi. Normal bir şekilde konuşmak mümkün değildi ve henüz iki motordan sadece biri çalışıyordu.

Saniyeler sonra ikinci motor da – onların tam arkasındaki – çalışmaya başladı. Gürültü ve titreme, Travis’in saçma olarak adlandırabileceği bir seviyeye gelmişti. Bu koşullarda beş saat geçireceğine inanamıyordu.

Siyah Rutland İsyankârı karanlıkta, ışıklarını yakmadan taksi durumuna geçti. Juan gideceği yönü aklından belirliyordu ve nereye gideceğini biliyor gibi görünüyordu. Travis pencereden dışarı baktı ve normalde görebileceğiniz ışıkların hiçbirinin olmadığını fark etti. Kanat uçlarında kırmızı ya da yeşil ışıklar ve flaşlar yoktu.

Tek bir amaç için yapılmış bir uçaktı: gizli iş.

Juan uçağı, karanlıkta bir pist olduğu anlaşılabilen yere park etti. Motorların gücünü artırdı ama frenleri açık bıraktı. Devirlerde sağlıklı bir alçalma sesi vardı. Travis

ter içinde kaldı. Rahatsız kabinin havalandırması yoktu: Travis'in vertigosunun vurması için harika koşullardı.

Burası tamamen kontrol dışı.

Travis'in midesi bulandı ve kalp atışları göğüs kafesine vurmaya başladı. *Sakin ol. Juan ne yaptığını biliyordur.*

Motor devirleri tekrar boşa döndü ve Juan kapkara piste çıkarak taksi durumuna geçti. Korkunç bir manzaraydı.

Motor devirleri, öncekinden daha fazla yükseldi. Juan frenlere asıldı ve uçak fena halde sarsıldı. Başlangıç kapısında tutulan kızgın bir yarış atı gibiydi.

Juan frenleri bıraktığında Travis, sırtına kürekle vurulmuş gibi hissetti. *Kalkıyoruz.* Derin derin nefes aldı; pistin üzerindeki her bir çıkıntı içini ürpertiyordu.

Gökyüzüne doğru son bir sallantıyla havalandılar.

Travis, Sonia'nın elini tuttu.

"İyi misin?" İnterkomdan Sonia'nın ince sesi duyuldu.

"Kötü hissediyorum... Bende vertigo var..."

"Ah Tanrım," dedi ve bir şey aramaya koyuldu. Büyük ihtimalle bir kusmuk torbası. *Bu uçakta iyi şanslar.*

Travis bir eliyle Sonia'yı itti ve diğeriyle de ağzını kapatarak derin derin nefes aldı. *Kesinlikle büyük bir uçak gibi değil.* Gökyüzündeki her bir sarsıntıyı hissediyordu. Uçak da hissediyor gibiydi; her yerde sallana sallana gidiyordu.

Neyse ki birkaç yürek burkan dakikadan sonra hava düzeldi.

Travis yerine iyice yerleşti. Dışarıya bakınca Fort Lauderdale'nin ve ötesinin ışıklarını görebiliyordu. Ön camdan değil de yandaki camdan dışarı bakınca Travis kendini daha iyi hissetti. Bir uçak koltuğunda oturmaya daha çok benziyordu.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu Sonia.

"Evet teşekkürler. Üzgünüm." Midesi bulanıyordu ama bu gerçeği reddetmenin, bulantıyı bastıracağını umuyordu.

“Sorun yok. Dinle, biraz uyumayı denemeliyiz. Geçirmemiz gereken beş saatimiz var ve dinlenmemiz gerekecek,” dedi Sonia, kendisine yağ lekesi olmuş bir yastık uzatarak.

Travis camdan dışarı baktı.

“Sen bilirsin,” dedi Sonia ve cama bir battaniye dayayarak kafasını ona yasladı ve gözlerini kapattı.

Travis başını arkaya yasladı ve o da gözlerini kapattı; ama böyle bir ortamda nasıl dinlenebileceğini anlayamadı.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

86. BÖLÜM

Şafak söktüğünde Green'in jeti, Washington'ın gri bulutlarının içine daldı.

"Green ve Nick'e arka bölmeden bahsettin mi?" diye sordu Kaptan Jakes.

"Evet," diye cevapladı McClellan. "Servis dışı olduğumu ve oraya gitmemelerini söyledim – Green bunu sadece Nick'in iyiliği için söylediğimi biliyor gibiydi. Tanrım, bu şimdiye kadar taşıdığım en korkunç kargo."

"Kafana takma, dediğim gibi şu işi yapalım ve eve gidelim."

Kabinde Green masada, Nick'in karşısında oturmuştu ve bazı sonuçlara varmaya çalışıyorlardı. Green kâğıtlardan bir yığın yaptı ve bunları hızla masaya koydu.

"Apollo'nun adresi bu yığının içinde bir yerlerde. Leblanc'ın faksının altındaki o iki satırla ilgili bazı yanıtlara ihtiyacım var."

"Anlıyorum ama ben..."

"Bak. Sakin ol. Yanılırsın ve ben de senin canını okurum diye bu işe bulaşmak istemiyorsun ama bana biraz fikir versen olmaz mı, hı?"

Nick, Green'in gözlerinden samimi olduğunu anladı ve derin bir nefes çekerek duraksadı. "Pekâlâ. O halde şimdilik ortak bağlantı olayını boş verelim; çünkü o hiçbir şeyle bağdaşmıyor. 'Kanserin bittiği yer' – bu, bize her şeyi söylüyor olmalı. California Raporu'nun Kasım 1965'te Leatrili yasakladığını biliyoruz; bu yüzden Leblanc'ın, sözde 'Kanser'in İntikamı'nın Leatril olduğuna inandığını düşünebilir miyiz?"

Green, Nick'in gözlerinin içine bakarak öne eğildi.

"Evet. Bu doğru."

"Ne? Yani bütün her şey kanser ve Leatril'e mi ilgili?"

"Söylediğin şeye devam et."

"Tamam. O zaman 'kanserin bittiği yer' o satırlarda olan bir şeylerle ilgili olmalı – Leatril'e ilgili kesin bir şey, ya da onun lehine bir şey."

"Devam et."

"Sloan Kettering de bunun gibi bir referans olabilir ama bu, USPS'nin alıcı listesinde değil – ve Meksika'da da Leatril klinikleri var. Ama USPS acele posta zarflarının gi-debilmesi için bu yerin Birleşik Devletler'de bir yer olması gerekir."

"Yani?" dedi Green.

Nick açık duran diz üstü bilgisayarına bir şeyler yazdı ve bir parmağını tereddütle masaya vurup durarak ekrana bakakaldı.

"Ne oldu?" dedi Green.

"Kanserin bittiği yer Hoxsey Kliniği *olabilir*. Yasaklanmadan önce Leatril kullanımını başlatan ilk yer orasıydı."

"Tamam. Bu yer nerede?"

"Artık orada değil. Kapandı."

"O zaman nerede *idi*?" diye tekrar etti Green.

"Dallas."

Green kaşlarını çatı. "USPS listesinden Dallas'taki tüm isim ve adresleri bulabilir misin?"

"Tabii. Çok kolay."

87. BÖLÜM

Tam olarak 9800 fit yükseklikte uçan Rutland İsyankârı, Meksika Körfezi üzerindeki açık gökyüzünden dosdoğru Dallas’a gidiyordu. Yükselen güneş, azıcık uyumuş olan Travis’in uykusunu böldü.

Büyük mavi dalgaların üzerinden seken gün ışığına doğru gözlerini ovuşturarak baktı. Kalkıştan hemen sonra hava düzelmişti ve motorların ritmik homurtularına alışır alışmaz da derin bir uykuya dalmıştı. Kabinin içindeki doğal hava şu anda serin ve tazeydi; Miami’nin nemli havasından sonra büyük bir rahatlıktı.

Kollarını uzatıp gerindikten sonra pilotun – Juan’ın – omzuna dokundu.

Juan sıçradı ve başını sağa sola salladı.

Tanrım. Juan da uyumuş.

“Oh, Juan, her şey yolunda mı?” Travis’in uykulu gözleri şimdi fal taşı gibi açılmıştı.

“Evet, yolunda. Endişelenme, otomatik pilot devrede,” dedi Juan uykusu sersemi, interkomdan.

Travis saatini Merkezi Saat’e göre ayarladı. Çarşamba sabahı saat 06:51’di. *Babamın saati. Bugün annemden haber alacağız* diye düşündü Travis gözlerini ovuştururken.

Apollo Dosyası’yla çarpışma noktasında olan Travis, anesiyle Apollo’nun bağlantılı olduğunu fark etti. *Kanserin çaresi mi? Onu kurtarabilirim! Dosyaya ulaşmak zorundayız!*

“Hey, Juan. Bir saat kırk dakika içinde orada olacağız, değil mi?” dedi Travis, uçağın daha hızlı olmasını dileyerek.

“Hayır, kahrolası rüzgâr karşıdan esiyor ve bizi yavaşlatıyor. GPS 08:55’de ineceğimizi tahmin ediyor. Motorları

daha fazla zorlamak istemiyorum. Daha çok yakıt harcanır; zaten tanklardaki dumanla iniş yapacağız.”

Çok fazla detay var.

Sonia kımıldadı. Travis kulaklığına ona verdi. Sonia da tekrar kulaklıklarını taktı.

“Duydun mu?”

“Hayır, ne olmuş?” dedi Sonia, yarı açık badem gözle-riyle yerde duran su şişesine uzanırken.

“Dokuza beş kala iniyoruz. Müzenin açılış saatine ye-tişemeyeceğiz.”

“Kahretsin. Neyse, yapacak bir şey yok.”

İnterkomdan, ön camdan aşağıyı işaret eden Juan’ın çatlak sesi duyuldu. “Bakın, New Orleans! Tekrar karayı görmek hep hoşuma gitmiştir.”

Lee Harvey Oswald’ın 1963 yazında bulunduğu şehir-den bahsedilmesi Travis’in, Andrew McNoughton’la ilgili şeylerin ifşa olmasından beri hiç aklına gelmeyen düşünce-lere dalmasına sebep oldu.

“Biliyorsun,” diye konuşmaya başladı Travis, “JFK bilmecesinin en kritik anı, Oswald’ın Tokyo’daki Queen Bee Club’ta askere alınması. Eğer onu Sovyetler askere alsaydı, dava kapanacaktı. Onun suikastla *bağlantısı ol-madığını* çok az insan söyleyebiliyor ve bu çok normal: çok fazla kanıt var. Bu yüzden belki de eğer Sovyetler onu askere aldıysa; onunla ilgili asıl plan buydu – ıslak operas-yonlar. Hareketleri klasik Rus hareketleriydi – kafa karı-şıklığı ve aldatmaca – tıpkı savaşın sonunda Igor Orlov’un yaptığı gibi.”

“Tamam,” dedi Sonia, avuç içlerini yanaklarına bastı-rarak.

“Ama bir şeyler beni düşündürüyor. Bütün bu McNo-ughton bağlantısıyla ilgili çok düşündün mü?”

“Hayır, ama sen düşündün,” dedi Sonia tek kaşını kal-dırarak.

Travis, Sonia'nın bariz ilgisizliğini fark etmemişti. "Evet, düşündüm. Bu da bana acaba Kennedy suikastıyla ilgili ilk düşündüğümünden daha fazla şey var mı acaba diye düşündürdü. Belki de bu, sadece bir hükümet darbesinden fazlasıydı. Belki de Oswald'ın çok daha önemli bir görevi vardı."

"Ne gibi?" İşte şimdi Sonia'nın dikkatini çekmişti.

"Sanayi casusluğu."

Sonia, sanki bu bir şekilde hayal gücünü tetiklemiş gibi oturduğu yerde zıpladı.

Travis devam etti. "Andrew McNoughton'ın çılgınlıkları da fazlasıyla Rus gibi görünüyor – bir tarafa silah sağlamak ve diğer tarafa gönderilerin nerede olduğunu ihbar etmek. Tıpkı Oswald ve Orlov gibi kafa karışıklığı ve kandırmaca da her yere sıçramış."

"Eğer Castro için çalışsa, Sovyet eğitilmiş DGI ile bir ilgisi olurdu, bu da... bununla nereye varmaya çalışıyor-sun?"

"Belki de Kennedy suikastının sebebi politik olduğu kadar ekonomikti de."

"Anlamıyorum."

"Devrimini finansal olarak desteklemek için Castro'nun paraya ihtiyacı vardı. McNoughton Amerika'da Leatril öncülük etti ve Castro kendisine çabaları için ödeme yaptı. Castro, McNoughton aracılığıyla doğrudan veya dolaylı olarak Amerika'da Leatril kullanımına finansal destek verdi. Castro bunu hem para kazanmak, hem de düşmanının ekonomik istikrarını bozmanın bir yolu olarak gördü? Gerçi California Raporu buna son noktayı koydu ve Kennedy'nin vurulduğu aynı ay ve yıl yayınlandı. Belki de California Raporu, Kennedy'ye suikast düzenlenmesi için bir neden daha sunmuştu."

Sonia yutkundu. "Ama bütün bunlar spekülasyon," dedi.

“Evet, öyle.”

“Ama zaten bu, Amerika’nın ekonomisini nasıl istikrarsızlaştırırdı ki?”

Travis Dr. Rogers’ın söylediklerini, sanki kendi sözcükleriymiş gibi aktardı. “Eğer kanserin doğal bir tedavisi olursa, hastasından daha fazla sayıda insan istihdam eden kanser endüstrisi çöker. Ama sadece bu da değil – başka hangi ilaçların da gereksiz olduğu sorusunu sorabiliriz. O zaman bütün bina çöker. Sağlık koskocaman bir sektör. Dalgalanma bütün iş kollarını eninde sonunda bütün işleri etkiler.”

Dikkatle dinleyen Sonia’nın gözleri daraldı.

Travis devam etti. “Pek çok ülke, ekonomik yaptırım uygulama gücü yüzünden Amerika’yı üzme korkusuyla yaşıyor. Bu yaptırımların büyük bir kısmı tıbbi. Cephaneler de. Silahlar ve tıp: iş kolu bakış açısıyla harika bir kombinasyon – zarar ver ve iyileştir. Tüm pazarlar ele geçirilir. Amerikan tıbbını zayıflatırsan sadece Amerikan ekonomisi sarsılmaz, Amerika’nın en güçlü pazarlık kozlarından biri de ellerinden alınmış olur.”

“Anlıyorum,” dedi Sonia, derinden gelen bir sesle.

“Buna sevindim, ama bence çoğu Amerikalı bundan hoşlanmayacak.” Travis kollarını kavuşturdu.

“Neyden hoşlanmayacak?”

“Eğer dünyaya ifşa edersek Apollo Dosyası’nın onlara sunacağı seçenekten.”

“Ne seçeneği?”

“Kanser için bir tedavi bulmak mı istiyorsunuz yoksa işinizi sağlama almak mı?”

Sonia kızdı. “Evet, anladım. Politikacıların neyi seçeceği sürpriz olmaz – doğru kutuyu tiklemek için oy verenlerin işe ihtiyacı var.”

Travis, ön pencereden bakarak konuşmasına devam etti. “Merak ediyorum... mesela yarın ilk sayfada, senin ve benim bir kanser tedavisi yöntemini gizlediğimizle ilgili bir

komplot haberi yapılıyor. Sonra gazete bunun ekonomi üstündeki etkilerini açıklamaya başlıyor. Böyle bir durumda insanlar ne hissedirdi?”

Sonia sessizleşti.

Travis onun gözlerine bakmak için döndü. “Bunun bir kitap olduğunu ve insanların her yerde, Apollo Dosyası’na önce biz ulaşırsak işlerini kaybedeceklerini bilerek bizim hikâyemizi okuduğunu düşünelim.”

“İnsanlar buna asla inanmaz.”

“Muhtemelen inanmazlar ama okur *hangi tarafı* destekler?”

“Belki sen ve ben kötü adamlarız,” dedi Sonia, ürkütücü bir tavır takınarak. “Belki de kitabın Green’in zaferiyle sonlanması en iyisi olur.”

“Eğer kitaptaki kötü adamlar bizsek, o zaman okur da komplocu.”

“Peki sen hangi tarafı desteklersin?”

“Ekonomiler tekrar canlanabilir. İnsanlarsa canlanamaz.”

“O kadar idealistsin ki,” dedi Sonia gülerek. “Sen büyük, kötü bir dünyada sıkışıp kalmış iyi bir adamsın – hem de büyük bir hayal gücüyle. Artık biraz daha dinlenmeyi dene!”

88. BÖLÜM

Memphis'in altı mil üzerindeki gökyüzünde dumanlar çıkararak ilerleyen Green'in jeti, programlandığından üç dakika önce bekleme noktasına vardı.

Bir saatten fazla bir süre sonra Green oturmuş, adres listesini okuyordu – USPS'den gelen, Washington'dan gönderilen tüm acele zarfların gönderilmiş olabileceği Dallas adresleri.

Green'in, masanın kenarlarından iki buçuk santim içeriye koymuş olduğu kâğıdın üzerinde sadece dört isim vardı.

John Jenkins, Aegis Sanayi Sistemleri A.Ş. 2800 N. Houston Bulvarı.

Helen Vanderbilt, 411 Elm Sokağı, #120

Janet Hall, 4621 Ross Bulvarı

Dr. Arthur Burrows, 3278 Lancaster Sokağı, #451

Dallas, Teksas'taki bütün isimler ve adresler bunlardı ama hiçbirisi Hoxsey Kliniği'nin eski adresi değildi. *Kanserinin bittiği adres. Bir tahminde bulunalım. Bu çok kısa bir listeydi ama bunun doğru liste olduğunu kim bilebilirdi ki? Dallas'ın varış noktası olduğunu?*

Green'in midesi buruluyordu. Tecrübelerine dayanarak bu duyguyu göz ardı etmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Green Dallas ajanlarının bu adreslere her halükarda gideceğini biliyordu ama oralara önce kendisi gitmek istiyordu – alıcının gözlerinin beyazlarını görmek ve Travis'in küçük suç ortağının oraya gidip bir dolaplar çevirmediğinden emin olmak istiyordu. *Travis'in arkadaşı büyük bir sorun.*

Nick Maynard uyuyordu. Green pencereden, altlarındaki Tennessee'yi gizleyen bulut katmanına baktı. Artık fazla yol kalmamıştı ve bu üzücü hadise öyle veya böyle sonlanacaktı; dosya ya kendisi ya da ajanları tarafından bulunacak ve yok edilecekti.

Bir şeyler içini kemiriyordu.

Green Dallas listesini tekrar gözden geçirdi.

Dr. Burrows USPS listesinde – ama onun alanı estetik ameliyat: kanserle ilgisi yok. Ayrıca bütün USPS listesinde bir sürü doktor var. Aegis Sanayi Sistemleri elektronik alet üretimi yapıyor. Janet Hall ev hanımı. Helen Vanderbilt devlet memuru. Peki Leblanc'ın faksındaki DGI harfleri neden bahsediyor?

Jet yine sağdaki başka bir kıyıya yöneldi. *Dallas... DGI... kanser... Leatril... kanserin bittiği nokta... nokta mı? Bir adres için oldukça tuhaf bir kelime.*

Green faksı çıkardı ve masanın üstündeki Dallas listesinin yanına koydu (iki buçuk santim uzağına). Sonra da Leblanc'la ilgili olan dosyayı çıkardı.

Kennedy vurulduğunda Leblanc'ın babası Dallas'taydı. O gün koruma timindeydi.

Lancer'i kaybettiğimiz gün.

Lancer mi?

Travis'in evini basıp faksı bulduğunda Hicks ne demişti? Sayfanın üstünde 'Lancer'in İntikamı' yazan başlıkla ilgili bir şey?

Green faksı kendi gördüğünde Hicks'in onu yanlış okuduğunu fark etmişti. Green o kadarını, Ajan Meyer'in Bilderberg toplantısı raporundan biliyordu.

Bir sağa dönüş daha yapıldı.

Lancer, Elm Sokağı'nda vurulmamış mıydı?

Green dosyaya, faksa ve listeye baktı. Gözleri parladı. Başını kaldırdı.

"Nick... uyan. Parti sona erdi."

Green adını söyler söylemez Nick uyandı. “Efendim? Bir haber mi var?”

“Tıbbi referansları unut. İnternet aramalarında DGI ile ilgili başka ne çıktı?”

“Bir dakika,” dedi Nick, diz üstü bilgisayarını açarak. “Küba İstihbarat Servisi.”

Green masanın üzerine yaslanırken kaşlarını daha da sert çattı.

“Bu adres,” dedi Green, USPS listesindeki Helen Vanderbilt girişine parmağını vurdurarak. “Bu adreste ne var?”

“Bir saniye,” dedi Nick, birkaç tuşa basarak.

Green ellerini kavuşturdu ve gözlerini Nick’in spor ceketinin üzerine dökülmüş kepeklere dikerek bekledi.

Nick’in kafası bilgisayarın arkasından birden yukarı fırlayınca Green’in ödü koptu. “O adresteki o daire numarası, Altıncı Kat Müzesi: eskiden Teksas Okul Kitapları Deposu’ydu.”

Green sandalyesinin arkasına yaslandı ve uzaklara daldı.

“Yeni bir fikriniz mi var?” diye sordu Nick. “Emin olmak zorundayız. Eğer bir yere gidersek ve orası yanlış yerse, dosyanın asıl varış noktasından çok uzaklarda olab...”

Hadi ya! Green Nick’in gereksiz dırdırlarını kesmesi için bir parmağını havaya kaldırıp salladı.

Burada çok fazla çakışma var.

Özetleyelim. Leblanc’ın babası Lancer’i – Dalla’da – DGI’nın ellerinde kaybetti ve Oswald’ın vurulduğu yer olan...

Green faksa bir kez daha baktı.

Kafasını kaldırdı ve gözleri alevlendi.

“Lanet olsun!” dedi Green, ayağa fırlayıp kokpite doğru giderken.

Nick oturduğu yerde döndü.

Uçuş kompartımanının kapısı çatırdayarak açıldı.

McClellan donup kaldı. Jakes neredeyse kahvesini püskürtüyordu.

“Dallas!” diye bağırdı Green. “Hemen Dallas’a gidin!”

“Hemen efendim,” dedi Jakes, McClellan’a başını sallayarak. “Hangi havaalanına?” diye sordu Jakes.

“Ne?” dedi akli olasılıklarla allak bullak olmuş olan Green. “Ben nerden bile... şehre en yakın olanına!”

“En yakını Love Field efendim.”

“O zaman Love Field’a. Yola koyulun!”

Green kokpitten çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Uçak aniden yönünü değiştirirken bir şeyi yakalamak için uzandı.

Green Nick’e baktı. “Seni gerizekalı.”

“Efendim?”

“Kanser yazmıyor, *Lancer* yazıyor!” diye çıkıştı Green, uydu telefonunu alırken. Çocuğu bununla memnuniyetle dövebilirdi.

“Lancer mi?” dedi Nick, yüzünü buruşturarak.

“Kes sesini,” diye terslendi Green, buz gibi bir bakışla.

“Efendim?” Hatta Norman’ın yorgun sesi duyuldu.

“Dallas – 411 Elm Sokağı, Dallas – dosya orada Norm, bundan eminim. Şimdi beni dinle, Dallas ekibine oraya yaklaşmamalarını söyle, anladın mı? O adrese yaklaşmalarını istiyorum – sadece her şeyin içine ederler. Sadece hazırda beklemeleri gerekiyor.”

“Bu çok iyi efendim. Ülkenin diğer yerlerindeki ekip-
lere de çekilmelerini söyleyeyim mi?”

“Hayır... hayır, onların görevi devam ediyor. Emirler bu kadar Norm. Sakın işleri mahvedeyim deme. Ayrıca beni Dallas Love Field’da bir arabanın beklemesini istiyorum, tamam mı?”

“Hemen ayarlıyorum efendim.”

Green'in aklındaki düşüncelerden yüzü parladı: Travis Miami'deydi ve muhtemelen Dallas'a arabayla zamanında yetişemezdi.

"Norman?"

"Evet efendim?"

"Dallas Hava Trafik Kontrolü'ne telefon et. Miami'ye de."

Klık.

Gündemin bir sonraki maddesi: Nick'i vurmak.

Nick, Yardımcı Pilot McClellan'ın kokpitten çıkmasıyla kurtuldu. "Efendim, sizin için bir ETA'm var."

"O da ne?"

"Dallas Love Field Havaalanı'na Merkezi Saatle 8:32'de ineceğiz."

"Teşekkürler. Altıncı Kat Müzesi saat kaçta açılıyor?" diye Nick'e bağırdı Green.

Nick bilgisayarından bu bilgiye ulaşmaya çalışırken McClellan da kokpite geri döndü. "Saat dokuzda efendim."

"Harika. Dosya bizim."

Green kocaman gülümsedi; sevecen gözleriyle, koltuğuna sinmiş olan Nick'inkilere bakıyordu. "İyi iş çıkardın evlat!"

Özel Ajan Reese az önce bir hoş geldin çağrısı almıştı ve şu anda jetinin kokpitinde uçuş ekibine yeni emirler veriyordu.

"Dallas Love Field. Mümkün olduğunca çabuk Kaptan."

Reese kabine geri döndü ve hızlı hızlı nefes alarak uydu telefonunu aldı. "Evet, ben Reese. Bana Dallas SHK'yı bağlayın. Hemen!"

89. BÖLÜM

İsyankâr, Dallas'ın kıyısındaki Lancaster Şehir Havaalanı'na son kez alçalıyordu. Travis saatine baktı ve kaç olduğunu idrak ettikten sonra zamanı geri alabilme-yi diledi. *Müze çok yakında açılacak ve biz daha yere bile inemedik* diye düşündü, gerginlikle vurdurduğu parmağına bakarak. Türbülans onu kendine getirdi. Az kalsın kahvaltısını da ağzına getiriyordu.

“Bak,” dedi Sonia, ön camdan ileriye işaret ederek. “Dallas.”

Travis ileride, gökyüzünde parlayan şehir ışıklarını gördü. “Evet, umarım Ramon'un adamları bizi bir arabayla bekliyorlardır.” Nefesi kesilmişti. Tehlikede olan çok fazla şey vardı.

“Orada olacaklar,” dedi Sonia, başını sallayarak.

“Pekâlâ, kemerlerinizi bağlayın,” dedi Juan. “Biraz sarsıntılı olacak!”

“Yani daha mı kötü olacak?” dedi Travis.

Pilottan cevap gelmedi.

“Rahatla,” dedi Sonia. “Birazdan inmiş olacağız.”

Pist görüldü. Travis yaklaşmakta oldukları havaalanının çevresini inceledi ve bir tarlanın tam ortasında olduğunu, hatta bir kontrol kulesinin bile olmadığını gördü.

Juan, İsyankâr'ı piste indirmeye çalışıyordu. En sonunda uçak pistle aynı hizaya geldi ve gıcırdayan tekerleri yere değdi. Bütün iç organları çözülen Travis de rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Uçak pistin üzerinde ilerlerken Travis, bir sürü hafif uçak ve ekin ilaçlama taşıtının arasında bir park yeri fark

etti. Gözleriyle Ramon'un adamlarından birini aramaya başladı.

Hiç kimse yok.

Juan İsyankâr'ı park yerine çekti ve motorları durdurdu. İki pervane de durdu ve motorların uğultusunun yerini sessizlik aldı.

"Teşekkürler Juan, şimdi hemen çıkmamız gerekiyor. Adamınız burada mı?"

"Bir bakalım."

Juan, çürük kapıyı çatırdatarak açtı ve dışarı zıpladı. Travis ve Sonia'nın da onu takip edebilmesi için koltuğu öne yatırdı.

Cehennem gibi olan bu uçuş nihayet sona ermişti. Travis daha önce hiç asfalt öpmek istememişti.

Titreyen bacağıyla Teksas'ın zeminine bastı ve kuru sıcağın içine çıktı. Harika bir gündü; masmavi gökyüzünde güneş parlıyor ve hafif bir esinti sıcaklığı biraz çekilir hale getiriyordu.

Juan koşmaya başladı. Otoparka girdi ve etrafına baktı. Sonia ve Travis de peşinden giderek ona katıldı.

Bir araba kornası duyular. Beyaz bir Dodge Neon'un içinde Hispanik bir adam oturmuş onlara el sallıyordu. Juan da ona el salladı, rahatlayarak derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı. Sonia ve Travis, adamın durduğu yere vardığında adam, bagajdan küçük bir motosiklet çıkarıyordu.

"İşte arabanız burada," dedi Juan. "İşiniz bittiğinde Eduard'ı bu numaradan arayın. Sizi geri götürecektir." Juan, Travis'e üzerinde numara yazan bir kart ve anahtar verdi. "Kolay gelsin."

Uzun vedalaşmalar için vakit yoktu. Eduard artık mini motosikletine binmiş uzaklaşıyordu.

"Sağol Juan," dedi Travis, navigatör görevini üstlenmek için yolcu koltuğuna otururken.

“Evet, teşekkürler,” dedi Sonia.

Juan İsyankâr’a doğru yürümeye başladı.

Sonia park yerinden çıkarken Travis, siyah kedibalığı uçağına umulmadık bir minnettarlıkla son kez baktı. Araba uzaklaştı ve İsyankâr görülmez oldu.

“Pekâlâ, şehir on sekiz mil uzakta,” dedi Travis, Ramon’un ofisinden aldığı haritayı inceleyerek. “Buradan sağa dön ve I-45’e çık. Kuzeye doğru git ve hızına dikkat et – durdurulursak işimiz biter.”

90. BÖLÜM

Green, Love Field'dan Dealey Plaza'ya sürececek olan kısa yolculuğunda sabah trafiğiyle boğuşuyordu. Bu Kennedy'nin vurulduğu gün izlediği yolun aynısıydı. Nick de, her ne kadar artık işe yaramaz olsa da, onunla geliyordu – Nick'in artık uçaktan inmesi ve yol verilmesi gerekiyordu; bu yüzden bir köşede sessizce oturuyordu. Ön koltukta, şoförün yanında başka bir ajan oturuyordu – ismi Slater'dı. İri bir cüssesi vardı ve kırıışık, siyah bir takım elbise giyyordu.

“Pekala, Norm, haberler nasıl?” dedi Green telefonda.

“Efendim, ajanların hiçbirisi bir şey bildirmedi ve varış noktalarının %80'ini ajanlar tutuyor diyebilirim.”

“Harika – dosya burada, burada olduğunu biliyorum.” Green öfkeyle bacaklarını sıvazladı.

“Evet efendim. Ajanlara radara takılan bütün uçaklarla görüşmelerini söyledim ve Miami'deki gibi burada da uçuş planı mecburiydi. Travis'ten hiçbir iz yok. Emin olmak için Dallas Fort Worth ve Love Field Havaalanlarındaki bütün genel havacılık uçaklarıyla görüşüldü. ”

“İyi düşünmüşsün Norm. Şimdilik bütün Dallas Ajanlarını Altıncı Kat Müzesi'nden uzak tut. Bunu ben halledeceğim.”

Green telefonu kapattı. “Dealey Plaza'ya ne kadar kaldı?”

“Beş dakika efendim.”

Green, büyük bir iş anlaşması yapmış olmanın verdiği bir tatminle arkasına yaslandı, sonra da Nick'in bacağına vurdu. Nick, gergin bir şekilde gülümsedi.

Her şey bitti. Ben kazandım. Ama tabii ki ben kazandım!

Green camdan, Dallas'ın aynalı gökdelenlerine baktı. Kennedy'nin Apollo Dosyası'yla bağlantısını düşündü. *Leblanc'ın o fakası Travis'e göndermesi çok akıllıcaydı.*

Ama yeterince değil.

Green 1963'teki o vahim günü hatırladı. Çok gençti ama dün gibi hatırlıyordu. Elbette herkes Kennedy'nin vurulduğunu duydukları an nerede ve ne yapıyor olduklarını biliyordu ama olanlara dair Green'in bildikleri hepsinden daha iyiydi. Öyle olmalıydı; Ajansın sızıntılarını örtbas etme meselesinin tamamen içindeydi. Onun işi kısmen, gelecek nesil ajanlarının bu tarz bir şeyi fark etmemelerini sağlamaktı. Danışmanı ona bunu gizlice söylemişti. O kelimeler Green'in kafasının içinde, sanki bir diktafondan duyuluyormuş gibi yankılandı:

"Kennedy ilgi görmeyi ve kalabalık içinde olmayı se-verdi... O konvoyda o aptal piçe arabanın çatısını açmasını söyledik. Çatı kurşungeçirmez değildi ama nişancılaların şansını azaltacağı kesindi... Adliye oraya gelene kadar konvoydan kanları temizledik. Sonra Parkland Memorial doktorlarına oradan defolup gitmelerini ve başkanın cesedini de oradan götürmelerini söyledik – bir başkanın vurulmasının o zamanlar federal yasaya aykırı olup olmadığı umurumuzda değildi. Ajansı ayakta tutma ve içine edilmiş bir sürü şeyi örtbas etme mücadelesi veriyorduk. Ve şu FBI salakları! Suikasttan önce Oswald'dan bir not bile almışlar ve bu adamın şehirde olduğunu bize söylememişlerdi. Tabii ki bu not suikasttan sonra yok edildi."

Green, Jackie Kennedy'nin, arabanın arkasını tırmanışını seyrettiğini hatırladı – binlerce kere seyrettiği Zapruder Filminden.

Çoğu kişi onun saldırıdan kaçmaya çalıştığını sanmıştı; ama aslında kurşunun kocasının kafatasını parçalamasıyla birlikte arkaya saçılan kafatası parçalarını almaya çalışıyor-

du. İlk kurşundan sonra şoför gaza basmış olsaydı, çimenli tepedeki nişancı, Lancer'in işini bitirmek için ihtiyacı olan zamanı bulamayacaktı. Saatte sadece 11.2 mil hız. Konvoy Houston'dan Elm Sokağı'na dönen keskin virajı almak için bu kadar yavaş gidiyordu. Peki ya Leblanc'ın babası? O ve koruma görevinde bulunanların hepsi bir gece önce dışarda içmişlerdi. İlk kurşunu maytap sanmalarına şaşmamalı. *Saçma* diye düşündü Green başını sağa sola sallayarak. Ortalama bir Amerikalı o gün hayallerinin son bulduğunu düşünmüştü. Ne büyük acizlik. Suikasttan sonraki haftalarda ne kadar çok şeyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Neredeyse geldik efendim," dedi şoför.

Green, ön camdan dışarıya baktı. Otoyoldan çıkmışlardı ve şehir içindeki tek yön yollardan birine girmek üzereydiler. Elm Sokağı'ndan Dealey Plaza'ya giderken yol üzerindeki meşhur üç bölmeli alt geçit ve yokuştan geçtiklerinde Green soldaki çimenli tümseğe ve Kennedy'nin kurşunlandığı yerde çizili beyaz çarpı işaretine baktı. Bu, suç mahallini gösteriyordu.

Houston'a doğru sola, sonra tekrar sola döndüler ve Altıncı Kat Müzesi'nin kapısının önüne vardılar.

Müzenin kendisi altıncı katta, Oswald'ın ateş ettiği iddia edilen köşe pencerenin etrafında olmasına rağmen yönetim ofisleri ve giriş zemin kattaydı.

Green, peşinde – sesini kesmesi konusunda sıkı talimatlar almış olan – Staler'la birlikte giriş merdivenlerini çıktı ve cam kapıdan geçerek doğruca görebildiği ilk çalışanın yanına gitti. İsim kartında Robin yazıyordu. Yirmili yaşlarının başlarında genç ve esmer bir kızdı. Green'i görünce hemen kişisel telefon görüşmesini sonlandırdı.

"Helen Vanderbilt'i görmek için geldim Robin," dedi Green, sanki bir iş görüşmesi için gelmiş gibi. "İsmim Green. Sadece bir dakika sürecek." Green, ona rozetini gösterdi.

“Tamam, bir saniye bekleyebilir misiniz?”

“Elbette. Teşekkürler... Robin.”

Robin, başka bir çalışana gitti ve bu kişi de bir yere telefon etti.

Green beklerken etrafını inceledi. Kahverengi kiremitten lobinin duvarındaki duvar büyüklüğünde bir resim dikkat çekiyordu – vurulmadan hemen önce Kennedy’yi konvoyunda gösteriyordu.

“Efendim, lütfen beni takip edin,” dedi Robin.

Green, Slater’a orda kalmasını işaret etti ve Robin’i takip etti. “Helen Vanderbilt’in ofisine gidiyoruz, öyle değil mi?”

“Evet.”

Robin, Green’i büyük konvoy resminin arkasında, üstünde *Sadece Yetkili Personel* yazan kahverengi bir kapıya götürdü. Bir kart okuttu ve Green’i müdürün odasına bu-yur etti. “Buyurun.” Robin, ofisin kapısını gösterdi.

Green kibarca kapıyı çaldı ve sinsi bir gülüşle kapıdan seslendi. “Helen Vanderbilt?”

“Evet. Bay Green?”

“Evet. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

Green aynı anda elini uzattı ve Helen’i inceledi. Gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama kadın göz temasından kaçınıyordu.

Neden burada olduğumu biliyor.

Helen hayal ettiğinden çok daha yaşlıydı. Büyük ihtimalle altmışlarındaydı. Beyaz, düz ve küt saçları, çilli bir teni, boynuna zincirle asılmış yeşil, yuvarlak gözlükleri vardı. Üzerinde şu kütüphaneci tavrı vardı: otoriter havalarındaydı. *Muhtemelen yorgun bir liberal* diye düşündü Green.

“Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Green?”

Green donakaldı, yüzündeki o aydınlık maske kararmaya başladı. “Bayan, bu sabah Washington’dan bir acele posta aldığınızı biliyorum.”

“Hayır, aldığımı sanmıyorum. Ama yanılıyor da olabilirim... kontrol etmemi ister misiniz?”

“Lütfen,” dedi Green. Teorisinin üzerinde dolaşan şüphe bulutlarından kurtulmaya çalıştı. *Dosya buradaydı. Öyle olduğunu biliyorum. Ya da hâlâ burada.*

Helen telefonu kaldırdı ve tuşladı. Telefon açıldı. “Alo?”

“Ah Angela, bu sabah Washington’dan hiç acele posta geldi mi?”

Hatta bir duraksama oldu. “Hayır. Postacı çoktan geldi ve hiçbir şey getirmede, ama...”

“Teşekkürler Angela.” Helen görüşmeyi kesti.

Green bunu fark etti.

“Üzgünüm Bay Green. Bir şey gelmemiş gibi görünüyor.”

Neden burada olduğumu ya da o zarfın içinde ne olduğunu bile sormuyor. O suçlu.

“Bu konuda pek iyi sayılmazsın, değil mi Helen?”

“Anlamadım?”

“Clinton Leblanc’la ne ilgin var?”

“Bakın Bay Green, çok meşgulüm ve...”

“Bu lanet olası hastalıklı sirki kapatır ve mecbur kalırsam darmadağın ederim.” Green sakın konuşuyordu ama siyah gözleriyle Helen’in yüzünde delikler açıyordu.

“Bu ne cüret!” Helen ayağa fırladı. “Lütfen gidin. Şikâyetle bulunacağım...”

“Hiç durma,” dedi Green, kadının başında kaskatı dikilerek. “Şikâyetin benim masama gelecek. Şimdi, işbirliği yapacak mısın, yapmayacak mısın?”

“Ne işbirliği!” diye bağırdı Helen.

“Clinton Leblanc’ın sana bir veri disketi gönderdiğini biliyorum. Acele postayla geldi. Şimdi onu ya hemen bana verirsin ya da tutuklanırsın. Ya benimlesin ya da benim karşımda.”

“Hangi suçla tutuklanacağım?”

“Ulusal Güvenliği Engellemek, seni direk bir tehdit haline getiriyor. Vatanseverlik Kanunu, sınırsız tutuklama, hiçbir sebebe gerek yok ve lanet olası avukatını da aramazsın!”

“Bu kadarı çok fazla! Lütfen artık gidin.”

Green tekrar sakince oturdu ve cep telefonunu çıkardı.

“Norm, şu ajanları müzeye gönder; burayı kapatıyoruz ve Vanderbilt’i gözaltına alıyoruz. Onu sorgulama için saha ofisine götürün.” Telefonunu kapattı ve tabancası görünecek şekilde ceketini açtı. “Benimle geliyorsun. Vekilin nerde?”

Helen sert tavrından vaz geçmişti; korkmuştu ve konumundan emin olamıyordu. “Ya-yan ofiste.”

“Onu çağır.”

Helen yeniden Angela’yı aradı.

Aynı muhafazakârlıkta giyinmiş bir kadın geldi.

“Angela, öyle değil mi?”

“Ah... evet.”

“Güzel. Angela, Helen Ulusal Güvenlik meselesi sebebiyle tutuklanıyor. Müze şu anda kapandı. Bir sonraki emre kadar tüm çalışanlar müzede kalacak yoksa onlar da Helen’la gider. Anlaşıldı mı?”

Angela parmaklarını dudaklarına götürdü ve Helen’a baktı.

“Anlaşıldı mı dedim?!” diye bağırdı Green ayağa kalkarak.

Helen uysal bir şekilde Angela’ya bakarak başıyla onayladı. “Evet... anlaşıldı.”

Green Helen Vanderbilt’i ofisten çıkardı ve peşlerindeki Angela’yla birlikte müzenin lobisine götürdü. “Slater, burası kapandı ve kimse binayı terk etmeyecek. Daha fazla ajan geliyor. Angela kapıları kilitleyecek. Çıkışları kontrol etmeye başlayın ve güvenliği sağlayın. Ve sakın hiçbir şeye dokunmayın! Ben dönene kadar bekleyin.”

Slater, başıyla onayladı ve Angela'yı danışmaya doğru çekti. Küçük bir grup çalışan lobide toplanmış homurdanıyordu.

Dışarda Green, Helen'ı siyah sedanın arkasına oturttu. Helen'ın direncinin kırılması için güvenli evinden götürülmesi gerekiyordu.

91. BÖLÜM

Sonia yolu hızla kat etti; havaalanından ayrıldıktan on dokuz dakika sonra otoyoldan çıkmışlar, müzenin yolunu tutmuşlardı.

Ama saat 09:27 idi.

“İşte!” dedi Travis, Elm ve Houston’ın köşesindeki kırmızı kiremitli binayı işaret ederek. “Teksas Okul Kıtaları Deposu.”

“Tamam. Nereye park ediyoruz?” dedi Sonia.

“Bir dakika... İşte! Şurada bir park tabelası var. Elm’den hemen sonra, binanın önünden sola dön.”

Sonia arabayı aniden sola kırıncı lastikler ciyakladı. Araba çimenli tepenin arkasındaki park yerinde durdu. Kapıları açıp dışarı çıktılar, girişe doğru koştular, merdivenleri çıktılar ve...

... kapı kilitliydi.

“Buranın kaçta açıldığını söylemiştin?”

“Dokuz – saat dokuzda – bak, tam kapının üstünde de öyle yazıyor,” Travis başka bir giriş var mı diye bakmak için binadan geri çekildi.

Sonia diğer kapıyı sarstı ama ikisi de açılmıyordu. Camdan içeriye baktı ve içerde orta yaşlı, dalgın bir kadının yürüdüğünü gördü.

Kadın yaklaşıncı Sonia isim kartını görebildi: Angela Postales. Angela kollarını salladı ve ağzını kıpırdattı, “Kapalıyız.” Sonia kapıyı öncekinden de sert sarstı. Travis de ona katıldı.

Angela birisinin bakmadığından emin olmak istermiş gibi etrafına bakındı ve yürümeye devam etti. Ka-

pının kilidini açtı ve aradan başını uzattı. “Üzgünüm, kapalıyız.”

Önce Travis konuştu; Sonia'nın bu duruma karşı hazırlıklı olduğunu anlamıştı. “Bayan, içeri girmek istemiyoruz.”

“O zaman ne istiyorsunuz?” Angela günün ikinci tuhaf olayı karşısında başını sağa sola salladı.

“Burada bize ait bir şey var ve onu almamız gerekiyor. Biz müdürün arkadaşlarıyız.”

“Siz Helen'in arkadaşları mısınız?”

“Evet, Helen'in...” *Helen müdür olmalı.*

“Pekâlâ, nedir o? Üzgünüm ama yine de içeri giremezsiniz.”

Sonia ve Travis birbirlerine baktılar. *Neler oluyor? Bir tuhaflık var.*

“Neden kapalisınız?” diye sordu Sonia.

Angela planlı bir şekilde içeriye baktı ve sonra da kapıdan fısıldadı. “Bazı hükümet ajanları geldi ve onu sorgulamak üzere götürdüler. Daha fazla ajan gelmek üzere.”

Green! Hayır.

Sonia'nın suratı asıldı. Travis sakın kalmayı başardı ve ayaküstü düşündü. Eğer Green onu götürdüyse, demek ki ondan istediklerini alamamışlardı. Zamandan başka kaybedecek bir şeyleri yoktu. Konuşmaya başladı: “Angela, arkadaşım Clinton Leblanc buradan almam için bana bir şey gönderdi... belki de müdürün himayesinde olabilir?”

Üzgün görünen Angela cevap verdi, “Tamam, adınız neydi?” Travis bunun son şansları olduğunu hissetti.

Bu da nesi. “Travis... Daniel Travis.”

Angela ismi hatırlamış gibiydi. “Bekleyin, sanırım sizin için bir şey var. Helen dün sabah onu masamın üstüne koymuştu. Bir saniye bekleyin.” Angela kapıyı kilitledi ve uzaklaştı.

Travis ve Sonia duygusal açıdan bitmiş durumdaydı. Angela'nın az önce söylediği şey muazzamdı. Apollo

Dosyası'nı onlara vermek üzere miydi?! Kapının yanındaki duvarın orada durup görünmemeye çalıştılar.

Dört dakika geldi geçti. Angela'dan eser yoktu.

Yedi dakika geçti.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Zaman geçiyor.

"Ona bir şey oldu," dedi Sonia.

"Biliyorum, biliyorum. Bir fikrin var mı?" diye sordu Travis, ortalıkta apaçık dolanıp durarak. Bu bir tuzağa benziyordu.

"Önce buradan uzaklaşalım. Burada kolay hedef oluyoruz."

"Kabul."

Travis ve Sonia başlarını eğerek müzenin girişinden arkadaki park yerine doğru hızla yürüdüler.

"Girişi görebileceğimiz ama yine de göze çarpmayan bir yer bulalım," dedi Sonia.

Travis şüpheli göründü. "Eh, bir otoparkta sallana sallana dolanmak muhtemelen... Dur... Beni takip et!"

"Nereye gidiyoruz?" dedi Sonia, Travis'in arkasından giderken.

"Tam yerini biliyorum... Aslında burası sanırım bir otoparkta dolanabileceğin ama yine de şüphe çekmeyeceğin dünyadaki tek yer."

Otoparkı Elm Sokağı ve Dealey Plaza'dan ayıran bir çite vardılar. Üzerinde siyah boyayla grafiti yapılmıştı: *FBI yaptı*. Orada üç kişi daha duruyordu.

"İşte," dedi Travis. "Buradan girişi gayet güzel görebiliyoruz."

Sonia çitin üzerinden Elm Sokağı'na baktı ve çimenli tepenin üzerinde, ikinci nişancının konumunda durduklarını fark etti. Bir saniyeliğine duraksadı ve kendini o nişancının yerine koydu.

Bu konumdayken Elm Sokağı'na bakabilir ve Kennedy'nin kurşunu yediği yolun üstündeki çarpı işareti-

ni görebilirdiniz. Hayal ettiğinizden daha da yakındı. Kitap Deposu'ndakinden çok daha kolay bir atıştı; onu buradan bir çocuk bile vurabilirdi.

Her neyse, Travis haklıydı. Bir otoparkın köşesinde dolanmak hiç bu kadar rahat olmamıştı.

Ağaç yapraklarının arasından müzenin girişini kolaçan ettiler ama görünürde hâlâ bir şey yoktu. Sürekli yakınan turistler gelip gidiyordu; her grup kaç nişancı olduğunu ve bu suikastı hangi Amerikan ajansının yönettiğini tartışıyordu.

Siyah bir Chevy Suburban girişin önünde durdu ve içinden dört adam indi. Merdivenleri hızla çıktılar ve içlerinden biri eliyle kapıya vurdu.

“Green’in adamları,” dedi Sonia.

Travis durdu ve far görmüş geyik gibi baktı.

Oyun bitti.

“Bana müzenin numarasını ver. Onu arayacağım.”

Travis numarayı ezbere söyledi ve keşke daha önce araysaydı diye düşündü. Kulağını Sonia'ninkine yaklaştırdı, böylece her şeyi duyabiliyordu.

“Altıncı Kat Müzesi.” Seste gerginlik vardı. Böyle bir yeri aradığınızda beklediğiniz o samimi ses tonu yoktu. *Anlaşılabılır* diye düşündü Sonia.

“Angela Postales lütfen.”

“Ben Angela.” *Telefonları ele geçirmiş olmalı. Ya öyle ya da bütün aramalar onun ofisine yönlendirilmiş. Her neyse. Bu mükemmel.*

“Ben Daniel Travis’le birlikteyim. Demiştiniz ki sizde...”

“Evet. Nişancının yerinin altında bekleyin.” Angela telefonu kapattı.

“Hadi,” dedi Travis. Angela’nın cevabını duyunca Sonia’yı çitlerden uzaklaştırdı.

“Nişancının yeri nerede?” diye sordu Sonia, otoparktan çıkarken Travis’in hızlı adımlarına ayak uydurarak.

Travis yürürken müzenin altıncı katını işaret etti.

“Şunu gördün mü?” dedi.

Sonia, kolunu Teksas güneşine siper ederek gözlerini kıstı.

Travis devam etti. “Altıncı kattaki o köşe pencere – nişancının yeri orası – Oswald’ın ateş ettiği yer.”

Müzenin içinde telaş ve kaos vardı. Ajanlar çıkışları kapatıyor, kollarına konuşuyorlardı. Çalışanlar lobiye toplanmıştı, bazıları sorguya çekiliyordu ve hepsi şaşkıındı.

Angela telefonu kapattı ve cebindeki zarfa dokundu; mühürlenmişti ve *Dr. Travis’e* gönderilmişti.

Helen Vanderbilt zarfı dün Angela’ya vermiş ve “O geldiğinde ben buralarda olmazsam bunu ona ver” demişti.

Angela yapacağı şey yüzünden tutuklanabileceğini biliyordu ama Helen’in dün ona bunu söyleme şeklinde bir tür emir vardı. Belki de bu, sevgili arkadaşını beladan kurtarabilirdi. Onun yanlış bir şey yaptığına inanmak zordu.

Evet, yapılacak en doğru şey bu.

Angela midesinin, pek çok JFK meraklısının asi ruhuyla kaynadığını hissetti ve göğsünü şişirerek ofisinden çıktı.

Lobiye giden kapıyı açtı ve sağa dönerek asansöre yöneldi.

Bir ajan yolunu kesti.

“Nereye gidiyorsunuz bayan?”

“Yukarı, müzeye.”

“Neden?”

“Bazı sergilerin bakımı için; üzgünüm ama bazı şeyler bekleyemez. Burası tarihi bir yer, biliyorsunuz.”

Ajan kolundaki mikrofona konuştu. “Biri yukarı geliyor.” Angela’yı kolunu sallayarak açık kapılara yönlendirdi.

Angela, yukarıda atlatması gereken bir başka ajan olduğunu fark ederek içeri girdi. “Yedi” numaralı düğmeye

bastı – “Harekete Geçiş Sergisi”. Altıncı kata merdivenden inecekti. Bu şekilde zaten yukarıdaymış gibi gözükeceğini umuyordu; böylece kendisini altıncı katta bekleyen ajanın etrafından dolanabilirdi.

Birkaç dakika sonra kapılar bir dink sesiyle açıldı ve hafifçe aydınlatılmış sergi salonuna adımını attı. Birkaç basamak inince altıncı kata geldi.

Altıncı katta sadece tek bir pencere açılabilirdi. Pencere üst üste konmuş kutularla çevrelenmişti ve orijinal halinde tutuluyordu. Bu, Oswald’ın ateş ettiği pencereydi.

İddiaya göre.

Hiç ajan izi yok. Her şey yolunda. Angela uğursuz pencereyi koruyan cam levhaya yaklaştı ve hâlâ yerinde duran o kusursuz sığınağa doğru sıırttı. Oswald’ın gizlenmek için kullandığı kutu yığını onu da gizleyecekti; ama kendi yaptığı şeyin o denli bir suç teşkil ettiğinden emin değildi.

Anahtarı cam kapının küçük kilidine soktu ve çevirdi, sonra da hafifçe iterek açtı.

Kolay. Artık tek yapmamız gereken...

“Dur!” dedi bir ses arkasından.

Bu bir ajandı.

Angela arkasına döndü. “Ne?” dedi asi bir şekilde. Angela otoriteden nefret ederdi, özellikle de kendisinin otorite olduğu yerde.

“Ne yapıyorsun?” dedi sarışın ajan.

“Aşağıdaki arkadaşınıza söyledim. Sergilerin rutin kontrolü. Burası Ulusal Tarihi bir mekan. Bakın, eğer sadece oturup parmaklarımı oynatacağımı sanıyorsanız...”

“Tamam bayan,” dedi ajan, “sakin olun – ne yapacaksınız yapın.”

Angela kapıyı açtı ve içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Ajanın gözlerini üzerinde hissediyordu; bu yüzden denetleme yapıyormuş gibi davrandı. Yukarı ve aşağı baktı,

kutuları birkaç santim oynattı ve pencereye doğru gitmeden bir duvar tesisatını kurcaladı.

Oswald'ı gizleyen kutuların arkasında gözden kayboldu.

Artık beni kesinlikle göremez.

Eski pencereyi birkaç santim açtı. Ayakuçlarında yükselerek sanki pencereyi kontrol ediyormuş gibi görünmek için bir elinin parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirdi.

Sonra yine kutuların arkasından kayboldu.

Şimdi şansım var. Zarfı cebinden çıkardı, buruşturup top haline getirdi ve Travis'in, verdiği talimatları anlamış olduğunu umut ederek açık pencereden dışarı attı.

Cam kapıdan çıkarak geri döndü ve kapıyı ardından kilitledi. Terliyordu.

"İyi misiniz?" dedi ajan, gözlerinde bir şüphe pırıltısıyla. "Biraz yüzünüz kızarmış."

"Menopoz," diye fısıldadı Angela.

Ajanın yüzü kızardı. Ona bakmadan başını salladı.

Sekiz sancılı dakika geçti.

Travis ve Sonia Elm Sokağı'nda durmuş nişancının yerine bakıyor, sırayla orayı işaret ediyor ve konuşuyorlardı: turistler gibi.

Ama hiçbir şey olmuyordu.

"Bu saçmalığa daha ne kadar devam edeceğiz?" dedi Sonia, dişlerinin arasından konuşarak ve gülümseyerek yukarıyı işaret ederek.

"Tanrım, demek Oswald buradan ateş etmiş! Vay canına! İnanılmaz," dedi Travis, bir yayanın yanlarından geçtiğini fark edince.

"Yemin ederim, bunu bir kere daha söylersen seni öl..."

"Şşşş!" dedi Travis. "Bak! Pencere açıldı."

Sonia yukarı baktı ve o anda ikisi birden bir kâğıt topunun yere düştüğünü gördüler. Ayaklarından birkaç santim öteye düşmüştü.

Sonia kâğıdı aldı ve otoparka doğru yürümeye başladı. Travis dümdüz karşıya bakarak sessizce onu takip etti.

Koşmamak için tek yapabilecekleri buydu.

92. BÖLÜM

Beyaz Dodge'un kapıları kapandı ve Sonia kâğıt topunu Travis'e uzattı. Sonia motoru çalıştırdı ve hareket etti. Travis gerginlik ve heyecandan kaskatı kesilmişti. Masum görünmeye çalışarak karşılırlarına baktılar ama derinlerde bir yerlerde Tiffany Pırlantasını* çalmış gibi hissediyorlardı. "Bunun Apollo olduğuna inanmak güç," dedi Travis.

"Hadi aç," dedi Sonia, otoparktan çıkarken.

Travis buruşturulmuş kâğıdı açtı. Onun dikkatine yazılmış bir zarftı.

Başparmağını mührün altına soktuğunda kendisini kutuyu açan mitolojik Pandora gibi hissetti. Daha önceki düşündükleri aklına gelince tereddüt etti: *İnsanlar kanser için gerçekten de doğal bir tedavi istiyorlar mı? İşlerini kaybetmenin muhtemel sonuçlarını umursuyorlar mı?* Yunan mitolojisinde Pandora, kutusundan bütün hastalık ve felaketleri çıkarmıştı. Apollo bunları tekrar kutuya sokacak ve iyileştirecekti. Apollo Dosyası, Pandora'nın bunca yüzyıldır taşıdığı bütün kötülükleri gömebilirdi.

Travis zarfın içindeki kâğıdı çekip çıkardı.

Hayal kırıklığı üzerine bir balyoz gibi indi. Kâğıdın üzerinde sadece bir satır yazılıydı:

1107 Eyston Drive, Dallas, TX

"Ne diyor?" diye sordu Sonia.

"Bir adres."

* 1877 yılında Güney Afrika'daki Kimberley Madeninde bulunan pırlanta. Bu pırlanta 1879 yılında Tiffany firması tarafından satın alınmıştır. 90 yüzeyi ve 128,54 karatıyla dünyanın en büyük sarı elmasıdır. (ç. n.)

“Ne?!” Sonia arabayı durdurdu. “Bakayım.”

Travis kâğıdı Sonia'ya verdi ve haritaya uzandı.

“Ben-ben anlamıyorum,” dedi Sonia, adrese bakarken.

“Kardeşimin gönderdiği şey bu mu? Bu adreste ne var?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğiz,” dedi Travis, cadde listesini incelerken. “Ayrıca bunu Green'den önce yapacağız. Evet, işte burada... Elm'e doğru sağa dön... şehrin kenarına yakın bir yerde.”

Eyston Drive, arabayla asla girmemeyi dileyeceğiniz türden bir caddeydi: orada yaşamıyorsanız, sadece kazara yolunuzun düşeceği bir cadde. Eski ve harap durumdaydı. Caddede terk edilmiş arabalar ve bakımsız kaldırımlar boyunca dizilmiş yıkık dökük tek katlı ahşap evlerin girişlerinde duran eski koltuklar vardı.

“Tamam, her an sağ tarafta belire... işte orda!” diye haykırdı Travis.

Sonia arabayı birkaç ev öteye park etti. Travis bunun sebebini biliyordu ve hiç sorgulamadı – hemen evin önüne park etmek istememişti.

Arabadan çıkıp kaldırıma adım attılar ve 1107 numaralı eve gitmek üzere yola koyuldular. Sokaklarda kimse yoktu. Biraz daha dikkatle inceleyince evler düşük sınıf değildi. Muhtemelen Dallas'ın kendisi kadar eskiydi.

1107'nin pencereleri panjurluydu ve hepsi de kapalıydı. Kapının eşiği harap durumdaydı ve arkada çürük çarık ahşap bir garaj vardı.

Yaklaşınca garajın önünde, buraya ait değilmiş gibi görünen bir araba gördüler: yeni, siyah bir Ford Mustang GT idi.

“Burada biri var.”

“Arkadan dolanalım,” dedi Sonia, arka avluya doğru yürüyerek. Travis Sonia'nın hızlanan adımlarını takip etti.

Sonia ve Travis soluk mavi ahşap evin kenarından dikkatle yürüdü ve arka kapıya giden köşeyi döndü. Sinekliğin arkasındaki kapı açıldı.

“Kırıp girsek dikkat çeker mi? Belki de kapıyı çalmalıyız?” dedi Travis, gergin bir şekilde fısıldayarak.

“İçerde kimin olduğunu bilmiyoruz – bir tuzak olabilir,” dedi Sonia. “Dost ya da düşman, onlara koz vermeyeceğim. Ben sana işaret edene kadar bir saniye burada bekle, tamam mı?”

“Tamam.”

Sonia içerde gözden kayboldu.

Travis sırtını duvara yasladı ve bekledi. Her yerde daha mutlu zamanların izleri vardı. Kahverengi çayırılığı inceledi. Lastik bir salıncak, paramparça bir iple ağaca asılmış sallanıyordu. Ahıra benzeyen eski garajın yanında paslanmış üç tekerlekli bir bisiklet duruyordu. Köşede eski moda, yağ bidonlarından yapılmış şu körüklü tarz bir mangalın yanında çürümeye başlamış ahşap bir piknik masası vardı.

Sonia gideli çok olmuştu. *Ne yapıyor ki?*

Travis içerden bir boğuşma sesi duymamıştı. *İçeri girip kendim bakmalıyım.* Artık bekleyemeyecek kadar ileri gitmiş ve çok fazla şey riske atmıştı.

Travis sinekliği itti. Çatırdayarak açıldı. Kendini yenilenmeye ihtiyaç duyan, ama lavabodaki kirli bulaşıklara bakılırsa hâlâ daha kullanılmakta olan bir mutfakta buldu.

Sonia ortalıklarda görünmüyor ve sesi duyulmuyordu.

Daha da içeri girdi.

Mutfak, resimlerle dolu bir yemek odasına bağlanıyordu. Travis bunları inceledi. Bazıları siyah beyaz, bazıları renkli, hepsi de eski çerçevelerin içindeydi.

Bu evdeki her şey başka bir zamana aitti. Yan yana duran iki adamın, bir baba ve oğlun resmi vardı. Bunun yanındaki rafta bir futbol takımı. Bunun yanıdaysa bir kupa

vardı. Takım elbise giymiş sarı saçlı, otuzlarında, uzun boylu ve yapılı bir adamın resmi görülüyordu.

Hâlâ daha Sonia ortalarda görünmüyor, sesi duyulmuyordu ama ona seslenmek de istemedi.

Travis resimleri incelemeye devam etti. Bir sonraki resimde yaşlı olan adam – baba olduğunu düşünüyordu – Başkan Kennedy'nin yanında duruyor ve bir Gizli Servis Ajanına benziyordu.

Burası Leblanc'ın anne ve babasının eviydi.

Travis resimlere daha fazla baktıkça kafasında daha fazla olasılık belirdi. Gözleri, yine takım elbiseler içindeki oğlun resminin altındaki yazıya kitlenip kaldı: *Clinton Leblanc, Gizli Servis, 1999.*

Travis buz kesti. Tüyleri diken diken oldu. *Leblanc dosyası buraya göndermiş olmalı. Ama neden o not Angela'daydı? Dosyayı kim gön...*

Travis o anda cevabı buldu.

Travis onu görür görmez hayat yavaş çekimde akmaya başladı. Aldığı her nefes göğüs kafesini yırtıyordu.

Aman-Tanrım.

Halüsinasyon mu görüyordu? Bir kere daha Gizli Servis ajanının fotoğrafına baktı.

Sonia ellerini başının arkasında kavuşturmuş, kendisine silah doğrultmuş hayaletle birlikte yürüyordu.

Hayır! Hayır, bu o.

Clinton Leblanc.

Bir koşu kıyafeti giymişti, tıraşsızdı ve kolunda bir bandaj sarılıydı.

“Leblanc?” dedi Travis.

Sarışın adam kıpırdamadı, Sonia'ya, hedefine odaklanmıştı. Görülmedik bir şekilde sessizdi ve Travis'e bakmıyordu.

Leblanc, Sonia'nın yüzünü görmemiş olmalı; Sonia da ateş etmemesi için ona bir şey söylemiyor, diye düşündü Travis.

“Clinton Leblanc, kim olduğunu biliyorum. Bak, her şey yolunda, ben Dan Travis'im ve bu kadın da senin kız kardeşin!”

Adam hiç kıpırdamadı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece silahını Sonia'ya daha da yaklaştırdı.

Travis karşısındaki adamın, fotoğraftakiyle aynı adam olduğundan artık emindi. *Evet, bu kesinlikle Leblanc!*

Acı içinde geçen iki saniye sonra Leblanc konuştu: “Benim bir kız kardeşim *yok!*”

93. BÖLÜM

Rüya gibiydi. Travis'in gözleri karardı.

Tam önünde, ölüyken dirilmiş ve Sonia'nın kız kardeşi olmadığını iddia eden birisi duruyordu.

Sessiz geçen bu birkaç saniye içinde hepsi ilk kimin konuşacağını bekledi. Travis geçen birkaç gün yaşanan olayları gözden geçirdiğinde şüpheye düştü. Aslında Leblanc'ın gerçekten öldüğünden emin değildi. Sonia da sadece öyle olduğunu tahmin etmişti. Ve eğer bu Leblanc ise (*evet, bu Leblanc*), Sonia'nın neden kız kardeşi olmadığını söylemişti? Travis hemen o anda fotoğrafta çok önemli bir detayın eksik olduğunu fark etti: Sonia.

Bu adres Sonia için hiçbir şey ifade etmemiştir!

Travis Sonia'ya daha yakından baktı. Elleri başının üstünde birleştirilmişti.

"Sonia?" dedi Travis.

Hiç cevap gelmedi.

"Dr. Travis," dedi Leblanc. "Bana soracak bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum ve hepsini yanıtlayacağım ama şu anda benim size bir sorum var: bu da kim ve onu nereden buldunuz?"

"Senin kardeşin olduğunu söyledi," dedi Travis. "Sonia?" Hâlâ sessizdi.

"Lütfen buraya gelin Dr. Travis. Onu bağlarken yardımınıza ihtiyacım var." Leblanc'ın ses tonu sakindi. Sonia'nın yapabileceklerini biliyor gibiydi; iki eliyle silahını ona doğrulttuğunda aralarında belli bir mesafe olmasına dikkat etmişti ve çok kontrollüydü.

Travis tekrar Sonia'ya baktı. Düşünmesi gereken bambaşka bir sürü şeyden dolayı başı ağrıyordu. Her şeyi birlikte yapmışlardı – Sonia ona yardım etmişti. *Ya o da düşmansa? Düşman kimdi? Ona, dosyayı istediği için mi yardım etti? Kimin için çalışıyordu?*

Bunun olduğuna inanamıyorum.

“Lütfen Doktor – adımlarınıza dikkat edin ve ona şu odaya kadar eşlik edin.” Leblanc, Sonia'nın sağındaki bir kapıyı işaret ediyordu.

Şu anda emin olabileceğim tek şey Leblanc'ın o dosyayı yolladığı ve şu anda tam karşımda durduğu. Travis Leblanc'ın söylediğini yapmaya karar verdi.

Sessizce ilerledi ve kapıyı açtı.

Sonia direnmedi ve Travis'e bakmadı. Leblanc onu neyle korkuttuysa işe yaramıştı.

“Şimdi kapatın lütfen,” dedi Leblanc, hâlâ daha mesafesini korur ve silahı kapanan kapıya doğrultmuş dururken. Her ne kadar Sonia'nın bir düşman olduğu düşüncesi onu rahatsız etse de Travis söyleneni yaptı. Kapı kapandı ve kendiliğinden kilitlendi. Kalın, metal bir yangın kapısıydı.

Leblanc silahını indirdi ve derin bir nefes aldı. “Artık hiçbir yere gidemez.” Sonra elini kaldırarak Travis'i samimiyetle karşıladı. “Efendim, sizinle tanışmak büyük bir şeref.”

Travis, katatonik bir şok içinde elini sıktı.

Her şey gerçeküstüydü. Travis'in aklında bir sürü soru vardı ama ağzından ilk çıkan şu oldu: “Öldüğünü sanıyordum?”

“Ben de,” dedi Leblanc, oturma odasındaki yırtık pırtık ve desenli bir koltuğa doğru yürürken.

Travis de onu takip etti ve oturdu. Leblanc, tam da Travis'in hayal ettiği gibi bir Gizli Servis ajanıydı: usturuplu ve titiz. Tam aksine Sonia bu profile hiç uymuyordu. *Jetonum her zaman geç mi düşmek zorunda?!*

Travis yavaş düşünmek ve zihnini açık tutmak zorundaydı. *Sadece Leblanc'ı dinle.*

Leblanc, Travis'in tam karşısına oturdu. "Merak etmeyin, dosya güvende," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Biz de burada güvendeyiz. Bu ev ücra bir bölgede. Annem ve babamındı, öldükleri zaman bana bıraktılar. Fırsat buldukça hâlâ gelip ona bakıyorum. Bir türlü satmaya yanaşmadım. Babam Kennedy'nin korumasıydı. JFK'nin 1963'te vurulması onun sonu oldu. Olaya çok fena taktı – öyle ki olayın olduğu bu Dallas'a taşındık. Bir türlü unutamadı – 1963'te takılıp kaldı ve asla geri dönemedi. Başkanın o şekilde kurşunlanmasından dolayı kendini suçladı. Kendini yiyip bitirdi. Hemen sonra kanserden öldü; onun hemen arkasından da annem gitti." Leblanc'ın gözleri yaşla doldu ama dudağını ısırarak onları geri gönderdi.

"Neden dosyayı buraya göndermedin?" diye sordu Travis, aynı anda yüz soru sormamak için.

"Acele gönderilerin, teslimatta imzalanması gerekir ve burada kimse yoktu – telefon kayıtlarımı ve kişi listemi kontrol edeceklerini biliyordum. Dosyayı onlardan birine gönderemezdim; bu yüzden müzedeki Helen'a yolladım. Ailemin bir süredir görüşmediğimiz bir arkadaşdır ama adresi hatırlamak çok kolaydı. Ayrıca Helen'a güvenebileceğimi biliyordum; sadece eski bir arkadaş olduğu için değil, eğer ben başaramazsam dosyayı ne yapacağını bileceği için. Tanrım, geldiğinize o kadar memnunum ki – faksım işe yaradı..."

"Yani onlardan kaçmayı başardın. *Onlar kim?*" diye sordu Travis.

"*Onlar Green.*"

"Green kim?" dedi Travis, bu hafta peşinden düşmeyen adam hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için yanıp tutuşarak.

"Green benim patronum – Gizli Servis'in Müdürü – aşağılık herifin teki. Pazartesi günü eve geldiğimde peşim-

de olduklarını anladım ve birilerinin dairemde olduğunu gördüm ama emin değilim...” Leblanc durdu ve Sonia’nın olduğu odaya doğru baktı. “Geldiklerini gördüm ve yakalanma ihtimalime karşı dosyayı göndermenin bir yolunu bulmak zorundaydım – ayrıca size de ulaşmak istiyordum; bu yüzden araştırmamın en üstteki sayfasını yırttım, en altına bir not yazdım ve size faksladım.”

Leblanc’ın tarafından bakınca her şey çok basit görünüyordu – cehenneme yaptıkları yolculuktan haberi bile yoktu. Travis buraya gelene kadar ciddi acılar çekmişti. *Uzun bir hikayeydi ve Leblanc’a vicdan azabı çektirmek için cevaplanması gereken bir sürü soru vardı.*

“Apollo Dosyası’nı müzedeki Helen’a yolladın, yani hâlâ orda mı? Çünkü Green çoktan...”

“Dosya dün geldi, bugün değil. Acele gönderiler bir-iki gün sonra varır ve neyse ki bu ertesi gün vardı. Tanrı Birleşik Devletler Posta Servisi’ni korusun. Helen dün onu benim için tutuyordu. Daha sonra sizin de gelmeniz olasılığına karşın, üzerinde isminizin yazdığı bir zarfın içine bu adresi yazıp koydum ve size vermesi için ona verdim.”

Travis hep aklını kurcalayan soruyu sordu: “Peki Green’den nasıl kaçtın?”

“Komşuma gittim, ödemesini yapmış olduğu ve orada gönderilmeyi bekleyen acele gönderi zarfını aldım. İçinden onun mektubunu çıkardım ve kendiminkini koydum – balkonundan atladım ve en yakın posta kutusuna koştum. Kendi meslektaşlarım tarafından kurşunlanıyordum. Buna inanamıyordum! Nehre düştüm ve beni öldürdüklerini sandılar. Ben de öldüğümü sandım, çok karanlık ve soğuktu. Sonra babamı gördüğüme yemin edebilirim – ve ışık – ışığa doğru yüzdüm ve nehrin diğer tarafından çıktım.” Leblanc’ın gözü yaşlarla doluydu ve uzaklara dalıp gitti.

“Sonra ne oldu?”

Leblanc yeniden hayata döndü. “O gün koruma görevindeydim; bu yüzden nehre düştüğümde üzerimde hâlâ daha kurşungeçirmez yeleğim vardı. Günlerdir sizi cep telefonunuzdan aramaya çalışıyorum, neredeydiniz?”

“Telefonumu kaybettim. Bu inanılmaz,” dedi Travis, Leblanc’ın hikâyesine dönerek. “Peki sessizliğini bozmana sebep neydi?”

“Kahrolası Ajans yoldan çıktı – daha çok gizli polis gibiyiz!” Leblanc sakinleşti ve soruyu cevapladı. “Bir dostum, Brewster, First Lady’nin koruması olarak görev yapıyor. Bunu kimse bilmiyor ama First Lady’ye yakın zaman önce kanser teşhisi kondu ve Meksika’da onu tedavi eden alternatif bir klinik buldu. Bana Brewster anlattı. Babamın ölümü yüzünden bu, haliyle ilgimi çekti, bu yüzden araştırmaya başladım. Babamın sayesinde Kennedy suikastıyla ilgili bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim ve bununla aralarında tuhaf tesadüfler olduğunu fark ettim...”

“Leatril mi?” dedi Travis. “Bahsettiğin bağlantı McNoughton’du öyle değil mi?”

“Evet efendim. Her neyse, bir hafta bile olmadan, AGİD’in içinden biri benimle durduk yere iletişime geçti ve daha fazla bilgi verdi! Harika zamanlama mıdır nedir? Öğrendik ki koruduğum adam – Başkan Yardımcısı Cooke – Leatril tartışmak için Tampa’da bir Bilderberg konferansına katılıyormuş.”

Travis sırtının rahat etmesinin verdiği mutlulukla eski koltuğa iyice gömüldü. Leblanc’a bakmaya devam etti çünkü Pazartesi gününden beri kendisine işkence eden gizem nihayet artık çözülmüyordu.

“İstihbarat Servisi’nden miro bir izleme cihazı aldım ve konferans odasına yerleştirdim. Ortağım Meyer beni görmüş olmalı – orospu çocuğu. Böyle bir şeyi nasıl bilmezden gelebilirim ki! Bir yemin etmiş olabilirim ama geçmeyeceğim bir sınır vardır – Gizli Servis’in başkanın hayatını ve

ulusun parasını koruması gerekir; ama biz lanet olası bir Dolandırıcı Muhafızı olup çıktık!”

Leblanc konudan sapmaya başlayınca Travis araya girdi. “Peki Apollo Dosyası nerede?”

“Apollo güvende – çok yakında.”

Travis şaşkınlıkla başını kaldırdı. *Apollo Dosyası çok yakında mı dedi?* Düşmanlarla savaşıp bu noktaya gelebilmek için bir yığın tuhaf şeyle mücadele etmiş ve hep bu anı beklemişti.

Ama Leblanc hâlâ gizlilik içindeydi.

“Peki şu Sonia denen kız da kimin nesi ve burada ne yapıyor?” Dosyanın yerini söylemeden önce biraz daha güvende hissetmek istiyor gibiydi.

Travis omuz silkti. “New York’ta yanıma geldi ve bana senin kız kardeşin olduğunu ve Gizli Servis’te çalıştığını söyledi. Senin ve babanla ilgili her şeyi biliyordu, her şeyi – onsuz buraya kadar gelemedim.” Travis başını eğdi. Sonia’nın yaptığı ve söylediği her şey gözlerinin önünden siyah beyaz bir film şeridi gibi geçiyordu.

“Pekâlâ, söylediği kişi değil, orası kesin. Bu kaygı verici,” dedi Leblanc, ensesini sıvazlayarak.

“Ne kaygı verici?”

“Apollo Dosyası için geldiği ve sizi ona ulaşmak için kullandığı belli. Asıl soru, kimin için çalışıyor ve dosyayı nereden öğrendi? Onda ya da davranışlarında tuhaf ya da şüpheli bir şeyler var mıydı?”

Travis iyice düşündü. “Aklıma bir şey gelmiyor – sadece...”

“Sadece ne?”

“Senin gibi davranmıyordu.”

“Her neyse,” dedi Leblanc, “dosyayı ele geçirmek isteyen bir sürü insan var. Ona güvenli bir yer bulmalıyız.”

“Öyle mi?” dedi Travis.

“Evet, yani hiçbir gazete ya da televizyon bundan bahsetmez – hepsinin sahibi, kaybedecek çok şeyleri olan çok uluslu şirketler. Hiçbir devlet kurumu da tabii ki ilgilenmez, ayrıca hayır kuruluşları da...”

“Bunu nereden biliyorsun?” Mantıklı geliyordu ama Leblanc’ın bunları bilmesi olası değildi.

“Dosyayı görünce siz de anlayacaksınız.”

Leblanc tabii ki haklıydı. Travis her zaman, Watergate skandalı şimdi olsaydı hiçbir kanalın onu yayınlamayacağını söylerdi; Woodward ve Bernsteins’in büyük pisliği temizleyeceği düşüncesi bugünlerde çok saf olurdu.

Travis bir dakikalığına düşündü, sonra aklına bir fikir geldi. Daha önceden düşündüğü bir şey.

“Bu bize tek bir seçenek bırakıyor – özgür ifadenin son kalesi,” dedi Travis.

“Nedir o?” diye sordu Leblanc.

“İnternet.”

94. BÖLÜM

Nihayet Jensen'la bağlantı kurduktan sonra Reese, Dallas Gizli Servis saha ofisinin dışında oturdu. Jensen bu sabah Beyaz Saray'daydı ve şu ana kadar kendisine hiç ulaşamamıştı.

"Dallas?"

"Evet efendim, Dallas. Bu sabah yedi buçuk civarlarında Memphis üzerindeki bekleme konumunu terk etti ve Love Field'a doğru ilerledi. Sonra Altıncı Kat Müzesi'ne girdi, orayı kapattı ve Helen Vanderbilt adındaki müdürü gözaltına aldı. Şu anda onun saha ofisinin önünde talimat bekliyorum."

Hatta bir sürelik bir sessizlik oldu. Reese neredeyse Jensen'ın devrelerinin uğultularını duyabiliyordu. "Peki Dallas saha ofislerimizi de olaya dahil ettin mi?" diye sordu Jensen.

"Hayır efendim. Hedefimizdeki insanın bizi amaca götüreceğinden emin miyiz?"

"Eğer bizi oraya götürecek biri varsa bu odur. Sadece biraz sabırlı olmak zorundayız Reese, ve dikkatli olmalıyız. Unutma, buna ihtiyacımız var."

"Ben havalanacağım. Dallas'ı arayabilir misiniz..."

"Olmuş bil."

"Bir helikopter ve birkaç ajan yeterli olur. Hepsi sadece bilmeleri gereken kadarını bilecekler."

"Tamamdır."

Reese cevap veremeden Jensen telefonu çoktan kapatmıştı.

İki mil ötede, takım elbiseli ve değişik aksanlı bir adam, Phoenix, bir telefon kulübesinde konuşuyordu.

“Ben Green.”

“Benim.”

Sesi duyan Green hemen yalnız kalabileceği bir yere gitti. “Hazır ol,” diye tembihledi. “Şu anda neredesin?”

“Yakında.”

“Hava ulaşımı ayarladın mı?”

“Evet – bir helikopter. Çağrı işareti *Phoenix*.”

“Tamam güzel. Belirlenen bölgede kal. Hedefin yeri hâlâ bilinmiyor, ama harekete hazır ol.”

“Anlaşıldı.” Phoenix telefonu kapattı.

Dwight, Helen Vanderbilt'in hıçkırarak ağladığı sor-gu odasına geri döndü. “Pekala, Helen, Clinton Leblanc'ın dün sana geldiğini anlatıyordun?”

95. BÖLÜM

“Burda internet bağlantımız yok,” dedi Leblanc.

“Tamam, ama insanları – *dünyayı!* – ancak internet yoluyla Apollo’dan haberdar edebiliriz. *Kanser* ya da benzeri aramalarda çıkacak türden bir video akıtımıyla.”

Travis’in internetle arası iyiydi. Daha önce kitapları da aynı yöntemle çoksatılar arasına girmişti: buna ‘viral pazarlama’ deniyordu ve bir salgın hastalık gibi yayılıyordu. Travis internetin yapabileceklerinin farkındaydı.

“Tamam,” dedi Leblanc. “İlk işimiz nedir?”

“İlk iş olarak dosyanın bir kopyasını çıkarmalıyız – dosya nerede? Bana güvenebilirsin,” dedi Travis, doğrudan Leblanc’ın gözlerine bakarak.

Leblanc başıyla onayladı ve içinde minicik bir disket olan küçük bir mücevher kutusu çıkardı. “Apollo bu,” dedi, sanki Travis’i başkanla tanıştırmış gibi.

Travis küçük kutuyu aldı. Sanki uzaydan gelen bir kutu tutuyormuş gibi hissediyordu. *Bunun dünyayı, başka bir gezegende yaşam olduğunun kanıtlanması kadar etkileyeceği kesin,* diye düşündü.

“Burada bilgisayarın var mı?” diye sordu Travis.

“Şurada bir dizüstü bilgisayarım var. Kopya çıkarmaya vaktim olmadı – gizlenmek ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Dallas’a varmak istemiştım. Ama dosyayı sabit diske kopyaladım.”

Leblanc Travis’i, köşedeki bir masanın üstünde bir dizüstü bilgisayarın durduğu mutfığa götürdü. “Artık buna ihtiyacın olmayacak,” dedi Travis, Leblanc’ın hâlâ daha indirmediği silahını gergin bir şekilde işaret ederek.

"Affedersiniz." Silahı oturma odasındaki konsolun üstüne koydu.

"Tamam," dedi Travis. "Bu diskette ne olduğunu görmek istiyorum, sonra da bir internet sitesi hazırlarız."

Travis disket bölmesini açtı ve Apollo Dosyası'nı içine yerleştirerek kapattı. Bilgisayar vınlamaya başladı. Travis ekrana baktı. Midesi burulmaya başladı.

Birkaç saniye sonra Apollo Dosyası oynamaya başladı.

Leblanc da dosyayı ilk kez görüyordu. Bilgisayar ekranı önce karardı, sonra da bir görüntü geldi. Tam ortasında büyük bir toplantı masası bulunan boş bir odaydı. Her kol-tuğun üzerine su, naneli şeker ve not defterleri konmuştu.

Leblanc ve Travis birer sandalye çekip seyretmeye başladılar. Kameranın bulunduğu noktadan bütün masa görünüyordu.

"Bütün oteli sırf bunun için mi kapattılar?" dedi Travis.

"Ah hayır, bu bir yan toplantıydı. Çok daha fazla misafir vardı. Bu birkaç seçkin katılımcının bulunduğu gündem dışı bir toplantıydı," dedi Leblanc.

Biraz sonra odaya gelen insan sesleri duyuldu; daha sonra da Travis'in tanıdığı ve tanımadığı bazı insanlardan oluşan bir insan kalabalığı belirdi. İçeri ilk, yanında yine bir Gizli Servis ajanına benzeyen bir adamla birlikte Leblanc girdi.

"Bu benim ortağım, Meyer."

Sonra Başkan Yardımcısı – Richard Cooke – geldi ve masanın uzak ucuna geçip oturdu. Leblanc ve ortağı da onun iki tarafındaki yerlerini aldılar. Başkan Yardımcısının arkasında takım elbise giymiş ve hepsi ellilerinin üzerinde dört adam vardı. En son olarak beyaz saçlı ve en pahalı takım elbiseyi giymiş bir adam masanın diğer başına, yüzünü

gizleyecek şekilde oturdu. İlk konuşan o oldu. Toplantıyı yapan sanki oymuş gibi odaya o hakimdi. Toplantıyı onun yönettiğini bakılırsa, yetkili kişinin o olduğu kesindi.

“Başkan Yardımcısı Cooke, sizi tanıştırmama izin verin,” dedi beyaz saçlı adam, masanın kenarındaki diğer dört adamı işaret ederek.

Adamların her biri başını eğdi ve isimleri söylenince gülümsedi. “Dr. Joseph Richardson, Amerikan Tabipler Birliği’nin Başkanı; Peter Morwitz, Amerikan Kanser Derneği’nin Başkanı; Michael Maston, AGİD’in Başkanı ve Martin Crenshaw, Ulusal Kanser Enstitüsü’nün Başkanı.”

Kesinlikle yaşlı adamın borusu ötüyordu. Diğer beş adam konuşmaya onun başlamasını bekledi.

“Baylar,” dedi adam. “Hem bir krizin, hem de bir fırsatın içindeyiz. Sayın Başkan Yardımcısı, sizin yönetiminiz anketlerde öne çıkıyor ve önümüzdeki sene yeniden seçilmeyi umuyorsunuz.”

“Evet, öyle. Size de cömert desteğiniz için teşekkür ederiz...”

“Sanırım yeniden seçilmek istersiniz?” dedi yüzü Cooke’a dönük olan adam.

Birleşik Devletler’in Başkan Yardımcısının sözünü kesmişti. Bu adam kimdi ki?

“Biz sadece her yönetimin istediğini istiyoruz: ikinci bir dönem!” diye güldü Cooke. Kendisinden başka kimse gülmeyince Cooke yeniden ciddileşti.

Diğer dört adam sessizce oturuyordu.

“O halde bu meseleyi hemen halletmemiz çok önemli,” dedi yetki sahibi adam. “Bugün buraya davet ettiğim insanlardan da anlayabileceğiniz gibi konu kanserle ilgili. Başkan Yardımcısı, üstünüz – başkan – Leatrilı desteklediğini halka duyurmak gibi büyük bir hata yapmak üzere.”

“Ama o...”

“Henüz yapmadı, ama yapacak ve bu toplantı da bu hatayı yapmamasını sağlamak için yapılıyor. Reagan da başkanlığı zamanında aynı hatayı yapmıştı ve biz de  eh, önlemler almak zorunda kalmıştık. Bu toplantıyı, yine aynı şeyleri yaşamamak için yapıyorum.”

Reagan vurulmuştu, diye düşündü Travis seyrederken.

“Ama First Lady...”

“Evet, asıl sorun o. Göğüs kanserine yakalandığı için Meksika’ya gittiğini ve Leatril taraftarı olduğunu biliyoruz; ama neye bulaştığı konusunda hiçbir fikri yok. Eğer o da ikinci bir dönem istiyorsa, onlara anlatmalı ve anladıklarından emin olmalısınız.”

“Tam olarak neyi anladıklarından?” diye sordu Cooke, bir köpeğin sahibine baktığı gibi yüzü görünmeyen adama bakarken.

“Amerika ekonomisinin büyük zarar göreceğini ve ticari açığın birden fırlayacağını. Şu anda bile kötü durumda. Öte yandan uluslararası anlaşmalarda önemli bir pazarlık kozunuzu kaybedersiniz. Güle güle ikinci dönem.”

“Anlıyorum, ben...”

“*Anladığınızdan* emin olmak istiyorum. Ayrıca odada aydınlanması gereken tek kişi siz değilsiniz,” dedi beyaz saçlı moderatör, koltuklarında kıpırdanan diğer dört adama doğru bakarak.

“Baylar, dediğim gibi, bu bir kriz, ama aynı zamanda da bir fırsat. Önce fırsatla başlayalım. Eğer pazardaki kanser oranı yükselmeye devam ederse, çok kısa bir süre sonra Amerika’da bir numaralı ölüm sebebi olarak kalp krizinin yerini alacak. Şu anda her üç kişiden biri kanser ve birkaç on yıl sonrası hakkında bir tahminde bulunmamız gerekirse piyasanın yüzde 100’ü bu hastalığa yakalanacak. Tabii rakamlardaki yıllık artışın devam ettiğini varsayarsak. Bunun, ancak ileriye düşünürsek daha iyi olmaya devam edecek kazançlı bir piyasa olduğunu söylememize gerek yok.”

Travis'in midesi bulandı. "Bu adam kanseri pazarlıyor!" Artık Travis, yetkili adamın kim olduğunu anlamıştı: Kartel.

"Ancak, özellikle de bizimkiyle yan yana bulunması mümkün olmayan piyasa arayışı içine giren şüpheli bir insan grubunun varlığı gibi pek çok sebepten dolayı kriz doğuyor – yani bu rekabet, bizim kendi ürünlerimizle apaçık ters düşüyor."

"Affedersiniz... ürün derken?" diye sözünü kesti Cooke.

"Kemoterapi: ilaçlar ve teçhizatlar, bugün burada bulunanlara gelir getiren şeyler, sizin kendi seçim kampanyanız da dahil. Hastaneler radyoloji teçhizatlarına milyarlar yatırıyorlar. Bu yıllık 110 milyar dolarlık bir endüstri ve bu yok olursa dalga etkisi, dediğim gibi, bir felaket olur. İlaç ihracatımızın, kontrol edemediğimiz cari açığa ne kadar olumlu etkisi olduğunu düşünün. Bunu bir kenara bırakalım, sadece sağlık hizmeti verenler bile ekonominin yüzde 15'inin oluşturuyor."

"Evet, anladım," dedi Cooke. "Ve rakip Leatril mi?"

"Potansiyel olarak evet, ama buna yine geri döneceğiz," dedi yetkili adam, cılız elini sallayarak. "Ayrıca internet, mesajımızı hafife almaya devam ediyor. Medya büyük ölçüde kontrol altında ama internetin düzenlenmesi gerekiyor. Medyayı, çocuk pornosu ve internet bağlantılı terörist alımlarıyla ilgili hikâyeler yayınlamaya zorlayarak manipüle etmemize rağmen hükümet hâlâ daha bu düzenlemeyi yapamadı ve tabii ki medyanın büyük kısmına holdinglerimiz sahip, bu yüzden baskı yapmakta bir sıkıntımız yok."

"Evet ama bu zor..." diye konuşmaya başladı Cooke.

"Kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden internetin sağladığı bilgiyi kontrol etmek ve Leatrilin, insanların aramalarında arka sıralarda olması için çok çalışmalıyız; ama

bu sadece bir strateji. Şu an yapmamız gereken, bu kötü gidişata dur demek.”

“Yani o zaman Leatril gerçekten işe yarıyor mu?” diye sözünü kesti Cooke.

Katılımcılar birbirlerine bakarken odaya bir sessizlik çöktü; hiçbirisi bu kadar uygunsuz bir soruya yanıt vermek istemiyordu. Cooke, konuşulmayan bir protokolü bozmuştu.

“Buna daha sonra geleceğim. Şimdi,” diye devam etti beyaz saçlı adam, AGİD’in müdürüne bakarak. “Maston, senin ajansın süzgeç gibi sızıntı yapıyor.” Maston, sessizliğini korudu.

Çantasından bir parça kâğıt çıkardı: “Senin ajansına ilaç onaylarını alması için yüzlerce milyon ödeme yapılıyor ve bu, bizim karşılayamayacağımız bir ihanet: 1970’te AGİD müdürü ‘Benim canımı sıkan, insanların AGİD’in kendilerini koruduğunu düşünmesi. Korumuyor. AGİD’in gerçekte yaptığı ve insanların bu konuda düşündükleri siyah ve beyaz kadar farklı’ dedi. Çok eski bir örnek, biliyorum ama internet yüzünden bu sürekli ortalarda dolaşıyor. Bildiğin gibi dahası da var Maston. 1974’te, on bir AGİD bilim insanı Senato’ya ‘ne zaman yeni bir ilacın pazarlanmasına karşı çıksalar... ajans yetkilileri tarafından taciz edildikleri’ konusunda şahitlik etti. Hiç hoş değil, öyle değil mi? Bu tür şeylerin dışarı sızmasına izin veremeyiz.”

Maston, kollarını kavuşturdu ve sessiz kaldı.

Adam devam etti, “Sonra 1989’da AGİD hakemlerinin, ilaç onaylarının sistemden daha hızlı geçmesini sağlamak için ilaç şirketlerinden rüşvet alırken yakalanması skandalı çıktı.”

Maston, en sonunda konuştu. “Anlıyorum ama her sene binlerce insan yan etkiler yüzünden hayatını kaybediyor...”

“Maston, yan etkiler her zaman olacak ve anlamadığın şey, yan etkilerin iyi bir şey olduğu.”

“İyi bir şey mi?” diye araya girdi Başkan Yardımcısı.

“Ticari anlamda iyi,” dedi beyaz saçlı moderatör.

“Eğer bir ilaç bir hastanın sorununu çözüyorsa, ama yan etkiler yüzünden başka bir durum belirliyorsa bu ticareti devam ettirir – hasta, yan etkiyi geçirmesi için bir başka ilaca ihtiyaç duyacaktır falan filan. Ayrıca ilk ilacın etkisinden faydalanabilmek için onu da kullanmaya devam etmek zorunda kalacaktır. Gelir artışı.” Duygusuz, tamamen gerçekçi bir ses tonuyla konuşmuştu ama Cooke rahatsız görünüyordu.

“Sayın Başkan Yardımcısı, baylar, biraz gerçekçi olalım. İlaç üretimi bir iş koludur, hepinizin maaşlarını karşılayan bir iş kolu. Ve iş yapmak için pazarlama gerekir, bu kadar basit. Her zaman yeni pazarlar oluşur ve sizin de yardımlarınızla buralarda da büyüyeceğiz. Tıbbi kuruluşlar sayesinde bazı hastalıkların isimlerini değiştirdik: örneğin mide yanmasının adı artık reflü; fazla kilolu olmak da artık obezite hastalığı oldu. Burada herkes kazandı. İnsanlar durumlarından bir hastalığı sorumlu tutuyorlar, böylece sorumluluktan kaçıyorlar. Bu güzel bir işleyiş. Ayrıca yepyeni pazarlar yarattık.”

“Affedersiniz,” dedi Cooke. “Yeni pazarlar yaratmakla ne demek istiyorsunuz?”

Bu soruya Maston cevap verdi. “Tarama ya da numuneler yoluyla dokularda tanımlanamayan hastalıklar. ADD ve HIV, biz olduğunu söylediğimiz için var olan hastalıklar.”

Elebaşı araya girdi. “Bütün söylediğim, eğer beraber çalışırsak statüko olduğu yerde kalır ve hepimiz istediğimizi alırız. Televizyon reklamları da harika sonuçlar veren başka bir yol...”

ATB’nin başkanı Dr. Joseph Richardson konuştu. “TV sorunlara neden olan bir alan; mevkiler arası ihtilaflara mı desek?”

“Öyle mi?” diye sordu moderatör. “Doktorlarınızın bütün yapması gereken PDR’leri kullanmak. Her şeyi bunun için tasarladık, onları bunun için eğittik. Her ilaç yazdıklarında bonus alıyorlar, yani sorun ne?”

“Aslında bu o kadar basit değil,” dedi ATB’den Richardson. “TV reklamları yüzünden insanlar hasta olmadıklarında bile hasta olduklarına inanıyorlar ve...”

“Aslında Doktor, siz bir iş adamı değilsiniz. Bir ilacın kendilerine uygun olup olmadığını doktorlarına ne kadar çok insan soruyorsa, reklamlar o kadar işe yarıyor ve daha fazla ilaç satılıyor demektir. Bu soğuk algınlığı tedavisinde çok işe yaramış bir yöntem; şimdi de bunu diğer ürünler için kullanıyoruz. Ama şu an madem bu tartışmayı başlattınız, ATB hakkında biraz konuşalım. Siz, doktorların kazanmak için canla başla çalıştığı ve borçlandığı lisanslarını geri alma yetkisine sahipsiniz ve onları kontrol edemediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Şey, ben...”

“Geçmiş performansınız AGİD’inkinden daha iyi değil, öyle değil mi?” Moderatör, çantasından çıkardığı kâğıt yığınının arasından başka bir kâğıt aldı. “1973’te iki başkan ve bir Başkan Yardımcısı, ATB’nin ilaç endüstrisine ‘esir ve tutsak olduğunu’ söylemek için Kongre’de yemin etti ve 1987’de ATB, geçen yirmi yılda kiropaptik mesleğini yok etmek için plan yapmaktan dolayı suçlu bulundu.”

“Evet, bunları biliyorum ama üyelik azalıyor ve...”

“Doktorlarınızı yola getirin! Kendilerine kansere yakalansalar kemoterapiye girer miydiniz diye sorulan yetmiş dokuz doktor arasında yapılan bir ankete göre, yüzde yetmiş üçü zehirli etkileri sebebiyle asla kullanmayacaklarını söylemiş. Tanrı aşkına be, doktorlarınızı yola getirin! Kemoterapi ilaçları yılda on milyardan fazla kazandırıyor. Üyeliklerdeki azalma bir bahane değil. Özel doktorların yerini yavaş yavaş HMO, grup klinikleri ve araştırma mer-

kezleri alıyor ve bunların çoğunu doğrudan kontrol ediyor ya da etkiliyoruz.”

“İnanç azalıyor,” diye karşı geldi Richardson. “Bütün bu HIV olayı, ev test kitlerinin yasaklanmasından sonra patlamayı bekleyen bir başka saatli bomba. Böyle bir virüs yok.”

Ekрана bakan Travis, Richardson’ın tavrıyla şevklendi; adam bu iğrenç komplodan dolayı mutlu değil gibiydi. *Aferin ona. Nihayet vicdanlı biri çıktı.*

“Ne dediniz?” dedi Başkan Yardımcısı Cooke.

Richardson açıkladı. “HIV diye bir şey yok. Bunu sözde keşfeden adam, Robert Gallo, bilim dolandırıcılığı suçuyla mahkemeye verildi. Bakın, bir virüsün var olduğunu söyleyebilmek için virüsün resmini çekebilmeniz gerekir ki tanımlama için listelensin. Şu ana kadar HIV ve AIDS arasında bir bağlantının olduğunu kanıtlayan hiçbir bilimsel bildiri olmadı.”

“Ama ben HIV virüsünün resimlerini görd...”

“Medyaya yutturulan sanatçı izlenimleri,” dedi Richardson. “HIV testi basitçe bir T hücresi sayımı. Eğer bağışıklık sisteminiz çökmüşse bir gün HIV pozitif, daha iyi hissettiğiniz bir sonraki gün negatif çıkabilirsiniz. İşte bu sebeple AGİD o test kitlerini yasaklamak zorunda kaldı. Elbette AIDS’ten pek çok insan sürekli ölüyor; ama AIDS, zayıf bağışıklık sisteminden dolayı ortaya çıkan tüm hastalıklar için kullandığımız genel bir terim. Üçüncü Dünya ülkelerinde bu hastalığın çok yaygın görülmesinin sebebi yanlış beslenme. Ayrıca AIDS, viral patojenlerin tanımlanması konusunda tıbbın en önemli iki ölçütünü karşılamıyor: Koch önermeleri ve Farr Kanunu. İnsanların AIDS ve HIV’den ölmelerinin en büyük sebebi, hastalıkla savaşmaları için kendilerine verilen ilaç kokteyli.”

Travis Leblanc’a, duyduklarına inanamayarak baktı. “Ah... evet, bu disketin neden bazılarının uykularını kaçırdığını şimdi anlayabiliyorum,” dedi.

“Yani HIV AIDS’in sebebi değil mi?” diye sordu Cooke.

“Eğer öyle olsaydı, AIDS olan binlerce insan nasıl HIV negatif çıkabilirdi? HIV pozitif doğan bebeklerin yüzde 87’si, on sekiz ay sonra hiç tedavi *görmeksizin* nasıl negatif çıkabilirdi?” dedi Richardson.

“Beyler, lütfen asıl konumuza dönebilir miyiz?” dedi beyaz saçlı adam, sıradaki kurbanına doğru dönerek: Ulusal Kanser Enstitüsü Başkanı’na.

“Crenshaw, UKE’de bir sorunumuz var, öyle değil mi? Sizin de sızdıran bir geminiz var gibi görünüyor ve 1994’teki Tamoxifen davası skandallarından sonra buna hiç ihtiyacınız yok.”

“Tamoxifen davaları mı?” dedi Cooke.

“Evet,” diye cevapladı beyaz saçlı adam. “Her şeyi tam anlamıyla mahvettiler – o zamanki müdür bile istifa etmeye zorlandı. UKE İngilizleri, ilacın hiçbir faydası olmadığını ve aslında kanserojen olduğunu kanıtlayan İtalyan bilim insanlarını kontrol edemedi. Ama bu çok kötü değil. UKE ilaç araştırmaları için vergi mükellefi fonu alır ve sonra da patentleri ilaç şirketlerine verir. Taxol ortak girişimi, daha fazla görmek isteyeceğim türden bir işbirliği örneği ama şu anda sizin eski müdürlerinizden biri – Dr. Dean Burk – UKE’nin en çok konuşan eleştirmenlerinden biri ve bir Leatril taraftarı!”

“Evet, ama benim yapabileceğim bir şey y...”

Daha fazla karşı düşünceye izin verilmedi. Beyaz saçlı adam kâğıtların arasına gömüldü. “Sizin Dr. Burk’ünüz alenen, ‘Leatril akciğer kanseri de dahil olmak üzere pek çok kanser türünde işe yarıyor ve ayrıca kesinlikle zehirli değil’ demiş. Böyle şeyler unutulmaz biliyorsunuz, özellikle de doktor fazlasıyla nitelikliyse. Ayrıca ‘tüm kanıtlara rağmen... Amerikan Kanser Enstitüsü, hatta Ulusal Kanser Enstitüsü’ndeki yetkililer insanlara, her dört kanser

vakasından birinin ‘tedavi edildiğini’ ya da ‘kontrol altına alındığını’ söylemeye devam ediyor. ‘Geleneksel beş yıllık yaşam süresi açısından sistematik ve metastatik kanser kontrol oranı yirmide birden fazla değilken böylesi bir demec fazlasıyla yanıltıcı’ dediği de kaydedilmiş. Bu da beni şu noktaya getiriyor: tedavilerin faydalılığını ölçmek için neden hâlâ beş yıllık süreyi kullanıyorsunuz?”

“Bunu değiştirebiliriz,” dedi Crenshaw.

“Beş yıllık süre mi?” diye sordu Cooke.

Crenshaw açıkladı. “Eğer tedaviden sonra hastalık beş yıl süreyle tekrar etmezse, kanser hastasının iyileştiğini söyleriz. Eğer altı yıl sonra kansere yakalanırsa, istatistiklerimizi korumak için bunun yeni bir kanser olduğunu söylemimize izin verilir. Biz bunu üç yıla da düşürebiliriz?”

“Rakamlarınıza mutlaka yardımı dokunur, öyle değil mi?” diye öneride bulundu moderatör zorla, Amerikan Kanser Derneği başkanı Peter Morwitz’e doğru dönerek.

“Bay Morwitz, AKD bir hayır kuruluşu; bu yüzden bazı ilkeler altında işlemek zorunda – zıt düşüğünüz ve bizi utandırdığınız ilkeler. Siyasi lobiciliğe hiç para harcamanız gerekiyor ama on milyonlar harcadınız. Bunu bize bırakın! Siz şeffafsınız. Şu Dr. Dean Burk herkesin önünde sizi ‘alçaklar gibi yalan söylemekle’ itham etti; ki bu da ‘yeteri kadar erken teşhis edilirse göğüs kanserinin yüzde 100 oranında tedavi edilebildiği’ gibi abartılı ifadelerde bulunduğunuzda hiç şaşırtıcı değil. Bir de şu fon sorunu var: aldığınız bağışların sadece yüzde 5’i kanser hastalarına gidiyor; kalan kısmıyla maaşları ve sabit giderleri ödüyorsunuz. Dedğim gibi, siz şeffafsınız ve açıkladığınız o rakamlarla daha yaratıcı olmanın bir yolunu bulmalısınız.”

Morwitz başıyla onayladı.

“Yuvalarınızı düzene sokun beyler, hem de ilk iş olarak. Artık rakiplerden gelen büyük tehditlere bakalım. Önerileriniz var mı?”

“Bu Leatril doktorları yüzünden daha önce hiç olmadığı kadar yara alıyoruz,” dedi Maston, AGİD’in başkanı. Kayısı çekirdeği gibi gıda desteği satan insanlar bunun kanseri tedavi ettiğini, önlediğini, teşhis ettiğini ya da bütün hastalıkları iyileştirdiğini doğrudan söyleyemiyorlar ama yine de bunun bir yolunu buluyorlar. Daha sert yasalara ihtiyacımız var.”

“Kayısı çekirdekleri mi?” diye sordu Cooke.

“Evet, içlerinde Leatril var,” dedi Maston.

“Ah, anladım.”

“Evet,” dedi beyaz saçlı adam. “İşte siyanür tehdidi tam da bu yüzden var. Kullanın!”

Maston başıyla onayladı. “Kullanıyoruz ve çoğunlukla işe yarıyor – sadece kayısı çekirdeğinde siyanür olduğunu söylüyorsunuz; insanlar da bunun zehirli olduğu sonucunu çıkarıyor ve bir daha yanına yaklaşıyor.”

“O zaman bunu daha da fazlalaştırın! Kayısı çekirdeklerinden dolayı siyanür zehirlenmelerinin olduğuyla ilgili basında daha çok haber duymalıyız,” dedi moderatör.

“Bizim yararımıza bir şey var,” dedi Maston. “Leatrilcileri, mucize ilaçlar sunan diğer laklakçılarla aynı kefeye koymak çok kolay. Ama bir aktara silahla girip de raflardaki bütün kayısı çekirdeklerini indirmek ajans açısından hoş olmuyor...”

“Ama Leatril işe yaramıyorsa neden endişeleniyorlar ki?” diye sordu Başkan Yardımcısı.

Odayı sessizlik kapladı. Yavaş geçen bir sekiz saniye sonra beyaz saçlı adam konuştu. “Leatrilin işe yaradığına dair kesin kanıtlar mevcut.” Söylediği şeyin oturmasını bekledi. “Ama bu işte para yok...”

“Ya siyanür salgılayan ilaçlar?” diye sordu ATB’nin başkanı.

“Bir saniye,” diye araya girdi Başkan Yardımcısı. “Siyanür mü? Neden siyanür salgılayan ilaçlar isteyesisiz ki?”

Beyaz saçlı adam konuşmanın kontrolünü tekrar ele geçirdi. “Leatrilin başarılı olmasının sebebi içindeki siyanür. Aynı şeyi yapan patentli bir ilaç üretmeye çalışıyoruz ama henüz güvenli bir siyanür çözme mekanizması geliştiremedik – deney fareleri neredeyse her seferinde ölüyor – ama umudumuzu kaybetmedik. Araştırma merkezleri yapmak istediğimiz şeye olumlu yaklaşıyor ve genellikle olumlu sonuçlar geliyor. Kaz gelecek yerden tavuk esirgemezler. Üniversiteler de işbirliğine sıcak bakıyor: hibeyi garantilemek için sansasyonel buluşlar ortaya çıkarmak üniversitelerde bir kural.”

“Ama insanlar giderek şüpheli oluyor,” dedi Maston. “İnternet yeni bir kapı açıyor. Amerikalılar binlerce insanın, dünyanın çeşitli ülkelerindeki Leatril kliniklerinde yasal şekillerde gayet güzel tedavi edildiğini görüyor; bunların pek çoğu da İsviçre, Almanya gibi batı ülkeleri...”

“O kadar emin olma,” dedi yetkili adam. “Amerikalılar hâlâ tecrit edilmiş bir hayat sürüyorlar. Büyük bir çoğunluğunun pasaportu bile yok ve kendi sınırları dışında var olan her şeyden tiksiniyorlar. Kampanyanızda bir adım ileri gidip insanları doğal ilaçlar konusunda uyarmayı ve gıda takviyelerini yanlış şekillerde pazarlayanlara daha fazla baskın yapılmasını öneririm.”

“Kemoterapinin yerini alacak bir şeye ihtiyacımız var,” dedi Maston, beyaz saçlı adamı suçlamak ister gibiydi. “Çok eskidi ve Leatrilcilerle yarışmak için ihtiyacımız olan sonuçları vermiyor. Gerçek şu ki kemoterapi bir katil. Kanserle savaşmak için gereken hücreleri bile öldürüyor. Tanrı aşkına, kemoterapi hardal gazından üretiliyor...”

“Evet, ve dediğim gibi, siyanür salgılayan ilaçlar üzerinde çalışıyoruz. Ve o zamana kadar...”

“İşe yaramayacak,” dedi ATB başkanı Richardson. İsyankâr ses tonu, Maston’un şikâyetiyle daha da güçlenmişti. “Leatrilin salgılama mekanizması kopyalanamaz ve

doktorlarımız siyanür içerdği bilinen bir ilaçla çıkagelirse, siyanürün kanseri tedavi etmediğine dair tüm çabalarımızla çelişmiş olacağız. Bu Leatrilcilerin işine yarayacak!”

“Kanserin tedavisi yok,” dedi moderatör. “Sadece yaşam oranları var. Siyanür salgılayan ilaçlar, üzerinde çalıştığımız şeylerden sadece biri. Şimdi, kampanyalarınızda elemeniz gereken bir bilgi vereceğim: Leatril kliniklerine giden çoğu insanın, buna en son çare olarak başvurdukları görülüyor; yani kanser çok ilerlediğinde. Bu, Leatril kliniklerinin yaşam oranlarını yüzde 15’e çekiyor çünkü Leatril tedavisine başlandığında kanser en ileri seviyeye gelmiş oluyor.”

“Ama yine de, kanserin o aşamasında uygulanan kemoterapi tedavisinden yüz kere daha fazla etki gösteriyor,” diye cevap verdi Maston.

Beyaz saçlı adam odanın kontrolünü kaybediyor ve tekrar otoritesini geri kazanması gerekiyor gibiydi. “Beyler, burada hiç sorun çözümüyoruz. Şimdi, sanırım bu aşamada kemoterapiden ziyade Leatril gözden düşürmemizin daha faydalı olacağı konusunda hepimiz hem fikirizdir.”

“Bu süreçte Leatril çok fazla dikkat çekmediğimiz sürece. Reklamın kötüsü olmaz,” dedi Maston.

“Kesinlikle. Bir denge olmalı,” diye cevapladı yeniden odanın kontrolünü ele alan beyaz saçlı adam. “Korku, duygularımızın bam teli beyler. Dünyayı korku döndürüyor. TV kanalları ve gazeteler bu sayede işliyor, nüfus bununla kontrol ediliyor ve insanlar bunun yüzünden hükümet ve kurumlara yardım ediyor. Ve tabii ki bizimki gibi ortaklıklar daha fazla ürün satıyor ve başarılı oluyor. Toplum düzeninin temelinde bu var – korku. AGİD’e geri dönecek olursak Maston, bu senin ihtisas alanında. İnsanları ibret olsun diye cezalandırmalısın. Kayısı çekirdeği pazarlama ilkelerinin güncel durumunu söyleyebilir misin?”

“Tüm gıda takviyeleriyle aynı. Bir hastalığı engellediğini, tedavi ettiğini, teşhis ettiğini ya da iyileştirdiğini söyleyemezsiniz. Ancak takviyelerin, hastalığın semptomlarını yok ettiğini söyleyerek bir nevi bunu yapıyorlar.”

“Örneğin?”

“Kanser, doğal bir takviyeyle tedavi edilebilen tek hastalık değil. Böyle pek çok hastalık var. Ama sorunuza cevap verecek olursak birisi diyabet için bir takviye pazarlıyorsa, kan şekerini düzenlediğini söyleyerek reklamını yapıyor.”

“Ah, buna bir son vermek zorundayız,” dedi beyaz saçlı adam.

“Katılıyorum,” dedi Maston, ve ikisi birden görev bilinciyle not almakta olan Başkan Cooke’a baktı.

“Peki birisi bu kurallara uymazsa ne olur?” diye sordu moderatör.

“Malvarlığına el konur ve hakkında soruşturma açarız. Hapse bile girebilirler,” dedi Maston.

“Güzel. Peki ama ya bu iddiaları doğrulayan bilimsel kanıtlar mevcutsa?”

“Fark etmez. Yine de yasaya aykırı hareket etmiş olurlar.”

“Harika. Bu sahte satıcıların, bizim burada iş yapmaya çalıştığımızı bilmeleri gerekiyor. Daha fazla tutuklama olmasını, daha fazla işletmenin kapanmasını, gıda takviyesi kaçakçılığının daha fazla durdurulmasını istiyorum ve...”

“Sorun şu ki Leatril haklı olarak *vitamin* sayılıyor. B17 vitamini olduğu belirlendi,” dedi Richardson.

“Evet, ama gerçekten vitamin mi?” diye sordu Crenshaw.

“Evet. Aslında bir nitrilosit, yani bir bileşim. Bir besinin içinde bulunuyor, dolayısıyla kendisi bir besin değil. Bir ilaç olarak da sınıflandırılmaz çünkü zehirli değil ve suda çözünebilir. Bir vitamin. Bu vitamin B-kompleksinde bulunuyor.”

“O zaman vitaminleri de bu işe dahil etmeliyiz,” dedi yetkili adam. Bunun için de yasalarımız olduğunu sanıyordum. İnsanlar bunları eczanelerden kendileri alamamalı. Doktorlar reçetelendirmeli.”

Başkan Yardımcısı Cooke konuştu. “Korkarım bu çok büyük tepki gördü. Gıda takviyesi endüstrisinin kendine ait bir lobisi var; bu yüzden bence başka yoldan saldırsak iyi ederiz. Leatrilin nasıl işe yaradığını konuşacağız demiştiniz?”

“Bu sadece bir teori, ama oldukça mantıklı,” dedi Richardson. “Östrojen iki cinsiyette de bulunan bir hormon ve birisi hasta olduğunda ya da bir travma geçirdiğinde, belki de hasar görmüş hücrelerin yerini almaları için yeni hücreler yaratmak üzere bir stimülatör ya da katalizör görevi görerek vücutta fazla miktarlarda bulunuyor. Kesin olan şu ki vücuttaki normal hücreler östrojen hormonuyla karşılaştığında, rahimde döllenmiş bir yumurta gibi ürüyorlar. Eğer iyileşme tamamlandıktan sonra iyileştirme mekanizması işlemeye devam ederse kanser oluşuyor. Kanser neden oluştuğunu düşünürseniz – sigara içme, kanserojen maddeler ya da dokuya zarar veren herhangi bir şey – vücudun bu iyileştirme mekanizması anlamlı hale geliyor. Östrojenin oynadığı rol, doğum kontrol haplarının taşıdığı risklerle açık durumda. Hap kullanan bir kadının kansere yakalanma ihtimali üç kat daha fazla.”

Richardson bir yudum su içti ve konuşmaya devam etti. “Her neyse, kanser oluştuğunda vücudun doğal tepkisi etkilenmiş bölgeye, orayı tıkamak için daha fazla yeni hücre gönderiyor; böylece o bölgede yumru oluşuyor: yani tümör. Eğer vücut başarılı olursa tümör iyi huylu oluyor; olamazsa kanser oluşuyor. Tümörde çok az sayıda kanser hücresi olmasının ve bence tedavide başarıya ulaşmamızın ölçütünün tümörü küçültmemiz olmasının sebebi de bu. Sorunun kökenine inmiyoruz. Tümör sadece bir semptom.

Eğer tüm bu teoriyi düşünürseniz bağışıklık sistemimizin kanserle mücadele etmede neden bu kadar az başarıya ulaştığını anlayabilirsiniz. Kanser bizim kendi vücudumuzun bir sonucu; bu yüzden sistem onu bir yabancı olarak görmüyor. Ne kadar ironik ki kanser iyileşme sürecinin bir parçası.”

“Ama bu sadece bir teori,” dedi UKE’den Crenshaw.

“Gerçekler ortada,” dedi Richardson. “Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, kanserle ilgili tüm bildiklerimizle uyuşan bir teori.”

“Lütfen devam edin,” dedi Başkan Yardımcısı Cooke.

Richardson da devam etti. “Leatril aslında saf B17’den, yani nitrilositinden başka bir şey değil. B17 molekülü iki kısım glikoz içeriyor, birbirine geçmiş benzaldehit ve siyanür. Sadece bir madde bu molekülü çözebilir: Beta-glükosidaz adındaki bir enzim. Beta-glükosidaz kanserli hücre hariç vücudun hiçbir yerinde bulunmuyor; bu yüzden siyanür B17 molekülünden sadece kanser hücresinde ayrılıyor. Rodanez adında başka bir enzim siyanürü etkisiz hale getirerek siyanürün toksik etkisine karşı koyuyor. Rodanez kanser hücreleri dışında vücudun her yerinde bulunuyor. Sonuç olarak kanser hücresi öldürülüyor.”

“Ama yetersiz beslenmeden dolayı oluşmuşsa,” dedi Crenshaw. “Neden Batıdaki benzerleriyle karşılaştırıldığında Üçüncü Dünya ülkelerinde kanser yok? Çünkü oralarda bizde olan kanserojenler, kirlilik ve benzeri yok.”

Richardson cevap verdi. “Bu önemli bir konu ama sadece kanserojenin sebep olduğunu düşünürsek hayatı boyunca sigara içmemiş ve kirlilik olmayan yerlerde yaşamış birisinin akciğer kanserine yakalanmasını nasıl açıklarsın? Ayrıca B17 kayısı çekirdeklerinde bol miktarda bulunuyor ama ayrıca Üçüncü Dünya besinleri de diyebileceğimiz fısıktık, dut, böğürtlen gibi besinlerde bulunuyor...”

“Pekâlâ beyler, Leatrilcilerin düşüncüleri böyle; yani bizim alt etmek zorunda olduğumuz düşünceler,” dedi beyaz saçlı moderatör, Richardson’ın Leatrili savunmasına sinir olarak. “Önerisi olan?”

Crenshaw bir öneride bulundu. “Klinik testlerle tartışmayı sonsuza kadar bitirebiliriz. Tabii ki bu testleri biz yürüteceğiz.”

“Sloan Kettering yenilgisinden sonra mı?” dedi Richardson.

“Anladığım kadarıyla Leatrilin başarısı dozuna bağlı – ne çok az, ne çok fazla. Sloan Kettering de Sugiura’nın sonuçlarını bu şekilde itibarsızlaştırdı,” diye cevapladı Crenshaw.

Tam o anda Travis’in Apollo Dosyası’nın iğrenç gerçeklerini seyretmesi, bir başka iğrenç olayla bölündü.

96. BÖLÜM

Tanıdık bir ses duyuldu: “Ölmemiş olmanın tek sebebi...”

“Ne...” dedi Travis, Leblanc’la birlikte sesin nerden geldiğini anlamak için arkasını dönerken.

Donup kaldılar.

Sonia.

Leblanc’ın silahını onlara doğrultmuştu. “Şu anda ölmemiş olmanın tek sebebi, seni sadece gerekirse öldürecek olmamdı. Bilgisayarı kapatın, disketi içinde bırakın ve bilgisayar tezgâhın üstüne koyun.”

“Beni kullandın,” dedi Travis.

Sonia bir el ateş ederek ciddi olduğunu belirtti. Bir kurşun Leblanc ve Travis’in arasından geçip duvara saplandı. Namludan dumanlar çıktı. “Kelepçelerin anahtarlarını da istiyorum.”

“İşte.” Leblanc söyleneni yaptı. Bilgisayarın fişini çekti, anahtarlarla birlikte tezgâhın üstüne koydu.

Sonia, silahını hâlâ onlara doğrultulmuş bir şekilde tezgâhın üstündeki anahtarları ve bilgisayarı aldı. “Geldiğim Dodge araba etkisiz hale getirildi. Diğer arabayı alıyorum, yani beni takip edemezsiniz – peşimi bırak Dan.” Travis’in adını söylerken yüzündeki soğuk ifade yumuşamıştı.

Kelepçelerini çıkardı ve ikisine doğru fırlattı. “Takın şunları. Her biriniz birini,” dedi.

Söyleneni yaptılar. “Şimdi diz çökün ve yüzünüzü duvara dönün.” Tuhaf bir şekilde Sonia’nın emirlerini yerine getirdiler. Travis, hayatının birdenbire nasıl bir filme dönüştüğüne şaşırırdı.

Oda birkaç saniye boyunca sessizliğe gömüldü.

Kapının önündeki yoldan motor sesi duyuldu. “Gitti!” diye bağırdı Leblanc, Travis’le birlikte ayağa kalkarak. Kelepçe Travis’in canını çok yakmıştı.

“Arrgghh! Evet ama...”

“Benimle gel!” dedi Leblanc. Arka kapıya gitti, oradan da avluya çıktı.

“Ne? Nereye gidiyoruz?”

“Babamın arabası garajda, çabuk ol!” Gün ışığına çıktılar ve Leblanc, Travis’i de peşinden sürükleyerek koşmaya başladı. İki adam da, birbirlerini sürüklememek için kelepçeli kollarını düz tutuyordu.

Leblanc garajın ahşap kapılarını açtı. Neredeyse menteşeleri kıracaklardı.

Araba eskidi ama hızlı görünüyordu.

Leblanc, Travis’i yolcu koltuğundan içeri çekti ve kendisi Stingray Z06’nın şoför koltuğuna geçti.

Leblanc güneşliği indirdi ve boş eline anahtarlar düş-tü. “Düz vites. Vitesi değiştirebilmem için elini benimkinin üzerine koyman gerekiyor. Sakin ol,” dedi Leblanc ve anahtarı döndürdü.

Arabanın çalışma sesi, uyuyan ve sertçe uyandırılan bir devin sesine benziyordu. Travis sol elinin, vitesi takmak için öne gittiğini hissetti ve Stingay bulunduğu yerden avluya, oradan da yola fırladı.

Asfalta çıktığında Leblanc durdu ve iki tarafına baktı. Yarışa hazır V8 motoru sabırsızlıkla guruldadı.

Siyah Mustang’den bir iz yoktu.

“Şehir içine!” diye bağırdı Leblanc ve Sonia’nın gidebileceği en mantıklı yöne doğru hızla ilerledi.

97. BÖLÜM

Dallas saha ofisi sorgu odasının kapıları kırılırcasına açıldı ve Green dışarı çıktı. “Bana bir araba hazırlayın!” Helen Vanderbilt arkada oturmuş ağlıyordu.

“Derhal efendim,” diye karşılık verdi Slater. “Sadece biz mi olacağız?”

“Sadece biz olacağız! Kıpırda!”

Green ve Slater asansörden fırladı ve siyah Chevy Suburban’a doğru koşmaya başladı.

“1107 Eyston Drive’a. *Çabuk!*” Slater hızlanırken Green koltuğuna yapıştı; tekerlerin ciyaklamaları yer altı otoparkında yankılanıyordu.

Güvenlik kapısı yükseldi ve Green’in arabası gün ışığına çıkarak Leblanc’ın kayıt dışı evine doğru yönlendi.

Green kendisi ve şoförü arasındaki siyah cam bölmenin kapalı olduğundan emin oldu. Sol kolunu ağzına götürdü.

“Phoenix, duyuyor musun?”

Cevabı anlaması zordu: Yabancı aksan, ancak bir helikoptere ait olabilecek bir sese karışıyordu.

“Ben Phoenix.”

“1107 Eyston Drive – tekrar ediyorum, 1107 Eyston Drive.”

“Anlaşıldı.”

“Orada!” diye bağırdı Leblanc, kendi eliyle birlikte Travis’inkini de ikinci vites geçmek için geri çekerken. Motorun sesi yükseldi ve Travis Leblanc’ın baktığı yere baktı.

Kırmızı kaportanın üzerinde bir Mustang'in üçlü arkâ lambalarını gördü: yeni, siyah bir Mustang'in.

Sonia'nın sadece birkaç saniye gerisindeydiler – Sting-rayarı kapatmıştı. Ama her şeyden önemlisi Gizli Servis'in Leblanc'ta yarattığı altıncı his çok işlerine yaramıştı.

“Onu görüyorum!” dedi Travis.

Dallas şehir içine doğru uçarcasına ilerlediler. Trafik yoğunlaşıyor, gölgeler uzuyordu.

Ara kapanıyordu.

Yaklaştık, yaklaştık. Çok da yaklaşamadık.

Bu kesinlikle Sonia'ydı. Plakayı görebiliyorlardı.

“Arkasında olduğumuzu bilmemeli,” dedi Sonia.

Ama Sonia'yla geçirdiği deneyimlerden sonra Travis'in içinden bir ses, bunun o kadar da kolay olmayacağını söylüyordu. Boştaki eliyle emniyet kemerine uzandı ve kendisini bağladı.

Sonia sağa döndü.

Sonra bir daha. Sonra bir daha.

Sadece sağa dönüp duruyordu.

“Ne yapıyor? Daireler çizip duruyoruz...”

“Ah, *lanet olsun*,” dedi Leblanc, hatasını fark ederek.

“Ne oldu?” diye sordu Travis, ama sorusuna anında cevap aldı.

Mustang, egzoz borusundan kahverengi dumanlar saçarak hızlandı.

Leblanc, Travis'in elini ikinci vitese doğru çekerek onu takip etti. Motor cayırdadı ve Leblanc da onunla birlikte bağırdı.

“Üzerimize geliyor. Sıkı tutun, bu biraz sert olacak!”

FBI helikopteri Dallas semalarında süzülürken gözlüklerinin üzerine takılmış güneş gözlükleriyle Reese pilotun yanına gitti. Birlikte uçtuğu ajanların hepsi, sadece onun

talimatlarını yerine getirmeleri gerektiğini biliyordu. Pilotundan başka arkada oturan siyah savaş kıyafetleri giymiş ve cephane taşıyan iki ajan vardı.

Şu ana kadar Reese'in gözleri Green'in siyah Suburban'ı üzerinde olmuştu. Ama şimdi dikkatini başka bir şey çekmişti; aynı uçuş rotasında *başka bir* helikopter daha var gibiydi.

"Oradaki helikopter," diye bağırdı Reese interkomundan, pilota bakarak. "Gizli Servis mi?"

"Hayır efendim, sivil – sivil bir helikopter."

Reese bu helikoptere bakmak için gözlüklerini kaldırdı. "Çok tuhaf."

Sonra sivil helikopter Dallas yakınlarındaki bir yaşam alanının üstünde gezinmeye başladı.

"Üzerinde beklediği caddenin adı ne?" diye sordu Reese.

Pilot GPS'ini kontrol ederken bir süre duraksadı.

"Eyston Drive efendim. Ayrıca takip ettiğimiz araç da oraya gidiyor gibi görünüyor," dedi Green'in Suburban'ını işaret ederek.

"Tamam, bu adamların bizi görmesini istemiyorum. Onları görebileceğimiz şekilde rasgele uçuş yap. Başka bir şey yapıyormuşuz gibi görün."

"Nasıl yani efendim?"

"Ne bileyim lanet olası – rahat uç işte. Sanki bir televizyon kanalıymışız gibi falan. Mesafeyi koru."

Yanmış benzin ve lastiğin keskin kokusu Travis'in burnun deliklerine dolarken sarsıldı ve Leblanc'ın vites değiştirmesiyle eli öne gitti.

Stingray Sonia'nın peşinden Dallas şehir içine daldı ve arayı 30 metreye indirdi. Travis yan aynadan Sonia'nın yüzünü görebiliyordu, o kadar yakındı.

“Bizim arabamız daha hızlı!” diye bağırdı Leblanc, kararlı bir gülümsemeyle.

“Evet,” dedi Travis, gözleri korkudan büyümüş halde. Yoldaki hafif trafikten kaçmak için hafifçe yana kırmışlardı ama Travis için bu bile yetti.

Sonia freni kökledi ve Mustang’i 180 derece döndürdü.

Leblanc ciyaklayan tekerlerden çıkan dumanın yanından geçmişti.

Leblanc arabasını Sonia’ninkine benzer şekilde döndürürken Stingray’ın arka tekerleri titredi. Travis nefesini tutup verdi; araba tepetaklak olacaktı gibi geldi. Travis yan aynadan bakınca duman gördü ve Leblanc’a baktı. Leblanc ne yaptığını biliyordu ve araba tekrar yolunu buldu. Travis tek yön yolda karşıdan gelen arabaları gördüğünde dehşete düştü.

Travis elinin ikinci vitese geçtiğini hissetti; motor homurdandı ve Stingray bir roket gibi ileri fırladı.

Ara tekrar kapanıyordu.

Sonia gelen trafiğin içinde manevra yaptı. Arabalar dehşet içinde direksiyonlarını kırdı, farlarını yakıp söndürdü ve kornaya bastı ama onlar onun yolunda sadece birer engeldiler. Arabalar ondan kaçmak için direksiyon kırdıklarında arkasından kırmızı bir Stingray’ın geldiğini gördüler.

Leblanc gelen şoförlerin ne yapacağını iyi kestiriyordu. Gaza daha sıkı bastı ve bir motosikleti sıyrıp geçti. Travis adamın yüzündeki korkuyu gördü. Ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonia aniden sağa, bir yan yola kırdı. Mustang’in arka tarafı bu dönüşün şokuyla kaydı ama dar yolda hızlanırken Sonia arabayı ustalıkla düzeltti.

Sonia tekrar sağa, sonra da sola döndü.

Yayalar çığlık atarak ve bağırarak sırtlarını park halindeki arabalara, sokak lambalarına, tabelalara, bulabildikleri her şeye yapıştırıyor ve saklanmaya çalışıyorlardı.

“Düz yolda onu geçeceğimizi biliyor!” diye bağırdı Leblanc.

“Sürekli dönerek bizi yavaşlatmaya çalışıyor!” Leblanc sesli düşünüyor gibiydi. Travis’in yapabildiği tek şeyse önünde olan biteni izlemek ve boş koluyla sıkı sıkı tutunmaktı. Bir yol ayrımına gelmişlerdi. Sonia sola döndü. Leblanc sağa.

“Bu yol daha kısa ve birkaç yüz metre sonra o yolla birleşiyor!” dedi Leblanc. Travis haklı olmasını umdu – Sonia’dan hiç iz olmayan bir yolda ilerliyorlardı.

Yavaş giden bir araçtan kurtulmak için yana kırdılar. Yanından geçerken Travis arabanın korna çaldığını duydu.

Yol sola kıvrılıyordu. “İşte burası!” dedi Leblanc.

Travis kendine sarıldı.

Leblanc tekrar yönünü düzeltti ve tekrar Sonia’nın gittiği yoldaydılar. Leblanc arayı kapatmayı ummuştu ama ortalıklarda görünmüyordu.

“Hiçbir iz yok! Hayır! Başka gidecek yol yoktu...” Leblanc’ın konuşması, arabanın arka tarafından gelen bir gürültüyle bölündü ve ikisinin de kafası öne fırladı. Stingray kontrolünü kaybetti. Leblanc yoldan çıkan arabayı boş eliyle doğrultmaya çalışırken Travis de yan aynadan bakmak için döndü.

Siyah bir Mustang gördü: kızgın farları tam ona bakıyordu. Artık Sonia’nın önündeydiler ve onları yoldan çıkarmaya çalışıyordu.

Ava giden avlanmıştı.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı Leblanc, hâlâ daha Sonia’nın Mustang’inin burnundan kurtulmaya çalışırken.

Leblanc alt dudağını ısırarak frenlere asıldı. Sonra frenleri yine serbest bıraktı. Sonia sola kırdı ve onların yanından geçti.

İkinci vites geçiş kırmızı roket yine Mustang’in peşine düştü.

Travis yaklaşan polis sirenleri duyuyordu ve yan aynasından bakınca yanıp sönen mavi ışıklar gördü.

Green Leblanc'ın boş dairesinden çıktı ve Chevy arabasına geri döndü. "Evin etrafına hemen bir ekip çağır – ben dönene kadar kimse gelip gitmeyecek!"

"Anlaşıldı efendim," dedi Slater, sürücü koltuğundan.

Green bölmeyi kapadı. Koluna konuşmak üzereyken cep telefonu çaldı.

"Efendim, ben Dallas ofisinden Gomez."

"Ne var Gomez?"

"Travis için müzeye bırakılan not: gitmiş. Belli ki Vanderbilt'in yardımcısı – Angela Postales diye biri – onu ona vermiş. Ajanlarımız onu sorguluyordu..."

"Travis'e mi? Emin misin?" *İnanılmaz.*

"Evet efendim. Ayrıca Dallas'taki trafik ve tuhaf şeyler hakkında bil..."

"Evet, evet. Ne oldu?"

"Dallas Emniyeti şehir içindeki iki aracın peşindeler: 2006 model siyah bir Ford Mustang GT ve 1963 model kırmızı bir Stingray Z6. Anlaşılan o ki ortalığı mahvediyorlar ve en son kuzeye giderken görüldüler..."

"Kayıtlar?"

"Stingray, Clinton Leblanc ismine kayıtlı; Mustang için de çalıntı ihbarı yapılmış."

Green telefonu kapattı. İhtiyacı olan her şeyi duymuştu. Siyah cam bölmeyi indirdi.

"Dallas polis radyosuna gir ve beni şehir içindeki o takibin oraya götür. Hemen!"

Green bölmeyi kaldırıp koluna konuşurken Suburban da harekete geçti.

"Phoenix?"

"Ben Phoenix."

“Polisler şehir içinde kırmızı bir Stingray ve siyah bir Mustang’in peşindeymiş – öncelikli hedefimiz kırmızı Stingray!”

“Hem Suburban hem de sivil helikopteri hareket halinde efendim,” dedi Reese’in pilotu.

“Görebiliyorum,” dedi Reese gözlüklerinin arkasından. “İkisini de takip et.”

“Ya biri diğerinden ayrılırsa?”

“Öyle bir şey olursa düşünerüz,” dedi Reese ve arkadaşları adamlara baş parmaklarını kaldırarak işaret yaptı. Onlar da aynı şekilde karşılık verdi. Reese silahını kontrol etti.

FBI helikopteri yörüngesinden çıktı ve Green’in peşinden şehir içine doğru yöneldi.

Yarış devam ediyordu.

Sonia’nın Stingray’dan kurtulma girişimleri şu ana kadar başarılı olamamıştı. Travis’in duyduğu siren sesleri susmuştu ama Dallas polisinin olaya dahil olduğunu biliyordu.

Leblanc direksiyonu kırarak önündeki tırı solladı ama aynı zamanda tır da dönmeye başladı.

“Kahretsin!” Travis gözlerini kapadı ve hiçbir şey fark etmeyeceğini bile bile arkasına yaslandı.

Leblanc direksiyonu kırdı ve gaza bastı, ama çok yakınlardı. Stingray tırın yan tarafına çarptı ve boyası sıyrılmaya başladı. Metal metale sürterek gıcırdadı ve Travis kendi tarafındaki yan aynanın kırıldığını gördü.

Tır şoförü ne olduğunu idrak etti ve durdu. Leblanc, Stingray’i kurtardı ve yine Sonia’nın arkasındaki yerini aldı.

Bir yan yoldan Dallas polisi çıktı ve mavi ışıkları yanıp sönerek Sonia’yla yan yana geldi.

Karşılaşma kısa sürdü. Siyah Mustang bu duruma hiç aldırmaksızın polis aracını yoldan attı ve park halin-

deki bir arabaya çarpmasına sebep oldu. Leblanc enkazın yanından geçti.

“Lanet olsun! Hiçbir yere varamıyoruz. Torpido gözünde bir silah var,” dedi Leblanc. “Onu çıkar.”

“Silah mı? Şaka yapıyorsun herhalde? Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Bir tür...”

“Onu bana ver, ama direksiyonu senin tutman gerekiyor – sakin ol – sadece tekerlerine ateş edeceğim, hepsi bu.”

Travis torpido gözünü açtı. Leblanc babasının silahını bile orada bırakmıştı. Travis silahı iki koltuğun arasındaki bölgeye koydu. “İşte.”

“Teşekkürler. Sadece düz bir yola ihtiyacımız var. Sen sağ elinle direksiyonu tutarsın, ben de sol elimle ateş edeceğim,” dedi Leblanc, Sonia’nın arkasından bir viraj daha alıp hızlanırken.

“Hep sol elinle mi ateş edersin?”

“Hayır.”

“Ben Phoenix. Hedefleri görüyorum – sizi de.”

“Bekle Phoenix!” Cep telefonundan Washington’daki Norman’ı dinliyordu.

“Efendim, Dallas polisi, tam da istediğimiz gibi karşılık verdi. Araçlar durdurulduğu zaman siz gelene kadar suçluları tutacaklar; ama şu anda onları pek de durdurma şansları yok gibi görünüyor.”

Green telefonu kaptı.

“Phoenix?” dedi koluna.

“Buradayım.”

“Hedef durduğunda pozisyon almanı ve menzilin açık olduğunda beni haberdar etmeni istiyorum.”

“Anlaşıldı.”

Green konuşmasını bitirince bölme aşağı indi. “Efendim, hemen önümüzde olmalılar,” dedi Slater.

“Devam et!”

Sonia ilerledi ve Dealey Plaza'ya giden üç bölmeli üst geçide yaklaştı. Yolun tam daraldığı yerde Sonia, yan yana ilerlemekte olan birkaç kamyonun önüne geçti.

“Onu göremiyorum!” diye bağırdı Leblanc.

“Bu işe yaramayacak,” diye haykırdı Travis.

“Kamyonları geçemiyorum. Onu kaybedeceğiz. Sıkı tutun!”

“Ne yapı...”

Leblanc kamyonları geçmek için aralarındaki boşluğa doğru sürdü. Affetmeyen yarış arabası süspansiyonu yüzünden Travis'in başı tavana çarparken elinin vites küçülttüğünü hissetti. Kamyonları geçmişlerdi ama üç bölmeli üst geçide çok yakındılar – bir şerit seçmek durumundaydılar.

Çok geç! Kahretsin!

Dumanlar çıktı. Ve ateş. Önlerindeki siyah Mustang üç bölmeli üst geçidin beton duvarına çarparken çaresizce seyretiler.

Kalın ve siyah duman Stingray'ın içine dolmaya başladı – boğucu dumanlar yüzünden önlerini göremez oldular.

Leblanc direksiyon hakimiyetini kaybetti.

Travis, Stingray'e yerden bir şeyin sertçe vurduğunu, arabanın yan yatarak kalktığını ve havada takla attığını hissetti.

Travis göremiyordu. Leblanc sessizdi – çok sessiz.

Çimenlerin üstünde gibiydiler. Çimenlerin üstünde takla atıyorlardı ve bir şey göremiyordu...

Tak!

Travis'in kafası pencerenin çerçevesine vurdu ve araba, beyaz duvar ve çalıların yanındaki toprak alana gelince sarsıldı.

Her şey bulanıklaştı.

Travis benzin kokusu alıyordu. *Dışarı çıkmak zorundayız!*

Pencereyi çekip açtı ama dışarı kaçarken bileğinde hissettiği acı, ona hâlâ daha Leblanc'la birbirlerine kelepçeli olduklarını hatırlattı.

“Leblanc!”

Hiçbir ses yoktu. Leblanc nefes bile almıyor gibiydi. Yerde yuvarlandılar; kapkara ve yara bere içindeydiler. Travis şiddetle öksürüyordu, Leblanc ise hareketsizdi.

“Bunlar onlar! Tanrım, oradan hiç kimse sağ çıkamaz,” dedi Green, Sonia'nın siyah Mustang'inden çıkan alevlere bakarken. “Şurası!” diye emretti, Dealey Plaza'nın ortasındaki kırmızı Stingray'i işaret ederek. “Phoenix, pozisyon al: kırmızı araba. Hedefimiz o,” diye fısıldadı koluna.

Siyah Suburban, orada yaralı bir hayvan gibi yatan Stingray'in önündeki çimenliğe doğru geldi. Polis henüz orada değildi.

“Slater, benimle gel,” diye emretti Green, Suburban'ın içinden çıkarken silahını kılıfından çıkararak.

“Bölgeden uzaklaşın!” diye bağırdı Green, küçük bir grup izleyiciye. İnsanlar silahını ve armasını gördüler ve uzaklaştılar.

Green ve Slater silahları çekili halde hurdaya yaklaştılar. Green siren seslerinin yaklaştığını duydu. Önemli değildi. Phoenix bu yüzden buradaydı.

“Travis! Leblanc!” diye bağırdı Green, peşinde Slater'la.

“Evet?” diye hırıldadı Travis.

Ses, üst geçidin bir duvarının arkasından geliyordu. Green ve Slater sesin geldiği yöne döndü. Travis bir duvarın dibine çömelmişti ve hâlâ kendisine kelepçeli ve hareketsiz Leblanc'ı bu duvarın arkasına gizlemişti. Travis Leblanc'ın silahını Green'e doğrultmuştu.

Slater nişan aldı ama Green durmasını işaret etti.

“Silahlarınızı indirin yoksa dosyayı asla alamazsınız,” diye blöf yaptı Travis. Silahı tutan eli titriyordu.

“Tamam,” dedi Green ve Slater’ın da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Silahlarını bıraktılar ve ellerini havaya kaldırdılar.

Ama Green daha yakına gitmeye başladı. Travis’e gü-lümsedi. “Dosya güvende mi Travis?”

Yukarıda yerel bir haber helikopteri vardı. İzleyenler geri çekilmiş, aval aval bakıyorlardı. Siren sesleri yaklaşı-yordu.

“Yeteri kadar yaklaştın,” dedi Travis, gerginliğini gizle-meye çalışarak.

“Ateşe hazır,” dedi Phoenix, Green’in kulaklığından.

Green, Travis’i oyalamaya devam etti. “Onda ne oldu-ğunu sanıyorsun ki, hmm?”

Travis sessiz kaldı. Seçeneği kalmamıştı. Green uygun zamanı kolluyor gibiydi. *Ne için?*

Green devam etti. Sorgulayarak. “İnsanların o dosya-yı görmek istediğini mi sanıyorsun? Şurada bizi seyreden insanlara bak. Şu zavallı, basit insanlara bir bak! Kahretsin Travis, yaşamak için canlarını dişlerine takıyorlar, bütün istedikleri istikrar...”

“Peki ya gerçek? Seçenek özgürlüğü?! İnsanlar kendi kararlarını kendileri vermeli,” diye bağırdı Travis, Green’in empoze etmeye çalıştığı adaletsizliğe öfke kusarak.

“Gerçek mi? Özgürlük mü? Senin gibi insanlar özgür-lükten bahsedip dururlar ve benim gibi insanların size bu özgürlüğü veriş şekillerini sorgularlar. Özgürlüğün bir be-del var!”

“Özgürlük senin ya da hükümetin verebileceği bir şey değil. Bu doğuştan bir hak!”

“Öyle mi? Sen de benim gibi biliyorsun ki onlar bir avuç gerizekalı,” dedi kenarda bekleyen kalabalığı işaret

ederek. “Seçenek özgürlüğü gibi karmaşık bir şey onlara teslim edilemez! Tanrım, onlar oy verebildikleri için bile şanslılar – bu bile beni korkutmaya yetiyor!”

Green daha da yaklaştı.

“Belki öyle, belki de değil,” dedi Travis. “Ama sen haklıysan ve gerçekten gerizekalıysalar bile, korunmaya ihtiyaçları var; kullanılmaya ve öldürülm...”

“Travis, insanların elinde tuttuğun şeyi görmek istemeyeceklerini biliyorsun. Yukarı bak Travis. Beni televizyonda mı vuracaksın? Bunu yaparsan ilk sayfa haber *bu* olur, elindeki aptal dosya değil. Vurmak: insanların gerçekten görmek istediği bu!”

“Mevzide ve atışa hazırım,” diye ses geldi Green’in kulaklığından.

Green, Travis’in cevabını kaçırdı; önemsiz olduğundan değil, konuşma bitmişti. Sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Tam o anda Green’in kiralık katili yüksek güçlü tüfeği Travis’e doğrultulmuş şekilde bekliyordu. Green’in koluna söyleyeceği tek bir kelimeyle Travis’in kafası Dealey Plaza’yı kırmızıya boyayacaktı. *Oyun bitti.*

Travis, Green’in tek elini ağzına doğru indirdiğini gördü. *Ne yapıyor?* “Dur! Kıpırdama...”

Green durmadı.

“Ateş,” dedi Green koluna ve kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini bekledi. Green’in ağzı kulaklarına varıyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Green aynı şeyi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle söyledi – bu açıdan Travis yine de söyleneni duyamıyordu. “Ateş, ateş et lanet olası!”

Hiçbir şey olmadı. *Neler ol...*

Travis arkasından bir ses duydu. “FBI! Kıpırdama! Silahını bırak ve ellerini havaya kaldır!”

Travis donup kaldı. Her şey bitmişti. *FBI da mı bu işin içinde?* Silahı bırakıp döndü ve kelepçeli elini mümkün

olduğunca havaya kaldırmaya çalıştı. Orada, tam önünde silahını Travis'e doğrultmuş yapılı, siyah takım elbiseli ve kumral saçlı, burnunun üstünde güneş gözlükleri olan bir adam duruyordu.

Green etrafına baktı ve rahatladı; rozetini gösterdi. "Green, Gizli Servis. FBI mı?"

"Evet efendim. Özel Ajan Reese," dedi, gözlerini Travis'ten ayırmadan rozetini göstererek. Reese, Travis'e doğru yürüdü ve silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Green, bir sonraki adımı atarak konuşmaya devam etti. "Reese, ne kadar rahatladığımı bile..."

Travis'in silahı alındıktan sonra Reese tabancasını Green'e çevirdi.

"Ne yaptığını zannediyorsun Reese?!"

"Dwight Green, tutuklusun."

Sonra Green'in arkasında siyah savaş kıyafetleri içinde bir adam belirdi ve ellerini tutup arkasından kelepçeledi.

"Burada kal," dedi Reese Travis'e.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı Travis, yerde yatan Leblanc'a bakarak.

Sirenler yaklaştı. Dealey Plaza polis araçları ve ambulanslarla doldu. Travis, Reese'in Green'le birlikte çimlerin üzerine yeni iniş yapmış helikoptere doğru yürüdüğünü gördü. Helikopterin arka tarafında siyah savaş kıyafetleri içindeki bir adama kelepçelenmiş uzun boylu, zayıf bir adam vardı.

98. BÖLÜM

“Gidebilecek kadar iyi durumdasınız,” dedi yardımcı hekim, Travis’in yaralarını sardıktan sonra. Ama Travis en büyük yaranın asla iyileşmeyeceğini biliyordu: son üç gündür yaşadığı saldırı. Tecavüze uğramış gibi hissediyordu. Suiistimal edilmiş.

“Teşekkürler,” dedi Travis, yağ – ve kan – lekeli gömleğine bakarak. Başını eğip yere baktı: ağlamaya başlamıştı. Bu rahatlama, sevinç, yorgunluk ve üzüntü karışımı kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Travis gözyaşlarını sildi ve üç bölmeli üst geçidin altındaki yanmış enkaza baktı. İtfaiyeciler yangını söndürmüştü ve hem Sonia’nın hem de Apollo’nun ortadan kaybolduğunu fark etti. Leblanc’ın Stingray’i çekilmişti ve Leblanc Parkland Memorial Hastanesi’ne götürülmüştü.

Travis hâlâ hayattaydı ama başında bekleyen FBI görevlisinden anlaşılabileceği gibi gitmekte serbest değildi.

Travis, Reese’in, önünde durduğu polis aracından kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

“Dr. Travis, nasılsınız?” diye seslendi Reese, yaklaşırken.

“Daha iyi günlerim de olmuştu.” Travis hâlâ daha Reese’in nereden ve neden geldiğini bilmiyordu ama Apollo’yla ilgili hiçbir şeyden bahsetmeyecekti. Travis kimseye güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

“Sizden birkaç soru cevaplamanızı isteyeceğim,” dedi Reese.

“Ben de birkaç soru sormak isterim,” diye karşılık verdi Travis.

“Ne gibi?”

“Green. Neden tutuklandı? Burada neler oluyor?”

“Bu gizli bilgi ve gerçekten bunu söylemek zorunda...”

“Ben de cevap vermek zorunda değilim.” Travis Reese’e öfkeyle baktı. *Yeter artık.*

Reese güneş gözlüklerinin üstünden kaşlarını çattı ve Travis’i kenara çekti. Orada toplanmış olan insan kalabalığı ve acil durum çalışanlarından uzaklaştılar. “Pekâlâ, ama bu konuşma kesinlikle gizli olacak – sorulursa inkâr edeceğim – Ah kahretsin, çoğu zaten her şekilde ortaya çıkacak ama öyle bile olsa, beni anladınız mı?”

“Tamam.”

“Green, görevini kötüye kullanmaktan, haksız tutuklamadan ve yetkili olmadığı bir olay için paralı adam tutmaktan tutuklandı – bu paralı adam eski bir FBI ajanı. Helikopterin arkasındaki adamı gördünüz mü?”

Travis umutlandı. “Ama bütün bunları nasıl öğrendiniz?”

“Bir süredir şüpheleniyorduk, ama Green Washington’da önemli bir insan. Takdir edersiniz ki her zaman tutuklanan türden biri değil. Öncelikle güçlü kanıtlarımız olması gerekiyordu, bu olay da bize bunu sağladı. Pazartesi günü Green, ihtiyacımız olan her şeyi bize vermeye başladı. Tam olarak neden sizin peşinizdeydi?”

Hem iyi hem kötü haber. Reese’in Apollo’dan haberi yok ama benim açıklayacağım şeyler var, ya da belki de yoktur.

“Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu Travis.

Reese, Travis’in soruya soruyla karşılık verdiğini fark edecek kadar tecrübeliydi ama oyunu devam ettirdi. “Sancırım Washington’da Green’le ufak çaplı bir çatışmaya girdiniz?”

Travis cevap vermedi.

“Siz ve Sonia? Her neyse, Green Sonia’nın kimliğini tespit edebilmek için parmak izlerini almış. Sizin kim olduğunuzu zaten biliyordu ama onu bilmiyordu. Gizli

Servis, bu gibi istihbaratlar için CIA veritabanını kullanır. Sonia'nın parmak izleri Langley'ye geldiği an alarmlar çaldı ve CIA FBI'ı bilgilendirmek zorunda kaldı. *Beni.*”

“Neden?”

Reese başını Travis'e daha çok yaklaştırdı ve konuşmadan önce omzunun üstünden arkasına baktı.

“Sonia Leblanc olarak tanıdığınız kız Natasha Yuretsov. Bir süredir peşinde olduğumuz bir SVR ajanı. Bir casus.” Reese bir tepki bekledi.

Travis ifadesini gizlemek için başını eğdi. *Aman Tanrım! Sonia – Natasha – Apollo için gelen bir Rus casusuymuş.*

Kendini toparlayınca başını kaldırdı. “Bu yüzden mi FBI alarmı geçti?”

“Evet. Amerikan topraklarındaki casuslar, FBI'ın yetki alanında: ben Natasha için geldim. Peşinde olduğum kişi o. Green'in de peşindeydim ama ödül kızdı. Gerçi sadece parmak izlerinden dolayı olmadı – CIA eski bir çalışanından geçen Pazartesi Green'in kaçak bir SVR ajanının ortalarda dolaştığından şüphelendiği ve onun yerini tespit etmeye çalışabileceği konusunda bir ihbar almış. Her şey Pazartesi gecesi oldu.”

“Bilgiyi verenin adı neydi?”

“Size söyleyemem Doktor.”

Travis gülümsedi.

Kramer.

Reese döndü ve yanmış Mustang'e baktı. “Natasha'yı, yani *Sonia'yı*, araba çarpana kadar gördünüz mü?”

“Evet – bir dakika hayır – tam olarak değil. Ne demek istiyorsunuz?”

Reese'in ifadesi sertleşti. “Yani, kaza olana kadar onun arkasında mıydınız yoksa kazadan önce onu gözden kaybetmiş miydiniz?”

“Tam kazadan önce gözden kaybettik; ama belki de sadece birkaç saniye önce.”

“Birkaç saniye yeterli,” dedi Reese, kafasını sağa sola sallayıp kaşlarını çatarak. “Kahretsin!”

“Ne demek bu?”

“Enkazdan hiç kimse çıkmadı,” dedi Reese. Travis buna hiç şaşırmadı.

Sonia hayatta. Bu da demek oluyor ki Apollo bir yerlerde sapasağlam duruyor. Kafa karışıklığı ve aldatmaca: klasik Rus istihbarat manevraları.

“Bakın Özel Ajan Reese, size ne kadar yardımım dokunur bilmiyorum – resmen başka birilerinin kavgası içine çekildim. Korkunç bir baş ağrım var ve biraz dinlenmem gerekiyor.”

“Sorun değil, ama hiçbir yere gitmeyin. Size yine de sormam gereken birkaç soru var. Orada adamlarım sizi bir otele yerleştirecek. Yarın sabah konuşuruz.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Travis, mükellef bir yemek, sıcak bir duş ve yumuşak, temiz bir yatak düşüncesiyle.

Hayır. Anne. O gün bugün. Bunu fark eden Travis’in tek istediği bir telefon oldu.

PERŞEMBE

99. BÖLÜM

Alex Adka Büyükelçilikteki ofisinde oturmuş, ahşap masasının üstündeki dosyayı okuyordu. Sadık ajanı bu dosyayı kendisine bizzat sunmuştu. Durumu yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu çünkü bu sefer kendi beklentilerinin bile üzerine çıkmıştı.

“Natasha, ülkene bir kez daha büyük bir hizmette bulundun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Natasha, Adka’nın masasının karşısında oturduğu deri koltuktan.

“Yaraların... biraz daha iyi misin?”

“Sadece birkaç sıyrık. Önemli değil.”

“Gizli Servis’in tam o sırada Leblanc’ın dairesini basmaları büyük talihsizlik oldu. Anatoly onu çok kolay ele geçirebili...”

“Anatoly neden başarısız oldu? Neden olaya benim dahil olmam gerekti?”

Adka, sözünün kesilmesini çok önemsemedi, ama bu nadir görülen bir durumdu. “Anatoly, Leblanc’ın dairesinde Bilderberg kaydını bulamadı. Oraya çok erken gittiği anlaşıyor. Leblanc’ın dönmesini beklerken, onun kayıtlarla ilgili referanslar içeren notlarının kopyasını almış.”

“Leblanc’ın Travis’e gönderdiği kâğıdın?”

“Doğru.”

“Bu yüzden bende olan faksta Leblanc’ın en alta yazdığı not yoktu. Leblanc onu oraya, Anatoly kopyayı aldıktan sonra yazdı. Siz de Travis’in, fakstaki bilgilere dayanarak bir bağlantı olduğunu saptadınız?”

“Evet Natasha. Travis’i, faksın kopyasını onun evinden aldığına inandırarak çok iyi bir iş çıkardın.”

“İnsanlar her şeyi yutar. Bardan hizmetçisini aradığında, Leblanc’ın Travis’e bir faks gönderdiğini biliyordum.” Natasha sırtıttı. “Burada, Washington’da yüz yüze görüşme konusunda ısrar ettiğim için özür dilerim. Green’in ve Kramer’in kimliklerine ihtiyacım vardı.”

“Anlıyorum. Bu arada, Anatoly Leblanc’ın vurulduğunu kendi gözleriyle görmüş; bu yüzden o konuda yanlış bilgilendirilmedin: kurşun geçirmez yelek.” Adka görüşmenin bittiğini belirtmek için önündeki kâğıtları bir kenara itti.

“Bir şey var,” dedi Natasha. “Apollo Dosyası’nın içinde ne olduğunu bana söyleseydiniz çok daha kolay olurdu. Kennedy’yle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu bilmi...”

“Eğer bunu söyleseydim bu kadar inandırıcı olamazdın,” diye araya girdi Adka.

“Evet, elbette, anladım.”

“Bir süreliğine Birleşik Devletler’in dışında bir göreve ve yeni bir kimliğe ihtiyacın olacak. Tekrar ediyorum Natasha, ülken sana teşekkür ediyor. Amerikan emperyalizmine karşı yürütülen savaşın askeri yönden değil ekonomik yönden kazanılacağını söylemeye gerek yok ve sen bu savaşta çok önemli bir rol oynadın. Kendinle gurur duymalısın. Çekilebilirsin. Biraz dinlen.”

Natasha odadan ayrıldı.

Adka Natasha’nın raporunu dosyaya istifledi ve diskin bir kopyasını en üste koydu. Diskin üstünde, Natasha’nın onu ele geçirme görevi sırasında ona verdiği isim yazıyordu:

Аполлон файл
(Apollo Dosyası)

Apollo Dosyası, onun ortaya çıkmasını sağlayan insanların ellerinde güvendeydi.

Leblanc, bu Amerikalıların dediği gibi sadece bir kurbandı diye düşündü Adka, masasında otururken. Leblanc'ın her şeyi kendisi için yaptığını düşünmesi sağlanmıştı; ama aslında her şey SVR içindi.

First Lady'nin Leatril kullandığı haberi Rus istihbaratına geldiği anda bu fırsatı değerlendirmişlerdi. Bir SVR casusu bir AGİD üyesi gibi davranmış ve operasyon hazırlığındaki koruma timinde görev alan bütün ajanların arasından başkanın Gizli Servis ajanına Leatril ile ilgili bilgi sızdırmıştı. SVR iktidarın en üst kademesine giremiyordu; bu yüzden iktidarın güvendiği gözde hizmetkârları kullanmaya karar verdiler: Gizli Servis ajanlarını.

First Lady'nin Leatril kullanmasının sebep olduğu iç karışıklık, Başkan Yardımcısı Cooke'un, SVR'nin de öğrendiği bir kriz toplantısına çağırılmasını sağlamıştı. Leblanc'ın konumu ve babasını kanserden kaybetmiş olması, SVR'nin çıkarı için Apollo Dosyası'nı ortaya çıkarmak konusunda onu mükemmel bir hedef haline getirmişti. Sahte AGİD casusu, Başkan Yardımcısının Tampa'daki bu toplantıya katılacağı bilgisini önceden ona çıtlatmıştı.

İşin zor kısmı Leblanc'ın bunu yapmasını sağlamaktı. Leblanc'ın vicdanı tahmin edildiği gibi işler ve toplantıyı kaydederse, Anatoly'yi faksı almak üzere onun apartmanına göndermek işten bile değildi. Ama Gizli Servis Leblanc'ı öğrenmiş ve itibarları için vahşi bir savaşa girmişe benziyordu. Ne var ki Leblanc da dosya için savaşa hazırdu.

Ne olursa olsun artık her şey bitmişti.

Nihayet yüce Amerikan ilaç şirketlerini ve böylece ekonomisini çökertecek şeylere sahibiz. Bu sefer – teknoloji ve bilgi çağında – işe yarayacak. Tıpkı Rusya'nın kudretini çökerttiği gibi, bilgi çağı Amerika'nın da sonunu getirecek, diye düşündü Adka kendi kendine, sadece intikam duygununun verebileceği bir mutlulukla.

Ama şu anda Apollo Dosyası'na ne olduğu Adka'nın sorumluluğu değildi. Bir gün gerçekleştirmeyi umduğu telefon görüşmesini yaptı: Moskova'daki amirleriyle.

Soğuk Savaş hiçbir zaman son bulmadı, sadece silahlar değişti.

CUMA

100. BÖLÜM

Travis, Kramer'in oturma odasındaki çatırdayan şömineye baktı. Odada ciddi, şüpheli bir hava vardı.

"Danno, ben CIA karşı istihbaratını işletiyordum. İyi olacağını biliyordum. Ölmeni isteseydi, benim kapıma gelmeden önce çoktan öldürmüş olurdu, inan bana. Tek bir şey söyleseydim ikimizin de cılkını çıkarırdı. Ayrıca bu pislikten sadece onun sayesinde çıkabilirdin. Onu amaca götürebilecek tek şey sendin."

"Yani CIA'i uyardın ve Green'i de ihbar ettin?"

"Aynen. Siz gittikten sonra Rehnquist'i aradım – kışını yine yaşlı amcan kurtardı. Rehnquist sağolsun, FBI da geri çekildi. Sadece Green, sen ve ben Apollo'yu biliyoruz."

"Green'in neden bu işin içinde olduğunu hâlâ anlamadım." Travis hâlâ daha Green'in, silahın namlusunun arkasından görünen siyah gözlerini görüyordu.

Kramer şaşırdı. "Şaka mı yapıyorsun? 1951'e kadar Gizli Servis'in koruma timinin her yıl Kongre tarafından yenilenmesi gerekiyordu – koruma onlar için *her şey* demekti. Koruma onların saplantısı. FBI, Gizli Servis'i yıllardır yok etmeye çalışıyor. Kennedy'yi kaybettiğimizden beri devlet yetkililerini koruma şerefine nail olmak için savaşıyorlar. Eğer bir ajanlarının Leblanc'ın yaptığı gibi bir şey yaptığı ortaya çıksaydı Gizli Servis'in işi bitmişti. Bu yüzden Green, diğer ajanları olayın dışında tutmaya çalıştı. Apollo Dosyası'nda gerçekten ne olduğu ya da ortaya çıkmasının ilaç sektörü üzerindeki etkileri umurunda bile değildi. O sadece Gizli Servis'i aklamaya çalışıyordu."

“Tıpkı JFK suikastının örtbas edilmesi gibi mi?”

“Kesinlikle öyle. Bu sadece kıçlarını kurtarmak ve utanç verici bir duruma düşmekten kaçınmakla ilgili – Washington iktidar oyunları ve saçmalıkları.”

Kramer konuşmayı, Travis’in son zamanlarındaki sıkıntılarından başka konulara çekmeye çalıştı. “Annenden iyi haber var!”

Travis yarım ağız gülümsedi ama sonra bunu yapmaktan kaçındı – iyileşmekte olan kesikler ve yaralar hâlâ iğne gibi batıyordu. “Teşekkürler. Gönderdiğin çiçeklere bayıldım. Laleleri çok sever.”

“İyi olacağını biliyordum. Patti tam bir savaşçı, orası kesin. Ha!”

Ama Travis’in aklına, annesi kadar şanslı olamayan diğerleri geldi. “Leblanc’a yazık oldu.”

Travis başını kaldırdı ve sol bileğinde Leblanc’a kelepçelendiği yerdeki sıyrıklara baktı. Düzenbaz ajanla karşılaşmaları kısa sürmüştü ama Travis hâlâ daha onun varlığını hissediyordu. Leblanc’la ilk karşılaştığında onun bir hayalet olduğunu düşünmüştü; şimdi gerçekten de öyle gibiydi. İki adam arasındaki gizli ilişki, Leblanc’ın kafasına aldığı büyük hasarlardan dolayı ölmesiyle son bulmuştu.

Kramer, iki eli de bastonun üstünde öne doğru eğildi. “Leblanc ölüme bir kere meydan okudu. Bu oyunda sadece tek bir can hakkın var.”

Kayıp ve ihanet duygusu Travis’in kafasına balyoz gibi indi. Kramer ‘yeğenine’ destek olmaya çalışıyor, Travis de dikkatle alevlere bakıyordu.

“Danny, o risklerin farkındaydı. Ve öldü. Hepsi bu kadar.”

“Ama ne için öldü?”

Kramer sessizce ve rahatsız bir şekilde parmaklarını ağzına götürdü.

Kramer'in genellikle her şey için bir cevabı olurdu ama bu sefer onun endişeli olduğunu gördü. Kramer sehpanın üstünde duran bir şişe artirit ilacına bakıyordu.

"George?"

Kramer sehпасının üzerinden uzandı ve içinde bir madalya duran bir vitrini düzeltti. "İnandığı şey için savaşırken öldü. Boşuna değil."

"Emin misin?"

"Nasıl yani?!" Kramer bu alışılmadık sorgulama şekli karşısında terslendi.

"Leblanc, Apollo Dosyası'nı yarattı. Şimdi muhtemelen bu dosya Ruslarda. Onunla ne *yapacaklar*? Sadece pazarlık için mi kullanacaklar? Gerçek ortaya çıkmazsa boşuna öldü!"

Kramer bir kez daha bastonuna yaslandı; gözlerinde rahatsız bir bakış vardı. "Ruslar geri döndü Danno. Apollo'yu bir silah olarak kullanmak istiyorlar, yoksa bu kadar ileri gitmezlerdi."

"Silah mı? Ne zamandan beri *gerçek* bir silah oldu? Yabancı bir düşman gerçeği bize karşı bir silah olarak kullanabiliyorsa biz ne hale gelmişiz?"

"Daha büyük şeylerin tehlikede olduğunu anlamalı..."

"George, sen başka bir zamandansın. Sen kötü bir diktatörlükle savaşıyordun. Apollo'yu saklayarak kiminle savaşırsın? Şu anda ne için savaşıyor olurdun?"

Kramer cevap vermedi.

Tansiyonun yükselmesiyle birlikte Travis ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Kramer bastonuyla, kırmızı halıya daireler çiziyordu.

Dışardan köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir adam geçiyordu. Travis ona bakmaya başladı.

Köpeği bir ağacı koklarken yabancı da Kramer'in kapısının önünde durdu. Sonra arkasına döndü ve pencereden doğruca Travis'e baktı.

Travis kısa bir süre adamla göz göze geldi. Adam peşinde köpeğiyle yoluna devam etti.

Travis düşündü. “Her neyse, belki de Ruslar ne kadar bencil ve hırslı olduğumuzu hesaba katmamıştır. Sokaktaki adamı internet ya da başka bir şeyle Apollo’dan haberdar etse bile ona inanacak ve bunu yayacak insanların olması gerekir. İşlerini kaybedeceklerse insanlar bunu neden yap-sın ki?” Travis avucuyla köpeğini gezdiren adamın olduğu tarafı gösteriyordu. “*Herkes* bir komplocu!”

Kramer bastonunu kaldırıp öfkeyle konuşmaya başladı. “Hayır. Amerikalılar özünde bundan çok daha iyiler ve Ruslar bunu biliyor. Sokaktaki insana Pandora’nın kutusu-nu verirsen onu açar.”

Travis, Kramer’e baktı. “Bu bilgiyi alan herhangi bi-rinin gerçekten buna inanacağına... ve bunu başkalarına anlatacağına gerçekten inanıyor musun?”

“*Sen* olsan ne yapardın?”

